C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Sapkowski_A-Zaklínač_1-Krev_elfů.pdb

PDB Name: Sapkowski_A-Zaklínač_1-Krev_elf
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

ANDRZEJ SAPKOWSKI

KREV ELFŮ

Elame blath, Feamnewedd
Dearme aen a'cáelme tedd
Eigean evehenn deireádh
Que'n esse, va en esseáth
Feamnewedd, elame blath!

Kvítek
ukolébavka a oblíbené rozpočitadlo elfských děti

Vskutku, pravím vám, nyní nadchází věk meče a sekyry, věk vlčí.
Nadchází čas Bílé Zimy a Bílého Světla, čas Šílenství a Nenávisti; Tedd Deireádh - Čas Konce. Svět zahyne v mrazu a neobrodí se, než východem nového slunce. Znovuzrodí se ze Starší Krve - Hen Ichaer, ze zasetého zrna. Ze zrna, které nevzejde, anobrž vyšlehne plamenem.

Ess'tuath esse! Tak se staniž! Očekávejtež znamení! Jaká znamení to budou, ohlašuji vám: ponejprv zrudne země krví Aen Seidhe, krví Elfů...

věštba Ithlinne Aegli aep Aevenien: Aen Ithlinnespeath

KAPITOLA PRVNÍ

Město hořelo.
Úzké uličky vedoucí k příkopu, k prvnímu pásu opevnění, sálaly žárem. Valil se z nich hustý dým, plameny požíraly střechy domů, olizovaly hradní zdi. Ze západu, od přístavní brány se rozléhal hluk, zvuky urputného boje, tupé, hradbou otřásající údery beranidla.
Útočníci se objevili znenadání - prolomili barikádu slabě hájenou nepočetnými vojáky, měšťany s halabardami a kušovníky z cechů. Koně s černými čabrakami přeletěli nad zátarasem jako duchové, blýskavé čepele rozsévaly smrt mezi prchajícími obránci.
Ciri ucítila, jak vezoucí ji rytíř zvedá koně na zadní. Uslyšela jeho křik. Drž se, křičel. Drž se!
Předhonili je další jezdci v barvách Cintry, v trysku se srazili s Nilfgaarďany. Zahlédla to jen na okamžik, koutkem oka - šílený vír modrozlatých a černých plášťů. Řinčení oceli, třesk zbraní o štíty, ržáni koní...
Křik. Ne, ne křik. Řev.
Drž se!
Strach. Prsty svírající řemen postroje umdlévají bolestí každého otřesu, každého trhnutí, každého skoku koně. Křečovitě skrčené nohy nenacházejí oporu, oči slzí z kouře. Jezdcova paže ji tiskne, tlačí, bolestivě hmoždí žebra. Okolo se rozléhá křik. Takový ještě nikdy neslyšela. Co je třeba udělat člověku, aby tak křičel?
Strach. Dusící, ochromující, nepotlačitelný strach.
Znovu řinčení železa, dusot koní. Domy tančí kolem, okna, z nichž šlehají plameny, jsou nyní tam, kde ještě teď byla ulička plná mrtvol a věcí odhozených uprchlíky. Rytíř za jejími zády najednou podivně, chraptivě zakašle. Na ruce držící se řemene vytryskne krev. Křik. Svištění šípů.
Pád, otřes, bolestivý náraz o zbroj. Kolem duní kopyta, nad hlavou se mihne koňské břicho, odřená podpěnka, druhé koňské břicho, rozevlátý černý kropíř. Heknutí, takové, jaké vyráží dřevorubec podtínající strom. Ale to není strom - to

je rána železem o železo. Zdušený výkřik a těsně vedle ní něco velkého a černého padá do bláta. Krev stříká. V železe obutá noha kope do prázdna, rozorává zemi obrovskou ostruhou.
Trhnutí. Nějaká síla ji zvedá nahoru a smýká jí do sedla. Drž se! Opět úprk, divoký trysk. Ruce se zoufale snaží zachytit, nohy hledají oporu. Kůň se vzpíná.
Drž se!
Není čeho...Není... Kůň padá.
Nejde uskočit, nejde se uvolnit, vytrhnout ze stisku obrněných paží. Nelze se vyhnout krvi, zalévající hlavu a krk. Mlasknutí bláta, prudký dopad na zem, nečekaně nehybnou po té zběsilé jízdě. Zoufalý, chraptivý a hvízdavý dech koně, pokoušejícího se zvednout zadek. Dunění podkov, míhající se kopyta. Černé pláště a čabraky. Křik.
Ulička je v plamenech. Na pozadí hučící rudé stěny ohně černý jezdec vypadá jako obr. Kůň s černým kropírem tančí na místě, pohazuje hlavou, řehtá.
Jezdec se dívá přímo na ni. Ciri vidí lesk jeho očí ve škvíře hledí veliké helmy, ozdobené křídly dravého ptáka. Vidí odlesk požáru na široké čepeli meče.
Jezdec se dívá. Ciri se nemůže ani pohnout. Kolem pasu ji stále objímají bezvládné ruce zabitého rytíře. Něco těžkého a mokrého od krve jí leží přes stehna a tlačí ji k zemi.
A znehybňuje ji strach. Příšerný, vnitřnosti svírající strach, jenž způsobuje, že Ciri neslyší řičení raněného koně, hukot požáru, sténání vražděných lidí ani dunění bubnů.
Jediné, co zůstalo, je strach. Hrůza, která přijala podobu černého rytíře stojícího nehybně před oponou z rudých plamenů.
Jezdec pobídne koně, ptačí křídla na jeho helmě se pohnou, dravec se chystá vzlétnout. Zaútočit na bezbrannou, strachem ochrnutou oběť. Pták - či možná rytíř - křičí, vyráží strašlivý, krutý, triumfální skřek. Černý kůň, černá zbroj, vzdouvající se černý plášť - a za tím vším oheň, moře ohně.
Strach.
Pták křičí. Křídla mávají, pera biji do tváře. Strach.
Pomoc! Proč mi nikdo nepomůže? Jsem sama, jsem malá a bezbranná, nemohu se pohnout, nemohu dokonce vydat ani hlásek ze sevřeného hrdla. Proč mi nikdo nepřijde na pomoc?
Bojím se!
Oči, planoucí ve škvíře hledí okřídlené helmy. Černý plášť zakrývá všechno...
"Ciri!" Probudila se roztřesená a zalitá potem. Křik, jež ji probudil, její vlastní křik, se stále ještě chvěl, vibroval kdesi uvnitř pod hrudní kostí, pálil ve vyschlém hrdle. Bolely ruce s prsty zaťatými do pokrývky, bolela ramena...
"Ciri. Uklidni se."
Kolem byla temná noc. Vítr skřípal větvemi borovic, jednotvárně šuměl v jejich korunách. Pryč byl požár i křik, zůstala jen ta šumící ukolébavka. Opodál dýchalo teplem ohniště, plameny se rudě odrážely na přezkách postroje, na jílci a pochvě meče, opřeného o položené sedlo. Nebylo jiného ohně a jiného železa. Ruka, která se dotýkala její tváře, byla cítit popelem a vydělanou kůží. Ne krví.
"Geralte..."
"To byl jen sen. Zlý sen."
Ciri se zachvěla, skrčila ruce a nohy.
Sen. Jen sen.
Oheň pomalu dohořával. Březová polena zrůžovělá a zprůsvitněla, z prasklinek vyskakovaly modré plamínky. Ve slabém světle viděla bílé vlasy a ostrý profil muže, který ji zakrýval přikrývkou a kožichem.
"Geralte, já..."
"Jsem u tebe. Spi, Ciri. Musíš si odpočinout. Máme před sebou ještě dalekou cestu."
Slyším hudbu, uvědomila si náhle. V tom šumění větru... je hudba. Zvuk loutny. A hlasy. Princezna z Cintry. Dítě - Překvapení. Dítě Starší Krve, krve elfů. Geralt z Rivie, Bílý Vlk, a jeho sudba. Ne, ne, to je legenda. Výmysl básníka. Ona nežije. Byla zabita v ulicích města na útěku...
Drž se... Drž...
"Geralte?"
"Co je, Ciri?"
"Co mi udělal? Co se tehdy stalo? Co mi... udělal?"
"Kdo?"
"Ten rytíř... Černý rytíř s křídly na helmě... Na nic si nepamatuji. Křičel... a díval se na mě. Nepamatuji si, co se stalo. Jenom to, že jsem se bála... Tak strašně jsem se bála..." Muž se sklonil, plameny ohně se zaleskly v jeho očích. Byly to zvláštní oči. Velmi zvláštní. Dříve Ciri lekal pohled těch očí, nechtěla se do nich podívat. Ale to bylo dávno.
"Na nic si nevzpomínám," zašeptala, hledajíc jeho dlaň, tvrdou a drsnou jako neopracované dřevo. "Ten černý rytíř..."
"To byl jen sen. Klidně spi. Už se to nevrátí."
Ciri podobná ujištění již slýchávala. Kolikrát jí to opakovali, kolikrát ji chlácholili, když ji uprostřed noci probudil vlastní křik. Ted to však bylo jiné. Teď věřila. Protože to říkal on, Geralt z Rivie, Bílý Vlk, zaklínač. Ten, kdo byl jejím osudem. Ten, jemuž byla souzena. Zaklínač, který ji nalezl uprostřed války, smrti a zoufalství, vzal ji sebou a slíbil, že je už nikdy nic nerozdělí.
Usnula, držíc ho za ruku.

*

Minstrel dozpíval. Lehce se uklonil, zopakoval na loutně průvodní melodii balady, tiše a jemně, o tón výš než žák, jenž ho doprovázel.
Nikdo ani nehlesl. Hudbu vystřídalo jen šumění listí a tiché skřípění větví obrovského dubu. A pak znenadání protáhle zamečela koza uvázaná k některému z vozů. Tu, jako na povel, jeden ze širokého půlkruhu posluchačů vstal. Hodil si přes rameno kobaltově modrý, zlatem vyšívaný plášť a odměřeně se uklonil.
"Děkujeme ti, mistře Marigolde," pronesl zvučně. "Nechť já, Radcliffe z Oxenfurtu, Mistr Magických Arkánů, vyjádřím názor všech přítomných a pronesu slova poděkování a uznání tvému velkému umění a talentu."
Čaroděj přeletěl pohledem po posluchačích. Sešlo se jich zde, pod prastarým dubem dobře přes sto, stáli a seděli na zemi i na povozech. Uznale kývali hlavami a šeptali. Někteří začali tleskat, někteří pozdravili pěvce zvednutýma rukama. Dojaté ženy popotahovaly a utíraly si oči čím se dalo, podle původu, společenského postavení a majetku: venkovanky hřbetem ruky, ženy kupců lněnými ubrousky, elfky a šlechtičny batistem a tři dcery vévody Viliberta, jenž kvůli vystoupení slavného trubadúra přerušil i s celým svým doprovodem lov se sokoly, smrkaly hlasitě a vroucně do přepychových hedvábných kapesníčků.
"Určitě nebudu přehánět," pokračoval čaroděj, "když řeknu, že jsi nás, mistře Marigolde, hluboce dojal, pohnul našimi srdci. Všichni se musíme velice zamyslet. Přijmi náš vděk a obdiv."
Trubadúr povstal a v hlubokých úklonách ometal svá kolena kloboučkem ozdobeným volavčím pérem. Jeho žák přestal hrát, vyskočil, vycenil zuby v úsměvu a rovněž se uklonil, avšak Marigold se tak zamračil a podrážděně zasyčel, že hoch kvapně couvl a pokračoval dál v tichém brnkání na loutnu.
Všichni shromáždění ožili. Kupci z karavan se šeptem smluvili a nechali pod dub vyvalit objemný sud piva. Čaroděj Radcliffe se dal do řeči s vévodou Vilibertem. Vévodovy dcery zanechaly fňukání a se zbožňováním vzhlížely na Marigolda. Minstrel si toho tentokrát ani nevšiml. Byl zaneprázdněn posíláním úsměvů a mrkáním směrem k družině potulných elfů - přesněji k jedné černovlasé a černooké krásce v čapce lemované hermelínem. Marigold měl konkurenci: půvabné majitelce hranostajového kožíšku dávali nepokrytě najevo svůj zájem i mnozí z jeho posluchačů - rytíři, žáci a vaganti. Elfka v rozpacích tahala za krajkové manžety své blůzky a třepetala řasami, její druhové ji však obstoupili ze všech stran a nijak neskrývali nechuť vůči záletníkům.
Mýtina pod dubem Bleobherisem byla známá jako místo častých slavnostní, zastávek a setkání poutníků. Panoval zde duch pohostinnosti a tolerance. Druidové, kteří se starali o věkovitý strom, pojmenovali mýtinu "Místo přátelství" a ochotně zde vítali každého hosta. Nicméně i při výjimečných příležitostech, jakou bylo například dnešní vystoupení světově proslulého trubadúra, se návštěvníci drželi ve svých vlastních, zřetelně oddělených skupinách. Elfové s elfy, trpasličtí řemeslníci se svými po zuby ozbrojenými pobratimy, najímanými jako ochrana kupeckých karavan. Trpaslíci byli mezi sebou ochotni tolerovat ještě tak gnómy, horníky a půlčíky farmáře. Všichni nelidé svorně zachovávali odstup od lidí. Lidé jim spláceli stejnou mincí, přestože ani mezi nimi nebylo možno zřít kdovíjakou sounáležitost. Šlechta se dívala pohrdavě na kupce a řemeslníky, bojovníci a žoldnéři se odtahovali od pastýřů v páchnoucích beraních kožiších. Nepočetní mágové a adepti si nezadávali s nikým a ke všem okolo se chovali s arogantní povýšeností. Pozadí pak tvořil sevřený, temný, ponurý a mlčenlivý houf selského lidu. Třímali své vidle, kosy a hrábě a nevšímali si nikoho a ničeho.
Výjimku, jako obvykle, tvořily děti. Během trubadúrova vystoupení musely být zticha, ale sotva skončilo, veškeré usmrkanectvo se s divokým jekotem hnalo k okraji lesa a se zápalem se pustilo do hry, jejíž smysl by nedokázal pochopit nikdo, kdo již odrostl šťastným létům dětství. Malí lidé, trpaslíci, půlčíci, gnómové, elfí, půlelfí, čtvrtelfí jakož i haranti záhadného původu neznali a neuznávali rasové ani společenské rozdíly. Zatím.
"Je to tak," promluvil jeden z rytířů, jako tyčka hubený čahoun se znakem tří lvů na červenočerném wamsu. "Dobře to pověděl ten čaroděj. Byly to pěkné balady. Na mou čest, mistře Marigolde, jestli někdy zavítáš na Lysoroh, hrad mého pána, neotálej ani na chvíli a vejdi. Pohostíme tě jako knížete, co říkám, jako samotného krále Vizimira. Už jsem slyšel fůru trouvérů, ale ať mně meč zrezaví, jestli se ti některý z nich mohl rovnat. Přijmi rovněž od nás, pasovaných, hold tvému umění."
Trubadúr neomylně vycítil pravou chvíli a zamrkal na svého žáka. Chlapec odložil loutnu a zvedl se země krabici, sloužící k vybírání hmatatelnějších výrazů uznání publika. Zaváhal, přehlédl shromáždění, načež dal škatuli stranou a zvedl vedle stojící vědro. Mistr Marigold odměnil chlapcovu pohotovost uznalým úsměvem.
"Mistře!"zvolala tělnatá žena, sedící na košíkářským zbožím naloženém voze s nápisem "Vera Loewenhaupt a synové". Synové nebyli nikde v dohledu, patrně někde utráceli matkou vydělané peníze. "Mistře Marigolde, jakpak to? Necháváš nás v nejistotě? Takhle přece tvoje balada nemůže končit. Zazpívej nám, jak to bylo dál."
"Písně a balady," uklonil se umělec, "nikdy nekončí, ó paní, neboť poezie je věčná a nesmrtelná a nemá počátku ni konce..."
"Ale co bylo dál?" nedala se odbýt obchodnice, třebaže štědře sypala mince do nádoby nastavené básníkovým žákem. "Aspoň nám o tom povyprávěj, jestli se ti už nechce zpívat. Ve své písni jsi sice nikoho nejmenoval, je ale všeobecně známo, že ten zaklínač není nikdo jiný než slavný Geralt z Rivie, a ta čarodějka, jeho nešťastná láska, je neméně proslulá Yennefer. A vzpomínané v baladě Překvapení, zaklínači přislíbené a osudem souzené dítě, musí být Cirilla, ubohá princeznička z nájezdníky zpustošené Cintry. Je to tak?"
Marigold se důležitě a tajuplně usmál.
"Zpívám o věcech obecných, štědrá dobrodějko," vysvětloval. "O citech, které nejsou cizí nikomu z nás. Ne o konkrétních osobách."
"To zrovna!" houkl někdo z davu. "Každý poznal, že zpíváš o Geraltovi!"
"Ano, ano!" zakňouraly vévodské dcerušky sborově, ždímajíce slzami promáčené kapesníčky. "Zpívej ještě, mistře Marigolde! Jak to bylo dál? Našli k sobě zaklínač a čarodějka nakonec cestu? Milovali se? Byli šťastní? Chceme to

vědět! Mistře, mistře!"
"Dost!" zahulákal hlubokým hlasem náčelník party trpaslíků, potřásaje zrzavým, po pás sahajícím vousiskem. "Princezny, čarodějnice, osud, láska, to sú všecko bajky na hovno. Všecko je to, ať mi pán kumštýř ráčí prominut, básnická nadsázka čili volovina. To proto, aby sa to víc líbilo a baby víc bečely. Ale vojenskú práců, zplundrování Cintry aj bitvy v Marnadalu a v Soddenu, tos nám pěkně vyzpíval, Marigolde. Ba, za takú písničku, co potěší srdce bojovníka, nejni škoda stříbrem zaplatit. A je vidět, že si bársjaké báchorky nevymýšláš, to pravím já, Sheldon Skaggs, a já cigánstvo od pravdy rozpoznám, poněváč já sem v Soddenu byl, já sem tam proti nilfgaardským taubířům se sekyru v ruce stál..."
"Já, Donimir z Troy," ozval se hubený rytíř se třemi lvy na wamsu, "jsem byl v obou bitvách o Sodden, ale tebe, pane trpaslíku, jsem tam neviděl!"
"Dozajista proto, pane rytířů, že ses kdesi v táboře zašíval," odsekl Sheldon Skaggs. "Kdežto já sem byl v prvej linii, tam kde bylo horko!"
"Dávej si pozor na hubu, vousáči!" zrudl Donimir z Troy a popotáhl si mečem obtížený rytířský pás. "Nevíš, s kým mluvíš!"
"Sám si dávaj pozor!" pleskl trpaslík dlaní po železe sekery zastrčené za opaskem, otočil se ke svým parťákům a vycenil zuby. "Slyšíte ho? Podělaný rytíř! Erbovní! Tři lvi na štítě! Jeden řve a dva serú!"
"Klid, klid," zažehnával hádku pronikavým hlasem šedovlasý druid v bílém šatě. "Okamžitě přestaňte! To nesmíte, zde, ve stínu Bleobherise, dubu staršího než všechny spory a sváry tohoto světa! A ne před básníkem Marigoldem, jehož balady vás mají učit porozumění, nikoliv hašteření!"
"Správně!" podpořil druida otylý kněz s tváří lesklou potem. "Díváte se a vaše oči nevidí; naslouchátе a vaše uši jsou hluché. Není ve vás milosti boží, anžto jste jako prázdné bečky..."
"Když už je řeč vo bečkách," zapištěl z vozu s nápisem "Výroba a prodej železářského zboží" nosatý gnóm, "mohli byste, cechovní páni, dát vyvalit ještě jednu! Zpěvákovi Marigoldovi beztak vyschlo v krku a nám z toho ukrutánskýho dojetí vo nic míň."
"Jste jako prázdné nádoby, pravím vám!" nenechal se tlustý kněz svést z cesty a přerušit kázání. "Nic a nic z páně Marigoldových balad jste nepochopili, nic jste se nenaučili. Neuvědomujete si, že jeho balady hovoří o lidském údělu, o tom, že jsme jen loutkami v rukou bohů a naše země jejich divadlem. V těch baladách se zpívá o osudu, o osudech nás všech, legenda o zaklínači Geraltovi a princezně Cirille, ač na pozadí skutečných událostí poslední války, je přesto pouhou metaforou, výplodem básníkovy fantazie, jenž má sloužit k tomu, abychom..."
"Žvaníš, velebníčku!"obořila se na něho z výšky svého vozu Vera Loewenhaupt. "Jaká legenda? Jaký výplod fantazie? Geralta z Rivie jsem viděla na vlastní oči, když ve Wyzimě odčaroval dcerku krále Foltesta. Pak jsem ho potkala ještě jednou, na zemské stezce. Kupecká Gilda ho najala, aby zabil dravého gryfa, který napadal pocestné a mnoho dobrých lidí o život připravil. To není legenda ani pohádka. Pravdu pravdoucí nám tady Marigold vyzpíval."
"To se ví," přisvědčila štíhlá bojovnice s tmavými vlasy, zčesanými dozadu a spletenými do silného copu. "Já, Rayla z Lyrie, také znám Geralta Bílého Vlka, slavného netvorobijce. Nejednou jsem též viděla Yennefer, když jsem sloužila v Aedirnu. Tam, ve městě Vengerbergu, má dotyčná vědma svoje sídlo. Ale o tom, že by se ti dva milovali, mi není nic známo."
"Avšak musí to být pravda," ozvala se znenadání sličná elfka v hranostajové čapce. "Takový nádherný milostný příběh by si nikdo nedokázal vymyslet."
"Nedokázal!" podpořily elfku jednohlasně vévodovy dcery a jako na povel si otřely oči svými kapesníčky. "Rozhodně nedokázal."
"Vážený pane čaroději," oslovila košíkářka Radcliffa. "Milovali se ti dva nebo ne? Ty určitě víš, co bylo mezi zaklínačem a tou Yennefer doopravdy. Prozraď nám to tajemství."
"Jestli se o tom zpívá v písni," usmál se shovívavě mág, "je to čistá pravda a ta láska přetrvá věky. Taková už je moc poezie."
"Povídá se," připojil se k rozhovoru dokonce samotný vévoda Vilibert, "že Yennefer z Vengerbergu zahynula na soddenském Pahorku. Zahynulo tam tehdy několik čarodějek..."
"To je omyl," namítl Donimir z Troy. "Na pomníku není její jméno. Jsem odtamtud, několikrát jsem na Pahorku byl a četl vytesaný nápis. Padly tam tři čarodějky: Triss Ranuncul, Lytta Neyd, kterou nazývali Korál... Hmm... Jméno té třetí mi vypadlo z paměti..."
Rytíř se obrátil na oxenfurtského čaroděje, ale ten se jen usmíval a neřekl ani slovo.
"Enemže ten zaklínač," rozpomněl se Sheldon Skaggs, "ten Geralt, co miloval tú Yennefer, ten je už prý taky pod drnem. Slyšel sem, že ho zamordovali na Zaříčí. Zabíjal potvory, zabíjal, až padla kosa na kameň. Tak to už chodí, vážení, kdo sa mečem ohání, ten mečem zajde. Každý jednu natrefí na lepšího a okoštuje železo."
"Nevěřím!" ohrnula bledé rty bojovnice, odplivla si na zem a se zachřestěním zkřížila na prsou paže, chráněné rukávy drátěné košile. "Nevěřím, že by se našel někdo lepší než Geralt z Rivie. Měla jsem možnost vidět, jak zachází s mečem. Ten zaklínač je nelidsky rychlý..."
"Dobře řečeno," skočil jí do řeči čaroděj Radcliffe. "Nelidsky. Zaklínači jsou mutanti, takže rychlost jejich reakcí..."
"Nerozumím, o čem mluvíš, pane mágu," ušklíbla se bojovnice nevraživě. "Tvoje řeč je příliš učená. Já vím jedno: žádný ze šermířů, kolik jich znám, se Bílému Vlkovi nemůže rovnat. Proto nevěřím, že by mohl být poražen v boji, jak tvrdí tady pan trpaslík."
"Každý šermíř na hovno, když nepřátel nerovno - to je elfský šproch," zvěstoval Sheldon Skaggs.
"Elfové," namítl chladně vysoký představitel Staršího Lidu, stojící vedle černovlásky v hermelínové čapce, "neužívají taková ordinérní rčení."

"Ne, ne, ne!" zapištěly hedvábné kapesníčky. "Zaklínač Geralt nemohl zemřít. Našel souzenou mu princeznu Ciri, potom čarodějku Yennefer, a všichni tři žili dlouho a šťastně. Je to tak, mistře Marigolde?"
"Jenomže akorát v baladě, panenky," zívl gnómský kovář, který měl před chvílí takovou chuť na pivo. "Kdo by v pohádkách pravdu hledal? Ta je jinde. Jářku, zrovna ta, jakže se to jmenovala? Ciri? To slavný Překvapení. Tu si pan veršotepec vycucal z prstu. Jezdíval jsem často do Cintry a náhodou vím, že tamější král a královna žádný děcko neměli, kluka ani holku..."
"To je lež!" vykřikl ryšavý muž v kabátě z tulení kůže. "Královna Calanthé, Lvice z Cintry, měla dceru z prvního manželství - jmenovala se Pavetta. Ta však spolu se svým mužem zahynula za bouře na moři. Oba dva se utopili."
"No tak vidíte!" dovolával se svědků nosatý gnóm. "Cintránská princezna se jmenovala Pavetta, a ne Ciri."
"Cirilla, zvaná Ciri, byla dcerou právě té utopené Pavetty," vysvětloval zrzek, "vnučkou královny Calanthé a dítětem, náležícím zaklínači. Jemu ji její rodiče přislíbili ještě než se narodila, jak o tom zpíval pan Marigold. Ale zaklínač ji nemohl najít a vzít s sebou, v tomhle je pravda jiná."
"Bodejť," přisvědčil šlachovitý mládenec, podle oblečení nejspíš tovaryš na zkušené. "Zaklínači se jeho sudba nevyplnila. Malá Cirilla zahynula při dobytí Cintry. Královna Calanthé, předtím než sama skočila z věže, vlastní rukou vzala vnučce život. To proto, aby nepadla živá do drápů Nilfgaarďanů"
"Určitě ne!" protestoval zrzek. "Princezna byla zabita během řeže, když se snažila uniknout z města."
"Tak nebo tak," uzavřel nosáč vítězně spor, "zaklinač svoji Cirillu nenašel. Báseň nám lže."
"Jenže pěkně lže," řekla půvabná elfka, tulíc se ke svému vysokému druhovi.
"Nejde o báseň, ale o skutečnost," kroutil hlavou tovaryš. "Tvrdím, že princeznu usmrtila vlastní bába. Ti, kdož byli v Cintře by nám to jistě potvrdili."
"A já vám říkám, že byla zabita na útěku v ulicích města," tvrdil zrzek zarputile. "Vím to, i když nepocházím z Cintry. Byl jsem ale ve flotile jarla ze Skellige, který byl za války spojencem Cintry. Jak známo, cintránský král Eist Tuirseach byl můj krajan a dokonce jarlův ujec. Válčil jsem v jarlově družině v Marnadalu i v Cintře a potom, po pádu království, také v Soddenu."
"Další vyslúžilý šnorchar," prohodil Sheldon Skaggs k okolostojícím trpaslíkům. "Samí hrdinové a válečníci. Hej, lidičky! Je tu mezi váma aspoň jeden, co nebojoval v Marnadalu anebo v Soddenu?"
"Zbytečně se posmíváš, Skaggsi," pokáral trpaslíka vysoký elf. Objímal černovlásku kolem ramen způsobem, který zbavoval naděje všechny případné záletníky. "Nemysli si, že jsi jediný, kdo válčil v Soddenu. Nemusíme chodit daleko, já kupříkladu jsem se rovněž zúčastnil té bitvy."
"Rád bych věděl, na čí straně," řekl Radcliffovi vévoda Vilibert dobře slyšitelným šeptem, který ovšem elf okázale ignoroval.
"Všichni víme," pokračoval elf, aniž by o vévodu či čaroděje jen zavadil pohledem, "že v druhé bitvě o Sodden stálo v poli více než sto tisíc bojovníků. Z toho alespoň třicet tisíc padlo nebo bylo zraněno. Zásluhou mistra Marigolda si připomínáme ten slavný, ale i strašný boj. Ve slovech a melodii jeho písně jsem však neslyšel jen oslavu té události, nýbrž i varování. Pochvalme básníka za dílo, které nám v budoucnu může pomoci vyhnout se podobné tragédii, jakou byla ta krutá a zbytečná válka."
"Hleďme," prohodil ironicky vévoda a vyzývavě na elfa pohlédl. "Pozoruhodnou myšlenku jsi v baladě objevil. Zbytečná válka, povídáš? V budoucnu je nutno vyhnout se tragédii? Máme tomu rozumět tak, že kdyby na nás Nilfgaardznovu udeřil, radil bys nám, ať se vzdáme? Ať pokorně přijmeme jařmo?"
"Život je dar nejvyšší a je nutno jej chránit," nenechal se elf vyvést z míry. "Nic nemůže ospravedlnit řež a krveprolití v obou bitvách o Sodden, prohrané i vyhrané. Byly v nich zmařeny tisíce životů. To je nepředstavitelný potenciál..."
"Elfské tlachy!" vybuchl Sheldon Skaggs. "Hlúpý blábol! To byla cena, jakú sme moseli zaplatit, abysme mohli ostávat v klidu a pokojů a nenechali sa zakovat do želez a nahnat do kamenolomů a solných dolů pod nilfgaardskú nahajku. Ti, co padli hrdinskú smrťú a budu dík Marigoldovi žít navěky v našej paměti, nás naučili, jak bránit vlastní domov. Proto zpívaj dál svoje balady, Marigolde, zpívaj je všeckým. Poněváč všeckým sa to ponaučení bude eště hodit, uvidíte! Poněváč už zítra nám může Nilfgaard znova skočit po krku! Teď eště odpočívá a líže si rány, ale brzo přinde den, kdy zase zmerčíme ty černé pláště a peří na helmách, dajte na moje slova!"
"Co po nás chtějí?" vzdychla Vera Loewenhaupt. "Proč nás nenechají žít v klidu? O co jim jde, těm Nilfgaarďanům?"
"Chtějí naší krev!" prohlásil vévoda Vilibert.
"A naši půdu!" zvolal někdo z houfu sedláků.
"A naše roby!" připojil se Sheldon Skaggs a výhružně zakoulel očima.
Několik přítomných vyprsklo smíchy, ovšem jen tlumeně a pokradmu. Přesvědčení, že by kdokoliv, samozřejmě vyjma trpaslíků, mohl zatoužit po veskrze nepřitažlivých trpaslicích, bylo arciť převelice zábavné, na každý pád to však nebylo vhodné téma k žertům a štiplavým poznámkám v přítomnosti vzrůstem nevelikých, leč překvapivě zdatných vousáčů, jejichž sekery a tesáky měly ošklivou vlastnost střelhbitě vyskakovat zpod opasků. A trpaslíci, z neznámých důvodů hluboce přesvědčeni, že všichni muži mají s jejich ženami a dcerami chlípné záměry, byli v tomto ohledu neuvěřitelně popudliví.
"To se muselo stát," pokýval šedivou hlavou starý druid. Jednou to muselo přijít. Žili jsme v přesvědčení, že jsme na světě sami. Jako líní, vykrmení, tupí karasi v bahnitém rybníku jsme nevěřili ve štiky. Připustili jsme, aby se náš svět, tak jako ten rybník zanesl bahnem, zakalil a začal zahnívat. Rozhlédněte se kolem - všude uvidíte hřích a zločin, hrabivost, závist, spory, zradu, úpadek obyčejů, ztrátu víry ve veškeré hodnoty. Namísto toho, abychom žili podle zákonů Přírody, začali jsme Přírodu znásilňovat. Co z toho máme? Povětří otrávené čadícími komíny kováren a hutí, potoky a řeky zamořené odpadem z jatek a koželužen, bezhlavě kácené lesy... Hle, dokonce i zde, na živé kůře posvátného Bleobherise, kousek nad hlavou pana básníka, uvidíte křivákem vyřezané sprosté slovo. A navíc s

hrubkou. Nejenže to byl vandal, ale navíc nedouk neznalý pravopisu. Nemáme se čemu divit. To muselo špatně skončit..."
"Tak, tak!" chopil se námětu tlustý kněz. "Kajte se, hříšníci, dokud je čas, neboť vás stihne hněv bohů a jejich pomsta! Vzpomeňte Itlininy věštby, prorockých slov o trestu bohů, jenž padne na hlavy hříšného lidu! Pomněte: Nadejde Čas Zatracení, stromy ztratí list, rostliny uvadnou, ovoce shnije a zrno zpráchniví a doliny řek namísto vodou vyplní se ledem. Nadejde Bílý Mráz a po něm Bílé Světlo a svět zahyne v chladu. Tak pravila věštkyně Itlina. Však nežli to nadejde, objeví se znamení a padnou rány na naše hlavy. Pomněte, Nilfgaard je boží trest! Bič, jímž Nesmrtelní bičují vás, hříšníky, abyste..."
"Eeech, zavři hubu, svatůšku!" rozkřikl se Sheldon Skaggs, dupaje těžkými bagančaty. "Zle sa mně robí z vašich hlúpých pověr, které nám věšáte na nos! Na blití..."
"Opatrně, Sheldone," zarazil ho vysoký elf. "Nepohrdej cizím náboženstvím. Není to pěkné ani slušné. Ani... opatrné."
"Ničím nepohrdám," protestoval trpaslík. "Nechcu sa rúhat bohům, ale bere mňa vřed, když je někdo míchá do pozemských záležitostí a oblbuje nás třesky a plesky pošahanej elfskej báby. Nilfgaarďani že sú dopuštěním bohů? Kecy! Co vy víte, ludé, o časoch králů Desmodea, Radovida, Sambuka, o časoch Abrada Starého Duba? Nic si nepamatujete, poněváč žijete krátko jako vykuklená jepice. Ale my sa pamatujeme a mohli bysme vám povědět, jaké to bylo, když první z vás vylezli z šífů v ústí Jarugy a v deltě Pontaru. Vylodili sa ze čtyř korábů a založili první tři království. No a pak sa zabydlovali, silnější polykali slabší - tak rostli a upevňovali svoju vládu. Poráželi další a další, obsazovali jejich zem, a tak jejich nových států přibývalo, stávaly sa větší a mocnější... A včíl robí Nilfgaard to samé, poněváč je to stát silný a jednotný, národ semknutý a ukázněný. A esli sa vy nápodobně nespojíte a nenaučíte kázni, Nilfgaard vás zhltne jako štika karasa, přesně tak, jak to povdal ten múdrý druid!"
"Jenom ať to zkusí!" vypjal Donimir z Troy třemi lvy ozdobenou hruď a zařinčel mečem v pochvě. "V Soddenu jsme Nilfgaardu pustili žilou, můžeme to klidně zopakovat!"
"Moc sa nenafukuj," zpražil ho Sheldon Skaggs. "Zdá sa, pasovaný rytířů, žes zapomněl, jak sa před druhů bitvu o Sodden valil Nilfgaard dopředu jako železný válec a kosti takových jak ty chvástuňú drtil pod sebú od Marnadalu až po Zaříčí. A nezastavily ho žádné silácké pindy, ale v jednotě stojící síly Temerie, Redanie, Aedirnu a Kaedwenu. Shoda a spojenectvo, to ho zastavilo!"
"Nejenom," upozornil hlasitě Radcliffe. "Nejenom to, pane Skaggsi."
Trpaslík zachrchlal, zašoural bagančaty o zem a lehce kývl hlavou směrem k čaroději.
"Nikdo neupírá zásluhy členom Kapituly," řekl. "Hamba temu, kdo neuzná hrdinstvo čarodějů ze soddenského Pahorku, poněváč ukázali odvahu, prolili krev a valně sa přičinili o vítězství. Marigold na ně ve svojej písničce nezapomněl, ani my nezapomenem. Ale aj ti mágové v jednotě a súdržnosti na Pahorku stáli, uznali velení Vilgefortza z Roggeveenu, taják sme my, bojovníci Čtyř Království, poslúchali společného velitela Vizimira Redanského. Škoda, že ta jednota vydržela akorát přes vojnu. Včíl, když je mír, sme sa zase rozdělili. Vizimir s Foltestem sa imrvére hádajú o cla a přepravní podmínky, Demawend z Aedirnu sa žere s Henseltem o Severní Marku, no a Liga z Hengforsu a Thyssenidi z Koviru majů všecko, víte kde. A mezi čarodějama, jak sem slyšel, nejni taky žádnej pospolitosti. Nejni kázeň, nejni jednota. A v Nilfgaardu je obojí!"
"V Nilfgaardu vládne císař Emhyr var Emreis, tyran a samovládce, který si vynucuje poslušnost karabáčem, šibenicí a špalkem!" rozlítil se vévoda Vilibert. "Co nám to navrhuješ, trpaslíku? V co se máme sjednotit? Ve stejnou tyranii? A který král, které království, podle tebe, by si mělo podrobit ostatní? V čí ruce bys chtěl vidět žezlo a knutu?"
"Co je mně po tém?" pokrčil rameny Skaggs. "To sú vaše, ludské starosti. Ať by byl králem kdo chtěl, dozajista to nebude žádný trpaslík."
"Ani elf, ani půlelf," doplnil vysoký představitel Staršího Lidu. "Dokonce čtvrtelfa považujete za něco podřadného..."
"Tohle je vaše bolístka," zasmál se Vilibert. "Vytrubujete totéž, co Nilfgaard, protože Nilfgaard má taky plnou hubu rovnosti, slibuje vám návrat ke starým pořádkům, jen co nás porazí a z našich zemí vyžene. Proto tak horlíte pro jednotu a rovnost, poněvadž jste v nilfgaardském žoldu! A není divu, že se tak máte rádi, vždyť Nilfgaarďani jsou přece taky elfské plémě..."
"Nesmysl," ucedil elf mrazivě. "Plácáš hlouposti, pane rytíři. Zaslepuje tě rasová nenávist. Nilfgaarďané jsou lidé, stejně jako vy."
"To je nestoudná lež! Každý ví, že jsou to potomci Černých Seidhe! V jejich žilách proudí vaše krev! Krev elfů!"
"A co proudí ve vašich žilách?" ušklíbl se elf výsměšně. "Mícháme naši krev celá pokolení, celá staletí - tohle nám vždycky šlo, ačkoli nevím, zda naštěstí nebo naneštěstí. Smíšené svazky jste začali odsuzovat sotva před čtvrtstoletím, ostatně celkem bezvýsledně. Ukažte mi dnes jediného člověka bez příměsi Seidhe Ichaer - krve Staršího Lidu."
Vilibert zbrunátněl. Zrudla rovněž Vera Loewenhaupt. Radcliffe si odkašlal a sklonil hlavu. Bylo zajímavé, že ruměnec polil též tvář spanilé elfky.
"Všichni jsme dětmi Matky Země," rozlehl se v tichu hlas šedivého druida. "Dětmi Matky Přírody. Přestože si naši matky nevážíme, přestože jí působíme trápení a bolest, přestože jí lámeme srdce, ona nás miluje - nás všechny. Pamatujme na to, zde, na Místě Přátelství. Nehádejme se, kdo tady byl první, neboť první byl vlnami vyplavený Žalud. Z něj vyklíčil velký Bleobheris - nejstarší z dubů. Stojíce pod jeho větvemi, na jeho věkovitých kořenech, nezapomínejme na naše vlastní, bratrské kořeny, na zemi, z níž vyrůstají. Vezměme si k srdci slova básníka Marigolda..."
"Právě!" zvolala Vera Loewenhaupt. "Jenže kam se poděl?"
"Zdekoval sa," konstatoval Sheldon Skaggs, vida prázdné místo pod dubem. "Shrábnul fiňáry a zmizel bez rozlúčení - po elfsku."
"Po trpaslicku," ozvalo se odněkud.
"Po lidsku," opravil je vysoký elf. Kráska v hranostajovém kožíšku si opřela hlavu o jeho rameno.

*

"Hej, šumaři," řekla Máma Lantieri, vcházejíc bez zaklepání do světnice. "Máš hosta. Pojď dál, vážený pane."
Marigold si prohrábl vlasy a narovnal se v prostorném vyřezávaném křesle. Obě děvčata, sedící doposud na jeho kolenou, vyskočila, popadla svléknuté košile a zakryla jimi své odhalené vnady. Stydlivé nevěstky, napadlo Marigolda, příhodný titul pro žertovný kuplet. Vstal, oblékl si vestu a zapnul pás, prohlížeje si na prahu stojícího šlechtice.
"Inu," poznamenal. "Vyčmucháte mě všude, jenže si vždycky vyberete nejméně vhodnou dobu. Naštěstí jsem se ještě nerozhodl, kterou z těch krasavic si mám vybrat. Při tvých cenách, Lantieri, si nemůžu dovolit obě."
Máma Lantieri se chápavě pousmála a tleskla do dlaní. Obě dívky, pihovatá ostrovanka i snědá, černovlasá půlelfka, spěšně opustily světnici. Příchozí svlékl plášť a podal ho Mámě zároveň s malým, leč napěchovaným váčkem.
"Promiň, mistře," omlouval se, vcházeje dovnitř a usedaje ke stolu. "Vím, že jsem nezvolil nejpříhodnější dobu. Ale tam od dubu jsi tak nenadále zmizel... Nedohonil jsem tě na cestě, jak jsem zamýšlel, a nějakou chvíli mi trvalo, než jsem se na tebe doptal zde, v městečku. Věř mi, nebudu tě dlouho zdržovat..."
"Pokaždé to říkáte a pokaždé je to lež," skočil mu do řeči minstrel. "Nech nás o samotě, Lantieri, postarej se, ať nás nikdo neobtěžuje. Poslouchám tě, pane."
Cizinec si ho zkoumavě prohlížel. Měl tmavé, vlhké, jakoby uslzené oči, ostrý nos a tenké rty.
"K věci," začal, sotva za majitelkou nevěstince zapadly dveře. "Zajímá mne obsah tvých písní, mistře. Konkrétně, jisté osoby, o nichž zpíváš. Chtěl bych znát skutečné osudy hrdinů tvých balad. Pokud se nemýlím, právě příhody žijících osob byly inspirací tvých děl. Mám na mysli... Cirillu z Cintry. Vnučku královny Calanthé."
Marigold se zahleděl do stropu a zabubnoval prsty na desce stolu.
"Vážený pane," pronesl odměřeně. "Zajímají tě divné věci, ptáš se na divné věci... nabyl jsem dojmu, že nejsi tím, za koho jsem tě považoval."
"A kdo to měl být, pokud to mohu vědět?"
"Nevím, jestli to můžeš vědět. Záleží na tom, jestli mi teď vyřídíš pozdravy od našich společných známých. Měls to učinit hned při příchodu, avšak zapomněl jsi, zdá se."
"Nezapomněl," odvětil muž, sáhl pod sametový kabátec a vytáhl druhý váček, o poznání větší než ten, který dal kuplířce. "Prostě jenom nemáme společné známé, Marigolde. Není ale tento měšec schopen takový drobný nedostatek vyvážit?"
"Copak si hodláš koupit za ten hubený pytlík?" ohrnul rty trubadúr. "Celý bordel Mámy Lantieri i s okolním pozemkem?"
"Řekněme, že mám v úmyslu podpořit umění. A umělce, pochopitelně. Proto, abych mohl s umělcem porozprávět o jeho tvorbě."
"Tolik miluješ umění, můj pane? Máš tak naspěch porozprávět s umělcem, že porušuješ pravidla slušného chování a nutíš mu peníze dřív než se představíš?"
"Na začátku našeho rozhovoru," přimhouřil neznámý temné oči, "ti moje inkognito nevadilo."
"Ale později vadit začalo."
"Nemám důvod tajit své jméno," prohlásil muž s neznatelným úsměškem na úzkých rtech. "Jmenuji se Rience. Neznáš mne, mistře Marigolde, a není divu. Jsi příliš známý a slavný, než abys znal všechny své obdivovatele. Přitom každému milovníku tvého talentu připadá, že tě zná tak dobře, že si smí dovolit i jistou důvěrnost. Je to i můj případ. Vím, je to mylný dojem, promiň laskavě."
"Laskavě promíjím."
"Mohu tedy znát odpovědi na několik otázek?"
"Ne, nemůžeš," odpověděl básník úsečně. "Nyní laskavě promiň ty, ale já nemám ve zvyku rozmlouvat o tématech mých děl, o inspiracích, o postavách - ať už fiktivních nebo jiných. Jsem přesvědčen, že bych tím svou tvorbu zbavil poezie a přivedl k trivialitě."
"Není možná?"
"Je to mé pevné přesvědčení. Uvaž - kdybych po zazpívání frivolní písničky o rozpustilé mlynářce veřejně vyhlásil, že ve skutečnosti jde o Žvirku, ženu mlynáře Piskoře, a doplnil to oznámením, že dotyčnou Žvirku je možno bez obav šoustat každý čtvrtek, poněvadž ve čtvrtky jezdí mlynář na trh, to by už nebyla poezie. Bylo by to buď kuplířství, anebo opovrženíhodné pokrytectví."
"Rozumím, rozumím," souhlasil Rience. "To však není dobrý příklad. Mne přece nezajímají ničí hříchy ani poklesky. Nebudeš nikoho pomlouvat, odpovíš-li na mé otázky. Potřebuji jen jednu drobnou informaci - co se opravdu stalo s Cirillou, princeznou Cintry? Spousta lidí tvrdí, že Cirilla zahynula během obsazení města, prohlašují se dokonce za očité svědky. Ze tvé balady naopak vyplývá, že dítě přežilo. Rád bych věděl, zdali je to pouze tvá představivost, nebo ověřený fakt. Pravda či klam?"
"Neobyčejně mě těší tvůj zájem," usmál se Marigold široce. "Budeš se divit, pane, ale právě o to mi šlo, když jsem tu baladu skládal. Chtěl jsem posluchače vzrušit a vzbudit jejich zvědavost."
"Pravda či lež?" zopakoval Rience ledově.
"Kdybych ti to prozradil, zkazil bych efekt své práce. Loučím se s tebou, příteli. Víc času ti už věnovat nemůžu. Moje dvě inspirace čekají vedle na to, kterou z nich si vyberu."
Rience dlouho mlčel, ale neměl se k odchodu. Upíral na básníka nepříjemný, vlhký pohled. Marigold cítil narůstající

neklid. Zespoda, z lokálu, sem doléhal rozjařený hlahol, vysoký ženský smích. Trubadúr odvrátil hlavu, předstíraje okázale nevšímavost, ve skutečnosti však odhadoval vzdálenost dělící ho od kouta místnosti, od zavěšeného gobelínu s vyobrazením nymfy, polévající si nahé tělo vodou ze džbánu.
"Marigolde," promluvil konečně Rience, strkaje ruce do kapes svého kabátce. "Odpověz laskavě na moje otázky. Musím znát odpovědi. Je to pro mě nesmírně důležité. Ale na to vem jed, že pro tebe taky, protože jestli mi odpovíš po dobrém..."
"Tak co?"
Rienceovy úzké rty znetvořila ošklivá grimasa.
"...nebudu tě muset donutit násilím."
"Teď poslouchej ty mě, vyděrači!" Marigold vstal a zatvářil se výhružně. "Příčí se mi surovost a násilí. Ale teď zavolám Mámu Lantieri, ať sem pošle jistého Gruzillu, který v tomto domě plní odpovědnou a nenahraditelnou funkci vyhazovače. Je to rovněž skutečný umělec ve svém oboru. Až tě kopne do prdele, vyletíš oknem tak krásně, že si opozdilí chodci budou myslet, že ode mne viděli odlétat Pegasa."
Rience vytáhl ruku z kapsy a v jeho dlani se něco zalesklo.
"Jsi si jist," zeptal se, "že stihneš zavolat?"
Marigold neměl v úmyslu zkoušet, zdali to stihne. Ani ho nenapadlo čekat. V okamžiku, kdy cvaklo péro vystřelovacího nože, se dlouhým skokem přenesl do kouta pokoje, vklouzl pod gobelín s koupající se nymfou, kopancem otevřel tajné dveře a ozlomvaz se vrhl dolů po točitých schodech, Rience se hnal za ním, avšak básník se dopadení neobával - znal tajnou chodbu jako svou dlaň. Nejednou ji použil při útěku před věřiteli, žárlivými paroháči anebo konkurenty z oboru, kteří mu chtěli pocuchat fasádu, když si občas bez ostychu přisvojil jejich melodii či rým. Věděl, že na třetím zákrutu nahmátne otočná dvířka, za nimiž bude žebřík do sklepa. Byl přesvědčen, že jeho pronásledovatel, jako mnozí před ním, nestačí zabrzdit, poběží dál a šlápne na propadlo, kterým spadne do chléva. Byl si jist, že potlučený, prasaty pošlapaný a v hnoji vyválený Rience zanechá pronásledování.
Marigold se - jako obvykle, když si byl něčím naprosto jist - šeredně spletl. Za jeho zády se najednou modře zablesklo a básník ucítil, jak mu trnou a tuhnou končetiny. Nedokázal se zastavit u dvířek, nohy mu odepřely poslušnost. Zaječel a skutálel se ze schodů, otloukaje se o stěny chodby. Propadliště se pod ním otevřelo a trubadúr sletěl dolů, do tmy a zápachu. Okamžik před tím, než dopadl na tvrdou podlahu a ztratil vědomí, si vzpomněl, že Máma Lantieri povídala něco o přestavbě chléva.

*

Probrala jej bolest ve spoutaných zápěstích a nemilosrdně zkroucených pažích, Chtěl vykřiknout, avšak nemohl, zdálo se mu, jakoby měl ústní dutinu vyplněnou hrnčířskou hlínou. Klečel na podlaze a něco jej táhlo a zvedalo za ruce. Chtěl ulevit ramenům, pokusil se postavit, ale měl svázané i nohy. Křečovitě lapaje po dechu, podařilo se mu vstát. Pomohlo mu při tom lano, přivázané k jeho poutům a přehozené přes stropní trámek, jež ho neúprosně tahalo nahoru.
Rience stál před ním. Jeho uslzené, zlé oči se leskly ve světle lucerny, kterou držel po jeho boku stojící, zarostlý kolohnát. Druhý pacholek stál Marigoldovi za zády a tahal za provaz. Trubadúr slyšel jeho funění a cítil štiplavý pach potu.
Básníkova chodidla se odlepila od země. Marigold nosově zasípal, nic jiného nedokázal.
"Dost!" poručil Rience v následující chvíli, avšak básníkovi se zdálo, že mezitím uplynul celý věk. Dotkl se nohama země, ale přenést na ně celou váhu těla nedokázal - lano zůstávalo dál napjaté jako struna.
Rience přistoupil blíž. Tvářil se zcela netečně a ani z jeho uslzených očí se nedalo nic vyčíst. Také jeho hlas zněl klidně, lhostejně, takřka znuděně:
"Ty mizerný brnkale. Ty zmetku. Ty špinavče. Ty nadutá nicko. Chtěl jsi utéct? Mně ještě nikdo neutekl. Nedokončili jsme náš rozhovor, ty chcípáku. Na něco jsem se tě ptal v mnohem příjemnějším prostředí. Teď se tě budu vyptávat tady. Budeš odpovídat?"
Marigold horlivě pokýval hlavou. Teprve nyní se Rience usmál. A dal znamení. Trhnutí lana minstrelovi div nevykloubilo ramena. Nehlasně zaskučel.
"Ty nemůžeš mluvit," konstatoval Rience jízlivě. "A bolí to, co? Abys věděl, teď tě dávám zvedat jen pro vlastní potěšení - k smrti rád se dívám na něčí bolest. Tak ještě trošku výš."
Marigold sípal, pokoušeje se nabrat dech.
"Zatím stačí," řekl Rience, naklonil se k básníkovi a chytil ho límec. "Poslouchej mě dobře, hnido. Teď sejmu zakletí, aby se ti vrátila řeč. Ale jestli se tvůj zpěvný tenorek ozve hlasitěji než to bude nutné, budeš litovat."
Učinil rukou nějaké gesto a dotkl se prstenem básníkovy tváře. Marigold ucítil, že ztuhlost jeho hlasivek, jazyka a úst je ta tam.
"A teď ti," pokračoval tiše Rience, "položím několik otázek. Ty mi na ně dáš rychlé, přesné a vyčerpávající odpovědi. Pokud zaváháš nebo se jenom zajíkneš, pokud mi dáš sebemenší důvod zapochybovat o tvé pravdomluvnosti, tak... Podívej se dolů."
Marigold poslechl. S úděsem zjistil, že k poutům na jeho kotnících je na krátkém provaze přivázáno vědro plné vápna.
"Jestli tě nechám vytáhnout ještě výš," usmál se Rience krutě, "a s tebou to vědro, zřejmě ti to trochu pochroumá ručičky. Pochybuji, že by sis potom ještě zahrál na loutnu. Předpokládám, že radši promluvíš. Mám pravdu?"
Marigold nepřisvědčil, protože zděšením nedokázal promluvit, ba ani přikývnout. Nicméně Rience nebudil dojem, že by mu obzvlášť záleželo na minstrelově souhlasu.
"Pochopitelně poznám," připomněl varovně, "jestli mluvíš pravdu, budu si dávat pozor na tvoje vytáčky a nenechám

se zmást nějakými básnickými triky. Je to pro mne stejná maličkost, jako když jsem tě ochromil tam na schodech. Dobře ti radím, mizero, važ každé slovo. No, škoda času, začněme. Jak už víš, zajímá mne hrdinka jedné z tvých krásných balad - vnučka Calanthé z Cintry, princezna Cirilla, zdrobněle Ciri. Podle výpovědí očitých svědků zmizela ta osůbka při obsazení města, už to budou dva roky. Přesto ty ve své písni dojemně a barvitě líčíš její setkání s jistou podivnou, takřka legendární osobností, tím... Geraldem či Geraltem. Ponecháme-li stranou poetické žvásty o osudovém předurčení, vyplývá z balady, že dítě vyvázlo z bojů o Cintru se zdravou kůží. Je to tak?"
"Nevím..." zakvílel Marigold. "U všech bohů, jsem jenom básník! Něco jsem zaslechl a zbytek..."
"No?"
"Zbytek jsem si vymyslel, vybájil! Nic určitého nevím!" vykřikl trubadúr, když Rience pokynul smraďochovi, a ten trhl lanem. "Nelžu!!!"
"Skutečně," přisvědčil Rience. "Nelžeš přímo, to bych poznal. Ale kličkuješ. Nevymyslel by sis námět balady jen tak, bez příčiny. A toho zaklínače přece znáš. Byl jsi vídán v jeho společnosti. Tak zpívej, Marigolde, jestli jsou ti klouby milé. Všechno co víš."
"Ta Ciri," hlesl básník, "byla zaklínači souzena. Tak zvané Překvapení... Určitě jsi o tom slyšel, je to známý příběh. Její rodiče ji přislíbili zaklínači..."
"Dítě z královské krve by měli vlastní rodiče dát šílenému mutantovi? Nájemnému vrahounovi? Lžeš, červe! Takové báchorky můžeš vyprávět starým bábám!"
"Je to tak, přísahám na hrob svojí matky!" dušoval se Marigold. "Vím to bezpečně... Zaklínač..."
"Mluv o té holce! Na zaklínače teď nejsem zvědavý."
"Nic o ní nevím! Jenom, že zaklínač cestoval do Cintry, když vypukla válka. Potkal jsem ho. Ode mne se dověděl o krveprolití, o smrti Calanthé... Vyptával se na to dítě, královninu vnučku... A já jsem mu řekl, co jsem slyšel: že v Cintře byli všichni povražděni a z obránců nezbyla ani živá duše."
"Pokračuj. Méně metafor, víc faktů!"
"Když se to zaklínač dozvěděl, dál už nejel. Oba jsme se obrátili na sever. Rozloučili jsme se v Hengforsu a od té doby jsem ho neviděl... Cestou mluvil něco o té... Ciri... a o té sudbě... To mě inspirovalo, složil jsem baladu. Nic víc nevím, přísahám!"
Rience si ho změřil přimhouřenýma očima.
"Kdepak je ten zaklínač teď ?" zeptal se. "Ten námezdní zabíječ netvorů, poetický řezník, který tak rád rozpráví o osudu?"
"Říkal jsem, že naposledy jsem ho viděl..."
"Vím, co jsi říkal!" přerušil ho Rience. "Poslouchal jsem dobře. A teď dobře poslouchej ty mě. Budeš odpovídat přesně na mé otázky. Moje otázka zní: jestliže nikdo neviděl toho Geralda déle než rok, kam se tedy poděl? Kde se může skrývat?"
"Nevím, kde to je," řekl kvapně trubadúr. "Nelžu. Opravdu to nevím..."
"Příliš rychle, Marigolde, příliš rychle," zasmál se zlověstně Rience. "Příliš spěcháš s odpovědí. Jsi chytrý, ale neopatrný. Říkáš, že nevíš, kde to je. Ale vsadím se, že víš, co to je."
Marigold zaskřípal zuby - vztekem a hrůzou.
"Nuže?" pokynul Rience smraďochovi. "Kde se zaklínač schovává? Co je to za místo?"
Básník mlčel. Lano škublo, země mu ujela pod nohama, rukama projela pronikavá bolest. Jeho zařvání okamžitě uťal Rienceův magický prsten.
"Výš, výš," opřel si Rience ruce v bok. "Víš, Marigolde, mohl bych přečíst tvoje myšlenky, ale to je únavné. Kromě toho se mi hrozně líbí, jak ti bolestí lezou oči z důlků. A ty to stejně povíš."
Marigold už věděl, že poví. Provaz na jeho kotnících se napjal, vědro vápna se skřípavě posunulo po podlaze.
"Pane," ozval se najednou ode dveří chléva zarostlý pacholek a zaclonil cípem své hazuky světlo lucerny. "Někdo sem jde. Asi děvečka."
"Víte, co máte dělat," sykl Rience. "Zhasni lampu."
Smraďoch pustil lano. Marigold se bezvládně svalil na zem, ale mohl vidět, jak se vrahouni staví každý z jedné strany nízkých dveří - v rukách dlouhé nože. Škvírami mezi prkny bylo vidět světla hampejzu, byl odtamtud slyšet opilecký zpěv.
Dvířka chléva se s vrznutím otevřela. Stanula v nich nevelká postava v plášti a čepci, těsně přiléhajícím k hlavě. V následující chvíli žena překročila práh. Smraďoch k ní přiskočil a s rozmachem udeřil nožem. A upadl na zem, poněvadž ostří nenarazilo na odpor, prošlo hrdlem postavy jako obláčkem dýmu. Protože tvar postavy skutečně tvořil jen dým, který se teď začal rozplývat. Ale v jeho skrytu skočila do chléva druhá postava - temná, nezřetelná a hbitá jak lasice. Hodila plášť na zarostlého, přeskočila ležícího, sklonila se, něco se jí zalesklo v ruce - a Marigold uslyšel, jak smraďoch zachroptěl a zalkl se krví. Druhý pacholek se vymotal z pláště, udělal krok vpřed a chtěl bodnout. Z dlaně temné postavy vystřelil ohnivý blesk a se sykotem se zabijákovi rozlil po obličeji a prsou jako hořící olej. Muž zařval, chlév naplnil odporný zápach škvařícího se masa.
Tu zaútočil Rience. Jeho kouzlo protrhlo tmu modrým světlem, v němž Marigold uviděl mužsky oblečenou štíhlou ženu, podivně gestikulující oběma rukama. Spatřil ji jen na okamžik - modrý přísvit přešel náhle do oslnivého záblesku a Rience se vzteklým zavytím odletěl dozadu, kde přerazil prkennou stájovou přepážku. Žena v mužském oděvu se za ním vrhla s dýkou v ruce. Chlév znovu ozářilo světlo, tentokrát zlaté, vycházející ze zářícího oválu, který se znenadání objevil v povětří. Marigold viděl, jak se Rience zdvihl ze slámy, skočil do oválu a v mžiku zmizel. Světlo oválu potemnělo, ale než se ztratilo úplně, stačila tam žena doběhnout, vztáhnout paže a nesrozumitelně vykřiknout. Něco zasyčelo a hasnoucí ovál ještě na krátkou chvíli rozžhavil hučící oheň. Zdálky, z veliké vzdálenosti, jako by

Marigoldovy uši zaslechly tlumený zvuk - velmi připomínající křik bolesti. Ovál zhasl a ve chlévě se setmělo.
Pak ucítil, že jeho magický roubík zmizel.
"Pomoc!" zaječel. "Pomozte mi!"
"Neřvi tolik," ozvala se ze tmy žena, rozřezávajíc mu pouta.
"Yennefer? Jsi to ty?"
"Nechceš mi, doufám, namluvit, že jsi zapomněl, jak vypadám. A že tvůj hudební sluch nepozná můj hlas. Můžeš vstát? Nepolámali ti kosti?"
Rozsvítila lucernu. Marigold zahekal, s námahou se zvedl a masíroval si bolavé údy.
"Co je s nimi?" ukázal na těla ležící na zemi.
"To hned zjistíme," odvětila čarodějka a cvakla zavíraným Rienceovým nožem. "Jeden by měl být naživu. Chtěla bych se ho na něco přeptat."
"Zdá se," stanul Marigold nad smraďochem, "že tenhle ještě žije."
"Nemyslím," řekla Yennefer lhostejně. "Přeťala jsem mu krční tepnu i hrtan jedním šmiknutím. Možná v něm ještě něco doutná, ale už dlouho nebude."
Marigold se otřásl.
"Ty jsi ho podřízla?"
"Kdybych z vrozené opatrnosti neposlala dovnitř předem iluzi, ležela bych tu s podřezaným hrdlem sama. Prohlédneme si toho druhého... Hrome! Takový kus chlapa a nevydržel. Smůla, smůla..."
"Taky nežije?"
"Nepřežil termický šok. Hmm... Krapet moc jsem ho přismahla... Koukni, má očouzené i zuby. Co je s tebou? Budeš zvracet?"
"Buduuuuu..." předklonil se básník a opřel se čelem o stěnu chléva.

*

"To je vše?" odložila čarodějka pohár a sáhla po rožni s kuřaty. "Nic sis nevymyslel? Na nic jsi nezapomněl?"
"Na nic. Kromě poděkování. Děkuji ti, Yennefer." Pohlédla mu do očí a lehce kývla hlavou, její lesklé černé kadeře se zavlnily, jeden pramen sklouzl z ramene. Stáhla jedno pečené kuře na dřevěný talíř a začala ho zručně porcovat. Používala při tom výhradně vidličku a nůž. Marigold dosud viděl jen jediného člověka, který uměl jíst příborem stejně obratně. Teď poznal, kde a od koho se to Geralt naučil. Není divu, pomyslel si, rok s ní bydlel v jejím domě ve Vengerbergu. Než odtamtud upláchl, zřejmě od ní pochytil lecjaká podivínství. Stáhl z rožně druhé kuře, bez otálení mu utrhl stehýnko, chytil ho naschvál oběma rukama a hladově se do něj zakousl.
"Odkud jsi věděla?" zajímal se. "Jak se ti podařilo přijít mi v pravou chvíli na pomoc?"
"Byla jsem pod Bleobherisem při tvém vystoupení."
"Neviděl jsem tě tam."
"Nechtěla jsem být viděna. Jela jsem za tebou do městečka. Čekala jsem tady nedaleko, v hostinci, nesluší se, abych šla tam, kam jsi zamířil ty - do toho příbytku pochybné rozkoše, zato jisté kapavky. Nakonec jsem ale ztratila trpělivost a šla se sem podívat. Obcházela jsem okolo, když se mi zazdálo, že z chlívku slyším nějaký hlas. Napjala jsem sluch a zjistila, že si tam neužívá žádný sodomita, jak mě v první chvíli napadlo, nýbrž to běduješ osobně ty. Hola, hostinský! Dones nám ještě víno."
"Služebník, vznešená paní! Už běžím!"
"To co prve, bych prosila, ale neopovaž se ho zase pančovat. Vodu mám ráda jenom v lázni, ve víně nikdy."
"Prosím, prosím!"
Yennefer odstrčila talíř. Marigoldovi neuniklo, že na kuřeti zbylo ještě dost masa pro všechna krčmářova děcka. Nůž a vidlička byly bezesporu elegantní a působivé, leč pramálo účinné.
"Díky za vysvobození," zopakoval ještě jednou. "Ten prokletý Rience by mě nenechal naživu. Vytáhl by ze mne všechno, co vím, a stejně by mě zařízl jak berana."
"Taky si myslím," přisvědčila, nalila vína sobě i jemu a zvedla pohár. "Připijme tedy na tvé zachráněné zdraví, Marigolde."
"Na tvé, Yennefer," odvětil dvorně. "Na zdraví, za něž se budu ode dneška modlit... Hmm, když bude příležitost. Jsem tvým dlužníkem, krásná paní, a svůj dluh splatím ve svých písních. Popřu v nich tvrzení, že čarodějům je lhostejné, když se někomu děje křivda, že odepřou pomoc ubohým, nešťastným smrtelníkům."
"Inu," usmála se, mhouříc fialkové oči. "Taková tvrzení bývají opodstatněná, málokdy vznikají bez příčiny. Ale ty nejsi ubohý a nešťastný, Marigolde. Znám tě přece a mám tě ráda."
"Skutečně?" usmál se básník také. "Do této chvíle jsi to ovšem úspěšně skrývala. Zaslechl jsem dokonce tvrzení, že mě nesnášíš, že mě máš ráda, cituji: jako morovou ránu."
"To bylo," zvážněla čarodějka. "Pak jsem změnila názor. Pak jsem ti byla vděčná."
"Za co, smím-li se zeptat?"
"Co na tom," mávla rukou s prázdným pohárem. "Vraťme se k důležitějším otázkám. K těm, které ti kladli v chlévě, zatímco se ti snažili vymknout ruce z kloubů. Prozraď mi, Marigolde: vážně jsi neviděl Geralta od doby vašeho útěku od Jarugy? Opravdu jsi nevěděl, že se po skončení války vrátil na Jih? Že byl těžce raněn, tak těžce, že se dokonce objevily zprávy o jeho smrti? Opravdu jsi o ničem nevěděl?"
"Ne. Nevěděl. Zdržoval jsem se v Pontu Vanis, u dvora Esterada Thyssena. A pak u Nedamíra v Hengforsu."
"Nevěděls," pokývala hlavou čarodějka. Rozepjala si pod krkem halenku, na její šíji se zaleskla obsidiánová hvězdice

posázená brilianty. "Nevěděls, že sotva se mu zacelily rány, odjel někam na Zaříčí? Nedomýšlíš se, koho tam hledal?"
"Samozřejmě, že domýšlím. Ale jestli našel, to nevím."
"Nevíš," zopakovala. "Ty, který víš vždycky o všem a o všem zpíváš. Dokonce o věcech tak důvěrných, jako něčí city. Pod Bleobherisem jsem si poslechla tvoje balady, Marigolde. Pěkných pár veršů jsi věnoval i mé osobě."
"Poezie," zamumlal s očima upřenýma na ohlodané kuřecí kosti. "Poezie má svá práva. Nikdo by se neměl urážet..."
"Vlasy coby křídlo havraní, coby noční bouře," recitovala Yennefer s přehnaným zanícením. "...a v očích dřímá fialová blýskavice. Takhle nějak to bylo?"
"Takovou si tě pamatuji," usmál se básník rozpačitě. "Ať hodí kamenem, kdo by chtěl tvrdit, že to není výstižný popis."
"Nicméně nevím," stiskla čarodějka rty, "kdo ti dal právo popisovat moje vnitřní orgány. Jak to bylo? Její srdce je jak klenot, jenž ji bílou šíji zdobí - jako démant chladné, taktéž tvrdé jako démant - jako obsidián ostré, zraňující. Tos vymyslel sám? Anebo..." kousla se do rtů, "... se ti někdo svěřil, posteskl si?"
"Ehm..." odkašlal si Marigold a odbočil od nebezpečného tématu. "Pověz mi, Yennefer, kdy jsi naposledy viděla Geralta ty?"
"Dávno."
"Po válce?"
"Po válce..." její hlas téměř neznatelně poklesl. "Ne, po válce jsem ho neviděla. Delší dobu... jsem neviděla nikoho. Ale k věci, básníku. Jsem poněkud udivena, že výjimečně o ničem nevíš, o ničem si neslyšel, a přesto právě tebe někdo neznámý napíná na skřipec, aby získal informace. Neznepokojuje tě to?"
"Znepokojuje."
"Poslouchej mne," řekla důrazně a klepla pohárem o stolní desku. "Poslouchej pozorně. Vyškrtni tu baladu ze svého repertoáru. Přestaň ji zpívat."
"Máš na mysli tu..."
"Dobře víš, kterou mám na mysli. Zpívej o válce s Nilfgaardem. Zpívej o Geraltovi a o mně - nepomůžeš nám tím, ani neuškodíš, nic nezhoršíš, ani nenapravíš. Ale o Lvíčeti z Cintry už nikdy nezpívej."
Rozhlédla se, ujišťujíc se, zda je neposlouchá některý z mála hostů, vysedávajících ještě v této pozdní době v lokále. Počkala, dokud uklízející děvečka nezašla do kuchyně.
"Snaž se rovněž vyhnout setkáním o samotě s lidmi, které neznáš," radila tiše. "S lidmi, kteří tě při vstupu zapomenou pozdravit od společných známých. Rozumíš?"
Zaskočeně na ni pohlédl. Yennefer se zasmála.
"Pozdravy od Dijkstry, Marigolde."
Nyní se plaše rozhlédl trubadúr. Jeho úžas byl tak nelíčený a jeho překvapení tak nadobyčej zábavné, že čarodějka nedokázala potlačit pobavenou grimasu.
"Při této příležitosti," opět ztlumila hlas a naklonila se přes stůl, "žádá Dijkstra tvoje hlášení. Vracíš se z Verdenu, takže ho zajímá, co se šeptá u dvora krále Ervylla. Zdůraznil, abych ti vyřídila, že tentokrát má být tvé hlášení podrobné, věcné a v žádném případě ne veršované. Prózou, Marigolde, prózou."
Básník spolkl slinu a přikývl. Uvažoval nad otázkou, kterou jí chtěl položit. Čarodějka ho předešla.
"Nadcházejí těžké časy," řekla vážně. "Těžké a nebezpečné. Přichází doba změn. Nebylo by mi nejlíp při myšlence, že jsem neudělala všechno pro to, aby to byly změny k lepšímu. Chápeš?"
Přisvědčil kývnutím a odkašlal si.
"Ty, Yennefer?"
"Poslouchám."
"Tamti v chlévě... Víš... Chtěl bych vědět, co byli zač, oč jim šlo, kdo je poslal. Zabilas oba, ale jdou takové zvěsti, že vy, mágové, dokážete vytáhnout informaci i od nebožtíka."
"A o tom, že je nekromancie zakázána nejvyšším ediktem Kapituly, zvěsti nejdou? Dej pokoj, Marigolde. Ti mordýři toho stejně moc nevěděli. Ten, co utekl... Hm, to je něco jiného."
"Rience. Je to čaroděj, že?"
"Ano. Ale ne moc dobrý."
"Přesto ti unikl. Viděl jsem jak. Teleportoval se, ne? Svědčí to o něčem?"
"Ovšem, svědčí. O tom, že mu někdo pomohl. Ten Rience neměl ani dost času, ani dost sil, aby otevřel oválný portál volně zavěšený v prostoru. To není žádná maličkost. Je jasné, že jej otevřel někdo z druhé strany. Někdo nesrovnatelně mocnější. Proto jsem se ho bála pronásledovat, neměla jsem tušení, kam bych se dostala. Avšak pustila jsem po jeho stopě dost silný žár. Bude potřebovat silná zaklení a spoustu masti na popáleniny - a i tak bude nějakou dobu pěkně poznamenaný."
"Možná tě bude zajímat, že byl z Nilfgaardu."
"Myslíš?" narovnala se Yennefer, rychlým pohybem vytáhla z kapsy vystřelovací nůž a obrátila ho v dlani.
"Nilfgaardské pérové nože teď nosí kdekdo. Je to pohodlné a nenápadné, dají se snadno skrýt - třeba do výstřihu..."
"To není tím nožem. Když se mě vyptával, použil slovních spojení obsazení města a boje o Cintru, tak nějak. Nikdy jsem neslyšel, že by tomu někdo říkal takhle. Pro nás je to navždycky řež, krveprolití v Cintře. Jinak se o tom nemluví."
Žena zvedla ruku a prohlížela si nehty.
"Chytrá úvaha, Marigolde. Máš bystré uši."
"Profesionální deformace."
"Ó, kteroupak ze svých profesí máš na mysli?" usmála se spiklenecky. "Ale děkuji ti za ten postřeh. Je cenný."
"Budiž to," opáčil rovněž s úsměvem, "mým příspěvkem ke změnám k lepšímu. Jen mi ještě prozraď, Yennefer, proč se

Nilfgaard tak zajímá o Geralta a tu cintranskou dívenku?"
"Do toho nestrkej nos," zvážněla opět čarodějka. "Radím ti, zapomeň, že jsi někdy slyšel o vnučce královny Calanthé."
"Ano, to jsi už říkala. Ale já teď nehledám námět pro novou baladu."
"A co, k čertu, hledáš? Další problémy?"
"Dejme tomu," začal tiše a opíraje si bradu o propletené prsty zahleděl se zblízka do čarodějčiných očí. "Dejme tomu, že Geralt to dítě skutečně našel a zachránil. Dejme tomu, že konečně uvěřil v sílu osudu a vzal dítě s sebou. Kam? Rience to ze mne chtěl vyrazit mučením. Ty to víš, Yennefer. Víš, kam se zaklínač ukryl."
"Vím."
"A víš, jak se tam dostat."
"I to vím."
"Nesoudíš, že je ho třeba varovat? Upozornit, že jeho i děvčátko hledají lidé, jako je Rience. Jel bych sám, ale namouduši nevím, kde to je... To místo, jehož jméno radši nevyslovím."
"Pokračuj."
"Jestli víš, kde Geralta najít, měla bys ho jet varovat. Dlužíš mu to, Yennefer. Něco vás přece spojovalo."
"Samozřejmě. Něco nás spojovalo. Proto ho tak trochu znám. Nesnáší, když mu někdo vnucuje svou pomoc. Jestli už pomoc nezbytně potřeboval, tak ji hledal u těch, komu absolutně důvěřuje. Od těch událostí uplynul více než rok, ale já... nedostala jsem od něho žádnou zprávu. A pokud jde o můj dluh - dlužím mu právě tolik, co on mně. O nic míň a o nic víc."
"Tak tam pojedu já," zvedl hlavu. "Řekni mi..."
"Ne!" přerušila ho. "Jsi prozrazen, Marigolde. Mohou tě dopadnout znovu, takže čím méně víš, tím lépe. Ztrať se odtud. Jeď do Redanie k Dijkstrovi a Filippě Eilhart, upíchni se u Vizimírova dvora. A ještě jednou tě varuji: zapomeň na Lvíče z Cintry. Zapomeň na Ciri. Udělej, oč tě prosím. Nechci, aby tě potkalo něco zlého. Mám tě ráda a za dost ti vděčím..."
"Říkáš to už podruhé, Yennefer. Za co mi ty můžeš být vděčná?"
Čarodějka odvrátila tvář a dlouho mlčela.
"Jezdil jsi s ním," řekla konečně. "Díky tobě nebyl sám. Byl jsi jeho přítel. Byl jsi s ním."
Minstrel sklopil oči.
"Moc z toho neměl," zašeptal. "Moc na tom přátelství nezískal. Měl mou vinou jenom potíže. Každou chvíli mě musel tahat z nějaké šlamastiky... Pomáhat mi..."
Naklonila se přes stůl, položila dlaň na jeho ruku a silně stiskla. V jejích fialových očích byl smutek.
"Jeď do Redanie," zopakovala. "Do Tretogoru. Tam budeš pod Dijkstrovou a Filippinou ochranou. Nepokoušej se hrát si na hrdinu. Zamotal ses do nebezpečné záležitosti, Marigolde."
"To jsem poznal," zašklebil se, když si hnětl bolavá ramena. "Právě proto bych rád upozornil Geralta. Ty víš, kde je možné ho najít. Znáš cestu. Mám dojem, že jsi tam už někdy byla. Jako host?"
Yennefer se dívala stranou. Básník si všiml, jak stiskla rty, jak napjala lícní svaly.
"Jistě, už jsem tam byla," přisvědčila a v jejím hlase zaznělo něco nepostižitelného. "Bývala jsem tam jako host. Ale nikdy ne nevítaný."

*

Vichr hlasitě sténal, svištěl ve větvích hlohu a škubal suchá stébla trávy zarůstající ruiny. Mraky se valily přes měsíční kotouč, takže jen chvílemi zalévalo bledé, chvějící se světlo sesutou hradbu a příkop. Z něj svítily bílé lebky, cenící ulámané zuby a zírající do prázdna černými dírami očních jamek. Ciri se zachvěla a ukryla tvář do zaklínačova pláště. Patami pobídnutá klisna opatrně přešla přes hromadu zdiva a vstoupila pod pobořenou klenbu. Podkovy zvonící o kamennou dlažbu probouzely mezi holými zdmi strašidelné ozvěny, přehlušované kvílícím větrem. Ciri zaťala prsty do hřívy a celá se roztřásla.
"Bojím se," hlesla.
"Nemáš se čeho bát," položil jí zaklínač ruku na rameno. "Na celém světě dnes sotva najdeš bezpečnější místo. Toto je Kaer Morhen - Hradiště Zaklínačů. Kdysi to býval pěkný hrad. Je to dávno."
Neodpověděla, sklopila hlavu. Zaklínačova kobylka Klepna zafrkala, jako kdyby ji i ona chtěla uklidnit.
Vykročili do tmy, do dlouhého, černého, nekonečného tunelu kleneb a sloupoví. Klepna šlapala i v těchto temnotách jistým krokem, pravidelně zvonic podkovami na dlažbě. Kus před nimi, na konci tunelu, zaplála náhle červeným světlem tenká svislá čára. Přibližovala se a rozšiřovala, až se změnila v otevírající se dveře, z nichž mihotalo světlo pochodní v železných úchytech na stěnách. Ve dveřích stanula černá silueta.
"Kdo?" uslyšela Ciri strašný kovový hlas, znějící jako štěknutí psa. "Geralt?"
"Ano, Eskele. Já."
"Pojď."
Zaklínač sesedl, sundal Ciri ze sedla, postavil ji na zem a podal jí brašnu, kterou uchopila křečovitě oběma rukama, litujíc, že taška je příliš malá, než aby se za ní mohla celá schovat.
"Počkej tady s Eskelem," řekl. "Zavedu Klepnu do stáje."
"Pojď na světlo, malý," zavrčel muž nazvaný Eskel. "Nestůj ve tmě."
Ciri pohlédla nahoru na jeho tvář a jen tak tak potlačila poděšený výkřik. To nebyl člověk. Ačkoli stál na dvou nohách, ačkoli byl cítit potem a dýmem, ačkoli nosil obyčejný lidský oděv, nebyl to člověk. Žádný člověk, pomyslela si, nemůže mít takovou tvář.

"Na co čekáš?" otázal se Eskel.
Nepohnula se. Ze tmy slyšela vzdalující se klapot Klepniných podkov. Něco měkkého a pištícího ji přeběhlo přes nárt. Úlekem nadskočila.
"Nestůj ve stínu, moulo, nebo ti krysy sežerou holínky."
Ciri s brašnou přitisknutou na prsa postoupila do světla. Hlodavci s pištěním uskakovali před jejíma nohama. Eskel se sklonil, vzal její zavazadlo a stáhl jí kapuci.
"Mor aby to..." zahučel. "Holka. To nám ještě scházelo."
Ustrašeně na něho pohlédla. A on se usmál. Poznala, že je to přece jen člověk, jenže s tváří rozervanou a znetvořenou zubatým obloukem dlouhé jizvy, táhnoucí se od koutku úst přes celou líc až k uchu.
"Když už jsi tady, tak vítej na Kaer Morhen," řekl. "Jak ti říkají?"
"Ciri," odpověděl za ni Geralt, bez sebemenšího šelestu vystoupivší ze tmy. Eskel se k němu otočil. Náhle, prudce a beze slova se oba zaklínači objali - silně, tvrdě se sevřeli pažemi. Na jednu kratičkou chvíli.
"Žiješ, Vlku."
"Žiju."
"Dobrá," Eskel vytáhl z držáku jednu pochodeň. "Pojďte. Zamykám vnější vrata."
Kráčeli chodbou. Krysy byly i zde, pištěly ze tmy bočních chodeb, utíkaly před mihotavým kruhem světla. Ciri rychle cupitala, ve snaze udržet krok s muži.
"Kdo tu přezimuje, Eskele? Kromě Vesemira?"
"Lambert a Coen."
Sestoupili po schodišti, strmém a kluzkém. Zespoda prosvítalo světlo. Ciri zaslechla hlasy, ucítila kouř.
Místnost byla obrovská, zalitá světlem z velkého ohniště šlehajícího plameny do otevřeného jícnu komína. Uprostřed sálu stál ohromný těžký stůl. U takového stolu mohlo pohodlně usednout třeba dvacet lidí. Ale seděli tam jen tři muži. Tři zaklínači, opravila se v duchu Ciri. Viděla pouze siluety na pozadí planoucího ohně.
"Vítej, Vlku. Čekali jsme tě."
"Vítej, Vesemire. Vítejte, chlapci. Je dobré být zase doma."
"Koho jsi k nám přivedl?"
Geralt chvilku mlčel, pak položil dlaně na dívčina ramena a lehce ji postrčil kupředu. Šla šouravě, nejistě, hrbila se a skláněla hlavu. Bojím se, pomyslela si. Hrozně se bojím. Když mě Geralt našel a odvedl sebou, čekala jsem, že se strach už nevrátí, že to již minulo... A teď, namísto doma, jsem v tomhle strašném, černém, rozbořeném hradě, plném krys a strašidelných ozvěn... Opět stojím před červenou oponou ohně. Vidím hrozivé černé postavy; upírají na mne zlé, nepřirozeně lesklé oči...
"Čí je to dítě, Vlku? Co je to za děvče?"
"Ona je mým..." Geralt se zarazil. Cítila na ramenou jeho silné, pevné ruce. A pojednou strach zmizel. Ztratil se beze stopy. Červený, hučící oheň vydával teplo. Jenom teplo. Černé postavy byly postavy přátel. Opatrovníků. V lesknoucích se očích byla zvědavost. Starost. A nejistota.
Geraltovy prsty stiskly její paže.
"Ona je naším osudem."

Pravdou jest, že nenalezneš ničehož odpudivějšího nad ona monstra, vědmáky zvaná, kterážto stojí proti vší přirozenosti, neb jsou zplozenci ohavného bosoráctví a démonů vzývání. Jsouť lotry beze cti, svědomí a zábran, pravými stvůrami pekel, pouze krveprolévání schopnými. Proto není pro vědmáky místa mezi lidmi.
Kaer Morhen pak, jež jest peleší těchto vražedníků, místem, kde své zvrhlé rejdy provádějí, musí býti smeteno z povrchu zemského a místo, na němž stálo, nechť je posypáno solí a salnitrem.

Anonymus: Monstrum čili Vědmáka vypodobnění.

Intolerance a pověry odjaktěživa doprovázely lidskou hloupost a nikdy, jsem si jist, nebudou z našeho světa z gruntu vykořeněny, neboť stejně tak věčné jsou jako hloupost samotná. Kde se nyní tyčí pohoří, bude se jednou vlniti oceán; kde je dnes mořské dno, bude jednoho dne poušť. Leč hloupost zůstane hloupostí.

Nicodemus de Boot: Meditace o životě, úspěchu a štěstí.

KAPITOLA DRUHÁ

Triss Ranuncul chvilku dýchala na své zkřehlé prsty, pak jimi zahýbala a zamumlala magickou formuli. Její kůň, strakatý valach, okamžitě zareagoval na zaklетí - zafrkal, pohodil hlavou a zamžoural na čarodějku okem slzícím ze zimy a větru.
"Máš dvě možnosti, starouši," oslovila ho Triss, navlékajíc si rukavice. "Buď si zvykneš na čarování, nebo tě prodám sedlákům k pluhu."
Valach zastříhal ušima, vydechl oblak páry a poslušně vykročil dolů po zalesněném úbočí. Čarodějka se sklonila k jeho šíji, aby ji nešlehaly namrzlé větve.

Kouzlo zaúčinkovalo rychle, přestala cítit mrazení v rukou i na šíji, polevil protivný pocit chladu, nutící ji choulit se v sedle a vtahovat hlavu mezi ramena. Rozehřívající zaklетí zároveň poněkud otupilo hlad, už pár hodin svírající útroby. Triss pookřála, usadila se pohodlněji na koňském hřbetě a s novým zájmem začala pozorovat okolí.
Od doby, kdy opustila kupeckou cestu, ukazovala jí směr šedobílá hradba hor, zasněžené štíty lesknoucí se zlatem v těch vzácných chvílích, kdy slunce proniklo skrze mraky - většinou jen ráno a pak chvíli před západem. Nyní, když se přiblížila k horskému masívu, musela dávat větší pozor. Území kolem Kaer Morhen bylo divoké a neprostupné, a průrvu v žulové stěně, sloužící k určení směru, mohly nepozorné oči snadno přehlédnout. Ani ona, která již v těchto končinách byla, znala cestu a věděla, kde hledat průsmyk, si nemohla dovolit žádnou neopatrnost.
Les skončil. Před čarodějkou se otevřelo údolí mezi strmými svahy. Jeho středem se mezi balvany prodírala Gwenllech - Řeka Bílých Kamenů. Zde, na horním toku, byla Gwenllech už jen mělkým, třebaže dost širokým potokem. Bylo možno ji bez obtíží přebrodit. Níže po proudu, v Kaedwenu, se stávala vážnou překážkou - její prudký tok se valil hlubokými kaňony.
Valach, pobídnutý do ledové vody zrychlil, aby se co nejrychleji dostal na protější břeh. Triss ho musela zdržovat. Nebylo tu hluboko, koni sotva po kolena, ale kameny na dně byly kluzké a proud rychlý a prudký. Voda stříkala a pěnila, jak se tříštila o koňské nohy.
Čarodějka se zahleděla na oblohu. Sílící chlad a vítr mohly tady v horách zvěstovat sněhovou bouři. Při představě že by musela strávit noc někde ve skalní rozsedlině nebo pod převisem, jí přeběhl mráz po zádech. Mohla, kdyby to bylo nezbytné, pokračovat v cestě dokonce ve vánici, mohla si hledat cestu telepaticky, mohla se magicky ubránit mrazu. Mohla, kdyby to bylo nezbytné. Doufala, že nebude.
Naštěstí bylo Kaer Morhen už blízko. Triss vedla valacha na kamennou plošinu, na obrovskou skalní tabuli chlazenou vodou a ledovcem, a přes ní do úzké úžlabiny, jejíž stěny se vypínaly kolmo vzhůru, odděleny vysoko nad její hlavou jen úzkým světlým proužkem oblohy. Bylo tu tepleji, protože vítr vyjící na hřebenech sem nepronikl.
Úžlabina se rozšířila, změnila se v průsmyk a posléze v údolí, rozlehlou zalesněnou kotlinu pod horskými štíty. Čarodějka nechtěla jet snadnou, leč znatelně delší stezkou po úbočí hory, rozhodla se zkrátit si cestu loňským polomem, spletí mrtvých větví. Pod kopyty zapraskaly suché haluze. Valach, přinucený překračovat povalené kmeny, zafrkal a zatančil na místě. Přitáhla mu udidlo, rozzlobeně ho zatahala za ucho a vykřikla nadávku. Koník, jakoby se zastyděl, šel dál už bez vzpouzení, sám si hledaje schůdnou cestu.
Zanedlouho se dostali na druhou stranu a postupovali dál podél úzkého potůčku, chvílemi se ztrácejícího mezi kamením. Čarodějka se pozorně rozhlížela. Brzy uviděla to, po čem pátrala. Na velkých balvanech vodorovně ležel mohutný kmen stromu, holý, vybělený dešti, jen se zelenými ostrůvky mechu. Triss popojela blíž, aby se ujistila, že je to určitě Stopa, nikoliv jen strom sražený vichřicí. Její vycvičené oko rozeznalo téměř neznatelnou úzkou stezku, ztrácející se v lese. Nemohla se mýlit, byla to "Stopa" - stezka okolo Kaer Morhen, plná překážek a nebezpečí, na níž zaklínači trénovali rychlost běhu a ovládáni dechu. Té překážkové dráze říkali Stopa, avšak Triss věděla, že mladí zaklínači jí dali výstižnější jméno: "Mordýrna".
Předklonila se, aby projela pod kmenem. Tu uslyšela zachrastit kamení. A rychlé, lehké kroky běžícího člověka. Otočila se v sedle a přitáhla uzdu. Čekala, až zaklínač vběhne na kládu.
Zaklínač skočil na padlý kmen a letěl přes něj jako vítr - pružně, obratně, plynule, s neuvěřitelnou lehkostí. Nezpomalil ani na okamžik, dokonce ani neudržoval rovnováhu rozpaženýma rukama. Mihl se nad ní a v následující chvíli zmizel mezi stromy. Nerozkýval při tom ani větvičku. Triss hlasitě vydechla, s nedůvěrou kroutíc hlavou.
Protože zaklínač, soudě podle vzrůstu, měl sotva dvanáct let.
Kopla valacha patami, povolila uzdu a hnala ho klusem proti proudu potůčku. Věděla, že Stopa protíná údolí ještě jedenkrát, v místě zvaném "Chřtán". Chtěla si lépe prohlédnout malého zaklínače. Vždyť na Kaer Morhen necvičili děti déle než čtvrt století.
Nespěchala příliš. Stezka Mordýrny se vinula a kroutila hustým mlázím. Její proběhnutí zabralo zaklínači více času než jí cesta zkratkou. Otálet ovšem také nemohla. Za Chřtánem Stopa uhýbala do lesů a širokým obloukem se točila k hradu. Kdyby nestihla chlapce u skal, nemusela by ho už vůbec spatřit. Navštívila Kaer Morhen několikrát a vždy si byla vědoma, že tam viděla pouze to, co jí zaklínači chtěli sami ukázat. Triss nebyla tak naivní, aby si neuvědomovala, že jí chtěli ukázat jen zlomek toho, co bylo na Kaer Morhen k vidění.
Po několika minutách jízdy dorazila ke Chřtánu - propasti, tvořené nad údolím dvěma vysokými omšelými skalami Zastavila koně. Valach zafuněl a sklonil tlamu k vodě pod svýma nohama.
Nečekala dlouho. Na skále se objevila nevelká postavička. Chlapec skočil, aniž by zvolnil běh. Čarodějka zaslechla měkký dopad, ale v příštím okamžiku rachot kamení, tlumený náraz a tichý výkřik. Nebo spíš vyjeknutí.
Bez rozmýšlení seskočila z koně, shodila z ramen kožich a zachytávajíc se kořenů a drnů škrábala se do svahu. Vyhoupla se na skalní výstupek, avšak nahoře jí ujely nohy na mokrém jehličí a upadla na kolena naproti schoulené postavičce. Při pohledu na ni děcko vyskočilo jak zajíc, bleskově couvlo a chytilo jílec meče zavěšeného na zádech - jenže klopýtlo a spadlo naznak do nízké kleče. Čarodějka zůstala na kolenou a hleděla na chlapce s údivem otevřenými ústy.
Protože to vůbec nebyl chlapec.
Zpod popelavé, nerovně a neuměle zastřižené hřívy na ni zíraly ohromné smaragdově zelené oči, dominanta drobné tvářičky se špičatou bradou a ohrnutým nosíkem. V těch očích byl strach.
"Neboj se," řekla Triss nejistě.
Děvčátko vykulilo oči ještě víc. Nebylo zadýchané, nezdálo se ani zpocené. Bylo jasné, že už proběhalo na Mordýrně nejeden den.
"Nestalo se ti nic?"

Dívenka neodpověděla, namísto toho pružně vyskočila, ale sykla bolestí, sklonila se a chytila se za koleno. Její oblečení bylo něco na způsob koženého úboru zaklínačů, sešitého - nebo spíš sešněrovaného způsobem, nad nímž by každý, svého řemesla dbalý krejčí zaplakal zoufalstvím a hanbou. Snad jediné, co jí padlo na míru byly vysoké boty po kolena, řemení a na něm zavěšený meč. Přesněji mečík.
"Neboj se," zopakovala klečící Triss. "Zaslechla jsem, že jsi upadla a polekala jsem se. Proto jsem se sem tak hnala..."
"Uklouzla jsem," zamumlala dívenka.
"Neublížila sis?"
"Ne. A ty?" Čarodějka se zasmála, zvedla se, ale zkřivila obličej bolestí, jež ji bodla v kotníku. Usedla, opatrně narovnala nohu a zaklela.
"Pojď sem, prcku, pomoz mi na nohy."
"Nejsem prcek."
"Dejme tomu. A co jsi?"
"Zaklínačka!"
"Ha! Tak pojď blíž a pomoz mi vstát, zaklínačko."
Děvče zůstalo stát na místě, jen přešlápло z nohy na nohu. Rukou ve vlněné rukavici bez prstů se dotklo pásu meče, měříc si Triss podezřívavým pohledem.
"Bez obav," uklidňovala ji čarodějka. "Nejsem ani loupežnice, ani vyzvědačka. Jmenuji se Triss Ranuncul a cestuji na Kaer Morhen. Zaklínači mě znají. No, nemrač se tak na mne. Chválím tvou ostražitost, ale uvaž: jak bych se sem dostala, kdybych neznala cestu? Copak jsi už někdy potkala na Stopě člověka odjinud?"
Dívenka přestala váhat, přistoupila k ní a podala jí ruku. Triss se postavila takřka bez její pomoci. Vlastně ji ani nepotřebovala, chtěla si jen děvčátko zblízka prohlédnout. A dotknout se ho.
Zelené oči malé zaklínačky neměly zmutované zorničky, ani dotek drobné ruky nevyvolával to zvláštní příjemné mravenčení, pro zaklínače tak charakteristické. Dítě s popelavými vlasy, třebaže běhalo s mečem na zádech stezkou Mordýrny, neprošlo Zkouškou Trav ani Změnami. Tím si Triss byla jista.
"Ukaž mi koleno, malá."
"Nejsem malá."
"Ach, omlouvám se. Ale nějaké jméno jistě máš?"
"Mám. Jsem... Ciri."
"Těší mě. Pojď blíž, Ciri."
"Nic mi není."
"Chci se na to nic podívat. Hm, to jsem si mohla myslet - to tvoje nic vypadá docela jako roztržená nohavice a do živého masa sedřená kůže. Stůj klidně a nevrť se."
"No dobře... Auuu!"
Čarodějka se zachichotala a otřela si o bok dlaň svědící po zaklетí. Dívenka se shýbla a prohlížela si koleno.
"Óóó," podivila se. "Už to nebolí. A rána zmizela... To jsou čáry?"
"Uhodlas."
"Ty jsi čarodějnice?"
"Uhodlas. Ovšem dávám přednost označení čarodějka. Aby se ti to nepletlo, oslovuj mne radši jménem. Triss, prostě Triss. Pojď, Ciri. Dole čeká můj kůň, pojedeme na Kaer Morhen spolu."
"Měla bych běžet," zavrtěla hlavou Ciri. "Není dobré přerušovat běh, poněvadž se ve svalech dělá mléko. Geralt říká..."
"Geralt je na hradě?"
Ciri se nasupila, sevřela ústa a úkosem pohlédla na čarodějku. Triss se znovu zachichotala.
"Dobrá," pokrčila rameny. "Nebudu se vyptávat. Tajemství je tajemství a je v pořádku, že je neprozrazuješ osobě, kterou skoro neznáš. Pojď. Uvidíme na místě, kdo na hradě je a kdo není. A o svoje svaly se nestarej, vím, jak si s kyselinou mléčnou poradit. Hle, tady je můj kůň. Pomohu ti..."
Napřáhla ruku, avšak Ciri pomoc nepotřebovala. Skočila do sedla lehce a hbitě, takřka bez odrazu. Valach sebou trhl, zadupal, ale dívenka pohotově chytila uzdu a uklidnila ho.
"Jak vidím, s koňmi si poradíš."
"Poradím si se vším."
"Posuň se trochu dopředu," chytila se Triss sedla a dala nohu do třmene. "Udělej trochu místa i pro mne. A nevyraž mi oko rukojetí meče."
Valach kráčel dál. Projeli údolím a vystoupili na oblé návrší. Odtud uviděli zříceninu Kaer Morhen - pobořenou hradbu, zbytky vstupní brány, široký a mohutný hranol donjonu.
Zanedlouho valachova kopyta zaduněla na zvětralých trámech mostu přes hradní příkop. Triss pohlédla dolů. Lebky a kostry na vyschlém dně na ni neudělaly žádný dojem. Už je viděla.
"Nelíbí se mi to," promluvila dívenka nečekaně. "Tak to nemá být. Mrtvé je třeba zakopat. Že mám pravdu?"
"Máš," přisvědčila čarodějka vážně. "Též si to myslím. Ale zaklínači ponechali tuhle kostnici jako... připomínku."
"Připomínku čeho?"
"Kaer Morhen," vysvětlovala Triss a otočila koně k budovám, "bylo napadeno. Odehrála se tu krvavá bitva, v níž padli bezmála všichni zaklínači. Přežili jen ti, kteří tou dobou nebyli na hradě."
"Kdo je napadl? A proč?"
"Nevím," zalhala. "Bylo to hrozně dávno, Ciri. Zeptej se zaklínačů."
"Ptala jsem se," zamračilo se děvče. "Nechtěli mi to říct."
Rozumím jim, pomyslela si čarodějka. Dítěti školenému na zaklínače, navíc děvčátku nepodrobenému mutacím, se o

takových věcech neříká. Nevypráví se mu o masakru. Neděsí se je perspektivou, že i ono může někdy o sobě uslyšet slova, která ječeli fanatici táhnoucí tenkrát na Kaer Morhen. Proměněnec. Netvor. Zrůda. Bohy prokleté monstrum. Ne, pomyslela si, nedivím se zaklínačům, že ti o tom neřekli, malá Ciri. Ani já ti o tom nepovím. Já, malá Ciri, mám ještě vážnější důvod, abych mlčela. Poněvadž jsem čarodějka, a bez pomoci takových jako já by útočníci hrad nikdy nedobyli. Stejně tak ten nenávistný paskvil, tehdy masově rozšiřované Monstrum, které fanatiky vzbouřilo a navedlo k vraždění, bylo bezpochyby rovněž anonymním dílem některého mága. Nicméně já, moje malá Ciri, neuznávám kolektivní vinu, necítím potřebu stydět se za zločiny, které se udály půl století před mým narozením. I ty staré kosti, které mají být věčnou připomínkou, nakonec zprachnivějí, rozpadnou se v prach a upadnou v zapomnění, odletí s větrem bez ustání šlehajícím toto návrší.
"Oni tu nechtějí ležet," promluvila Ciri najednou. "Nechtějí být symbolem, připomínkou ani výčitkou svědomí. A nechtějí ani, aby jejich prach odvál vítr."
Triss sebou trhla, když uslyšela změnu v dívčině hlase. Okamžitě ucítila magickou auru, krev jí zapulsovala ve skráních a zašuměla v uších. Napjala se, avšak nevydala ani hlásku, aby nepřerušila nebo nezaplašila to, co se právě dělo.
"Obyčejný hrob," dětský hlas byl stále nepřirozenější, kovovější, chladnější a zlověstnější. "Hromádka země zarostlá kopřivami. Smrt má oči modré jako led. Velikost pomníku nic neznamená, nic neznamenají ani nápisy, které jsou na něm vytesány. Kdo to může vědět lépe než ty, Triss Ranuncul, Čtrnáctá z Pahorku?"
Čarodějka ztuhla. Sledovala, jak se dětské ruce křečovitě sevřely v koňské hřívě.
"Ty jsi zemřela na Pahorku, Triss Ranuncul," oslovil ji znovu zlý, cizí hlas. "Co tady pohledáváš? Vrať se, okamžitě se vrať, a to dítě - dítě Starší Krve, odvez s sebou. Předáš je těm, jimž patří. Udělej to, Čtrnáctá, jinak zemřeš ještě jednou. Pahorek si na tebe vzpomene; upomene se o tebe společný hrob a pomník, na němž je vytesáno tvé jméno."
Valach hlasitě zaržál. Ciri sebou trhla, procitla. "Co se stalo?" zeptala se Triss, snažící se nedat nic najevo.
Ciri si odkašlala, otřela dlaní tvář a vjela si prsty do vlasů.
"Nn... nic..." špitla zaraženě. "Jsem unavená, proto... Usnula jsem. Měla jsem běžet..."
Aura zmizela. Triss cítila klouzat po svém těle vlnu pronikavého chladu. Pokoušela si namluvit, že je to jenom účinek pohasínajícího ochranného kouzla, ale věděla, že to není pravda. Podívala se vzhůru na kamenný blok věže s černými dírami střílen. Nedokázala potlačit zachvění.
Kopyta zaklapala na dlážděném nádvoří. Čarodějka rychle seskočila s koně a podala Ciri ruku. Využívajíc doteku dlaně, vyslala magický impuls. A užasla - neucítila nic. Žádnou reakci, žádnou odpověď. Ani žádný odpor. V dívence, která před chvílí vytvořila neuvěřitelně silnou auru, teď nenašla ani stopy po magii. Bylo to dítě jako každé jiné, jen nehezky ostříhané a špatně oblečené.
I když ještě před chvíli to bylo velice neobyčejné dítě.
Neměla čas nad tím déle přemítat. Z temné chodby pod otlučeným portálem se ozvalo skřípění otevírajících se, železem pobitých dveří. Shodila z ramen kožešinovou pláštěnku, smekla liščí čapku a prudkým pohybem hlavy rozhodila vlasy - svou pýchu a své poznávací znamení. Dlouhé, husté, lesklé, nazlátle kaštanové kadeře.
Ciri vydechla obdivem. Triss se usmála, potěšena účinkem. Pěstěné, dlouhé, rozpuštěné vlasy byly vzácností, znakem postavení, znakem svobodné ženy - své vlastní paní. Byly výsadou, neboť "obyčejné" dívky nosily většinou copy, "obyčejné" paní pak šátky, čepce anebo zavití; urozené dámy, včetně královen, se honosily složitými účesy, bojovnice chodívaly nejčastěji ostříhané na krátko. Pouze druidky a čarodějky - a poběhlice - stavěly na odiv bohatou, rozpuštěnou hřívu, aby tak zdůraznily svou volnost a nezávislost.
Zaklínači se objevili jako obvykle znenadání, jako obvykle neslyšně, jako obvykle neznámo odkud. Stanuli před ní, vysocí a štíhlí, s rukama zkříženýma na prsou, s vahou těla přenesenou na levou nohu - v pozici, z níž mohli, jak dobře věděla, během mžiknutí oka přejít do útoku. Ciri se postavila vedle nich v navlas stejné pozici. Ve svém výstředním oblečku vypadala neodolatelně komicky.
"Vítej na Kaer Morhen, Triss."
"Vítej, Geralte."
Změnil se. Budil dojem, že zestárl. Věděla, že je to biologicky nemožné - zaklínači pochopitelně také stárli, ale příliš pomalu, než aby mohl běžný smrtelník nebo čarodějka tak mladá jako ona zpozorovat změny. Stačil ji nicméně jediný pohled, aby pochopila, že mutace může zadržet fyzický proces stárnutí. Psychický nikoliv. Vráskami zbrázděná Geraltova tvář byla toho nejjasnějším důkazem. S pocitem hlubokého žalu uhnula zrakem zaklínačovu pohledu. Pohledu očí, které nepopiratelně viděly až příliš mnoho. Jinak nenalezla v těch očích nic z toho, co si v nich přála najít.
"Vítej," zopakoval pozdrav. "Jsme rádi, že jsi byla ochotna přijít."
Po Geraltově boku stál Eskel, až na barvu vlasů a jizvu hyzdící tvář podobný Vlkovi jako bratr. A nejmladší z morhenských zaklínačů, Lambert, jako vždy s protivným, jízlivým úsměškem na tváři. Vesemir s nimi nebyl.
"Vítáme tě a zveme dovnitř," pronesl Eskel přívětivě. "Je zima a fouká jako by se někdo oběsil. Ciri, kam se hrneš? To pozvání nebylo určeno tobě. Slunce je ještě vysoko, i když je není vidět. Můžeš pokračovat v cvičení.
"Ouha," namítla čarodějka. "Na Hradišti Zaklínačů se už nedbá na slušné vychování? Ciri mne první uvítala a doprovodila sem. Měla by mi dělat společnost..."
"Pokud sis toho nevšimla, ona se tady školí, Ranuncul," zašklebil se Lambert. Vždycky ji nazýval jen "Ranuncul", bez jména, bez titulu. Triss to nesnášela.
"Je učedník, a ne majordomus. Vítání hostů, dokonce ani tak vzácných jako jsi ty, nepatří k jejím povinnostem. Jdeme, Ciri."
Triss lehce pokrčila rameny, předstírajíc, že si nevšimla Geraltových a Eskelových rozpačitých pohledů. Mlčela. Nechtěla je uvádět do ještě větších rozpaků. A v žádném případě nechtěla dát najevo, jak velmi ji ta dívenka zajímá a fascinuje.

"Postarám se o tvého koně," nabídl se Geralt a sáhl po uzdě. Triss nenápadně posunula ruku a jejich prsty se setkaly. Pohledy také.
"Půjdu s tebou," řekla. "Mám v sedlových brašnách pár drobností, které budu potřebovat."
"Zažil jsem kvůli tobě smutné překvapení," promluvil, sotva vešli do stáje. "Na vlastní oči jsem viděl tvůj náhrobek. Ten impozantní obelisk připomínající tvou hrdinskou smrt na soddenském Pahorku. Teprve nedávno jsem se dověděl, že to byl omyl. Nemohu pochopit, jak bylo možné si tě s někým splést, Triss."
"To je dlouhá historie," odvětila. "Při vhodné příležitosti ti o tom povyprávím. A za to smutné překvapení se ti omlouvám."
"Nemáš proč se omlouvat. Ani si nevzpomínám, jak dlouho jsem neměl takovou radost, jako když jsem dostal zprávu, že jsi naživu. Dá se srovnat leda s radostí, kterou cítím teď, když tě zase vidím."
Triss ucítila, že se v ní něco láme. Touha po setkání s bělovlasým zaklínačem v ni po celou cestu bojovala s obavou. A pak pohled na tu utrápenou, zestárlou tvář, do nemocných očí, které toho příliš viděly, a jeho slova, odměřená a chladná, nepřirozeně klidná, ale nabitá vnitřním napětím...
Padla mu do náruče náhle, bez rozmyslu. Uchopila jeho ruku a prudce si ji přitiskla dozadu na krk, pod vlasy. Mravenčení běžící dolů po páteři ji naplnilo takovou rozkoší, až bezmála vykřikla. Aby výkřik nevyšel, našla svými rty jeho ústa a přitiskla je na ně. Třásla se jako v horečce, její vzrušení stoupalo, zapomněla na všechno kolem...
On nezapomněl.
"Triss... Prosím tě."
"Ach, Geralte... Tak moc..."
"Triss," odsunul ji jemně. "Nejsme sami. Jdou sem."
Pohlédla ke vchodu. Stíny přicházejících zaklínačů postřehla teprve za chvilku, a až potom zaslechla jejich kroky. Co naplat, její sluch, který považovala za mimořádně citlivý, se nemohl rovnat zaklínačovu,
"Triss, dceruško!"
"Vesemire!"
Ano, Vesemir byl už starý. Kdo ví, jestli ne ještě starší než Kaer Morhen. Hrnul se k ní však rychlým, energickým, pružným krokem, stisk jeho ruky byl pevný a jeho objetí vyráželo dech.
"Jsem ráda, že tě opět vidím, starouši."
"Polib mě. Ne, ne na ruku, ty malá čarodějnice, ruku mně můžeš líbat, až budu ležet na márách. To už bude brzo. Och,Triss, to je dobře, žes přijela... Kdo vyléčí starce, jestli ne ty?"
"Vyléčit tebe? Z čeho? Leda z puberťáckých manýru. Dej tu tlapu pryč s mého zadku, dědku, nebo ti připálím ty tvoje šedivé vousy!"
"Promiň. V jednom kuse zapomínám, že jsi už vyrostla, že si tě už nemůžu posadit na kolena. A to moje zdraví... Ech, dceruško, staroba je zlá. V kostech mě láme, že bych vyl jak staré psisko. Pomůžeš dědečkovi, Triss?"
"Pomůžu, pomůžu," osvobodila se čarodějka z medvědího objetí a obrátila pohled na Vesemirova společníka. Zaklínač byl mladý, asi stejného věku jako Lambert. Nosil krátké černé vousy, které však nedokázaly zakrýt jizvy po neštovicích. To bylo velice nezvyklé, neboť zaklínači bývali proti nakažlivým chorobám imunní.
"Triss Ranuncul; Coen," představil je Geralt. "Coen s námi tráví první zimu. Pochází ze Severu, z Povissu."
Mladý zaklínač se uklonil. Měl neobyčejně světlé, žlutozelené duhovky. Červené nitky v bělmech svědčily o těžkém, komplikovaném průběhu mutace očí.
"Pojď, děvenko," vzal ji Vesemir pod paží. "Konírna není vhodné místo k vítání hostí. Ale nemohl jsem se dočkat."
Na nádvoří, v koutě chráněném před větrem hradební zdí, cvičila Ciri pod Lambertovým dohledem. Obratně balancovala na kládě zavěšené na řetězech a útočila mečem na kožený pytel, stažený řemeny tak, aby napodoboval lidský trup. Triss se zastavila.
"Špatně!" hulákal Lambert. "Jdeš moc blízko! A nesekej naslepo! Říkal jsem, koncem čepele na krční tepnu. Kde mají humanoidi krční tepnu? Na vršku hlavy? Co se s tebou děje? Soustřeď se, princezno!"
Vida, pomyslela si Triss. Tak je to pravda, ne legenda. Je to ona. Domýšlela jsem se správně.
Rozhodla se zaútočit rovnou, nedovolit zaklínačům žádné vytáčky.
"Tak to je to slavné Překvapení?" řekla, ukazujíc na Ciri. "Jak vidím, pustili jste se bez okolků do plnění předpovědi. Jenže v těch pohádkách máte trochu zmatek, pánové. V pohádkách, které jsem slýchávala já, se ze sirotků a pastýřek stávaly princezny. Ale vy tady předěláváte princeznu na zaklínačku. Nezdá se vám, že je to trochu odvážný plán?"
Vesemir zašilhal po Geraltovi. Bělovlasý zaklínač mlčel, jeho tvář zůstala nehybná, ani mrknutím nezareagoval na němou prosbu o pomoc.
"To není tak, jak si myslíš," vysoukal ze sebe stařec. "Geralt ji sem přivezl loni na podzim. Ona nemá nikoho, kromě... Triss, jak nevěřit v osud, když..."
"Co má osud společného s máváním mečem?"
"Vedeme ji Cestou Meče," ozval se velmi tiše Geralt, obrátil se k ní a pohlédl jí rovnou do očí. "Co jiného bychom ji mohli učit? Je to všechno, co umíme. Předpověď, nepředpověď, Kaer Morhen je nyní její domov. Aspoň na nějaký čas. Cvičení a šerm ji baví, udržují ji zdravou a v kondici. Pomáhají jí zapomenout na tragédii, kterou prožila. Tady je její domov, Triss. Žádný jiný nemá."
"Mnoho Cintránců," snesla čarodějka jeho pohled, "uprchlo po porážce do Verdenu, do Brugge, do Temerie, na Skellige. Mezi nimi šlechta, rytíři. Příbuzní, přátelé. A formální... poddaní té dívky."
"Příbuzní a přátelé ji po skončení války nenašli. A ani nehledali."
"Protože jim nebyla souzena?" usmála se na něho, nepříliš upřímně, ale velmi pěkně. Nejkrásněji, jak dokázala. Nechtěla, aby hovořil takovým tónem.

Zaklínač pokrčil rameny. Triss ho dostatečně znala; ihned změnila taktiku, zanechala zbytečných argumentů.
Opět se podívala na Ciri. Dívenka, obratně udržujíc rovnováhu, provedla rychlý půlobrat, sekla a bleskurychle odskočila. Zasáhnutá loutka se zhoupla na řemeni.
"No konečně!" houkl Lambert. "Konečně jsi to pochopila! Couvni a ještě jednou. Chci mít jistotu, že to nebyla náhoda."
"Ten meč vypadá jako ostrý," obrátila se Triss k zaklínačům "Poleno se zdá být kluzké a vratké. A učitel vypadá jako tupec, deprimující děvče křikem. Nebojíte se nešťastné náhody? Snad nepočítáte s tím, že ji její sudba uchrání pře vším?"
"Ciri cvičila půl roku bez meče," vysvětloval Coen. "Umí se pohybovat. A my dáváme pozor, protože..."
"Protože je tu její domov," dokončil Geralt tiše, ale rozhodně. Velmi rozhodně - tónem končícím diskusi.
"Ano, tak to je," zhluboka si oddechl Vesemir. "Triss, jistě jsi unavená a hladová."
"Ani nevíš jak," vzdychla. "Abych pravdu řekla, sotva se držím na nohou. Poslední noc na cestě jsem strávila v polorozvalené ovčácké salaši, zahrabaná ve slámě. Utěsnila jsem tu barabizu ochranným kouzlem, jinak bych do rána určitě zmrzla. Toužím po čistém prostěradle."
"Povečeříš s námi. Teď hned. A pak se pořádně vyspíš a odpočineš si. Připravili jsme pro tebe nejlepší komnatu, tu ve věži. A nastěhovali jsme tam nejlepší lože, jaké se dalo na Hradišti najít."
"Děkuji," usmála se lehce Triss. Ve věži, pomyslela si. Dobře, Vesemire, dnešní noc mohu spát ve věži, když ti na tom tak záleží. V nejlepším loži, jaké jste tu našli. Ačkoli by mi nevadilo spát třeba v tom nejhorším - ale s Geraltem.
"Pojďme, Triss."
"Pojďme."
Vítr klepal okenicí, protahoval kolem moly prožraného závěsu, kterým bylo utěsněno okno. Triss ležela v nejlepším loži na Kaer Morhen, v hluboké tmě. Nemohla usnout. Ale nebylo to tím, že nejlepší morhenské lože byla rozviklaná starožitnost. Triss intenzívně přemýšlela. A všechny spánek plašící myšlenky se zaobíraly jedinou základní otázkou. Proč byla pozvána na Hradiště? Za jakým účelem? Čí to byl nápad? Vesemirova nemoc byla očividně jen průhlednou záminkou. Vesemir byl zaklínač. To, že byl zároveň letitým starcem, nic neměnilo na tom, že mu zdraví mohl závidět leckterý mladík. Ještě kdyby se ukázalo, že ho bodla žihadlem mantichora nebo pokousal vlkodlak, mohla by Triss uvěřit, že je zde kvůli němu. Ale "lámání v kostech"? K smíchu. Takový, v pronikavě studených zdech Kaer Morhen celkem pochopitelný neduh by Vesemir vykurýroval zaklínačským lektvarem anebo ještě radši silnou žitnou kořalkou, užívanou stejným dílem zevně i vnitřně. Nepotřeboval by čarodějku, její zaklетí, medicíny ani amulety.
Jenže kdo ji pozval? Geralt?
Triss se zavrtěla v posteli, jak pocítila vlnu horka a vzrušení, vystupňovaného ještě zlostí. Potichu zaklela, kopla do peřiny a otočila se na bok. Staré lůžko zapraštělo, čepy zaskřípaly. Přestávám se ovládat, pomyslela si. Chovám se jako jako pobláznéná holka. Anebo ještě hůř - jako nadržená stará panna. Jako bych už nedokázala logicky uvažovat.
Znovu zaklela.
Zdá se, že Geralt to nebyl. Bez emocí, holka, jen klidně, vzpomeň si na jeho výraz, tam ve stáji. Vidělas už takových obličejů mnoho, nic si nenalhávej. Hloupé, rozpačité, zkroušené obličeje mužů, kteří se hanbí za to, co bylo, kteří litují, snaží se na to zapomenout, nechtějí se k tomu vracet. U všech bohů, nenamlouvej si, holka, že je to jinak. Nikdy to nebývá jinak. Ty to víš. Máš přece bohaté zkušenosti.

Pokud jde o milostný život, mohla se Triss Ranuncul považovat za typickou čarodějku. Začalo to kyselou chutí zakázaného ovoce, tak lákavého v přísných mravech Akademie. Po ukončení studia přišla volnost, samostatnost a nespoutaná promiskuita. Všechno to skončilo, jak už to chodí, hořkostí, rozčarováním a rezignací. Nastoupilo dlouhé období osamělosti a zjištění, že k uvolnění napětí a stresu je naprosto zbytečný někdo, kdo by se chtěl považovat za jejího pána a vládce hned potom, sotva si to odbude, převalí se na hřbet a utře si pot s čela. Že existují méně rozčilující způsoby, které navíc nešpiní prostěradla, nepouštějí větry pod dekou a neotravují kvůli snídani. Poté přišlo krátké a zábavné údobí zalíbení ve stejném pohlaví, jež vedlo k závěru, že pšoukání a hltavost nejsou výlučně jen doménou mužů. Nakonec, jako bezmála všem čarodějkám, zůstaly i Triss jen krátká pomilování s jinými mágy, sporadická a iritující svým chladným, neosobním, takřka rituálním průběhem.
Tehdy se objevil Geralt z Rivie. Neklidný život vedoucí zaklínač, svázaný divným, bouřlivým, beznadějným svazkem s její důvěrnou přítelkyní Yennefer.
Triss je sledovala a záviděla jim, přestože se zdálo, že není důvod k závisti. Jejich vztah je oba činil nešťastnými, zraňoval je a ničil - ale proti vší logice trval. Triss to nechápala. Ale žárlila. A fascinovalo ji to. Fascinovalo ji to do té míry, že...
Svedla zaklínače, aniž by si nějak moc pomáhala kouzly. Počkala si na příznivou chvíli, když se ti dva už kdo ví po kolikáté střetli a s hněvem a zoufalstvím rozešli. Geralt potřeboval teplo a pokoušel se zapomenout.
Ne, Triss ho nechtěla Yennefer přebrat. Ve skutečnosti jí záleželo víc na přítelkyni než na něm. Ale kratický svazek se zaklínačem ji ovládl. Nalezla to, co jí chybělo, i když především v pocitu viny, obav a bolesti. Jeho bolesti. Prožila vzrušení, ukojení i naplnění - a nedokázala zapomenout, když se nakonec rozešli.
Co je taková bolest, pochopila nedávno. Tehdy, když palčivě zatoužila být opět s ním. Jen nakrátko, na chvíli, ale být s ním.
A teď byla tak blízko...
Sevřela pěst a udeřila jí do polštáře. Ne, poroučela si, ne! Měj rozum! Nemysli na to. Mysli na...

Ciri? Ona je...
Ovšem. Ona je pravý důvod jejího pozvání na Kaer Morhen. Dívenka s popelavými vlasy, z níž tady chtějí udělat zaklínačku. Pravou zaklínačku - mutantku. Stroj na zabíjení, jako jsou sami. Ucítila znovu prudké vzrušení, tentokrát však zcela jiného druhu. Je to jasné. Chtějí to dítě zmutovat, podrobit Zkoušce Trav a Změnám, jenže už nevědí, jak se to dělá. Ze starých žije pouze Vesemir, a Vesemir byl přece jen učitelem šermu. V tajném Laboratoriu, skrytém v podzemí Kaer Morhen, se práší na alchymistické pece, baňky, křivule a retorty, na láhve plné legendárních elixírů. Žádný z nich neví, jak to vše použít. Je nepochybné, že první receptury na mutagenní melanž vypracoval někdy v dávno minulých časech nějaký čarodějský renegát. Nástupci toho odpadlíka je po léta doplňovali a zdokonalovali, na nových adeptech zkoumali proces Změn. A po dlouhé době řetěz praskl. Pomohou pouze magické znalosti a schopnosti. Zaklínači mají své byliny, své Trávy. Mají své Laboratorium. Mají zápisy receptur. Ale nemají čaroděje.
Kdo ví, napadlo ji, možná to zkoušeli? Podávali dětem dryáky namíchané bez použití magie?
Zachvěla se při pomyšlení na to, co se s těmi dětmi mohlo stát.
A teď, uvažovala, chtějí zmutovat dívku. Ale to nedokážou. To může znamenat... To může znamenat, že by mě mohli požádat o pomoc. Pak bych uviděla to, co žádný žijící čaroděj nespatřil, poznala bych tajemství, která žádný z žijících čarodějů nezná. Proslulé Trávy, byliny, záhadné mikrobiální kultury, pradávné receptury...
A já mám podat dítěti s popelavými vlasy sérii elixírů, zaznamenávat mutagenní změny a na vlastní oči sledovat, jak...
Jak dítě s popelavými vlasy umírá.
Ne, trhla sebou Triss. Nikdy. Ne za takovou cenu.
Ovšem, uvažovala dále, co když dělám zase předčasné závěry. Pravděpodobně o to vůbec nepůjde. Při večeři jsme rozmlouvali, probírali jsme kdeco. Několikrát jsem se snažila zavést řeč na Dítě - Překvapení, ale marně. Hned se začínali bavit o něčem jiném.
Pozorovala jsem je. Vesemir byl napjatý a nejistý. Geralt neklidný. Lambert s Eskelem nuceně veselí a hovorní. Coen tak přirozený, až to působilo nepřirozeně. Upřímná a otevřená byla pouze Ciri, ruměná ze zimy, rozcuchaná, šťastná a hladová jako vlk. Jedli hustou polévku s opečeným chlebem a sýrem, a Ciri se divila, že v ní nejsou hříbky. Pili jablečné víno, avšak děvče dostalo jen vodu a bylo tím zřetelně zaskočeno a znechuceno. Začalo se rozčilovat, kde je salát, ale Lambert jí okamžitě vyhuboval, ať sundá lokty se stolu.
Hříbky a salát. V prosinci?
Jasně, pomyslela si Triss. Krmí ji tajemstvím opředenými jeskynními houbami, neznámým horským kořením, napájejí ji odvary z bylí. Její tělo se rychle rozvíjí, získává ďábelskou, zaklínačskou obratnost. Přirozeným způsobem, bez mutace, bez rizika, bez hormonálních změn. Ale čarodějka o tom nesmí nic vědět. Je to nejpřísnější tajemství. Čarodějce se nesmí nic říci, nic ukázat.
Viděla jsem, jak to děvče běželo. Viděla jsem, jak tančilo s mečem v ruce na rozhoupané kládě, rychlé a pružné, pohybující se s kočičí jistotou takřka tanečními kroky. Musím, rozhodla se, bezpodmínečně ji musím vidět svléknutou, zjistit, jak se její organizmus rozvíjel, jaký vliv na něj měla zdejší strava. Ó, kdyby se tak podařilo sebrat a odvézt odtud vzorky těch "hříbků" a "salátů". No, no...
A důvěra? Kašlu na vaši důvěru, zaklínači. Na světě řádí černé neštovice, rakovina, záškrt a leukémie, nejroztodivnější alergie, syndrom náhlého úmrtí nemluvňat. A ty vaše hříbky, z nichž by se daly připravit životy zachraňující léky, vy ukrýváte před světem. Držíte je v tajnosti dokonce i přede mnou, i když tvrdíte, že mám vaše přátelství, důvěru a obdiv. Nejenom, že nemohu spatřit pověstné Laboratorium, ale ani mizerné houby!
Proč jste mne sem tedy pozvali? Mne, čarodějku?
Magie!
Triss se zahihňala. Ha, zaklínači, už to mám. Ciri vám musela nahnat úplně stejný strach jako mně. Měla "úlet", začala věštit, prorokovat, obklopila ji aura, kterou přece vycítíte stejně snadno jako já. Podvědomě "sáhla" po něčem psychokineticky anebo silou vůle ohnula cínovou lžičku, když se na ni při obědě zadívala. Odpověděla na otázku, na kterou jste jen pomysleli nebo dokonce na takovou, na jakou jste se báli i pomyslet. A dostali jste strach. Pochopili jste, že vaše Překvapení je mnohem překvapivější, než jste soudili.
Uvědomili jste si, že na Kaer Morhen máte Zřídlo.
Že si bez čarodějky nebudete vědět rady.
Nemáte žádnou spřátelenou čarodějku, které byste mohli věřit. Žádnou kromě mne a...
Yennefer.
Vítr zasténal, práskl okenicí a zapleskal cípem závěsu. Triss Ranuncul se položila naznak a zamyšleně si začala okusovat nehet palce.
Geralt nepozval Yennefer. Pozval mne. To proto...
Kdo ví? Snad. Jestli se domýšlím správně, tak proč...
Proč...
"Proč sem nepřišel za mnou?" vykřikla do ticha a do tmy, vzrušená a podrážděná.
Odpověděl jí jen vítr vyjící ve zříceninách.

*

Ráno bylo jasné, ale velice studené. Triss vstala promrzlá, nevyspalá, ale uklidněná a připravená.
Do sálu přišla jako poslední. Se zadostiučiněním přijala obdivně pohledy, odměňující její snahu. Vyměnila totiž cestovní oděv za jednoduché, leč působivé šaty a zkušeně použila magických kosmetických přípravků - rovněž několika nemagických, zato však příšerně drahých.

Usedla se zaklínači k ovesné kaši. Nemluvili o ničem důležitém, prostě si jen povídali.
"Zase voda?" ohnula nos Ciri, když nakoukla do poháru. "Ze studené vody mně trnou zuby. Chtěla bych se napít šťávy. Té modré."
"Nehrb se," pokáral ji Lambert, šilhaje koutkem oka po Triss. "A neutírej si pusu do rukávu. Dojez, musíme cvičit. Dny jsou stále kratší."
"Geralte," odsunula Triss prázdný talíř. "Ciri včera na Stopě upadla. Nic hrozného, ale zavinil to ten šaškovský úbor. Nic jí pořádně nesedí, ztěžuje jí to pohyby."
Vesemir si odkašlal a sklopil zrak. Aha, dovtípila se čarodějka, tedy je to tvoje dílo, mistře meče. Opravdu, ten její kabátek vypadá, jakoby byl stříhán mečem a sešíván hrotem šípu.
"Dny jsou skutečně stále kratší," pokračovala, když se nedočkala žádné odezvy. "Dnešek však zkrátíme ještě víc, Posnídalas, Ciri? Půjdeš teď se mnou. Provedeme nezbytné úpravy tvého ošacení."
"Běhá v tom už rok, Ranuncul," namítl podrážděně Lambert. "Všechno bylo v pořádku, dokud..."
"...dokud se tu neobjevila ženská, která se nehodlá dívat na ošklivé a špatně padnoucí oblečení? Máš pravdu, Lamberte. Ovšem ta ženská je tady a staré pořádky pryč, nadešel čas velkých změn. Pojď, Ciri."
Děvče zaváhalo, pohlédlo na Geralta. Ten souhlasně kývl a usmál se. Hezky. Tak, jak se uměl usmívat dříve, tehdy... Triss odvrátila pohled. Ten úsměv nebyl určen jí.

*

Světnička patřící Ciri byla stejná jako všechny pokoje zaklínačů. Neútulná, v podstatě bez vybavení a nábytku. Nebylo v ní vlastně nic, kromě tvrdého lůžka, stoličky a truhlice. Pouze stěny zdobili zaklínači kožešinami ulovených zvířat - jelenů, rysů, vlků, dokonce rosomáků. Ciri si na vnitřní stranu dveří svého obydlí pověsila kůži obrovské krysy s odporným holým ocasem. Triss měla chuť tu smradlavou trofej popadnout a vyhodit oknem na smetiště.
Dívka stála vedle postele a s očekáváním se na ni dívala.
"Pokusíme se," oznámila jí čarodějka, "poněkud přešít ten tvůj... futrál. O šatech a jejich šití něco vím, takže bych si měla poradit i s kůzlečí kůží. A ty, zaklínačko, drželas někdy ruce jehlu? Naučila ses také něco jiného, než sekat do pytlů vycpaných senem?"
"Když jsem žila na Zaříčí, v Kagenu, musela jsem příst," řekla Ciri bez nadšení. "Šití mi nechtěli dát do ruky, poněvadž jsem to jen kazila a plýtvala nití - všechno po mně museli párat. To předení byla otrava, eee!"
"Já vím," zasmála se Triss. "Neznám nic nudnějšího. Taky jsem nesnášela předení."
"Tys musela taky? Já ano, protože... Ale ty jsi přece čarodějni... Čarodějka. Můžeš si přece všechno vyčarovat. Tyhle pěkné šaty sis nevyčarovala?"
"Ne," přiznala Triss. "Ale ani jsem si je neušila vlastnoručně. Tak šikovná zase nejsem."
"A jak uděláš šaty pro mě? Vyčaruješ je?"
"To není nutné. Stačí magická jehla, kterou popoženeme zakletím. A jestli to jinak nepůjde..."
Triss pomaličku přejela dlaní přes díru na rukávě malé kazajky, zaktivizovala amulet a zašeptala zaklínadlo. Po díře nezůstalo ani stopy. Ciri výskla radostí.
"Kouzlo! Budu mít kouzelnou kazajku! Haha!"
"Zatím. Dokud ti neušiju obyčejnou, ale pořádnou. Ale teď to všechno svlékni, holka, a převleč se do něčeho jiného. Doufám, že tohle není tvoje jediné ošacení?"
Ciri zavrtěla hlavou, zvedla víko truhly a ukázala jí vybledlou sukénku, lněnou košilku, vlněnou jupku a hnědý kabátek, připomínající pytel.
"To je moje," oznámila. "V tom jsem tu přijela. Ale teď to nenosím, jsou to babské věci."
"Chápu," ušklíbla se Triss sarkasticky. "Babské anebo ne, budeš si je muset vzít na sebe. No, pusť se do toho. Svlékni to. Počkej, pomohu ti... U šlaka! Co to je? Ciri?"
Dívčiny paže byly pokryty velkými podlitinami. Většina již zežloutla, zčásti přibyly nové.
"Co to má, k čertu, znamenat?" opakovala rozčileně čarodějka. "Kdo tě tak otloukl?"
"Cože?" prohlížela si Ciri modřiny, jakoby je viděla poprvé. "Aha, tohle... To byl větrník. Byla jsem moc pomalá."
"Jaký větrník, hrome?"
"Větrník," vysvětlovala Ciri, upírajíc na čarodějku své velké zelené oči. "To je takový... No... Učím se na něm únik z útoku. Má takové pracky z palicemi a točí se a mává těma prackama. Musí se hrozně rychle skákat a dělat úniky. Musíš mít lefrex. Když nemáš lefrex, tak tě větrník praští palicí. Zpočátku mě ten větrník hrozně ztloukl. Ale teď..."
"Sundej si kalhoty a košili. Ó, bohové milí! Dítě! Jak můžeš vůbec chodit? Běhat?"
Oba boky a levé stehno byly černomodré modřinami a opuchlinami. Ciri sebou trhla a sykla, když se jich čarodějka dotkla rukou. Triss zaklela po trpaslicku, neobyčejně vulgárně.
"To taky větrník?" zeptala se, snažíc se zachovat klid.
"To? Ne. Ó, to byl větrník," ukázala Ciri lhostejně rozsáhlou podlitinu na holeni pod levým kolenem. "Ty ostatní... Kyvadlo. Pod kyvadlem cvičím kroky s mečem. Geralt říká, že jsem pod kyvadlem dobrá. Říká, že mám ten... no, smysl. Mám smysl."
"A když ti smyslu pochybí," zaskřípala zuby Triss, "tak tě, jestli tomu dobře rozumím, kyvadlo praští?"
"To se ví," přisvědčilo děvče, hledíc na ni a očividně se divíc její neznalosti. "Praští. A jak."
"A tady? Na žebrech? To bylo co? Kovářské kladivo?"
Ciri sykla bolestí a zrudla.
"Spadla jsem s hřebenu..."

"...a hřeben tě praštil," dokončila Triss, stále s větší námahou se ovládajíc.
Ciri vyprskla:
"Jak by mě hřeben mohl praštit, když je zakopaný v zemi? Nee. Jenom jsem spadla. Cvičila jsem skok s pinieu a nevyšel mi. Od toho je ta modřina. Narazila jsem na sloupek."
"Leželas aspoň dva dny? Měla jsi obtíže s dýcháním? Bolestí?"
"Vůbec ne. Coen mi to rozmasíroval a znovu mě vysadil na hřeben. To se musí, víš? Jinak bych získala fóbii."
"Cože?"
"Fóbii," zopakovala důležitě Ciri a odhrnula si z čela popelavé vlasy. "To nevíš? I když se ti něco stane, musíš znovu k nářadí, jinak se budeš bát. A jestli se budeš bát, bude celé cvičení v loji. Nesmí se vzdávat. Geralt to říkal."
"To pravidlo si musím zapamatovat," ucedila sžíravě čarodějka. "Jakož i to, že je vyslovil právě Geralt. Není to sice špatný recept na život, ale nejsem si jista, zda platí za všech okolností. Je ovšem dost snadné řídit se jím na cizí účet. Takže se nesmíš vzdávat? I kdybys byla bita a mlácena tisíci způsoby, musíš vstávat a cvičit dále?"
"To se rozumí. Zaklínač se ničeho nebojí."
"Opravdu? A ty, Ciri? Taky se ničeho nebojíš? Odpověz upřímně."
Dívka sklonila hlavu, kousla se do rtů.
"Nepovíš to nikomu?"
"Nepovím."
"Víš, nejvíc se bojím dvou kyvadel. Obou najednou. Větrníku taky, ale jenom když je moc rychle roztočený. A ještě je dlouhé vahadlo, na ně já pořád ještě můžu jenom s jištěním. Lambert se mi vysmívá, že jsem nemehlo a nemotora, ale to není vůbec pravda. Geralt mi řekl, že mám jenom jinak to... těžiště, poněvadž jsem holka. Musím prostě víc cvičit, leda že ... Můžu se tě na něco zeptat?"
"Můžeš."
"Ty se vyznáš v magii a v zaklínání. Umíš čarovat. Mohla bys něco udělat, abych... Abych byla kluk?"
"Ne!" odmítla Triss ledově. "To bych nemohla."
"Hmm..." zakroutila ustaraně hlavou malá zaklínačka. "A mohla bys aspoň..."
"Aspoň co?"
"Aspoň zařídit, abych nemusela..." zalila se dívčina tvář ruměncem. "Pošeptám ti to."
"Dobře," sklonila se Triss. "Poslouchám."
Ciri, celá červená, přiblížila tvář k čarodějčiným kaštanovým vlasům. Triss vyskočila, jako by ji píchl. Oči jí zaplály.
"Teď? Dneska?"
"Mhm."
"Do hajzlu a do prdele!" zaječela čarodějka a kopla do stoličky tak, že nešťastný kus nábytku odletěl ke dveřím a práskl do nich, až shodil na zem krysí kůži. "Mor, cholera, tyfus a kapavka na ně! Já ty zatracené blbce snad všechny pozabíjím!"

*

"Uklidni se, Ranuncul," řekl Lambert. "Rozčilování škodí zdraví. A navíc bez důvodu..."
"Ty mě nepoučuj! A přestaň mě oslovovat Ranuncul! Úplně nejlepší bude, když už ani necekneš - s tebou se dohadovat nebudu. Vesemire, Geralte, všiml si vůbec někdo z vás, jak je to dítě příšerně otlučené? Nemá na těle jediné zdravé místo!"
"Dceruško," chlácholil jí Vesemir. "Nenechávej se unést. Tys byla vychována jinak, znáš jiné způsoby. Ciri však pochází z Jihu, tam nedělají mezi výchovou chlapců a dívek žádné zvláštní rozdíly - podobně jako elfové. Když ji vysadili na poníka, nebylo jí ještě ani pět let, v osmi už jezdívala na lov. Učili ji ovládat luk, kopí i meč. Modřina pro ni není nic nového..."
"Nemluv nesmysly," přerušila ho Triss. "Nedělejte ze sebe hlupáky. Tohle není nějaká projížďka na poníku, tady je Kaer Morhen! Na těch vašich větrnících a vahadlech, na vaší Mordýrně si zpřerážely kosti a zlámaly krky desítky chlapců, otrlých a nebojácných darebáků, sesbíraných po kdejakých cestách a příkopech. Tvrdých, krátkým životem zakalených tuláků a rváčů, stejných jako vy. Jaké šance má Ciri? Třebas byla vychovávána na Jihu, třebas po elfsku a takovou regyní, jako bývala Lvice Calanthé, ta malá byla a stále je princeznou. Jemná pleť, drobná postava, křehká stavba kostí... Je to děvčátko! A co z něj chcete udělat vy?
"Zaklínače!"
"To děvčátko," promluvil tiše a klidně Geralt. "Ta jemná a drobná princeznička přežila řež v Cintře. Odkázána jen sama na sebe unikla nilfgaardským ozbrojencům. Dokázala proklouznout mezi venkov drancujícími marodéry, kteří živé vraždili a zabité okrádali. Přežila úplně osamělá dva týdny v lesích Zaříčí. Měsíc putovala se skupinou uprchlíků, trpěla jako každý z nich a hladověla jako každý z nich. Půl roku pak těžce dřela na poli a u dobytka, když ji přijala rolnická rodina. Věř mi, Triss, její krátký život ji nezakalil o nic méně, než tuláky a rváče, přivedené na Hradiště z cest a příkopů. Ciri není o nic slabší, než nechtění pancharti, ano - stejní jako my, kteří byli zaklínačům podstrčeni v krčmách v proutěných koších jako koťata. A že je dívka? Co to má s tím co dělat?"
"Ty se ptáš? Ty máš tu drzost se ještě ptát?" vykřikla čarodějka. "Samozřejmě, že to s tím má co dělat! Kdyby jen to, že ta dívka, podle tebe stejná jako vy, má právě teď svoje dny, rozumíš? A snáší je neobyčejně špatně! Ale vy jí chcete strhat plíce na Mordýrně a umlátit nějakým prokletým větrníkem!"
Nyní se rozhněvané ženě dostalo škodolibého zadostiučinění při pohledu na zpitomělé obličeje mladších zaklínačů a Vesemirovu pokleslou spodní čelist.

"Nic jste ani netušili," pokývala hlavou s kousavou a trpkou výčitkou, ale již mírněji. "Vzorní opatrovníci. Ona se vám stydí něco povědět, poněvadž ji naučili, že se takové věci mužům neříkají. Přitom se ale stydí za svou slabost a vyčerpání, za to, že nezvládá to, co jindy. Zajímal se o to některý z vás? Napadlo někoho zamyslet se, co jí může být? Zřejmě poprvé v životě krvácela tady u vás, na Kaer Morhen. A plakala po nocích, protože se nesetkala se soucitem ani s útěchou - dokonce ani s porozuměním ne. Pomyslel na to někdo z vás?"
"Dost už, Triss," požádal tiše Geralt. "Přestaň už, prosím. Dosáhlas, čeho jsi dosáhnout chtěla. A nejspíš i něčeho víc."
"Do hajzlu!" zaklel Coen. "Udělali jsme ze sebe přímo korunované voly, jen co je pravda. Ech, Vesemire, že ano, ty..."
"Sklapni," zahučel starý zaklínač. "Raději buď zticha."
Nejneočekávaněji se zachoval Eskel. Vstal, přistoupil k čarodějce, hluboce se uklonil a s úctou jí uchopil a políbil ruku. Rychle jí ucukla. Ne proto, aby dala najevo hněv a podrážděnost, nýbrž aby přerušila příjemné, pronikavé chvění, vyvolané zaklínačovým dotekem. Eskel emanoval silně; silněji než Geralt.
"Triss," oslovil ji a v rozpacích si začal třít ošklivou jizvu na tváři. "Pomoz nám. Prosíme tě, pomoz nám, Triss."
Čarodějka mu pohlédla do očí.
"V čem? V čem vám mám pomoci, Eskele?"
Eskel si zakryl jizvu rukou. Pohlédl na Geralta. Bělovlasý zaklínač sklonil hlavu a schoval obličej do dlaní. Vesemir si nahlas odkašlal.
V tom okamžiku skříply dveře. Do sálu vstoupila Ciri. Vesemirovo kašlání se změnilo na něco jako hlasité zalapání po dechu. Lambert otevřel ústa. Triss potlačila smích.
Pěkně ostříhaná a učesaná dívka k nim přicházela drobnými krůčky. Opatrně si při tom přidržovala sukni tmavomodrých šatů, nesoucích sice ještě stopy převážení v zavazadlech, ale upravených, zkrácených a zúžených na její postavu. Na jejím hrdle se leskl čarodějčin druhý dárek - černý hádek z lakované kůže s rubínovýma očkama a zlatou sponkou.
Ciri se zastavila před Vesemirem. Nevědouc, co s rukama, zastrčila si nakonec palce za pásek šatů.
"Nemohu dnes cvičit," přednesla pomalu a pečlivě do naprostého ticha, "poněvadž jsem... Jsem..." Pohlédla na čarodějku. Triss na ni zamrkala jako nějakou nevedenou rošťárnou potěšený uličník a pohnula rty, napovídajíc stydící se dívce konec naučené věty.
"Indisponovaná!" dokončila Ciri hlasitě a vítězně.
Vesemir zachrčel. Avšak Eskel, zlatý, neocenitelný Eskel neztratil hlavu a opět se zachoval, jak bylo třeba.
"Samozřejmě," přisvědčil ochotně a s úsměvem. "Je jasné a pochopitelné, že tvůj výcvik přerušíme, dokud ta indispozice nepřejde. Zkrátíme také teoretickou výuku, a kdyby ti nebylo dobře, odložíme i ji. Když budeš něco potřebovat, nějaké léky..."
"Já se o to postarám," zasáhla Triss.
"Aha..." připomněla si Ciri. "Strýčku Vesemire, poprosila jsem Triss... Tedy paní Ranuncul, aby... Totiž... No prostě, aby tu s námi zůstala na delší dobu. Triss říkala, že k tomu musí mít tvůj souhlas. Strýčku Vesemire! Prosím!"
"Souhlasím," řekl starý zaklinač. "To víš, že souhlasím."
"Jsme rádi," ozval se Geralt, který teprve teď zvedl hlavu. "Bude nám potěšením, Triss."
Čarodějka lehce přikývla a jakoby mimoděk si navíjejíc na prst pramen kaštanových vlasů, upřela na něho svůj nejnevinnější pohled. Geraltova tvář zůstala jako z kamene.
"Zachovala ses velmi pěkně a zdvořile, Ciri," pochválil děvče, "že jsi paní Ranuncul navrhla, aby se na Kaer Morhen zdržela déle. Jsem na tebe pyšný."
Ciri celá zkrásněla a radostně se usmála. Čarodějka ji dala další smluvené znamení.
"A teď," prohlásila dívka důležitě, "vás nechám o samotě, poněvadž si jistě chcete s Triss pohovořit o vážných věcech. Paní Ranuncul, strýčku Vesemire, pánové... Loučím se. Zatím."
Půvabně se uklonila a důstojným krokem opustila sál.
"Hrome," vydechl do ticha Lambert. "A já nevěřil, že je to opravdová princezna."
"Rozuměli jste, tupci?" rozhlédl se po zaklínačích přísně Vesemir. "Když si ráno oblékne šaty... Žádná cvičení... Je vám to jasné?"
Eskel a Coen obdařili starce vrcholně neuctivými pohledy, Lambert nahlas vyprskl. Geralt upíral oči na spokojeně se usmívající čarodějku.
"Díky," promluvil. "Díky, Triss."

*

"Podmínky?" znepokojil se Eskel. "Triss, vždyť jsme ti přece slíbili, že Ciri ulehčíme výcvik. Jaké nám chceš ještě klást podmínky?"
"Nenazývala bych to podmínkami, řekněme, že jsou to rady. Chtěla bych vám dát tři rady a vy se jimi budete řídit. Samozřejmě, pokud vám skutečně záleží na tom, abych tu zůstala a pomohla vám s výchovou."
"Posloucháme. Mluv, Triss," vybídl ji Geralt.
"Především," začala se zlomyslným potěšením, "je nutné obohatit její jídelníček. A především omezit ty podezřelé hříbky a saláty."
Geralt a Coen se ovládali znamenitě. Lambert a Eskel poněkud hůře. Vesemir se neovládal vůbec. Inu, pomyslela si při pohledu na jeho zábavné rozpaky, za jeho časů býval svět lepší. Za upřímnost nebylo třeba se stydět, naopak přetvářka znamenala hanbu.
"Méně vývarů z vašich tajuplných bylin," pokračovala neoblomně, "zato více mléka. Máte tady kozy. Dojení není žádné umění, uvidíš, Lamberte. Zvládneš to dokonce i ty."

"Triss," namítl Geralt, "poslyš..."
"Ne, ty poslyš! Nezjistila jsem u Ciri mutace ani hormonální změny. Nezkoušeli jste na ní elixíry a Trávy. To vás ctí - bylo to rozumné a odpovědné, bylo to lidské. Neublížili jste jejímu organismu jedy, tím spíše mu nesmíte škodit nyní."
"O čem to mluvíš?"
"Ty vaše tajemstvím zahalené houby ji skutečně pomáhají udržet se ve skvělé kondici," začala vysvětlovat. "Posilují svaly. Byliny a koření podporují látkovou výměnu a urychlují tělesný rozvoj. Účinek toho všeho, umocněn navíc tvrdým výcvikem, ovšem může způsobit jisté změny ve stavbě těla. Zejména ve vrstvě podkožního tuku. Má z ní být žena. Když jste ji neměnili hormonálně, neměňte ji ani fyzicky. Mohla by vám někdy zazlívat, že jste ji tak bezohledně zbavili ženských... atributů. Rozumíte, jak to myslím?"
"Bodejť," zamumlal Lambert, neomaleně očumující čarodějčino poprsí, napínající tenkou látku šatů. Eskel zasyčel a zpražil drzouna pohledem.
"V současnosti," otázal se pomalu Geralt, "jsi, doufám, nezjistila žádné nenapravitelné změny?"
"Ne," usmála se. "Naštěstí ne. Rozvíjí se normálně a zdravě, je urostlá jako mladá dryáda, radost pohledět. Ale buďte uměření v podávání těch urychlovačů, prosím vás o to."
"Budeme," přislíbil Vesemir. "Děkujeme za varování, dceruško. Co dál? Hovořilas o třech... radách."
"Správně. Zde je druhá: nelze dopustit, aby tu Ciri zvlčila. Musí přijít do styku se světem, se svými vrstevníky. Musí se jí dostat náležitého vzdělání a vychování - přípravy na život. Zatím ať si klidně mává mečem. Bez mutací z ní pravou zaklínačku neuděláte, ale váš výcvik jí neuškodí. Časy jsou zlé a nebezpečné, bude se umět bránit, když bude třeba. Jako elfka. Avšak nemůžete ji pohřbít zaživa v tomhle zapadákově. Musí začít žít normálním životem."
"Její normální život shořel s celou Cintrou," poznamenal Geralt. "Ale jako obvykle máš pravdu, Triss. Už jsem o tom uvažoval. Na jaře ji zavezu do klášterní školy. K Nenneke, do Ellanderu."
"Je to rozumný nápad a správné rozhodnutí. Nenneke je výjimečná žena a svatyně bohyně Melitelé je výjimečné místo. Spolehlivé, bezpečné, zaručující mladé dívce náležitou výchovu. Už o tom Ciri ví?"
"Ví. Pár dní se vztekala, ale nakonec se s tím smířila. Teď už dokonce netrpělivě čeká na jaro. Těší se na cestu do Temerie, chce poznat svět."
"Jako já v jejím věku," usmála se Triss. "Vida, tohle srovnání nás nevyhnutelně přivedlo ke třetí radě. Nejdůležitější. Nedělejte hloupé obličeje, dobře víte o čem je řeč. Víte přece, že jsem čarodějka. Netuším, za jakou dobu jste objevili její magické schopnosti, mně to každopádně trvalo sotva půl hodiny. Pak jsem už věděla, kým nebo spíš čím ta dívka je."
"A čím by jako měla být?"
"Zřídlem."
"Nemožné!"
"Možné. Dokonce jisté. Ciri je Zřídlo - mimořádně silné médium. Ovšem její schopnosti jsou značně znepokojivé. Vždyť vy, milí zaklínači, o tom dobře víte. Také jste zpozorovali její schopnosti, také vás zneklidnily. Pouze a výlučně proto jste mne pozvali na Kaer Morhen, mám pravdu? Pouze a výlučně proto?"
"Ano," souhlasil po chvilce zaraženého mlčení Vesemir. Triss si ulehčeně oddechla. Tu chvilku se obávala, že tím, kdo to potvrdí, bude Geralt.

*

Nazítří padal sníh, zpočátku jen slabě, ale brzy se sněžení změnilo v chumelenici. Trvala celou noc. Dalšího rána tonulo Kaer Morhen v závějích. O běhání Stopou nemohlo být ani řeči, tím spíš, že se Ciri stále necítila nejlépe. Triss měla podezření, že morhenské urychlovače mohly způsobit poruchy menstruace. Nemohla to ovšem tvrdit s jistotou, neboť o těchto substancích takřka nic nevěděla, Ciri pak byla bez nejmenší pochybnosti jediná dívka na světě, které kdy byly podány. Před zaklínači se o tom ani nezmínila. Nechtěla jim nic vyčítat, radši se rozhodla pro vlastní způsob léčby. Podala Ciri několik spolehlivých léků, kolem pasu pod šaty jí uvázala šňůrku aktivních jaspisů a zakázala jí tělesnou námahu - především divoké lítání po chodbách s mečem v ruce a lovení krys.
Ciri se nudila, ospale bloumala po hradě, aby se nakonec, z nedostatku jiné zábavy, přidala ke Coenovi uklízejícímu stáje, starajícímu se o koně a opravujícímu postroje. K nelibosti čarodějky Geralt se kamsi vytratil a objevil se teprve večer se zastřeleným srncem. Triss mu v kuchyni pomáhala s úlovkem. Ačkoliv nesnášela pach syrového masa a krve, chtěla být zaklínači nablízku. Co nejblíž. Rostlo v ní pevné, nesmlouvavé rozhodnutí. Už dál nechtěla spát sama.
"Triss!" vřískla Ciri, ženoucí se s dupotem se schodů. "Můžu dneska v noci spát u tebe? Triss, prosím tě, že můžu? Prosím, prosím, Triss!"
Sníh padal a padal. Rozjasnilo se teprve na Midinváerne - Den Zimního Slunovratu.

Třetího dne zemřely všechny děti, vyjma jediného nevolníka věku asi desíti let. Tento, až doposud zachvácen silnými konvulsemi, upadl nyní do stavu hlubokého obluzení. Jeho oči získaly skelný výraz, neustále se zachytával rukama pokrývek anebo jimi tápal ve vzduchu, jakoby se pokoušel lapat vznášející se chmýří. Jeho dech byl hlasitý a chraptivý, na kůži mu vystoupil studený a lepkavý pot. Tehdy mu byla vpravena do žíly další dávka mixtury. Vyvolala krvácení nosní sliznice, jeho kašel se změnil v dávení, až nakonec sledovaný ochabl a upadl do hluboké katalepsie. Po následující dva dny symptomy setrvávaly. Během času však pokožka přestala vylučovat pot, stala se suchou a horečnatě rozpálenou; puls ztratil původní sílu a znatelně se zpomalil, leč nepřestal být hmatný. Sledovaný se ani jednou neprobral, ani jednou nevykřikl.

Konečně nadešel den sedmý. Chlapec se probudil z mrákot, otevřel oči. A jeho oči byly jako oči zmije.

Carla Demetia Crest:
Zkouška Trav a další tajné praktiky morhenské,
na vlastní oči sledované.
Manuskript výlučně pro potřeby Čarodějné Kapituly.

KAPITOLA TŘETÍ

"Vaše obavy byly zbytečné, naprosto bezdůvodné," vysvětlovala Triss, opírajíc se lokty o stůl. "Pryč jsou časy, kdy čarodějové pátrali po Zřídlech a dětech s nadpřirozenými schopnostmi, kdy je lstí anebo násilím odnímali rodičům či opatrovníkům. Copak jste si opravdu mysleli, že bych vám chtěla Ciri vzít?"

Lambert přezíravě odfrkl a odvrátil obličej. Eskel s Vesemirem pohlédli na Geralta, ten však mlčel a upíral zrak do prázdna, pohrávaje si pouze se svým stříbrným medailonem. Triss bylo známo, že morhenské medailony s vlčí hlavou reagují na projevy magie. Takovou noc jako o Midinváerne, kdy bylo povětří přímo nabito magií, musely medailony zaklínačů vibrovat bez ustání, musely své nositele zneklidňovat a popouzet.

"Ne, dceruško," zavrtěl hlavou Vesemir. "Byli jsme přesvědčeni, že bys to neudělala. Ale víme rovněž, že o ní musíš podat zprávu Kapitule, že je to povinnost každého čaroděje i čarodějky. Ne, dnes již takové děti neberete rodičům a opatrovníkům, jen je nepustíte z dohledu, abyste je později, až přijde čas, ošálili a upoutali magickými triky a přesvědčili je..."

"Bez obav," přerušila ho stroze. "Nebudu o Ciri nikomu donášet. Ani Kapitule. Co na mě tak civíte?"

"Udivuje nás ochota, s níž slibuješ zachovat naše tajemství," řekl mírně Eskel. "Promiň, Triss, nechtěl bych tě urazit, ale co se stalo s vaší pověstnou oddaností Velké Radě a Kapitule?"

"Stalo se ledacos. Válka mnohé změnila, bitva o Sodden ještě více. Nechci vás nudit politikou Kapituly, a navíc jisté věci a problémy patří k tajemstvím, která nemohu vyzradit. A co se týče mé oddanosti... Jsem loajální. Ale můžete mi věřit, že v této záležitosti mohu být loajální vůči vám stejně jako vůči Kapitule."

"Taková dvojí loajalita," pohlédl toho večera poprvé Geralt zpříma do čarodějčiných očí. "je neuvěřitelně těžká věc. Málokdo to dokáže, Triss."

Čarodějka se zahleděla na Ciri. Dívka seděla s Coenem na medvědí kožešině na opačné straně sálu, hráli spolu drápky. Hra však byla jednotvárná, neboť oba byli nevídaně rychli - ani jednomu se nedařilo porazit druhého. Ovšem těm dvěma to očividně nevadilo a nekazilo zábavu.

"Geralte," hovořila dál Triss. "Když jsi nalezl Ciri tam nad Jarugou, odvedls ji na Kaer Morhen, ukryl jsi ji zde před světem a chceš, aby ani blízcí toho dítěte nevěděli, že zůstalo naživu. To všechno jsi udělal, protože něco, o čem nevím, tě přesvědčilo, že osud není žádný výmysl, že nás ovládá, že mu neunikneme při ničem, co děláme. I já si to myslím, vždy jsem si to myslela. Jestli bude osud chtít, aby se Ciri stala čarodějkou, stane se jí. Kapitula a Rada ji nemusí sledovat ani přesvědčovat, nemusí o ní dokonce ani vědět. Takže, ačkoliv zachovám vaše tajemství, neproviním se vůči zákonům Kapituly. Ovšem, jak sami víte, je tady určitý zádrhel."

"Kdyby jen jeden," vzdychl Vesemir. "Mluv, dceruško."

"Děvče má magické schopnosti, které nemůžete ani nesmíte zanedbat. To je příliš riskantní."

"V jakém směru?"

"Nekontrolované schopnosti jsou nebezpečné. Zřídlu i jeho okolí. Okolí mohou ohrozit různými způsoby, Zřídlo vlastně jen jedním - duševní chorobou. Katalepsií."

"U sta hromů!" zamručel do nastalého ticha Lambert. "Jak vás tak poslouchám, mám dojem, že tu někomu přeskočilo a co nevidět může taky ohrozit svoje okolí. Osud, sudba, zřídla, divy, čáry, máry... Nepřeháníš to, Ranuncul? Copak je to první děcko, které přišlo na Hradiště? Geralt nenašel žádný osud, našel další lidské mládě bez rodiny a bez přístřeší. Naučíme je ovládat meč a pustíme do světa. Jako všechny ostatní. Jasně, ještě nikdy jsme na Kaer Morhen necvičili děvče. Měli jsme s Ciri potíže a dělali jsme chyby - dobře, že jsi nám je vytkla. Ale nepřeháněj. Ona není natolik výjimečná, abychom padali na kolena a zvedali oči k nebi. Viděl jsem ve světě dost žen bojovnic. Zaručuji ti, Ranuncul, že Ciri odsud odejde zdravá a silná, připravená rvát se se životem. A bez kapilepsie nebo jiné padoucnice. Ledaže jí nějakou podobnou chorobu vsugeruješ."

"Vesemire," otočila se Triss v křesle. "Přikaž mu ztichnout, obtěžuje."

"Nebuď tak premoudřelá," nenechal se Lambert vyvést z rovnováhy. "Ještě nevíš všechno. Podívej."

Natáhl ruku směrem ke krbu a složil prsty. V komíně zahučelo, vyšlehl jasný plamen a vystřelily jiskry. Geralt, Vesemir i Eskel pohlédli znepokojeně na Ciri, ale hrou zaujatá dívka si nenadálého ohňostroje ani nevšimla.

Triss zkřížila ruce na prsou a pobaveně se na Lamberta podívala.

"Znamení Aard," řekla uštěpačně. "Chtěls na mne udělat dojem? Stejným gestem, posíleným koncentrací, silou vůle a jednoduchým zakletím mohu vyhodit polena komínem tak vysoko, že je budeš považovat za hvězdy."

"Ty můžeš," potvrdil, "jenže Ciri ne. Není schopna složit Znamení Aard, ani kterékoli jiné. Zkoušela to stokrát a nic. Přitom sama víš, že k naším Znamením je zapotřebí jen zlomek schopností. To znamená, že Ciri chybí i ten zlomek, je docela normální dítě. A ty nám tady vyprávíš o Zřídle, snažíš se strašit..."

"Zřídlo," vysvětlovala chladně, "nekontroluje své schopnosti, neovládá je. Je to však médium, něco jako prostředník. Samovolně je ve spojení s Mocí, samovolně ji přetváří. Pokud se celý proces pokouší kontrolovat, namáhá se zkoušením skládání Znamení, je to k ničemu. Ať už to zkouší stokrát anebo tisíckrát, nikam to nevede. To je pro Zřídla typické. Ale jednoho dne přijde chvíle, kdy se Zřídlo o nic nesnaží, nenamáhá se, myslí na ptactvo nebeské nebo na

vepřově se zelím, hraje karty, skotačí s někým v posteli anebo se dloubá v nose... A tu se něco stane. Například vzplane dům. Nebo někdy může vzplanout půlka města."
"Přeháníš, Ranuncul."
"Lamberte," pustil Geralt medailon a položil dlaně na stůl. "Za prvé: neoslovuj našeho hosta Ranuncul, mockrát tě žádala, abys toho nechal. Za druhé: Triss nepřehání, na vlastní oči jsem viděl, co dokázala matka naší Ciri, princezna Pavetta. Věřte mi, nestačil jsem valit oči. Nevím, jestli byla Zřídlem, ale vím, že o jejích schopnostech neměl nikdo ani páru, dokud málem nezbořila královský palác v Cintře."
"Můžeme tedy soudit," uvažoval nahlas Eskel, zapalující novou svíci, "že vlohy, které Ciri projevila, jsou zděděné."
"O jejích vlohách se nedá pochybovat," přisvědčil vážně Vesemir. "Na jedné straně má Lambert pravdu, Ciri nedokáže složit ani jednoduchá Znamení. Na straně druhé... Všichni jsme přece byli svědky..."
Zmlkl a zabloudil zrakem k Ciri, která právě radostným výskáním oznamovala své vítězství ve hře. Triss zahlédla na Coenově tváři úsměv, při němž neměla pochyb, že nechal děvče schválně vyhrát.
"No právě," chytila starého zaklínače za slovo. "Všichni jste byli svědky. Svědky čeho? Co jste viděli a za jakých okolností? Nezdá se vám, pánové, že přišel čas jít s pravdou ven? K čertu, musím vám pořád opakovat, že zachovám tajemství! Máte moje slovo."
Lambert pohlédl na Geralta, Geralt přikývl. Mladší zaklínač vstal, sundal z vysoké police hranatou křišťálovou karafu a malý flakón. Jeho obsah přelil do tekutiny v karafě, zatřásl jí a nalil čirý roztok do pohárů stojících na stole.
"Napij se s námi, Triss."
"Copak pravda je tak strašná," zažertovala, "že o ní nelze hovořit za střízlivá? Musím se opít, abych ji snesla?"
"Nenaparuj se a pij. Lépe porozumíš."
"Co to je?"
"Bílý Racek."
"Co?"
"Lehký prostředek," mávl rukou Eskel, "na příjemné sny."
"Mor na vás! Zaklínačský halucinogen. Po něm vám večer tak svítí oči?"
"Bílý Racek není příliš silný. Zato Černý Racek je velmi účinný halucinogen."
"Jestli je ten lektvar připraven za pomoci magie, nemohu jej vzít do úst."
"Výlučně přírodní substance," uklidňoval ji Geralt, avšak jí neunikly jeho rozpaky. Pravděpodobně se bál jejích otázek ohledně složení elixíru. "A rozředěná značným množstvím vody. Nebudeme ti nabízet něco, co by ti mohlo uškodit."
Neznámě chutnající tekutina chladila v ústech a v krku, ale za okamžik se teple rozlila po celém těle. Čarodějka klouzala jazykem po dásních a patře. Nepodařilo se jí rozeznat ani jednu přísadu melanže.
"Dali jste Ciri napít se toho... Racka," domyslila se. "A potom..."
"Byla to náhoda," skočil ji do řeči Geralt. "První večer, hned po příjezdu. Měla žízeň, Racek stál na stole. Než jsme ji stačili zadržet, napila se a upadla do transu."
"Užili jsme si strachu," přiznal Vesemir. "Ojoj, dceruško, užili."
"Začala promlouvat cizím hlasem," konstatovala čarodějnice, sledujíc oči zaklínačů lesknoucí se ve světle svící. "Začala mluvit o věcech a událostech, které nemohla znát. Začala... věštit. Mám pravdu? Co říkala?"
"Hlouposti," odpověděl Lambert přezíravě. "Žvásty nedávající smysl."
"Nepochybuji," podotkla čarodějka škodolibě, "že jste si v té chvíli výborně rozuměli. Ty ve žvástech vynikáš, přesvědčuji se o tom pokaždé, když otevřeš hubu. Buď tedy té lásky a nějaký čas ji drž zavřenou. Dobře?"
"Tentokrát má Lambert pravdu, Triss," začal si Eskel opět třít jizvu. "Tenkrát, po vypití Racka, Ciri skutečně hovořila tak, že to nemělo hlavu ani patu. Poprvé to bylo úplné blábolení. Až..."
Zarazil se. Triss zavrtěla hlavou.
"Až podruhé promluvila tak, že to dávalo smysl," doplnila nevyřčené. "To znamená, že bylo i podruhé. Rovněž po narkotiku, které vypila kvůli vaší nepozornosti?"
"Triss," promluvil Geralt. "Jízlivost není na místě. Tohle není zábava, zneklidňuje nás to a trápí. Ano, bylo podruhé i potřetí. Ciri nešťastně upadla při cvičení. Ztratila vědomí. Když se jí vracelo, znovu promluvila, znovu cizím hlasem a znovu to nebylo srozumitelné. Avšak já jsem již slyšel podobné hlasy, podobný způsob mluvy. Tak hovoří ty ubohé, nemocné, pomatené ženy, kterým říkají věštkyně. Víš, co mám na mysli?"
"Ovšem. To bylo podruhé. A potřetí?"
Geralt si otřel rukávem čelo, na něž náhle vystoupil pot.
"Ciri se často budívá po nocích," pokračoval. "S křikem. Hodně prožila. Nechce o tom mluvit, ale nepochybně spatřila v Cintře a v Angrenu věci, které by žádné dítě vidět nemělo. Bojím se dokonce, že... někdo jí hrozně ublížil. Vrací se to v jejích snech. Obvykle se mi daří uklidnit ji, znovu usíná... Ale jedenkrát po probuzení... byla opět v transu Promluvila cizím, nepříjemným, zlým hlasem. Mluvila zřetelně a tentokrát to dávalo smysl. Prorokovala. Věštila. A předpověděla nám..."
"Co? Co, Geralte?"
"Smrt," řekl tiše Vesemir. "Smrt, děvenko."
Triss pohlédla na Ciri, pisklavě vyčítající Coenovi podvádění. Coen ji objal a rozesmál se. Čarodějka si překvapeně uvědomila, že nikdy, nikdy dosud nezaslechla žádného zaklínače hlasitě se smát.
"Komu?" zeptala se stručně, dívaje se na Coena.
"Jemu," odpověděl Vesemir.
"A mně," dodal Geralt. A usmál se.
"Co po probuzení?"

"Na nic si nevzpomínala a my jsme se nevyptávali."
"Správně. To proroctví bylo konkrétní? Přesné?"
"Ne," podíval se jí Geralt do očí. "Zmatené. Neptej se na to Triss. Nám nedělají starosti její věštby, nýbrž to, co se s ní děje. Nebojíme se o sebe, ale..."
"Pozor," varoval ho Vesemir. "Nemluv o tom před ní." Coen přišel ke stolu. Nesl děvče na ramenou. "Popřej všem dobrou noc, Ciri," řekl. "Dobrou noc těm nočním sůvám. My půjdeme spát. Blíží se půlnoc, brzy skončí Midinváerne. Od zítřka bude každým ránem jaro o krok blíž."
"Mám žízeň," sklouzla Ciri po jeho zádech a sáhla po Eskelově poháru. Zaklínač jej rychle odsunul z jejího dosahu a zvedl džbán s vodou. Triss vyskočila.
"Prosím," podala dívce svůj zpola naplněný pohár, tisknouc zároveň Geraltovu paži a upírajíc významný pohled na Vesemira. "Napij se."
"Triss," zašeptal Eskel, dívaje se na hltavě pijící Ciri. "Cos to vyvedla? Vždyť..."
"Ani slovo, prosím."
Na výsledek nečekali dlouho. Ciri se protáhla, blaženě vzdychla a usmála se širokým, šťastným úsměvem. Zavřela víčka, rozpřáhla paže. Zasmála se, poskočila na špičkách a roztočila se v piruetě. Lambert rychlým pohybem odsunul židli, jež stála v cestě, Coen se postavil mezi tančící dívku a oheň planoucí v krbu. Triss se vymrštila. Vytáhla z výstřihu amulet, do stříbra zasazený safír na tenkém řetízku. Silně ho stiskla v hrsti.
"Dceruško..." zalomil rukama Vesemir. "Co to tropíš?"
"Vím, co dělám," řekla sebevědomě. "Dívka upadne do transu, já s ní navážu telepatické spojení. Vstoupím do jejího podvědomí. Říkala jsem vám, že ona je svým způsobem prostředník. Musím zjistit, co předává, odkud a jak získává auru, jak přetváří Moc. Dneska je Midinváerne - vhodná noc pro takový podnik."
"Nelíbí se mi to," zachmuřil se Geralt. "Ani za mák se mi to nelíbí."
"Kdyby některá z nás dostala epileptický záchvat," nedbala čarodějka na jeho slova, "víte, co máte dělat - kolík do zubů, přidržet hlavu, počkat. Vzmužte se, hoši, nedělám to poprvé."
Ciri přestala tančit, usedla na bobek, položila ruce na zem a opřela si hlavu o kolena. Triss si přitiskla ke spánku zahřátý amulet a zašeptala zaklínací formuli. Stiskla víčka, soustředila vůli a vyslala impuls.
Moře zašumělo, vlny hlučně narazily na skalnatý břeh, vytryskly vysokými gejzíry mezi útesy. Mávla křídly, nabírajíc vítr. S pocitem nepopsatelného štěstí se spustila dolů, dohonila hejno, dotkla se nohama hřebenů vln a opět se vznesla vzhůru, střásajíc s peří slané krůpěje, plachtila nadnášena větrem svištícím v letkách. Sugesce, konstatovala střízlivě, pouhá sugesce. Racek!
"Triiiss! Triiiss!"
"Ciri? Kde jsi?"
"Triiiss!"
Křik racků utichl. Čarodějka dosud cítila na tváři mokrou spršku, avšak nebyla již na moři. Vlastně byla, jenže to bylo moře trávy, rovina bez hranic, od obzoru po obzor. Triss si stísněně uvědomila, že má před sebou pohled z Pahorku v Soddenu. Ale nebyl to Pahorek. Nemohl to být Pahorek.
Obloha se náhle zatáhla, vůkol padly stíny. Jejím zrakům se zjevil předlouhý zástup nevýrazných postav zvolna scházejících z návrší. Zaslechla šepoty, vstupující jeden do druhého, splétající se vzájemně v nesrozumitelný, zneklidňující chór.
Ciri stála opodál zády k ní. Její popelavé vlasy vlály ve větru. Mlhavé postavy neustále kráčely kolem v nekonečně dlouhém zástupu. Míjejíce ji, obracely k ní obličeje. Triss stěží potlačila výkřik při pohledu do těch klidných, lhostejných tváří, do nevidoucích, mrtvých očí. Většina tváří jí nebyla povědomá, nerozeznávala je. Ale některé... Koral. Vanielle. Yoel. Raaby Axel...
"Proč jsi mě sem přivedla?" otázala se šeptem. "Proč?" Ciri se otočila a zvedla ruku. Čarodějka spatřila stružku krve stékající rýhou života z dlaně na zápěstí.
"To ta růže," řekla dívka pokojně. "Růže z Shaerrawedd. Píchla jsem se. To nic, je to jen krev. Krev elfů..."
Nebe ztemnělo ještě víc, za okamžik se rozjasnilo ostrým, oslnivým světlem blesku. Veškerý pohyb ustal. Triss udělala krok - chtěla se přesvědčit, zda bude schopna jej učinit.
Zastavila se vedle Ciri a uzřela, že obě stojí na okraji bezedné propasti, v níž se převaluje narudlý, jakoby zespodu nasvícený dým. Záře dalšího tichého blesku odhalila dlouhé mramorové schodiště vedoucí do hlubiny.
"Tak to musí být," oznámila Ciri chvějícím se hlasem. "Není jiné cesty. Pouze tato - po schodišti dolů. Tak to musí být, neboť... Vaesse deireádh aep eigean..."
"Mluv," zašeptala čarodějka. "Mluv, dítě."
"Dítě Starší Krve... Feainnewedd... Luned aep Hen Ichaer... Deithwen... Bílý Plamen... Ne, ne... Neee!"
"Ciri!"
"Černý rytíř... s křídly na helmě... Co se mnou udělal? Co se tehdy stalo? Bála jsem se... Pořád se bojím. To neskončilo, nikdy to neskončí. Lvice musí zemřít. Státní zájem... Ne..."
"Ciri!"
"Ne!" napjala se dívka, stiskla víčka. "Ne, nechci! Nedotýkej se mne!"
Její tvář se najednou změnila, ztuhla, hlas začal být kovový, mrazivý, zlověstný - zaznělo v něm zlé, kruté pohrdání.
"Přišla jsi za ní až sem, Triss Ranuncul? Až na toto místo? Zašlas příliš daleko, Čtrnáctá. Varoval jsem tě."
"Kdo jsi?" zachvěla se Triss, ale ovládla hlas.
"Dovíš se, až přijde čas."
"Dovím se hned!"

Čarodějka zvedla paže, prudce je rozepjala, vkládajíc veškerou sílu do Kouzla Identifikace. Magická opona se roztrhla. Za ní byla druhá... Třetí... Čtvrtá...
Triss se zasténáním klesla na kolena. Jednotlivé reality se trhaly dále, otevíraly se následující a následující dveře, dlouhá, nekonečná řada postupující do nicoty. Do prázdna.
"Spletla ses, Čtrnáctá," ozval se výsměšně kovový, nelidský hlas. "Spletla sis vesmír s hvězdami odraženými na vodní hladině."
"Nechej... Nechej to dítě!"
"To není dítě."
Dívčina ústa se pohybovala, ale Triss viděla, že její oči jsou nepřítomné, skelné, mrtvé.
"To není dítě," zopakoval hlas. "Je to Plamen, Bílý Plamen, v němž shoří a zanikne svět. Ona je Starší Krev. Hen Ichaer - Krev elfů. Zrno, které nevzejde, ale vyšlehne plamenem. Krev, která bude znečištěná... Až nadejde Tedd Deireádh - Čas Konce. Va'esse deireádh aep eigean!"
"Věštíš smrt?" křikla Triss. "Neumíš nic jiného, než věštit smrt? Všem? Jim, jí... Mně?"
"Tobě? Ty už jsi zemřela, Čtrnáctá. Všechno v tobě už umřelo."
"Při moci Sfér!" zvolala čarodějka, mobilizujíc zbytky sil. "Vodou, ohněm, zemí, vzduchem tě zaklínám. Zaklínám tě myšlenkou, spánkem a smrtí, tím co bylo, co je a tím co přijde. Zaklínám tě. Kdo jsi? Mluv!"
Ciri odvrátila tvář. Přelud schodiště vedoucího do propasti zmizel, rozplynul se. Na jeho místě se rozlilo olovnatě šedé moře, zpěněné bílými hřebeny vln. Ticho opět zaplašil křik racků.
"Leť," poručil hlas dívčinými ústy. "Už je čas. Vrať se, odkud jsi přišla, Čtrnáctá z Pahorku. Odleť na raccích křídlech, poslouchej křik racků. Poslouchej pozorně!"
"Zaklínám tě..."
"Nemůžeš. Leť, racku!"
Povětří bylo najednou opět mokré a slané, byl let, svištící let bez konce i začátku. Rackové divoce křičeli. Křičeli a rozkazovali:
"Triss?"
"Ciri?"
"Zapomeň na něj! Netrap ho! Zapomeň! Zapomeň!"
"Triss!"
"Zapomeň!"
"Triss! Triiiiss!"
"Triss!"
Otevřela oči, zavrtěla hlavou na polštáři, pohnula znecitlivěnýma rukama.
"Geralte?"
"Jsem tady. Jak se cítíš?"
Rozhlédla se. Byla ve své komnatě, ležela v posteli. V nejlepším loži na Kaer Morhen.
"Co je s Ciri?"
"Spí."
"Jak dlouho..."
"Příliš dlouho," přerušil ji. Upravil Triss pokrývku, objal ji. Když se sklonil, vlčí medailon se zahoupal těsně nad jejím obličejem. "To nebyl nejlepší nápad, Triss."
"Všechno je v pořádku," zachvěla se v jeho náručí. To není pravda, pomyslela, nic není v pořádku. Odvrátila tvář tak, aby se jí medailon nedotýkal. Domněnek o vlastnostech morhenských amuletů bylo mnoho, žádná však čarodějům nedoporučovala dotýkat se jich během Slunovratu.
"Já... My, mluvily jsme v transu?"
"Ty ne. Bylas v bezvědomí. Ciri... Až před probuzením řekla: Va'esse deireádh aep eigean."
"Zná Starší Mluvu?"
"Ne natolik, aby sestavila souvislou větu."
"Ta věta znamená Něco končí," čarodějka si přejela dlaní tvář. "Geralte, to je vážná věc. To děvče je nesmírně silné médium. Nemám zdání, s kým nebo s čím je ve spojení, ale mám důvod soudit, že hranice jejího kontaktu jsou neomezené. Něco ji chce ovládnout. Na mne je to příliš mocné. Bojím se o ni. Ještě jeden trans... může vyvolat duševní chorobu. Já to nemohu zvládnout, nedokážu to. V případě nutnosti bych nemohla zablokovat nebo aspoň ztlumit její schopnosti; kdyby nebylo zbytí, nedokázala bych je potlačit. Musí ti pomoci... jiná čarodějka. Schopnější. S většími zkušenostmi. Víš o kom mluvím."
"Vím," sklopil zrak, stiskl rty.
"Nebraň se tomu. Neodporuj. Domyslela jsem si, proč ses neobrátil na ni, nýbrž na mě. Potlač svou pýchu, překonej smutek a uraženost. Nemá to smysl, utrápíš se. Navíc hazarduješ zdravím a životem Ciri. To, co by se jí velmi pravděpodobně mohlo stát v příštím transu, může být horší než Zkouška Trav. Požádej o pomoc Yennefer, Geralte."
"A ty, Triss?"
"Já?" polkla namáhavě. "Na mne neber ohled. Zklamala jsem tě... ve všem. Byla jsem... Byla jsem tvou chybou. Ničím víc."
"Beru ohled i na chyby," řekl těžce. "Nevymažu je ze života ani z paměti. Nesvádím je na nikoho jiného. Důvěřuji ti, Triss, vždy ti budu věřit. Nezklamalas mne nikdy. Nikdy, věř mi."
Dlouho mlčela.
"Zůstanu do jara," promluvila nakonec chvějícím se hlasem. "Budu s Ciri... Budu hlídat. Ve dne i v noci. A na jaře...

odvezeme ji do chrámu Melitelé v Ellanderu. To, co ji chce ovládnout, nebude k ní snad mít ve svatyni přístup. Ty se mezitím obraťna Yennefer."
"Dobrá, Triss. Děkuji ti."
"Geralte?"
"Poslouchám."
"Ciri řekla ještě něco, viď? Něco, co jsi slyšel jenom ty. Pověz mi, co to bylo."
"Ne," odmítl a hlas se mu zachvěl. "Ne, Triss."
"Prosím tě."
"Neříkala to mně."
"Vím, mně. Pověz, prosím."
"Hned po probuzení... Když jsem ji zvedl, zašeptala: Zapomeň na něho. Netrap ho."
"Nebudu," slíbila tiše. "Ale zapomenout nedokážu. Odpusť mi."
"Já tebe bych měl prosit o odpuštění. A nejen tebe."
"Tolik ji miluješ," nezeptala se, konstatovala.
"Tolik," přiznal polohlasně po dlouhé chvíli.
"Geralte."
"Ano, Triss."
"Buď se mnou dnes v noci."
"Triss..."
"Jen tu buď, nic víc."
"Dobře."

*

Brzy po Midinváerne přestalo sněžit. Venku panoval tuhý mráz.
Triss byla s Ciri ve dne i v noci. Dávala pozor. Ochraňovala, způsobem viditelným i neviditelným.
Dívenka se téměř každou noc s křikem budila z děsivých snů. Blouznila, ukrývala tvář, plakala strachy. Čarodějka ji uklidňovala léky i zaříkáváním, uspávala ji ve své náruči. A pak sama dlouho nemohla usnout, přemítajíc o tom, co Ciri mluvila během svých snů. Cítila vzrůstající obavy. Va'esse deireádh aep eigean... Něco končí.
Trvalo to deset dní a nocí. A pak to přešlo, skončilo, zmizelo beze stopy. Ciri se utišila, spala klidně, bez snů a nočních můr.
Triss byla s dívenkou. Zůstala na pozoru. Ochraňovala, způsobem viditelným i neviditelným.

*

"Rychleji, Ciri! Přískok, útok, odskok! Půlpirueta, rána, odskok! Rovnováhu, udržuj rovnováhu levačkou, jinak spadneš s hřebenu! A natlučeš si... ženské atributy!"
"Co?"
"Nic. Jseš unavená? Jestli chceš, odpočineme si."
"Ne, Lamberte! Ještě můžu. Nemysli si, že jsem tak slabá. Mám zkusit skákat pres dva sloupky najednou?"
"Opovaž se! Sletíš dolů a mně Ranuncul utrhne... Ehm, hlavu."
"Nesletím!"
"Už jsem řekl, nebudu to opakovat. Žádné frajeřiny! Jistotu v nohách! A dech, Ciri, dech! Funíš jako buvol v posledním tažení."
"To není pravda!"
"Neječ, cvič! Útok, odskok! Paráda, půlpirueta! Paráda, celá pirueta! S jistotou na těch sloupcích, do pytle! Co se třeseš? Úkrok, rána! Přidej! Půlpirueta! Skoč a sekni! Tak! Velmi dobře!"
"Opravdu? Opravdu to bylo dobré, Lamberte?"
"Kdo to povídal?"
"Ty. Právě teď."
"Asi jsem se přeřekl. Útok! Půlpirueta! Odskok! Ještě jednou! Ciri, kde byla paráda? Kolikrát ti to mám opakovat? Po odskoku musí vždycky následovat paráda - zavíření čepele chránící hlavu a krk. Pokaždé!"
"I když bojuji jenom s jedním soupeřem?"
"Nikdy nevíš, s kým anebo s čím vlastně bojuješ. Nemůžeš vědět, co je vzadu, za tebou. Neustále se musíš krýt. Práce nohou a meče. Musí to být podmíněná reakce - reflex, rozumíš? Nesmíš na to zapomínat. Zapomeneš v boji naostro a je po tobě. Ještě jednou! Ano! Přesně tak! Vidíš, do jakého šikovného postavení tě dostane taková paráda? Můžeš z něj udeřit jak budeš chtít. Můžeš seknout i dozadu, když to bude nutné. No, předveď piruetu a seknutí dozadu."
"Haaa!"
"Velmi dobře. Víš už, oč jde? Došlo ti to?"
"Nejsem hloupá!"
"Jseš holka. Holky nemají rozum."
"Ech, Lamberte, kdyby to slyšela Triss!"
"Kdyby babka měla vousy, stala by se vladykou. No, stačí. Slez. Odpočineme si."
"Nejsem unavená."

"Ale já jsem. Řekl jsem, odpočinek. Dolů z hřebenu."
"Přemetem?"
"A jak bys chtěla jinak? Jako slepice z hradu? Do toho, skoč! Neboj se, jistím tě."
"Hoooop!"
"Skvěle. Výborně, jak na holku. Můžeš si sundat pásku s očí."

*

"Triss, nestačilo už toho na dnešek? Co kdybychom vzaly sáňky a šly na, svah? Sluníčko svítí, sníh jiskří, až bolí oči. Nádherné počasí."
"Nenakláněj se tak, nebo vypadneš z okna."
"Pojďme sáňkovat, Triss."
"Navrhni mi to ve Starší Mluvě. Tím můžeme ukončit dnešní lekci. Běž od toho okna, vrať se ke stolu... Ciri, kolikrát ti to mám říkat? Polož tu zbraň, přestaň se s ní rozmachovat!"
"To je můj nový meč. Opravdový, zaklínačský. Ukovaný ze železa, které spadlo z nebe. Vážně! Geralt to říkal a on nikdy nelže, vždyť víš."
"Jistě. Vím."
"Musím si na ten meč zvyknout. Strýček Vesemir ho upravil na moji váhu, velikost a délku ruky. Musím si na něj cvičit dlaň a zápěstí."
"Cvič si, cvič, ale na dvoře. Tady ne! No, poslouchám. Mám dojem, že jsi mi chtěla nabídnout projížďku na sáňkách. Ve Starší Mluvě. Do toho."
"Hmmm... Jak jsou sáňky?"
"Sledd jako předmět, aesledde jako činnost."
"Aha... Už vím. Va'en aesledde, ell'ea?"
"Nemůžeš končit otázku tímhle způsobem, to je nezdvořilá formulace. Otázku tvoř přízvukem."
"Ale děti ze Skellige..."
"Neučíš se ostrovní nářečí, nýbrž klasickou Starší Mluvu."
"Proč se vlastně mám tu Mluvu učit?"
"Abys jí rozuměla. Vždycky měj snahu naučit se to, co neznáš. Kdo nezná jazyky, je hluchý a němý."
"Všichni beztak mluví jenom Obecnou."
"Ovšem. Avšak někteří umí i něco navíc. Ujišťuji tě, Ciri, že je lepší zařadit se mezi některé, než mezi všechny. Tak, poslouchám. Celou větou: Máme dnes hezky, pojďme tedy sáňkovat."
"Elaine... Hmmm... Elaine tedd a'taeghane, a vaen aesledde?"
"Výborně."
"Ha! Tak pojďme honem!"
"Půjdeme. Ale dovol mi dokončit líčení."
"Pro koho se tak maluješ, he?"
"Pro sebe. Žena zvýrazňuje svůj půvab pro vlastní dobrý pocit."
"Hmmm... Víš co? Dneska nemám moc dobrý pocit. Nesměj se, Triss!"
"Pojď sem. Sedni si mi na kolena. Odlož ten meč, říkám ti to naposled. Děkuji. Teď vezmi ten tlustý štětec a napudruj si tvář. Ne tolik, bohové, ne tolik! Podívej se do zrcadla. Vidíš, jak jsi hezká?"
"Nevidím žádný rozdíl. Namaluji si oči, dobře? Proč se směješ? Ty si vždycky maluješ oči. Já chci taky."
"Dobrá. Nejdřív stíny. Ciri, nezavírej obě oči, nic nevidíš a rozmazáváš si stíny všude okolo. Vezmi jen špetku a lehounce přejeď víčko. Lehounce, říkám! Dovol, spravím to. Zavři oči. A teď otevři."
"Óóóó!"
"Už vidíš rozdíl? Trocha stínů neuškodí ani tak krásným očím, jako jsou tvoje. Elfky věděly, co dělají, když vynalezly oční stíny."
"Elfky?"
"To nevíš? Líčení je vynález elfek. Spoustu užitečných věcí jsme odkoukali od Staršího Lidu. A zatraceně málo jsme jim sami dali. Teď si tužkou obtáhni horní víčko, hned kolem řas. Co to vyvádíš?"
"Nesměj se. Chvěje se mi víčko. To proto..."
"Pootevři ústa, přestane se chvět. Vidíš? Hotovo."
"Jé!"
"Pojď, oslníme zaklínače svou krásou. To je příjemný pocit. A pak vezmeme sáně a rozmažeme si líčidla v hlubokých závějích."
"A namalujeme se znovu!"
"Kdepak. Řekneme Lambertovi, ať zatopí v lázni a vykoupeme se."
"Zase? Lambert remcal, že spotřebováváme moc dříví na ty koupele."
"Lambert cáen me a'báeth aep arse"
"Cože? Tomu jsem nerozuměla..."
"Časem se naučíš i přenesený význam. Do jara máme ještě hodně času na učení. A nyní... Va'en aesledde, me elaine luned!"

*

"Na téhle rytině... čerta starýho, na té ne... Tu na té! Jak už víš, takhle vypadá ghúl. Rád si poslechnu, Ciri, co ses naučila o ghúlovi... Ejta, podívej se na mne! Co to máš za neřád na očích?"
"To je můj dobrý pocit."
"Aby tě husa kopla! Ale co... Nu, poslouchám."
"Hmm... Ghúl, strýčku Vesemire, to je obluda, která požírá mrtvoly. Můžeme se s ním setkat na pohřebištích, v okolí mohyl, všude, kde se pochovávají mrtví. V nek... nekropolích. Též na bojištích v dobách válek..."
"Takže napadá jen nebožtíky?"
"Nejenom. Ghúl může zaútočit i na živého. Jestli je hodně hladový nebo jestli ho posedne krvavý amok. Například po bitvě... Když je mnoho padlých..."
"Co je Ciri?"
"Nic..."
"Poslyš, Ciri. Na tamto zapomeň. Už se to nevrátí."
"Já jsem to viděla... V Soddenu a na Zaříčí... Celá pole. Leželi tam, žrali je vlci a zdivočelí psi. A ptáci... Určitě tam byli i ghúlové..."
"Proto se o nich teď učíš, Ciri. To, co poznáš, tě tolik neděsí. To, s čím umíš bojovat, není už tak strašné. Jak se bojuje s ghúlem, Ciri?"
"Stříbrným mečem. Je citlivý na stříbro."
"Na co ještě?"
"Na jasné světlo a na oheň."
"Dá se s ním tedy bojovat i světlem a ohněm?"
"Dá, ale je to nebezpečné. Zaklínač neužívá světla ani ohně, ničeho, co oslňuje. Každé světlo vrhá stíny, a stíny matou. Lépe se bojuje potmě, při světle měsíce anebo hvězd."
"Správně. Pamatuješ si to dobře, jsi chápavé děvče. Teď si prohlédni tuhle rytinu."
"Brrrrr..."
"No jo, opravdu to není moc pěkný zkur... netvor. Je to graveir. Graveir je odrůda ghúla. Je mu dost podobný, avšak podstatně větší a silnější. Odlišují ho rovněž, jak vidíš, tři rohovinové hřebeny na lebce. Jinak je to typický mrchožrout. Dávej pozor. Drápy má krátké a tupé, uzpůsobené k rozhrabávání hrobů, silné čelisti a zuby, jimiž drtí kosti, dlouhý, úzký jazyk. Tím vylizuje z kostí rozkládající se morek. Takový páchnoucí, shnilý morek je pro graveira největší lahůdkou... Co je s tebou?"
"Nnnic."
"Jsi nějaká bledá. Skoro zelená. Málo jíš. Snídalas vůbec?"
"Aanooo. Snídalaaa."
"O čem jsem to... Ba, abych nezapomněl. Je to velmi důležité. Pro graveiry, stejně jako pro ghúly a jiné bestie tohoto druhu, není v ekologickém systému místo. Jsou to relikty - pozůstatky období prolínání Sfér. V našem světě nemají tyhle potvory co pohledávat. Rozumíš tomu, Ciri?"
"Rozumím, strýčku Vesemire, Geralt mi to vysvětlil. Ekologický systém je..."
"Dobře, dobře. Já vím, co to je, takže jestli ti to Geralt vysvětlil, nemusíš mi to už opakovat. Vraťme se ke graveirovi. Není příliš hojný, naštěstí, poněvadž je to proklatě nebezpečný bastard. Sebemenší poranění v boji s graveirem znamená otravu mrtvolným jedem. Kterým elixírem se léčí otrava mrtvolným jedem, Ciri?"
"Žluvou."
"Správně. Ale je lepší se tomu vyhnout, nepřistoupit na boj zblízka. Je třeba držet si ho od těla a rány zasazovat z přískoku."
"Aha... A kam je nejlepší ho seknout?"
"K tomu se hned dostaneme. Sleduj..."

*

"Ještě jednou, Ciri. Ukážeme si to zpomaleně, abys mohla zvládnout každý pohyb. Podívej, útočím tercií, jako bych se chystal bodnout... proč couváš?"
"Protože vím, že je to finta. Můžeš přejít do širokého sinistru anebo seknout horní kvartou. Ale já couvnu a odrazím tě výpadem."
"Opravdu? A jestli udělám tohle?"
"Auuu!!! Mělo to být pomalu! Co jsem pokazila? Pověz, Coene."
"Nic. Jednoduše jsem vyšší a silnější."
"To není podle pravidel."
"Skoro nikdy se nebojuje podle pravidel. Ve skutečném boji se využívá jakékoli převahy a každé příležitosti, která se naskytne. Tím, žes couvla, jsi mi dala možnost vložit do úderu větší sílu. Nemělas couvat, ale provést půlpiruetu nalevo a zkusit mě seknout odspodu, dexter kvartou, pod bradu, do krku anebo do tváře."
"Ty by ses určitě nechal. Uděláš piruetu opačným směrem a sekneš mě zleva do krku, než stačím provést parádu. Jak mám vědět, co uděláš?"

"Musíš to vědět. A víš."
"To zrovna!"
"Ciri. To, co tady cvičíme, je boj. Jsem tvůj nepřítel. Chci a musím tě porazit, poněvadž jde o můj život. Jsem vyšší a silnější než ty, proto budu hledat příležitost k úderům, kterými mohu srazit a prolomit tvoji parádu, jak jsi to právě viděla. K čemu je mi pirueta? Jsem už v sinistru, podívej. Nic lehčího, než udeřit sekundou tobě do podpaží, na vnitřní stranu ruky. Pravděpodobně ti přeseknu tepnu, během pár chvil vykrvácíš. Braň se!"
"Aaaaa!!!"
"Velmi dobře. Pěkná, rychlá paráda. Vidíš, jak ti pomohlo cvičení zápěstí. Teď dávej pozor: hodně šermířů dělá chybu ve statické parádě, na okamžik se zastaví a v tu chvíli máš příležitost udeřit - tak!"
"Haaa!!!"
"Výborně! Ale uskakuj, okamžitě uskoč a přejdi do piruety! V levačce můžu držet dýku! Dobře! Velmi dobře! A teď, Ciri? Co teď udělám?"
"Jak to mám poznat?"
"Sleduj moje nohy! Jak mám rozloženou váhu těla? Co mohu udělat z takového postavení?"
"Cokoliv!"
"Takže musíš kroužit, kroužit, přinutit mě k akci. Braň se! Dobře! Nedívej se na můj meč, mečem tě mohu zmýlit. Braň se! Dobře! Ještě jednou! Dobře! A ještě!"
"Auuuu!!!"
"Špatně."
"Uff... Co jsem pokazila?"
"Nic. Jsem prostě rychlejší. Odepni si chrániče, na chvíli se posadíme, oddechneme si. Musíš být unavená, běhala jsi celé dopoledne Stopou."
"Nejsem unavená. Jsem hladová."
"Hrome, já taky. A dneska má službu Lambert, ten umí vařit jenom slejšky... A ani ty za nic nestojí."
"Coene?"
"Ehe?"
"Pořád jsem málo rychlá..."
"Jsi hodně rychlá."
"Budu někdy stejně rychlá jako ty?"
"Pochybuji."
"Hm... Takhle. Ale... Kdo je nejlepší šermíř na světě?"
"Nemám potuchy."
"Nikdy jsi takového šermíře nepoznal?"
"Znal jsem jich mnoho, kteří se za nejlepší považovali."
"Ha! Kdo byli ti bojovníci? Jak se jmenovali? Co dokázali?"
"Pomalu, pomalu, děvče. Nevím, co bych ti odpověděl. Je to tak důležité?"
"Samozřejmě, že je! Chtěla bych vědět, kdo jsou ti šermíři. A kde bych je mohla najít."
"Kde je můžeš najít, to bych věděl."
"Ha! Kde tedy?"
"Na hřbitovech."

*

"Dávej pozor, Ciri. Teď pověsíme třetí kyvadlo, se dvěma si už poradíš. Kroky jsou stejné jako u dvou, ale uděláš jeden únik navíc. Připravena?"
"Ano."
"Soustřeď se. Uvolni. Nádech, výdech. Zaútoč!"
"Uch! Auuuuu... K čertu!"
"Neklej. Schytalas to silně?"
"Ne, jenom o mě zavadilo... Co jsem udělala špatně?"
"Běžela jsi příliš plynule, zbytečně jsi zrychlila ve druhé půlpiruetě a příliš ses rozmáchla. Jedno s druhým, a dostala ses přímo pod kyvadlo."
"Och, Geralte, tam není vůbec žádné místo na únik a obrat. Kyvadla visí moc blízko u sebe."
"Místa je tam dost, věř mi. A mezery jsou vypočítány tak, aby si vynutily nestejnoměrný krok. To je boj, Ciri, ne tanec. Při boji se nemůžeš pohybovat v rytmu. Pohybem musíš rozptylovat protivníkovu pozornost, mýlit ho, nutit ho měnit jeho záměry. Připravena k dalšímu pokusu?"
"Připravena. Rozhoupej ty zatracené pytle."
"Neklej. Uvolni se. Zaútoč!"
"Ha! Ha! No tak co? Jaké to bylo, Geralte? Ani se mě nedotklo!"
"Ty ses druhého pytle mečem taky ani nedotkla. Opakuji, to je boj, žádný balet nebo akrobacie... Co si to mumláš pod nosem?"
"Nic."
"Soustřeď se. Uprav si bandáže na zápěstí. Nesvírej tak ruku na jílci, nebudeš se moci uvolnit a ztratíš rovnováhu. Dýchej zhluboka. Připravena?"

"Ano."
"Vpřed!"
"Uuuuch!!! Aby tě... Geralte, to se nedá zvládnout! Není tam místo na úkrok a změnu nohy. A když udeřím obouruč, bez úkroku..."
"Viděl jsem, co se stane, když udeříš bez úkroku. Bolí?"
"Ne. Ani ne."
"Posaď se. Odpočiň si."
"Nejsem unavená. Geralte, já se přes to třetí kyvadlo nedostanu, i kdybych odpočívala deset let. Rychleji to nesvedu..."
"Ani nemusíš. Jsi dostatečně rychlá."
"Tak mi vysvětli, jak to mám stihnout? Současně půlpiruetu, únik a úder?"
"Je to prosté. Nedávalas pozor. Než jsme začali, říkal jsem ti, že je nutný jeden únik navíc. Únik. Přidat ještě půlpiruetu je zbytečné. Podruhé jsi udělala všechno správně a prošlas přes všechna kyvadla."
"Ale nezasáhla jsem pytel, protože... Geralte, bez půlpiruety nemůžu seknout, nemám tu správnou prudkost."
"To je pravda. Získej tedy prudkost a energii. Ale jinak než piruetou a změnou nohy, na to nemáš čas. Udeř kyvadlo mečem."
"Kyvadlo? Musím přece zasáhnout pytel!"
"To je boj, Ciri. Pytle představují tvé protivníky, je musíš zasáhnout. Nástavcům kyvadel, která představují jejich zbraně, se musíš naopak vyhnout. Jestli se tě kyvadlo dotkne, jsi zraněna. V opravdovém boji by ses už nemusela zvednout. Kyvadlo se za žádnou cenu nesmí dotknout tebe, ale proč bys ty nemohla udeřit kyvadlo... Co se šklebíš?"
"Já... Já nedokážu odrazit kyvadlo mečem. Jsem moc slabá. Vždycky budu slabá, protože... jsem děvčátko!"
"Pojď sem, ty moje děvčátko. Utři si nos a dobře mě poslouchej. Na tomhle světě nenajdeš siláka, valibuka nebo lamželeza, který by dokázal odrazit ohon klouzáka, klepeta gigaškorpióna anebo spáry gryfa. Rozhoupané kyvadlo napodobuje úder právě takovouhle zbraní. Ani se nepokoušej je odrážet. Nesmíš odrážet kyvadlo od sebe, nýbrž sebe od kyvadla. Přebereš jeho energii a obratem ji využiješ k následujícímu úderu. Stačí lehký, ale co nejrychlejší odraz a okamžitý, stejně rychlý úder z opačného půlobratu. Potřebnou prudkost získáš odrazem, jasné?"
"Mhm."
"Rychlost, Ciri, ne síla. Sílu potřebuje drvoštěp na porážení stromů v lese. To je důvod, proč mezi dřevaři nenajdeš žádné dívky. Pochopilas, oč jde?"
"Mhm. Rozhoupej kyvadla."
"Odpočiň si před tím."
"Nejsem unavená."
"Víš už jak? Stejné kroky, obrat..."
"Vím."
"Útoč!"
"Haaa! Ha!! Haaaáá!!! Mám tě! Tu máš, gryfe! Geralteee! Viděls?"
"Neječ, šetři si dech."
"Zvládla jsem to! Povedlo se mi to! Pochval mě, Geralte."
"Výborně, Ciri. Výborně, děvčátko."

*

Ve druhé půli února začal vát teplý vítr z jihu, od průsmyku. Sníh roztával.

*

O tom, co se děje ve světě, chtěli zaklínači slyšet co nejméně. Triss důsledně a tvrdohlavě převáděla k politice všechny rozmluvy, které vedli po večerech u krbu v sále. Reakce zaklínačů byly pokaždé stejné. Geralt mlčel a zakrýval si oči rukou. Vesemir kýval hlavou, jen čas od času vyslovil připomínku, že za jeho časů bylo všechno lepší, pochopitelnější, poctivější a zdravější. Eskel se snažil být zdvořilý, nešetřil úsměvy a občas, světe div se, projevil zájem o nějakou nepodstatnou maličkost. Coen zíval a civěl do stropu a Lambert se nepokrytě pošklebovál.
Jejich starosti byly jiné - nezáleželo jim na problémech, jenž rušily klid králů, černokněžníků a vojevůdců, nezajímala je dilemata, která řešily rady, kruhy a tingy. Nechtěli se zabývat ničím, co se dělo za průsmyky, stále ještě zapadanými sněhem, za Gwenllech, jejíž olověný proud právě začal lámat ledy. Neexistovalo pro ně nic kromě Kaer Morhen - osamělého hradu, ztraceného uprostřed divokých hor.
Toho večera byla Triss podrážděná a neklidná - snad to způsobil jižní vítr prohánějící se po hradbách. Toho večera byli všichni podivně rozrušení - zaklínači, vyjma Geralta, byli náhle nezvykle hovorní. To se rozumí, mluvili pouze o jednom - o jaru. O blížícím se výjezdu na stezku. O tom, co je na stezce čeká - o upírech, wyvernech, goblinech, lykantropech a bazilišcích.
Tentokrát to byla Triss, která začala zívat a znuděně hledět do stropu. Tentokrát mlčela ona, až do chvíle, kdy se na ni obrátil Eskel s otázkou. S otázkou, kterou očekávala.
"Jak to teď vypadá na Jihu, podél Jarugy? Má to cenu, vydat se tím směrem? Chtěli bychom se vyhnout zbytečným problémům."
"Čemu říkáš zbytečné problémy?"

"No, víš..." odmlčel se. "Neustále hovoříš o možnosti nové války. O ozbrojených srážkách v pohraničí, o vzpourách na Nilfgaardem obsazených územích. Připustilas, že by nilfgaarská armáda mohla opět překročit Jarugu..."
"Co na tom," pokrčil lhostejně rameny Lambert. "Rvou se a zabíjejí bez ustání už stovky let. Nás se to netýká. Já jsem se už rozhodl - půjdu právě na Jih, do Mahakamu, Angrenu a Soddenu. Víme přece, že tam, kde prošla vojska se začnou množit strašidla. Na takových místech jsme neměli nikdy nouzi o výdělek."
"To je pravda," potvrdil Coen. "Okolí se vylidní. Po vsích zůstanou jen ženské, samy si neporadí... Krajem se potloukají lidé, kteří přišli o střechu nad hlavou a děcka, která ztratila rodiče. Snadná kořist láká nejrůznější netvory."
"A páni baroni," přidal se Eskel, "hrabata a knížata mají plné hlavy válčení, tak kašlou na poddané. Pro nás se vždycky najde práce. Máte pravdu. Ale z toho, co nám Triss po večerech vyprávěla, mám pocit, že válka s Nilfgaardem je podstatně závažnější záležitost než nějaká místní pranice mezi sousedy. Je to tak, Triss?"
"I kdyby," řekla jízlivě čarodějka. "Vám by to leda vyhovovalo. Velký a krvavý konflikt přinese více vylidněných vsí, spoustu ovdovělých žen a hejna osiřelých dětí..."
"Nerozumím tvému sarkasmu," sňal Geralt ruku s očí. "Skutečně ti nerozumím, Triss."
"Ani já, dceruško," zakroutil hlavou Vesemir. "Oč ti jde? O ty vdovy a sirotky? Lambert s Coenem jsou mladí, jen tak plácají, ale slova nejsou nejdůležitější. Oni přece..."
"...oni ty ženy a děti přece brání," dokončila jeho námitku rozhněvaně. "Ovšem, vím to. Před vlkodlakem, který zabije dvě tři oběti za rok, zatímco nilfgaardští nájezdníci během hodiny vypálí a vyvraždí celou vesnici. Jistě, ochraňujete sirotky. Já však bojuji o to, aby těch sirotků bylo nejméně. Bojuji s příčinami, ne s následky. Proto zasedám v radě Foltesta Temerského, jsou v ní též jiní čarodějové, Fercart anebo Keira Metz. Radíme se, jak zabránit válce, a pokud by k ní už mělo dojít, jak se ubránit. Ta válka nad námi visí jako sup neustále. Pro vás znamená jen zbytečné problémy, ale pro nás je to boj o přežití. Považuji to za nesmírně důležité, proto jsem vaší lhostejností a bezstarostností dotčena a uražena."
Geralt se vzpřímil a upřel na ni pohled.
"Jsme zaklínači, Triss. Copak to nechápeš?"
"Co mám chápat?" potřásla čarodějka kaštanovou hřívou. "Všechno je mi jasné. Zvolili jste si velice vyhraněný postoj k okolnímu světu. Postoj, jenž neodmítá ani možnost, že se ten svět může v blízké budoucnosti změnit v trosky. Já se však budu ze všech sil snažit tuhle možnost nepřipustit. V tom se lišíme."
"Nejsem si jist, zda jenom v tom."
"Svět se hroutí!" zvolala zaníceně. "Nelze tomu nečinně přihlížet! Je nutné tomu zabránit!"
"Jak?" usmál se pochybovačně. "Emocemi?"
Neodpověděla, odvrátila tvář.
"Svět se hroutí," zopakoval po ní Coen a pokýval hlavou v předstíraném zamyšlení. "Kolikrát já jsem to už slyšel."
"Já taky," ohrnul nos Lambert. "Není divu, poslední dobou je to populární průpovídka. Prohlašují to králové, když vychází najevo, že ke kralování je potřebná přece jen aspoň trocha rozumu. Prohlašují to kupci, když mají přijít na buben, nejčastěji vinou vlastní tuposti a hamižnosti. Prohlašují to čarodějové, když začínají ztrácet vliv na věci veřejné, přitom se starají výlučně o udržení svých příjmů. A osoba, která tato slova od kohokoli vyslechne, musí vzápětí očekávat nějaký návrh. Zkraťˇ tedy ten úvod, Triss, a ven s tím návrhem."
"Nikdy mne nebavily slovní hříčky," přeměřila si ho čarodějka chladným pohledem, "ani rádoby duchaplné řečnění, sloužící jen k tomu, aby zesměšnilo oponenta. Na to nehodlám přistoupit. Moc dobře víte, o co mi jde. Schováváte hlavy do písku, vaše věc. Avšak tobě, Geralte, tobě se divím."
"Triss," vydržel její pohled bělovlasý zaklínač. "Co ode mne očekáváš? Aktivní účast v boji o záchranu hroutícího se světa? Mám se nechat naverbovat do armády a pochodovat na Nilfgaard? Kdyby došlo k další bitvě o Sodden, mám vystoupit na Pahorek a po tvém boku válčit za lepší příští?"
"Byla bych hrdá," řekla tiše a sklonila hlavu. "Byla bych hrdá a šťastná, kdybych směla bojovat po tvém boku."
"Věřím ti. Ale já na to nejsem dost ušlechtilý. Ani statečný. Nehodím se na válečného hrdinu a zachránce lidstva. Důvodem není strach z bolesti, zmrzačení nebo smrti. Není možné přinutil vojáka, aby se přestal bát, je však možné dát mu motivaci, jež mu pomůže strach překonat. Jenže já takovou motivaci nemám. Nemohu mít. Jsem zaklínač - uměle stvořený mutant. Zabíjím netvory, ovšem za peníze. Bráním děti, když mi rodiče zaplatí. Jestli mi zaplatí nilfgaardští rodiče, budu bránit nilfgaardské děti. A jestli se svět skutečně změní v trosky, což mi nepřipadá pravděpodobné, budu na těch troskách zabíjet netvory dál - dokud některý nezabije mne. To je můj osud, moje motivace, můj život a můj postoj ke světu. Já jsem si jej nevybral."
"Jsi zahořklý," vytkla mu, namotávajíc na prst pramínek svých vlasů. "Anebo zahořklost předstíráš. Nezapomínej, že tě znám, nehraj si přede mnou na necitelného mutanta bez srdce, bez zábran, bez vlastní vůle. Znám příčinu tvé hořkosti a zčásti ji chápu. Budoucnost, kterou ti předpověděla Ciri, že?"
"Ne," odmítl okamžitě. "Pořád mě málo znáš. Vyhýbám se smrti jako každý, ale myšlence na ni jsem už dávno přivykl, nic si nenalhávám. Nezoufám nad svým osudem, Triss, je to jen chladná úvaha. Statistika. Nikdy žádný zaklínač nezemřel stářím, nediktoval v posteli závěť. Ani jeden. Ciri mě nepřekvapila ani nevyděsila. Dobře vím, že zemřu v nějaké zdechlinami páchnoucí díře, rozsápaný gryfem, lamií nebo mantichorou. Ale ve válce umírat nechci, protože to není moje válka."
"Divím se ti," odvětila ostře. "Divím se tvým řečem, tvému nedostatku motivace, jak si důležitě nazval lhostejný odstup a netečnost. Byl jsi v Soddenu, v Angrenu a na Zaříčí. Víš, co se přihodilo v Cintře, co se stalo královně Calanthé a tisícům tamějších lidí. Víš, jakým peklem prošla Ciri, proč křičí po nocích. Já to vím také, protože jsem tam také byla. I já se bojím bolesti a smrti, dnes mnohem více než dřív, mám k tomu důvody. Co se týče motivace, připadalo mi, že jí mám stejně málo jako ty. Proč by mně, čarodějce, měly dělat starosti osudy Soddenu, Brugge, Cintry či jiných království?

Problémy více či méně schopných králů? Ctižádost baronů a zájmy kupců? Jsem čarodějka, i já jsem mohla říci, že to není moje válka, že na troskách světa mohu míchat kouzelné elixíry pro Nilfgaarďany. Ale přesto jsem stanula na Pahorku vedle Vilgefortze, Artauda Terranovy, Fercarta, vedle Enid Findabair a Filippy Eilhart, vedle tvé Yennefer. Vedle těch, kteří už nejsou - Yoela, Vanielle, Koral... Přišla chvíle, kdy jsem strachy zapomněla všechna zaklетí kromě jednoho, jehož pomocí bych se mohla teleportovat z toho strašlivého místa domů, do mé malé věže v Mariboru. Přišla chvíle, kdy jsem se pozvracela hrůzou. Yennefer a Koral mě přidržovaly za krk a za vlasy..."
"Přestaň. Přestaň, prosím."
"Ne, Geralte, nepřestanu. Chceš přece vědět, co se stalo tam, na Pahorku. Tak poslouchej: byl tam rachot a hřmění, ohnivý déšť a vybuchující kulové blesky. Byl tam křik a sténání. Cosi mě srazilo na zem, na kupu zuhelnatělých a doutnajících hadrů, a náhle jsem si uvědomila, že ta kupa hadrů je Yoel a to vedle, něco hrozného, trup bez rukou a nohou, který tak strašlivě křičí, to je Koral. Myslela jsem, že krev, v níž ležím, je její. Ale byla to moje vlastní krev. Tehdy jsem uviděla, co se mi stalo, začala jsem výt - jako bitý pes... Nech mě! Neboj se, nerozpláču se. Už nejsem ta dívenka z věžičky v Mariboru. K čertu, jsem Triss Ranuncul, Čtrnáctá padlá ze Soddenu. Pod obeliskem na Pahorku je čtrnáct hrobů, ale pouze třináct těl. Překvapilo tě, že mohlo dojít k takové mýlce? Nedomýšlel ses? Většinu pozůstatků bylo možno jen stěží rozeznat, někteří padlí byli na kusy. Živých se taky nešlo dopočítat. Z těch, kteří mě dobře znali, přežila pouze Yennefer - a Yennefer přišla o zrak. Jiní mě znali jen zběžně, rozeznávali mě podle mých krásných vlasů. Jenže já jsem je, kurva, už neměla!"
Geralt ji pevně objal. Už ho neodstrkovala.
"Nešetřili na nás nejsilnějšími kouzly," pokračovala hluše, "zakletími, elixíry, amulety, artefakty. Nic nesmělo chybět zmrzačeným hrdinům z Pahorku. Vyléčili nás, spravili, navrátili minulou podobu, dali vlasy i oči. Skoro není vidět... následky. Ale já si už nikdy neobleču šaty s výstřihem. Nikdy."
Zaklínači mlčeli. Mlčela i Ciri, která neslyšně vklouzla do sálu a zůstala stát za dveřmi.
"Proto," řekla po chvíli čarodějka, "mi nic nemluv o motivaci. Než jsme stanuli na Pahorku, řekli nám ti z Kapituly: Je to nutné. Čí válka to byla? Co jsme bránili? Zemi? Hranice? Lidi a jejich domovy? Zájmy králů? Vliv a příjmy čarodějů? Pořádek před Chaosem? Nevím. Ale bojovali jsme, protože to bylo nutné. A kdyby bylo třeba, půjdu na Pahorek znovu. Kdybych to neudělala, znamenalo by to, že poprvé to bylo nepotřebné a zbytečné."
"Já půjdu s tebou!" zakřičela pronikavým hlasem Ciri. "Uvidíš, že půjdu! Nilfgaard mi zaplatí za babičku, za všechno... Nezapomněla jsem!"
"Radši mlč," poradil jí Lambert. "Nemíchej se dospělým do hovoru."
"To zrovna!" dupla dívka nohou a v jejích očích zaplály zelené ohníčky. "Co myslíte, proč se učím bojovat mečem? Chci ho zabít, toho černého rytíře s křídly na helmě. Za to, co mi udělal, za to, že jsem se bála. Zabiju ho! Proto se učím!"
"Pak se tedy přestaneš učit," řekl Geralt hlasem chladnějším než zdi Kaer Morhen. "Dokud nepochopíš, co je meč a k čemu slouží v zaklínačově ruce, ani se ho nedotkneš. Neučíš se proto, abys zabíjela a byla zabita. Neučíš se zabíjet z pomsty a nenávisti, ale abys zachraňovala životy. Svůj i jiné."
Děvče, chvějící se vzrušením a hněvem, se kouslo do rtů.
"Rozumělas?"
Ciri vzpurně pohodila hlavou.
"Ne!"
"Tak tomu nebudeš rozumět nikdy. Běž pryč!"
"Geralte, já..."
"Běž pryč!"
Ciri se otočila na patě, chvilku nerozhodně stála, jakoby čekala. Jakoby čekala na něco, co se nestalo. Pak se rychle rozběhla po schodech nahoru. Uslyšeli, jak bouchla dveřmi.
"Moc přísně, Vlku," poznamenal Vesemir. "Příliš přísně. A nemusels v přítomnosti Triss. Citová vazba..."
"Nemluv mi o citech. Mám řečí o citech až po krk!"
"Jenže proč?" opáčila čarodějka jízlivě a pohrdavě. "Proč, Geralte? Ciri je normální. Má vlastní city, přirozené emoce. Ty, to se rozumí, to nechápeš a divíš se tomu. Překvapuje tě a hněvá, že někdo může pociťovat normální lásku a normální nenávist, obyčejný strach, obyčejnou bolest, radost i smutek. Že někdo může považovat za nepřirozené právě chlad, odstup a lhostejnost. Ó ano, Geralte, hněvá tě to, hněvá tě to tak, že začínáš uvažovat o podzemí Kaer Morhen, o Laboratoriu, o zaprášených nádobách naplněných mutagenními jedy..."
"Triss!" křikl Vesemir, vida náhle zbledlou Geraltovu tvář. Avšak čarodějka se nedala zastavit, chrlila slova stále rychleji, stále hlasitěji.
"Koho se snažíš oklamat, Geralte? Mne? Ji? Snad sebe samého? Možná si nechceš přiznat pravdu, kterou zná každý kromě tebe! Skutečnost, že emoce a lidské city v tobě nezabily elixíry a Trávy! Tys je v sobě zabil! Ty sám! Ale neopovaž se zabíjet je v tom dítěti!"
"Mlč!" vykřikl a vymrštil se z křesla. "Mlč, mlč, Ranuncul!!!"
Otočil se, bezradně svěsil ruce.
"Omlouvám se," řekl tiše. "Odpusť mi, Triss."
Rychle vykročil ke schodišti. Čarodějka bez váhání vyskočila, dohonila ho a objala.
"Neodejdeš sám," zašeptala. "Nedovolím, abys zůstal sám. Ne v tuto chvíli."

*

Ihned poznali, kam utekla. Navečer napadl drobný, mokrý sníh, pokryl nádvoří tenkým bílým kobercem. Na něm uviděli stopy.
Ciri stála na pobořeném cimbuří nehybná jako soška. Jílec meče ji vyčníval nad pravým ramenem, hlavice ve výši oka. Dotýkala se jí prsty levé ruky.
Jakmile je dívka spatřila, vyskočila, ve skoku tasila, otočila se v ladné piruetě a pružně dopadla čelem k nim.
"Ciri," oslovil ji zaklínač klidně. "Pojď dolů, prosím."
Zdálo se, že neslyší. Stála na místě, ani se nepohnula. Triss však rozeznala, že měsíční světlo, odražené čepelí do dívčiny tváře, se stříbřitě zalesklo na stružkách slz.
"Nikdo mi nevezme meč!" křikla Ciri. "Nikdo! Ani ty!"
"Pojď dolů," zopakoval Geralt.
Vyzývavě potřásla hlavou a v následujícím okamžiku znovu skočila. Uvolněný kámen se zaskřípěním povolil pod jejím chodidlem. Ciri se zapotácela, pokoušejíc se získat rovnováhu. Nepodařilo se.
Zaklínač skočil.
Triss zvedla ruku, otevřela ústa, aby vyřkla Kouzlo Levitace. Věděla, že to nestihne. Věděla, že Geralt to také nestihne. Nebylo to v lidských silách. Geralt to stihl.
Padající tělo jej povalilo, srazilo jej na kolena a smýklo jím na bok. Upadl na zem. Ale Ciri nepustil.
Čarodějka se k nim zvolna přiblížila. Slyšela, jak děvčátko šeptá a popotahuje nosem. Geralt rovněž šeptal.
Nerozeznávala slova, ale rozuměla jejich významu.
Z průlomu v hradbách k nim doletí závan vlahého větru. Zaklínač zvedl hlavu.
"Jaro," řekl potichu.
"Jaro," potvrdila a ztěžka polkla. "V průsmycích ještě leží sníh, ale v dolinách... V dolinách je už jaro. Odjíždíme, Geralte? Ty, Ciri a já?"
"Ano. Je nejvyšší čas."

Na horním toku řeky jsme dorazili k jejich městům. Vzbuzovala dojem, že jsou celá utkána ze závojů jitřní mlhy, z nichž se vynořovala našim očím. Připadalo nám, že za chvíli zmizí, rozplynou se ve větru, který čeřil vodní hladinu. Stály tam paláce bílé jako květy nenufaru, věže jakoby spletené z břečťanových úponků, mosty klenoucí se nad vodou jako smuteční vrby. Setkali jsme se též s jinými divy, pro něž jsme hledali jména a názvy. A měli jsme již jména a názvy pro vše, co v tomto novém, obrozeném světě spatřily naše oči. Poznenáhlu, kdesi v odlehlých zákoutích naší paměti jsme nalézali přízviska draků a gryfů, jména sirén a nymf a sylfid a dryád, bílých jednorožců, přicházejících za soumraku k napajedlu a sklánějících k vodě ušlechtilé hlavy. Vše jsme pojmenovávali. Vše se nám tak stávalo známé a blízké - naše. Kromě nich! Oni, byť nám tak podobni, byli cizí, tak nepochopitelně cizí, že jsme pro jejich cizotu dlouho nedokázali najít název ani jméno.

Hen Gedymdeith: Elfové a lidé.

Dobrý elf, mrtvý elf.

polní maršál Amatus Raupeneck

KAPITOLA ČTVRTÁ
Neštěstí postupovalo shodně s odvěkým obyčejem neštěstí a jestřábů - nějaký čas viselo nad jejich hlavami, leč s útokem sečkalo do nejnevhodnější chvíle. Do doby, kdy se vzdálili od nečetných osad nad Gwenllech a Horní Buinou, minuli Ard Carraigh a dostali se do neobývaných a těžce schůdných pralesů. Jako útočící jestřáb ani neštěstí nechybilo cíl. Neomylně padlo na svou oběť - tou se tentokrát stala Triss.
Zpočátku to vypadalo nepříjemně, leč nijak vážně - jako běžná žaludeční nevolnost, Geralt a Ciri se snažili ohleduplně přehlížet neplánovaná zdržení, vynucená čarodějčinými střevními potížemi. Triss, bledá jako smrt, zalitá potem, se zuby zaťatými bolestí, se ještě několik hodin nutila pokračovat v jízdě, avšak kolem poledne, když se po mimořádně dlouhém čase vrátila z křovin u cesty, nebyla už schopna sama nasednout na koně. Ciri jí chtěla pomoci, ale dopadlo to špatně - čarodějka neměla sílu udržet se v sedle, sklouzla po koňském boku a upadla na zem.
Přenesli ji na kraj cesty a položili na plášť. Geralt beze slova otevřel sedlové brašny, našel v nich pouzdro s magickými elixíry, otevřel je a zaklel. Všechny flakóny byly stejné, tajemné znaky na pečetích mu nic neříkaly.
"Který, Triss?"
"Žádný," zasténala, oběma rukama se držíc za břicho. "Já nemohu... Nemohu to užívat."
"Co? Proč?"
"Nesnáším je..."
"Ty? Čarodějka?"
"Jsem alergická," zakvílela zoufalstvím a bezmocnou zlostí. "Odjakživa! Nesnáším žádný elixír! Jiné jimi léčím, ale pro vlastní potřebu mohu používat jedině amulety."

"A kde máš amulet?"
"Nevím," zaskřípala zuby. "Asi jsem ho zapomněla na Kaer Morhen. Anebo ztratila..."
"Hrome, co budeme dělat? Zkus nějaké zaklet."
"Zkoušela jsem. Žádný výsledek. Kvůli těm křečím se nedokážu soustředit..."
"Neplač."
"To se ti lehce řekne!"
Zaklínač se vzpřímil, sundal z Klepnina hřbetu vlastní zavazadla a začal se v nich přehrabovat. Triss se celá schoulila, bolestivá křeč jí stáhla tvář, zkřivila ústa.
"Ciri..."
"Ano, Triss?"
"Ty se cítíš dobře? Žádné... obtíže?"
Děvče zavrtělo hlavou.
"Možná je to otrava. Co jsem to jedla? Všichni jsme přece jedli totéž. Umývejte si ruce. Geralte, dohlédni, aby si Ciri před jídlem myla ruce."
"Lež klidně. Vypij to."
"Co je to?"
"Běžné léčivé byliny. Magie v tom není ani coby za nehet vlezlo, neuškodí ti to. Utiší to ale křeče."
"Geralte, křeče... to nic není, ale jestli dostanu horečku, může to být... úplavice. Anebo paratyfus."
"Ty nejsi imunní?"
Triss neodpověděla, kousla se do rtů, odvrátila obličej a schoulila se ještě více. Zaklínač se dál neptal.
Nechali nemocnou odpočinout, potom ji vysadili do Klepnina sedla. Geralt se posadil za ní a přidržoval ji, Ciri, jedoucí vedle nich, vedla klisnu za uzdu, stejně jako čarodějčina valacha. Neujeli ani míli. Triss se nemohla udržet v sedle. Věšela se na zaklínačovy paže. Pak se celá roztřásla, prudce jí stoupla teplota, žaludeční křeče zesílily. Geralt si namlouval, že se jedná o alergickou reakci na zbytkovou magii v jeho elixíru. Lhal si. Ale sám tomu nevěřil.

*

"Oj, pane," postěžoval si setník. "Objevili jste se ve špatnou dobu na špatném místě. Podle mého mínění vám to už hůř vyjít nemohlo."
Setník měl pravdu. Geralt s ním nemohl než souhlasit.
Strážnice u mostu, kde obvykle přebývali tři vojáci, výběrčí mýta, stájný a pár projíždějících, se tentokrát rojila lidmi. Zaklínač napočítal přes třicet lehkých jezdců v barvách Kaedwenu a dobře půl sta štítovníků, tábořících za nízkou palisádou. Většina z nich polehávala okolo ohnišť, věrna staré dobré vojenské zásadě, že je třeba spát, když to jde, a vstávat, jen když se poručí. Na plošině nakloněné strážní věže drželi neustále hlídku dva muži s nataženými samostříly. Na koly rozježděném a kopyty rozrytém předmostí stálo šest selských žebříňáků a dva kupecké furgony, v ohradě sklánělo rohaté hlavy několik tažných volů.
"Strážnice byla přepadena. Včera v noci," předběhlo setníkovo vysvětlení případné otázky. "Sotva jsme stihli včas přijít na pomoc. Jinak bychom tu našli jen spáleniště."
"Kdo ji přepadl? Lupiči? Maroděři?"
Ozbrojenec zavrtěl hlavou, odplivl si, zadíval se na Ciri a v sedle se choulící Triss.
"Pojďte do tvrze," navrhl jim, "jinak vám čarodějka za chvilku sletí s koně. Máme už nějaké raněné, o jednu nemocnou víc - žádný rozdíl."
Na dvoře, pod provizorní stříškou, leželo několik mužů v zakrvácených obvazech. O kousek dál, mezi palisádou a vydřevenou studnou, zpozorovali příchozí šest nehybných těl, přikrytých pytlovinou, zpod níž vyčnívaly pouze nohy v zablácených, prošlapaných botách.
"Položte čarodějku tam - k raněným," ukázal voják pod stříšku. "Ha, pane zaklínači, to je pech, že zrovna ona stůně. Někteří z nás to v bitvě schytali, hodila by se jim magická pomoc. Jednomu jsme vytáhli šíp z břicha, jenže hrot zůstal v ráně, do zítřka nám maník skápne... Čarodějka, která by ho mohla zachránit, se sama třese v horečce, potřebuje pomoc od nás. Jak jsem říkal, ve špatnou dobu..." Zarazil se, vida, že zaklínač nemůže odtrhnout pohled od zakrytých těl.
"Dva ze zdejší hlídky, dva naši a dva... tamti," vysvětlil a zvedl okraj tuhé tkaniny. "Podívejte se, jestli chcete."
"Ciri, ustup."
"Chci je vidět!" vystrčila dívka hlavu za jeho zády a s otevřenými ústy hleděla na mrtvé.
"Běž odtud. Dohlédni na Triss, prosím."
Ciri neochotně odfrkla, nicméně poslechla. Geralt přistoupil blíž.
"Elfové," řekl s neskrývaným překvapením.
"Elfové," potvrdil voják. "Scoia'tael."
"Kdo?"
"Scoia'tael," opakoval zbrojnoš. "Lesní bandy."
"To je zvláštní název. Znamená, jestli se nemýlím, Veverky?"
"Přesně tak, pane, Veverky. Sami se tak nazývají v elfím jazyku. Jedni říkají, že kvůli opravdovým veverčím oháňkám, kterými si zdobí čapky a kolpaky. Jiní zase tvrdí, že kvůli tomu, že v lesích přebývají a oříšky se živí. Jsou s nimi čím dál větší nesnáze."
Geralt pokýval hlavou. Voják pustil pytlovinu zpět na mrtvé a otřel si dlaně o kalhoty.
"Pojďme k veliteli," navrhl. "Není tu nic k vidění. O nemocnou se postará náš ranhojič, jestli si bude vědět rady. Umí

vypalovat i zašívat rány, narovnávat zlomené kosti, možná i nějakou medicínu umí namíchat, není to hloupý chlap. Pojď, pane zaklínači."
V domku mýtného, ve zšeřelé, zakouřené místnosti právě probíhala hlasitá a bouřlivá diskuse. Nakrátko ostříhaný rytíř v kroužkové zbroji a žluté tunice se rozkřikoval na dva kupce a průvodce obchodních karavan. Výběrčí mýta s ovázanou hlavou jen lhostejně přihlížel.
"Říkám, ne!" udeřil rytíř pěstí do rozviklaného stolu, narovnal se a upravil si řetěz na prsou. "Dokud nebude zajištěn doprovod, ani se odsud nehnete! Nebudete se potloukat po cestě!"
"Pozítří musím být v Daevonu!" rozčiloval se průvodce karavan, mávaje rytíři před nosem krátkou vyleštěnou holí vypáleným znakem. "Povedu karavanu! Jestli se opozdím, předák mi utrhne hlavu! Budu si stěžovat u vévody!"
"Stěžuj si, beze všeho," poradil mu výsměšně rytíř, "ale nezapomeň si předtím vycpat kalhoty na prdeli slámou, poněvadž vévoda dokáže nakopnout, jen co je pravda. Ale tady rozkazuji já, protože vévoda je daleko a na tvého předáka se můžu vykašlat. Ha, Unist! Koho to vedeš, setníku? Dalšího kupce?"
"Neee," protáhl voják. "Tohle je zaklínač, pane. Jmenuje se Geralt z Rivie."
Ke Geraltovu údivu se rytíř široce usmál, vyšel mu v ústrety a napřáhl ruku k uvítání.
"Geralt z Rivie," opakoval potěšeně. "Slyšel jsem o tobě, a ne z ledajakých úst. Co tě sem přivádí?"
Geralt mu to vysvětlil. Rytíř se přestal usmívat.
"Toto není dobrá cesta. Ani dobrá doba. Máme tu v podstatě válku, pane zaklínači. Po lesích se potloukají bandy Scoia'tael, právě včera jsme se s nimi srazili. Čekám teď na posily, abych mohl zahájit pronásledování."
"Válčíte s elfy?"
"Nejen s elfy. Copak to, zaklínač, a neslyšel nic o Veverkách?"
"Ne. Neslyšel jsem."
"Kdes přebýval poslední dva roky? Za mořem? Protože u nás v Kaedwenu se Scoia'tael postarali o to, aby se o nich dozvěděl kdekdo. První bandy se v lesích objevily, když začala válka s Nilfgaardem. Ti prokletí nelidé využili naší tísně: zatímco jsme se bili na Jihu, rozpoutali nájezdy v našem týle. Počítali s tím, že nás Nilfgaard rozdrtí, vyhlašovali konec lidské nadvlády a návrat starých pořádků. Lidé do moře! Tak zní jejich heslo, s ním vraždí, rabují, pálí!"
"Je to vaše vina a vaše starost," ozval se zarputile průvodce, poklepávaje se po stehně holí - odznakem své funkce. "Šlechty a pasovaných. Vy jste nelidi hubili, žít v klidu jste je nenechali - a tady to máte! My jsme tudy jen zboží převáželi a starali se o své záležitosti. Vojsko jsme jaktěživi nepotřebovali."
"Na tom něco je," přitakal jeden z dosud mlčících kupců. "Veverky nejsou o nic horší než loupežníci, kteří tu dříve u cesty číhali. A s kým elfové zatočili nejdřív? Právě s těmi lapky."
"Soudíš, že není rozdíl, kdo vystřelí šíp z houští, loupežník či elf?" zeptal se mýtný s obvazem na hlavě. "Anebo, když mi v noci chytne střecha nad hlavou, že je jedno, čí ruka drží pochodeň? Tvrdíš, pane kupče, že není žádný rozdíl mezi silničními lupiči a Scoia'tael? To je pitomost! Lapkům šlo o lup, kdežto elfům jde o lidskou krev. Zlaťáky mají jenom někteří, ale krev v žilách každý. Ty, průvodce, si myslíš, že je to jen starost urozených. Ještě větší pitomost! Co dřevaři postřílení na porubu, smolaři pobití na Pasekách a rolníci z vypálených osad, čím oni nelidem ublížili? Žili tady a pracovali pospolu, po sousedsku, a znenadání šíp do zad. A já? V životě jsem žádnému nečlověku neukřivdil a teď, jen se podívejte, na hlavě šrám od trpaslického katzbalgeru. Kdyby včas nepřišli vojáci, na které vy nadáváte, ležel bych už pod drnem..."
"Správně!" udeřil rytíř ve žluté tunice opět do stolu. "Chráníme vaši mizernou kůži před těmi chudáky utlačovanými elfy, které jsme, jak říkáte, nenechali v klidu žít. Já vám něco povím: příliš jsme jim povolili. Tolerovali jsme je, považovali za sobě rovné, a oni nám za to vpadli do zad. Jsou v nilfgaardském žoldu, na to dám krk, a divocí elfové z hor jim dodávají zbraně. Avšak nejvíce je podporují ti, kteří žijí trvale mezi námi - elfové, půlelfové, trpaslíci, gnómové či půlčíci. Oni jim poskytují potraviny, úkryt, z nich se rekrutují noví bojovníci."
"Ne všichni," namítl druhý z obchodníků, štíhlý muž s důstojnou tváří ušlechtilých, vpravdě nekupeckých rysů. "Většina nelidí Veverky odsuzuje, pane rytíři, a nechce mít s nimi nic společného. Většina z nich je loajální a platí za to leckdy vysokou daň. Vzpomeň si na purkrabího z Ban Ardu. Byl to půlelf, který přesvědčoval všechny o nutnosti míru a spolupráce. Zabil ho zákeřný šíp."
"Vystřelený bezpochyby nějakým dobrým sousedem, půlčíkem anebo trpaslíkem, předstírajícím loajalitu," dodal rytíř jízlivě. "Podle mne nelze věřit nikomu z nich. Každý... Ejhle! Ty jsi kdo?"
Geralt se otočil. Za jeho zády stála Ciri, prohlížejíc si přítomné svýma ohromnýma smaragdovýma očima. Pokud šlo o umění neslyšného pohybu, učinila výrazné pokroky.
"Ona je se mnou," vysvětlil.
"Hmmm..." změřil ji rytíř pohledem a opět se obrátil na důstojně vyhlížejícího kupce - očividně nejvhodnějšího partnera pro rozhovor. "Ano, pane, nevykládej mi nic o loajálních nelidech. Všichni jsou naši nepřátelé, liší se pouze tím, že to někteří skrývají lépe a jiní hůře. Půlčíci, trpaslíci a gnómové žijí mezi námi po staletí, zdálo se, že v pokoji. Ale stačí, aby na ně elfové kývli, a naši milí sousedé popadnou zbraně a zmizí v lesích. Podle mne bylo největší chybou přivírat oči nad divokými elfy v horách a dryádami v pralesích. Teď to máme, teď se rozkřikují: Tohle je náš svět, táhněte odsud, přivandrovalci! Bohové, ukážeme jim, kdo potáhne pryč, po kom tu nezůstane ani vidu, ani slechu. Vypráskali jsme od nás Nilfgaarďany, teď zatočíme s bandity."
"Není snadné dopadnout elfa v lese," ozval se zaklínač. "Neméně těžké je pronásledovat gnóma anebo trpaslíka po horách. Jak početné jsou ty oddíly?"
"Bandy," opravil ho rytíř. "Bandy, pane zaklínači. Dvacet hlav, někdy více. Oni takové smečce říkají komando. Prý je to slovo z jazyka gnómů. V tom, že je není snadné dopadnout, máš svatou pravdu, je vidět, že se vyznáš. Honit je po lesích a skalách nemá smysl. Jediný způsob je izolovat bandity, přerušit jejich spojení s těmi, kdo je

podporují,vyhladovět je. Chytit pod krkem všechny nelidi, kteří jim pomáhají. Z měst a venkova, z osad, z farem..."
"Háček je v tom," řekl důstojně vyhlížející kupec, "že nevíme, kdo z nelidí jim pomáhá a kdo ne."
"Je nutné přiskřípnout všechny."
"Aha," usmál se trpce obchodník. "Rozumím. Už jsem to někde slyšel. Pochytat všechny a do dolů s nimi, do kamenolomů, do ohrazených táborů. Všechny, nevinné taky. Ženy, děti. Je to tak?"
Rytíř pohodil hlavou, sevřel ruku na jílci meče.
"Přesně tak, nejinak!" přisvědčil ostře. "Děcek je vám líto, přitom jste sami jako děcka na tomhle světě. Příměří s Nilfgaardem je křehké jako vaječná skořápka, válka může znovu vypuknout třeba zítra. Osudy válek bývají nepředvídatelné. Kdyby nás Nilfgaard porazil, co myslíte, že se stane? Řeknu vám: z lesů vyrazí elfská komanda, početná a silná, a ti vaši loajální se k nim bez váhání přidají. Nemyslete si, že přátelští trpaslíci a dobromyslní půlčíci se budou bavit o porozumění a usmíření. Kdepak, krvavě s námi zúčtují, jejich rukama nás Nilfgaard odstraní z cesty. Smetou nás do moře tak, jak slibují. Ne, pane, nesmíme se s nimi mazlit. Oni nebo my! Není jiné volby!"
Zaskřípaly dveře a vešel voják ve zkrvavené zástěře..
"Nerad ruším," omluvil se. "Kdo z vás přivezl tu nemocnou ženu?"
"Já," přihlásil se zaklínač. "Co se stalo?"
"Pojď se mnou, pane."
Vyšli na dvůr.
"Je to s ní zlý," začal voják. "Dal jsem jí pálenku s pepřem a hořkou solí, ale nepomohlo to. Vůbec..."
Geralt mlčel, nevěděl, co by řekl. Skrčená čarodějka právě podávala výmluvné svědectví, že kořalka s pepřem a hořkou solí není medicína, kterou by její žaludek dokázal snést.
"Může to být nějaká nákaza," staral se voják. "Anebo ta, jak se to... Zyntérie. Co kdyby se to začalo šířit..."
"Je to čarodějka," namítl zaklínač. "Čarodějky se nemohou nakazit..."
"Ta vaše, jak vidím, kypí zdravím," podotkl cynicky rytíř, který vyšel za nimi. "Poslyš, Geralte. Ta žena potřebuje pomoc, kterou jí nemůžeme poskytnout. Nemohu ani, to musíš pochopit, riskovat epidemii mezi mými vojáky."
"Rozumím. Ihned odjíždíme. Nemáme na vybranou, musíme se vrátit směrem na Daevon nebo Ard Carraigh."
"Daleko se nedostanete. Stanice mají rozkaz zadržovat všechny pocestné. Je to nebezpečné. Scoia'tael se stáhli právě tím směrem."
"Poradím si."
"Podle toho, co jsem o tobě slyšel," řekl rytíř, "nepochybuji, že si poradíš. Ale uvaž, tentokrát nejsi sám. Máš na krku vážně nemocnou a toho fracka..."
Ciri, snažící se právě opodál očistit si zablácenou botu o přičel žebříku, trhnutím zvedla hlavu. Rytíř si odkašlal a sklopil zrak. Geralt se pousmál. Během posledních dvou let Ciri téměř zapomněla na svůj původ, na manýry a pózy princezny, nicméně její pohled, když chtěla, nadmíru připomínal pohled její babičky. Královna Calanthé by na vnučku byla nepochybně pyšná.
"Aaano, o čem jsem to..." zakoktal se rytíř a v náhlých rozpacích si upravoval pás. "Pane Geralte, vím, co byste mohli udělat. Jeďte na jih, za řeku. Dostihnete karavanu jedoucí zemskou stezkou. Na noc konvoj jistě zastaví, takže jej můžete dohonit před svítáním."
"Co je to za karavanu?"
"Nevím," pokrčil rameny rytíř. "Nejsou to kupci ani obyčejný průvod. Jedou ukázněně, kryté vozy, všechny stejné. Jistě na králův rozkaz. Pustil jsem je přes most, poněvadž míří na jih, k brodům na Lixele."
"Hmmm..." zamyslel se zaklínač, dívaje se na Triss. "Putovali bychom stejným směrem. Najdeme ale u nich pomoc?"
"Možná ano," řekl rytíř lhostejně. "Možná ne. Jenže tady ji nenajdete určitě."

*

Plachtami do kruhu postavených krytých vozů žlutě prosvítalo světlo ohniště. Kolem něj seděli muži zabraní v rozmluvě, neviděli ani neslyšeli ho přijíždět. Geralt trhl uzdou a přinutil klisnu ke hlasitému zařehtání. Chtěl upozornit nic netušící poutníky a zmírnit jejich překvapení, aby se pokud možno vyvarovali různých prudkých a neuvážených pohybů. Zkušenost ho naučila, že spouště kuší jsou na takové pohyby mimořádně citlivé.
Tábořící vyskočili, přes jeho varování při tom činili množství prudkých a neuvážených pohybů. Spatřil, že většina z nich jsou trpaslíci. To ho poněkud uklidnilo - trpaslici, ač jinak nesmírně prchliví chlapíci, mívali v obdobných situacích rádi jasno dříve než začali střílet.
"Kdo?" houkl ochraptělým hlasem jeden z trpaslíků a zároveň rychlým, rázným pohybem vytrhl sekeru, zaťatou do pně ležícího vedle ohniště. "Kdo to ide?"
"Přítel," seskočil z koně zaklínač.
"Rád bysem věděl čí," zavrčel trpaslík. "Pojď blíž. Ruky drž tak, abysme jich viděli."
Geralt postoupil k ohni, ruce držel tak, aby si je mohl důkladně prohlédnout i někdo postižený zánětem spojivek nebo vlčí mlhou.
"Blíž."
Poslechl. Trpaslík spustil sekeru a dal hlavu na stranu.
"Asi mňa šálí zrak," poznamenal udiveně. "Buďto hen tam stojí zaklínač Geralt z Rivie, anebo kdosi hromsky na Geralta podobný."
Oheň náhle vyšlehl vysokým plamenem, ozářil okolí jasným světlem, vyloupl ze tmy postavy a tváře.
"Yarpen Zigrin," poznal Geralt starého známého. "Yarpen Zigrin ve vlastní vousaté osobě."

"Hou!" zamával trpaslík sekerou, jakoby to byl březový proutek. Ostří zasvištělo vzduchem a s tupým úderem se opět zakouslo do povaleného kmene. "Odvolajte alarm! To je doopravdy přítel!"
Poutníkům se zjevně ulevilo, Geraltovi se dokonce zazdálo že mnohé z nich zaslechl zhluboka a ulehčeně si oddechnout. Trpaslík mu vyšel vstříc a podával mu pravici. Její stisk mohl směle soupeřit s kovářským svěrákem.
"Vítaj, kladný hrdino," pozdravil. "Odkud přišels, to je tvoja věc a kam máš namířeno, po tem nám nic nejni, ale buď vítán u našeho ohňa. Ogaři! Všeci ke mně! Pamatuješ sa na mojich ogarů, zaklínačů? Tuhle je Yannick Brass, tuhle Xavier Morann a hen idú Paulie Dahlberg a jeho bratr Regan."
Na jejich jména si už Geralt nevzpomínal, i dle podoby mu připadali všichni téměř stejní - vousatí, hranatí, málem širší než vyšší ve svých hrubých, károvaných parkách.
"Bylo vás šest," potřásl jim všem po řadě tvrdýma, mozolnatýma rukama. "Pokud si dobře vzpomínám..."
"Máš dobrého pamatováka," zachechtal se Yarpen Zigrin. "Bývalo nás šest, jak by né. Enemže Lucas Corto sa oženil, usadil v Mahakamě a trhl sa od partyje, hlúpý baran. Do včílka ho jaksi nikdo nenahradil. Škoda, poněváč šestka, to je spolek jaksapatří, akorát tak o pečené telátko sa podělit, sudek vyzunknut..."
"Jak vidím," ukázal Geralt pohybem hlavy na ostatní poutníky, nerozhodně postávající u vozů, "je vás tu dost, abyste spořádali aspoň tři telátka, o drůbeži nemluvě. Jakoupak společnost to vedeš, Yarpene?"
"Ó ne, já nejsu komandýr. Pojď, představím ťa. Promiň, pane Wencku, že sem to hnedka neurobil, ale já a moji ogaři už známe hen Geralta z Rivie nějaký ten pátek, cosi sme aj spolem zažili. Geralte, toť je pan Wilfrid Wenck, emisař krála Henselta z Ard Carraigh, panovníka Kaedwenu."
Wilfrid Wenck byl vysoký, dokonce vyšší než Geralt, a trpaslík musel notně zaklánět hlavu, když s ním hovořil.Emisar měl na sobě běžný jezdecký oděv, jaký si brávali na cesty královští úředníci a správci, avšak v jeho pohybech byla jistota, rozhodnost, úsečnost, kterou zaklínač již mnohokrát viděl a rozeznával bezpečně na první pohled. Takto se pohybovali muži přivyklí zbroji a opasku obtíženému mečem. Wenck byl profesionální voják, na to by Geralt vsadil cokoli. Stiskl podanou pravici a odměřeně se uklonil.
"Sadnime si," ukázal Yarpen Zigrin na kmen, v němž byla zaťata jeho těžká sekera. "Co pohledáváš v týchto pralesoch, Geralte?"
"Hledám pomoc. Cestuji ve trojici, se ženou a s výrostkem. Žena cestou onemocněla. Je to vážné. Dohonil jsem vás, abych poprosil o pomoc."
"Do prdele, felčara s sebú nemáme," odplivl si Yarpen na hořící polena. "Kdes jich nechal?"
"Nedaleko odsud. U cesty."
"Ukážeš kde. Hej, vy tam! Tři na koně! Geralte, udrží sa ta tvoja nemocná v sedle?"
"Stěží. Právě proto jsem je tam musel nechat."
"Vezmite plachtu z voza a dvě dlúhé štáby. Urobíte nosítka. A kalupem!"
Wilfrid Wenck si založil paže na prsou a významně si odkašlal.
"Sme na stezce," řekl pevně velký trpaslík, aniž by na něho pohlédl. "Na stezce sa pomoc neodmítá."

*

"Aby to šlak trefil!" zvedl Yarpen dlaň s čarodějčina čela. "Je rozhicovaná jako pec. To sa mně nelíbí. Co esli je to tyfus anebo úplavica?"
"Nemůže být," zalhal přesvědčivě Geralt, balící nemocnou do přikrývek. "Čarodějové jsou vůči těm chorobám imunní. Je to otrava z jídla, nic nakažlivého."
"Hmm... Dobrá. Přehrabu svůj pinkl. Míval sem kdysi dobru medicínu na sračku, možná eště kdesi trochu ostalo."
"Ciri," řekl zaklínač, podávaje dívce kožich sebraný s koňského hřbetu. "Běž spát, sotva se držíš na nohou. Ne, na vůz ne. Tam položíme Triss. Lehni si k ohni."
"Ne," odmítla potichu, ohlížejíc se za odcházejícím trpaslíkem, "Ustelu si u ní. Jestli oni uvidí, že s Triss nejsme, neuvěří nám, že to není nic nakažlivého. Vyhnali by nás, stejně jako ti ze strážnice."
"Geralte?" vzdychla čarodějka. "Kde to jsme?"
"Mezi přáteli."
"Jsem tady," ozvala se Ciri, hladíc nemocnou po kaštanových vlasech. "Nic se neboj. Zůstanu s tebou. Cítíš to teplo? Oheň hřeje a pan trpaslík slíbil, že přinese lék na... Na žaludek."
"Geralte," zasténala Triss, snažíc se vymotat ven z přikrývek. "Žádné... žádné magické lektvary. Nezapomeň!"
"Nezapomenu. Lež klidně."
"Ale já musím... Ooooch..."
Zaklínač se beze slova sklonil, zvedl ji i se všemi přikrývkami a odnesl ji směrem k lesu, do tmy. Ciri vzdychla. Zaslechla těžké kroky. Otočila se. Zpoza vozu vyšel trpaslík, pod paží držel nějaký uzlík. Ve světle ohně se leskla široká sekera zastrčená za opaskem a knoflíky na jeho kabátci.
"Kde je nemocná?" zajímal se. "Odlítla na pometle?"
Ciri ukázala do tmy.
"Jasňačka," přikývl chápavě. "Znám to bolení aj běhavku. Když sem býval mladší, sežral sem kdeco, co sa mně podařilo najít a chytit, tož sem sa též bárskdy přiotrávil. Co je zač ta vědma?"
"Triss Ranuncul."
"Neznám, neslyšel sem. Stejnak mám málokdy něco společného s někým z magiků. No, sluší sa představit. Menuju sa Yarpen Zigrin. A tobě říkajú jak, kuře?"
"Jinak!" odsekla Ciri a v očích jí zablýsklo.

Trpaslík se zachechtal, vycenil zuby.
"Ouha," uklonil se přehnaně uctivě. "O odpuštění prosím, potmě sem si nevšiml - to přeca nejni žádné kuře, ale vznešená mladá dáma. Hluboko sa klaním. Jakpak sa panenka ráčí menovat, esli to nejni tajemství?"
"Není. Jsem Ciri."
"Ciri. Aha. A copak si, vzácná panenko, zač?"
"Tak to," zvedla pyšně nos, "to už tajemství je."
Yarpen vyprskl.
"Ale jazyk máš, děvčico, jako břitvu. Vyslechni mňa milostivě. Donesl sem medicínu a cosi na zub. Ráčíš to přijmút anebo s tým starého hulváta Yarpena Zigrina vyženeš?"
"Promiň," dovtípila se Ciri a sklonila hlavu. "Triss opravdu potřebuje pomoc, pane... Zigrine. Je velmi nemocná. Děkuji za lék."
"Nejni za co," zasmál se trpaslík a přátelsky ji poplácal po rameni. "Pojď, Ciri, pomožeš mně. Medicínu je třeba narychtovat. Narobíme kuliček podle recepisu mojej báby. Takové kuličky vykurýrujú všecku chorobu, co sa ve střevách usadila."
Rozvinul uzlík, vytáhl z něj malý hliněný hrnek a něco, co nejvíc ze všeho připomínalo hroudu rašeliny. Ciri se zvědavě naklonila.
"Měla bys vědět, milá Ciri, že Zigrinovic bába sa v kurýrování vyznala lepčí než všeci felčaři. Akorát si myslela, že všecky choroby sa berú z lenivosti, no a lenivost je prý nejlepčí kurýrovat výpraskem. Mně a mojim sůrozencom dávala tej svojej medicíny užívat hlavně preventývně. Otlůkala nás při každej příležitosti nebo aj bez ní, stará ježibaba. Jednu mně z ničehož nic dala krajíc chleba se šmalcem a s cukrem. Tak mňa tým překvapila, že sem z teho šoku krajíc upustíl - samo sebú namazaným na zem. Bába mňa zrubala, ojojój. Pak mně dala eště jeden krajíc, akorát že suchý a nepocukrovaný."
"Moje babička," s porozuměním pokývala hlavou Ciri, "mi taky občas nařezala. Rákoskou."
"Rákoskú?" zasmál se trpaslík. "Ta moja o mňa jednu přerazila heft od krumpáča. No, ale šlus už s tým spomínáním. Pusťme sa do práce. Toť máš, uškubni teho ždibec a ušúlaj z něho kuličku."
"Co je to? Lepí se to a rozmatlává... Brrr... A jak to smrdí!"
"To je zplesnivělý hašpanový chleba. Z otrub, víš? Dobrá medicína. Šúlaj gryfně ty kuličky. Menší, menší, je to pro vědmu, a né pro nadmutú krávu. Podaj mně jednu. Dobrá. Teď ju obalíme ve druhém medikamente."
"Fuuuj!!!"
"Copak, je to zkažené?" strčil trpaslík baňatý nos málem až do hrnku. "Nejni možná. Rozmačkaný česnek s horku solú sa nemože zkazit ani za sto let."
"Fuj, hnus! Triss to nesní ani za nic,"
"Na to měla bába též svoju metodu. Ty chytneš nemocnej vědmě nos a já si ju vezmu do parády, nacpu jí kuličky do..."
"Yarpene," sykl Geralt, který se zrovna s čarodějkou v náručí vynořil ze tmy. "Dej si pozor, abych si tě sám nevzal do parády."
"To je medicína," rozhořčil se trpaslík. "Zabírá to! Plíseň, česnek..."
"Ano," zavzdychala Triss. "Má pravdu... Geralte, skutečně by to mělo pomoci..."
"Vidíš," šťouchl Yarpen Ciri loktem, ukázal na Triss, s výrazem mučednice polykající jeho lék, a pyšně potřásl plnovousem. "Má fištrón ta vědma. Ví, co je pro ňu dobré."
"Co říkáš, Triss?" sklonil se zaklínač. "Aha, rozumím. Yarpene, mohl bys sehnat andělíku? Nebo šafrán?"
"Pohledám, poptám sa. Donesl sem vám vodu a kus žvanca."
"Díky. Ale ony obě si potřebují především odpočinout. Ciri, běž spát."
"Připravím Triss ještě obklad."
"Já to zařídím. Yarpene, chtěl bych si promluvit."
"Pojď k ohňu. Odšpuntujem štěně..."
"Chci si promluvit s tebou. Nestojím o žádné další posluchače."
"Rozumím. Poslúchám ťa."
"Co je tohle za konvoj?"
Trpaslík k němu zvedl své malé, bystré oči.
"Královská služba," vyslovil pomalu a pečlivě.
"To jsem si domyslel," vydržel Geralt jeho pronikavý pohled. "Yarpene, neptám se z banální zvědavosti."
"Vím. Vím aj, o co ti ide. Enemže tohle je transport... Hmmm, se zvláštním posláním."
"Co vezete?"
"Solené ryby," odtušil ledabyle Yarpen, a poté lhal dál, ani nemrkl. "Píci, postroje, všelijaké náčiní a čajky, rystuňk pro vojsko. Wenck je forýr královskej armády..."
"Wenck je takový zásobovatel, jako já druid," ušklíbl se Geralt. "Ale to je vaše věc, nemám ve zvyku strkat nos do cizích záležitostí. Viděls však, v jakém stavu je Triss. Dovol nám připojit se ke karavaně, Yarpene, zkus pro ni najít místo na některém voze. Na pár dní. Nevyzvídám, kam máte namířeno, tahle trasa přece vede rovnou na jih, odbočit se dá teprve na druhém břehu Lixely - a k Lixele je deset dní cesty. Za ten čas horečka opadne a Triss bude schopna pokračovat v sedle. Pokud ještě nebude zdravá, zastavím se s ní na hradě za řekou. Pochop, deset dni na voze, teplo, pravidelná strava... Prosím."
"Já tu nekomanduju, ale Wenck."
"Nevěřím, že bys měl tak malý vliv. Nenamluvíš mi, že v konvoji doprovázeném ponejvíce trpaslíky, by dali tak málo na tvoje slovo."

"Co pro tebe znamená ta Triss?"
"Jaký to má význam? V téhle situaci?"
"V tejto situaci žádný. Ptám sa enem z banálnej zvědavosti, abysem mohl pozdějc roznášat drby po hospodách. Ale tak mezi náma, tebe jaksi furt srdce táhne k vědmám, viď, Geralte?"
Zaklínač se jen pousmál.
"A ta cérenka?" kývl Yarpen hlavou k Ciri, vrtící se pod kožichem. "Tvoja?"
"Moje," odpověděl bez zaváhání. "Moje, Zigrine."

*

Svítání bylo šedivé, sychravé, vonící nočním deštěm a ranní mlhou. Ciri měla pocit, že spala jen chvíli, že se probudila, sotva stačila složit hlavu na pytle, na nichž si ve voze ustlala.
Geralt právě vedle ní pokládal Triss, přinesenou z další nucené výpravy do lesa. Pokrývky, do nichž byla zabalena, byly smáčené rosou. Geralt měl kruhy pod očima. Ciri věděla že zaklínač ani oka nezamhouřil - Triss měla celou noc zimnici a silné bolesti.
"Probudil jsem tě? Promiň. Spi ještě, Ciri. Je brzy."
"Co je s Triss? Jak se cítí?"
"Lépe," vzdychla čarodějka. "Lépe, ale... Geralte, poslyš... Chtěla jsem..."
"Ano?" naklonil se k ní zaklínač, ale Triss už spala. Vzpřímil se a protáhl si kosti.
"Geralte," zašeptala Ciri. "Dovolí nám jet na voze?"
"Uvidíme," sevřel rty. "Spi, dokud to jde. Odpočiň si."
Seskočil z vozu. Ciri slyšela zvuky doprovázející opouštění tábořiště - dupání koní, chřestění postrojů, skřípění kol, rozhovory a kletby. A potom, hned vedle, hlasy - chraptivý Yarpena Zigrina a klidný vysokého muže, zvaného Wenck. A rovněž hlas Geraltův. Zvedla se, aby nenápadně vyhlédla zpod plachty.
"V tomto směru nemám žádné jednoznačné zákazy," řekl právě Wenck.
"Výborně," zaradoval se trpaslík. "Máme to v suchu."
Emisar lehce zvedl dlaň, dávaje tím najevo, že ještě neskončil. Nějakou dobu mlčel. Geralt a Yarpen trpělivě čekali.
"Nicméně," ozval se konečně Wenck, "ručím za tento transport hlavou."
Opět se zarazil. Při rozmluvě s tímhle mužem bylo očividně třeba smířit se s dlouhými přestávkami mezi větami.
"Za to, aby dorazil bezpečně na místo určení," dokončil po chvíli. "A ve stanoveném čase. Ošetřování nemocné by mohlo zpomalit tempo pochodu."
"Podle časového plánu sme napřed," ujistil ho Yarpen. "Máme náskok, pane Wenck, dorazíme včas. A esli ide o bezpečnost... Zdá sa mi, že zaklínač v kompanyji, to je terno. Stezka vede hvozdem až po Lixelu, napravo aj nalevo furt prales. A v pralese, jak všeci víme, sa skovává rozličné neřádstvo."
"Ovšem," přisvědčil emisar. Díval se zaklínači zpříma do očí a bylo zjevné, že váží každé slovo. "Rozličné neřádstvo, ponoukané jiným neřádstvem, se dnes schovává v kaedwenských lesích. Mohlo by ohrozit naši bezpečnost. Král Henselt o tom dobře ví, proto mne vybavil pravomocí přijímat vhodné muže do naší eskorty. Pane Geralte, to by vyřešilo tvůj problém."
Zaklínač dlouho mlčel, téměř stejně dlouho, jak trvala celá předchozí Wenckova řeč.
"Ne," rozhodl se konečně. "Ne, pane Wencku. Udělejme si jasno. Jsem připraven zaplatit za pomoc poskytnutou paní Ranuncul, nikoli však tímto způsobem. Mohu se starat o koně, nosit dříví a vodu, dokonce i vařit. Ale nenechám se najmout do královských služeb jako žoldák. Nepočítej s mým mečem. Nehodlám zabíjet to takzvané neřádstvo. Na ničí rozkaz."
Ciri zaslechla, kterak Zigrin sykl a několikrát si odkašlal do dlaně. Wenck neztratil klid.
"Rozumím," řekl suše. "Tohle jsme si vyjasnili. Pane Zigrine, postaráš se, aby se nezvolnilo tempo pochodu. Pokud jde o tebe, pane Geralte... Jsem si jist, že nám budeš platný a užitečný způsobem, který sám uznáš za vhodný. Soudím, že ty ani já nebudeme mít nic proti tomu, jestliže si takto odpracuješ pomoc, kterou jsme poskytli tvé nemocné známé. Mimochodem, cítí se dnes lépe?"
Geralt to potvrdil úklonem hlavy, Ciri se zdálo, že poněkud hlubším a uctivějším nežli míval ve zvyku. Výraz Wenckovy tváře se nezměnil.
"To mne těší," prohlásil po obvyklé zámlce. "Když jsem přijal paní Ranuncul na vůz konvoje, jemuž velím, cítím spoluodpovědnost za její zdraví, pohodlí a bezpečí. Pane Zigrine, dej rozkaz k odjezdu."
"Pane Wencku."
"Poslouchám, pane Geralte."
"Děkuji ti."
Emisar se uklonil. Opět se Ciri zdálo, že poněkud hlouběji a uctivěji nežli to vyžadovala pouhá zdvořilost.
Yarpen Zigrin se rozběhl podél kolony, dávaje mocným hlasem příkazy a rady. Pak se vrátil, vyškrábal se na kozlík, zahalekal a pleskl koně opratěmi. Vůz sebou trhl a drkotavě se rozjel po hrbolaté cestě. Otřesy Triss probudily, ale Ciri ji uklidnila a vyměnila jí obklad na čele. Pohyb vozu uspával. Čarodějka upadla do tvrdého spánku a zakrátko začala podřimovat i Ciri.
Když se probudila, slunce již bylo vysoko. Přes pytle a sudy vyhlédla ven. Vůz, na němž se vezla, byl v čele karavany. Následující zápřah řídil trpaslík s červeným šátkem kolem krku. Z rozhovorů, které mezi sebou trpaslíci vedli, Ciri věděla, že jeho jméno je Paulie Dahlberg. Vedle něho seděl jeho bratr Regan. Zahlédla rovněž Wencka, jedoucího na koni v doprovodu dvou mužů.

K bočnici vozu přivázaná Geraltova kobylka Klepna ji uvítala tichým zařehtáním. Svého ryzáka a čarodějčina strakáče však Ciri nikde neviděla, bezpochyby šli s ostatními koňmi na konci konvoje.
Geralt seděl na kozlíku po Yarpenově boku. Povídali si a popíjeli pivo ze soudku postaveného mezi nimi. Ciri natáhla uši, ale jejich diskuse ji hned omrzela: týkala se politiky, především plánů a záměrů krále Henselta a nějakých tajných služeb a zvláštních úkolů, zakládajících se na pomoci válkou ohroženému sousedovi, králi Demawendovi. Geralt vyslovil podiv nad tím, jakýmže záhadným způsobem zvýší pár vozů slanečků obranyschopnost Aedirnu. Yarpen nevšímaje si zaklínačovy ironie, vysvětloval, že jde o tak nesmírně cenný druh ryb, že hodnota několika vozů se rovná celoročnímu žoldu korouhve těžké jízdy. Geralt se opět podivil, pročpak ta pomoc musí být tak utajená, načež mu trpaslík odvětil, že v tom je právě to tajemství.
Triss se zavrtěla, stáhla si z hlavy obklad a nezřetelně promluvila ze spaní. Požádala nějakého Kevyna, ať dá ty svoje pracky pryč a hned nato poznamenala, že sudbě nelze uniknout. Na závěr prohlásila, že všichni jsou do určitého stupně mutanty, a pak znovu tvrdě usnula.
Ciri se začaly opět klížit oči, ale probral ji Yarpenův hromový smích ve chvíli, kdy s Geraltem vzpomínal na staré příhody. Týkaly se lovu údajně na zlatého draka, který namísto toho, aby se dal zabít, zpřelámal lovcům kosti a jistého ševce Kozojeda dokonce sakumprásk sežral. Ciri začala naslouchat s novým zájmem.
Geralt se zajímal o další osudy nějakých Sekáčů, jenže trpaslík o nich nic nevěděl. Následně se Yarpen zeptal na ženu jménem Yennefer a Geralt najednou začal být poněkud zamlklý. Trpaslík si přihnul piva a postěžoval si, že řečená Yennefer je na něj stále rozhněvaná, třebaže od té doby už uplynulo pěkných pár let.
"Potkal sem ju na jarmaku v Gors Velenu," vyprávěl "Ledva mňa zmerčila, zaprskala jak kočka a povdala něco převelice sprostého o mojej mamě. Prásknul sem do bot, ale ona za mnú eště zavříska, že mňa raz dolapí, a potom mně aj tráva z řiti vyroste."
Ciri se zahihňala, představujíc si Yarpena v takovéto nezáviděníhodné situaci. Geralt zamumlal něco o ženách a jejich impulzivních povahách, což trpaslík uznal za neobyčejně mírné označení zlomyslnosti, paličatosti a mstivosti. Zaklínač to dál nerozváděl, Ciri se začala nudit a znovu si zdřímla.
Tentokrát ji probudil hluk. Přesněji, Yarpenův rozčilený křik:
"Tož abys věděl! Právě to je moje rozhodnutí!"
"Tiše," uklidňoval ho zaklínač. "Vzadu leží nemocná žena. Pochop, nechci soudit tvá rozhodnutí..."
"Né, toť sa ví, že né!" nenechal ho domluvit trpaslík. "Ty sa enem dvojznačno ušklíbáš."
"To ne, Yarpene, jen tě přátelsky varuji. Takové, co sedí rozkročmo na plotě, každou nohou v jednom táboře, ty nenávidí obě strany. V nejlepším případě jim pouze nikdo nevěří."
"Pleteš sa, já nesedím jednu řiť ú na dvoch židlách, stojím fest akorát v jedněm z tých táborů."
"V táboře, v němž zůstaneš navždy trpaslíkem. Někým cizím. Odlišným. A pro druhou stranu..."
Zarazil se.
"No!" zavrčel Yarpen útočně. "Pokračuj, na co čekáš? Řekni, že pro ně su zrádce a pes na ludském řeťazi. Za hrst stříbra a mísu žrádla idu proti svojim bratrom, co válčijú o svobodu. Baže, vypluj to ze sebe!"
"Ne, Yarpene," řekl tiše Geralt. "Nic ze sebe nebudu vyplivovat."
"Ó, ty nebudeš?" trhl trpaslík opratěmi. "Nechce sa ti? Chceš akorát přihlížat a ošklíbat sa? Pro starého Zigrina ani slovo, co? Parádně si to Wenckovi povdal: Nepočítej s mojím mečem. Jak to znělo fajnově, ušlechtile a hrdě! Běž sa vysrat se svojú ušlechtilosťú! Aj se svojú zkurvenú hrdosťú!"
"Chtěl jsem jenom jednat na rovinu. Nechci se účastnit toho střetnutí, chci zůstat neutrální."
"To nejde!" zařval Yarpen Zigrin. "To sa nedá, nerozumíš temu? Né, ničemu nerozumíš. Vypadni z mojeho voza, jeď si na kobyle, neutrální náfúkanče. Táhni, ať ťa nevidím, nasrals mňa!"
Geralt se otočil. Ciri zadržela dech. Ale zaklínač už neřekl ani slovo. Vstal a seskočil z vozu, rychle, lehce, pružně. Zigrin počkal, dokud si Geralt neodvázal klisnu od vozu, pak popohnal koně. Do vousů si přitom bručel nesrozumitelná, ale svým tónem strach nahánějící slova. Ciri vstala, připravená rovněž seskočit a jít pohledat svého ryzáka. Trpaslík se otočil a změřil ji znechuceným pohledem.
"S váma sú též akorát trable," frkl nakvašeně. "Dámy a frajlinky sú nám tu potřeba, taják prasaťu sedlo. Ani z šejtrocha sa včíl vychcat nemožu, mosím furverk zastavit a zalézt do křoví."
Ciri si opřela pěsti v bok, pohodila popelavou hřívou a ohrnula nos.
"Vážně?" řekla jedovatě. "Pij míň piva, pane Zigrine, nebude se ti tak často chtít!"
"Hovno je ti po mojem pivě, usoplenče!"
"Nehulákej, Triss spí!"
"To je můj vůz! Možu hulákat, jak sa mně zlíbí! Jakože sem..."
"Balvan!"
"Co? Och, ty drzá kozo!"
"Balvan!!!"
"Já ti ukážu balvana... Kurva! Prrrrr!!!"
Trpaslík se daleko zaklonil a přitáhl opratě. V poslední chvíli, neboť koně se již chystali překročit uprostřed cesty ležící velký kámen. Yarpen se postavil na kozlíku, s hvízdáním, s řevem, s lidskými i trpaslickými nadávkami brzdil těžký zápřah. Trpaslíci a lidé seskákali s vozů, přiběhli a taháním za postroje a udidla pomohli zavést spřežení na bezpečnou cestu.
"Zachrápals či co, Yarpene?" vyzvídal Paulie Dahlberg. "Kdybys na ten šutr najel, rupla by osa, aj kolo by bylo v prdeli. Co ty, hrome..."
"Běž do hajzlu, Dahlbergu!" zaryčel Yarpen Zigrin a zlostně švihl koně po zádech.

"Měli jsme štěstí," řekla sladce Ciri, sedajíc si na kozlík vedle trpaslíka. "Jak sám vidíš, je lepší mít na voze zaklínačku než jet sám. Upozornila jsem tě v poslední chvíli. Co kdybys právě čůral z šejtrochu a najel na ten balvan, hm, hm, hm. Hrůza pomyslet, co by se ti mohlo přihodit..."
"Budeš ticho!"
"Už nic neříkám. Ani slůvko."
Vydržela to jen chvilku.
"Pane Zigrine?"
"Nejsu žádný pán," dloubl ji loktem trpaslík a vycenil zuby. "Od teďka Yarpen, jasňačka? Kočírujeme furverk spolem, no né?"
"Jasňačka. Můžu podržet otěže?"
"Co by né? Bacha, tak né. Polož řemen na ohnutý ukazovák a přitlač palcem. Heleď, takhle. Levú opraťtak samo. A moc neškubej."
"Teď je to dobře?"
"Dobře."
"Yarpene?"
"He?"
"Co to znamená zůstal neutrální?"
"Na všecko kašlat," zamručel otráveně. "Nenechávaj opratě volno viset. Přitáhni levú."
"Jak to kašlat? Na co kašlat?"
Trpaslík se naklonil a plivl pod kola.
"Kdyby nás Scoia'tael přepadli, ten tvůj Geralt by akorát stál a čučel by, jak nám podřezávajú chřtány. Ty bys pravdopodobně musela stát vedla něho, poněváč by to byla ukázková lekce. Názorný příklad na téma: chování zaklínača při konfliktu inteligentních ras."
"Nerozumím."
"Tomu sa vůbec nedivím."
"Proto ses s ním hádal a vztekal ses? Kdo vlastně jsou ti Scoia'tael? Ty... Veverky?"
"Ciri," čuchal si Yarpen rozčileně plnovous. "To nejni nic pro malé, nedospělé cérky."
"Ohó, teď jsi mě dopálil. Nejsem malá. Slyšela jsem, co o Veverkách vyprávěli vojáci na strážnici. Viděla jsem... Viděla jsem dva zabité elfy. A ten rytíř říkal, že oni taky zabíjejí a že mezi Veverkami nejsou jenom elfi. Trpaslíci taky."
"Vím," řekl Yarpen stručně.
"Ty jsi taky trpaslík."
"To sa nedá zapřít."
"Proč se tedy bojíš Veverek? Bojují prý jenom proti lidem."
"To nejni tak jednoduché," zachmuřil se. "Co sa dá robit?"
Ciri dlouho nic neřekla, kousala si spodní ret a krčila nos.
"Už vím," prohlásila nakonec vítězně. "Veverky bojují za svobodu. A ty, i když trpaslík, jseš na lidském řetězu krále Henselta."
Yarpen vyprskl, utřel si rukávem nos a vyklonil se z kozlíku, aby se přesvědčil, jestli poblíž nejede Wenck. Ale emisar byl daleko, zaujat rozhovorem s Geraltem.
"Uši máš, děvčico, jako svišť," usmál se široce. "A si arciťbystrá na někoho, kdo by měl vařit a příst a rodit děcka. Zdá sa ti, že všeckému rozumíš. To proto, že si hlúpý cucák. Enem sa uraženě neksichti - to ti dospělosti nepřidá a si u teho eště škaredější než obyčejně. Vidím, že sa ti Scoia'tael zalíbili, aj jejich hesla. Víš, proč? Poněváč Scoia'tael sú tací sami soploši. Fakani, co nepochopili, že sú navedení, že kdosi využívá jejich hlúpé puberťáctvo a krmi je žvástama o svobodě."
"Ale vždyť oni doopravdy bojují za svobodu," zvedla Ciri tvář a upřela na trpaslíka své hluboké zelené oči. "Tak jako dryády v lese Brokilonu. Zabíjejí lidi, protože lidi... někteří lidi jim ubližují. Tohle byla kdysi vaše země, trpaslíků a elfů a těch... gnómů a půlčíků a jiných... A teď tady vládnou lidé, a tak elfové..."
"Elfové!" frkl Yarpen. "Abys věděla, tož elfi sú tací sami přilezlíci jako vy, ludé, akorát oni sa připlavili na svojich bílých šífech víc jak tisíc roků před váma. Včil sa se svojima předchůdcama chcú přátelit, včíl sa na nás usmívajú a vykládajú: my jsme bratři a my všichni jsme Starší Lid. Ale dřív, kur... Ehm, hmmm... dřív nám svišťaly jejich šípy okolo uší, když..."
"Copak první na světě byli trpaslíci?"
"Punktum najprvnější byli gnómi. Aspoň v tejto části světa. Poněváč svět je tak veliký, že si to nedovedeš ani představit, Ciri."
"Vím, viděla jsem mapu."
"Nemohlas vidět. Eště nikdo nenakreslil mapu celého světa a myslím, že sa to eště dlúho nikomu nepodaří. Nikdo neví, co je za Ohnivýma horama a za Oceánem, dokonca ani elfi, aj když sa chválí, že ví všecko. Povdám ti, ví hovno."
"Aha... Ale teď... Teď je přece lidí mnohem víc než... Než vás."
"Poněváč sa množíte jako králíky," zaskřípal zuby trpaslík. "Ludé by akorát trtkali, s kým sa dá a kde sa dá, imrvére dokola. A ludským robám stačí posadit sa na chlapské gatě a hnedka jim naroste břucho... Cos tak zčervenala, hotový vlčí mák? Chtělas temu rozumět, jo nebo né? Taková je čistá pravda a históryja světa, kterému vládne ten, kdo šikovněji rozbije druhému lebku a rychleji zbúchne robu. A vám, luďom, je těžko konkurovat - v zabíjání aj v jebání."
"Yarpene," oslovil ho nevlídně Geralt, přijíždějící na Klepně k jejich vozu. "Buď tak laskav a mírni se ve výrazech. A ty, Ciri, přestaň si hrát na vozku a podívej se na Triss. Zjisti, jestli se už probudila a jestli něco nepotřebuje."
"Vzbudila jsem se už dávno," ozval se zevnitř vozu slabý hlas. "Ale nechtěla jsem... rušit tak zajímavou konverzaci.

Nevyrušuj, Geralte. Chtěla jsem se dovědět něco víc o vlivu... ehm, jebání na vývoj světa."

*

"Mohu ohřát trochu vody? Triss by se chtěla umýt."
"Ohřej, ohřej," souhlasil Yarpen Zigrin. "Xaviere, seber rožeň z ohnišťa, náš ramlík už je akorát. Podaj mi kotlík, Ciri. Ouha, plný po okraj! Přineslas od potoka takovú tíhu úplně sama?"
"Jsem silná."
Starší z Dahlbergovic bratrů vyprskl smíchy.
"Neunáhli sa, Paulie," řekl vážně Yarpen a začal obratně porcovat upečeného zajíce. "Tu sa nejni čemu řehúňat. Je to vyžle, ale já vidím, že je to křepká a vytrvalá děvčica. Je jako kožený řemínek - tenký, ale v rukách ho neroztrhneš. Neurve sa, aj když ťa na něm oběsí."
Nikdo se nezasmál. Ciri si sedla na bobek mezi trpaslíky rozvalené okolo ohniště. Tentokrát si Yarpen Zigrin a čtyřlístek jeho ogarů zapálili v táboře vlastní oheň, asi proto, že se s nikým nemínili dělit o zajíce, kterého se podařilo zastřelit Xavieru Morannovi. Pro ně samotné to bylo sousto na jedno dvě klapnutí čelistí.
"Přiložte," přikázal Yarpen a olizoval si prsty. "Voda sa rychlejc ohřeje."
"S tú vodú je to pitomosť," prohlásil Regan Dahlberg a vyplivl kost. "Chorému može umývání akorát uškodit. Zdravému jakbysmet. Pamatujete na starého Schradera? Roba mu jednu nakázala, aby sa umyl, a Schrader krátko na to našponoval brka."
"Poněváč ho pokúsal vzteklý pes."
"Kdyby sa neumyl, tož by ho to psisko nepokúsalo."
"Taky si myslím," připojila se Ciri, zkoušejíc prstem teplotu vody v kotlíku, "že mýt se každý den je přehnané. Ale Triss prosí a jednou se dokonce rozplakala. Tak Geralt a já..."
"My víme," pokýval hlavou starší z Dahlbergů. "Ale, že zaklínač... Nemožu sa přestat divit. Hej, Yarpene, kdyby sis nabalil robu, též bys ju myl a česal? Nosil bys ju na rukách do mlází, kdyby mosela..."
"Drž pec, Paulie," zarazil ho Zigrin. "Do zaklínača nerýpaj, je to rovný chlap."
"Nic jsem nepovdál. Akorát sa divím..."
"Triss," namítla Ciri, "není vůbec jeho žena."
"Tým spíš sa mu divím."
"Tým větší je z tebe baran," oznámil mu Yarpen. "Ciri, odlej trochu vody hen do hrnku, zapaříme vědmě eště šafrán a zeměžluč. Dneska to s ňú už bylo lepčí, he?"
"Sotva," zamručel Yannick Brass. "Moseli sme kvůlivá ní zastavovat aspoň šestkrát. Já vím, že nejde odřeknút pomoc na stezce, sketa je, kdo si to nemyslí. A kdo potřebného ve štychu nechá, ten je arcisketa a zkurvysyn. Enemže už dlúho trčíme v tomhle pralesi, moc dlúho pokúšáme osud, aby to šlak trefil, ogaři. Tady natuty nejni bezpečno. Scoia'tael..."
"Vypluj to slovo, Yannicku."
"Pfuj, pfuj, pfuj! Yarpene, mňa bitva nestraší ani krvi sa nelekám, ale... Kdybysme sa měli bit s našima... Do psej mateři! Proč akorát my? Ten posraný náklad měla konvojovat korúhev kavalerie, né my! Do hajzlu s těma chytrákama z Ard Carraigh, aby jich..."
"Kušuj, povdám! Podaj sem raděj hrnec. Tým ušákem sme akorát hubu omastili, včil mosíme cosi aj zjest. Ciri, okoštuješ s náma trochu kaše?"
"Jasňačka."
Nějakou dobu bylo slyšet jen srkání, mlaskání a škrábání dřevěných lžic o dno hrnce.
"Do šlaka," říhl dlouze Paulie Dahlberg. "Eště cosi bych zbaštil."
"Já taky," přidala se Ciri a rovněž říhla, okouzlena vybranými móresy svých společníků.
"Akorát né menáž," otřásl se Xavier Morann. "Ty jáhly mně už roštů v hubě. A soleného vepřového mám už též plné zuby."
"Tož sa choď napást jateliny, když máš takové fajnové chutě."
"Anebo olúpej zubiskama břízu. Bobrům to šmakuje."
"Mně by šmakoval aj ten bobr."
"A já bysem si dal rybu," zasnil se Paulie a začal chroupat z rukávu vytažený suchar. "Na rybu mám apetýt, ogaři."
"Tož si nachytajme."
"Kde?"zavrčel Yannick Brass. "V huští?"
"V potoku."
"To je hovno, a né potok. Z jedného břeha nachčiju na druhý. Co tam možú být za ryby?"
"Jsou tam," olízala Ciri pečlivě lžičku a zastrčila si ji do holínky. "Viděla jsem je, když jsem šla pro vodu. Ale jsou to nemocné ryby, mají nějakou vyrážku. Červené a černé tečky..."
"Pstruzi!" vyprskl Paulie drobty sucharů. "Ogaři, kalupem k potoku! Regane, stahuj nohavice. Urobíme z nich sak."
"Proč ausgerechnel z mojich?"
"Neremcej a friško sa svlíkej, jinač ti jednu plesknu, pazgřivče usoplený. Copak ti mamka nenakázala, že staršího bráchu mosíš poslúchat?"
"Hoďte zadkama, esli chcete rybařit, poněváč sa už smráká," poháněl je Yarpen. "Ciri, voda už vře. Nechaj to, opaříš sa

a usmolíš od sazí. Vím, že si silná, ale já ti pomožu."
Geralt na ni už čekal; zdaleka viděli jeho bílou hlavu pod vozovou plachtou. Trpaslík přelil vodu do džberu.
"Potřebuješ helfnut, zaklínačů?"
"Ne, díky, Yarpene. Ciri mi pomůže."
Horečka už klesla, ale Triss byla hrozně zesláblá. Geralt a Ciri se už naučili, jak ji nejlépe umýt a převléknout, naučili se rovněž brzdit její sebevědomé, zatím však neproveditelné pokusy postarat se sama o sebe. Získali v tom zručnost - on držel čarodějku na rukou, ona ji zároveň myla a utírala. Jedna věc však začínala Ciri udivovat a vadit - měla dojem, že se Triss zbytečně silně tiskne na Geralta. Tentokrát měla snahu dokonce ho políbit.
Geralt kývl hlavou k čarodějčiným zavazadlům. Ciri věděla, oč jde, i to bylo součástí každodenního rituálu - nemocná potřebovala učesat. Dívka vytáhla hřeben a poklekla. Triss k ní sklonila hlavu, držíc se přitom zaklínače. Ciri se zdálo, že příliš důvěrně.
"Ach, Geralte," vzdychla čarodějka. "Je mi líto... Hrozně líto, že to, co bylo mezi námi..."
"Triss, prosím tě."
"...mělo přijít teď. Až se uzdravím. Všechno by bylo jinak... Mohla bych... Mohla bych dokonce..."
"Triss."
"Závidím Yennefer. Tebe jí závidím."
"Ciri, nech nás o samotě."
"Ale..."
"Odejdi, prosím."
Seskočila s vozu a narazila rovnou na Yarpena opřeného o kolo a zamyšleně žvýkajícího stéblo trávy. Trpaslík ji vzal kolem ramen. Nemusel se k tomu sklánět jako Geralt: nebyl o moc vyšší než ona.
"Nikdá nezrob podobnú chybu, malá zaklínačko," řekl a ukázal očima na vůz. "Esli ti kdosi projeví náklonnost, súcit a obětavost, esli sa projeví jako charakter, važ si teho, ale nespleť si to s... s něčím inačím."
"Je neslušné někoho odposlouchávat."
"Vím. A nebezpečné. Ledva sem stačil uskočit, když vylívalas mydliny z putýnky. Pojď, zajdeme sa podívat, kolik pstruhů sa chytilo do Reganových gatí."
"Yarpene?"
"He?"
"Mám tě ráda."
"Já teba též, kozo."
"Ale ty jsi trpaslík. A já ne."
"A co to má... Aha, Scoia'tael. Ide ti o Veverky, že? Nedá ti to pokoja, co?"
Ciri vyklouzla zpod těžké paže.
"Tobě taky ne," namítla. "A s ostatními je to stejné. Přece vidím."
Trpaslík mlčel.
"Yarpene?"
"Slyším."
"Kdo má pravdu? Veverky nebo vy? Geralt chce zůstat... neutrální. Ty sloužíš králi Ilenseltovi, i když jsi trpaslík. Rytíř ve strážnici tvrdil, že všichni jsou naši nepřátelé, že všechny je třeba... Všechny. I děti. Proč, Yarpene? Kdo je v právu?"
"Nevím," odvětil těžce trpaslík. "Je to moc složité na moju šišku. Robím to, co považuju za správné. Veverky vzaly zbraně, šly do lesa. Ludé do moře! křičí a neví, že aj to heslo jim podstrčili nilfgaardští vyslanci. Nemají šajnu, že to nejni heslo pro nich, ale pro ludí - že má probudit ludskú nenávist, a né bojový zápal mladých elfů. Já sem na to přišel, tož to, co robí Scoia'tael, je podle mňa hlúposť a zločin. Možná mňa za pár roků vyhlásí za zrádca a zaprodanca a jich za hrdiny. Naša históryja, históryja našeho světa, zná také případy."
Umlkl, tahal se za vousy. Ciri také mlčela.
"Elirena..." zabručel. "Esli Elirena byla hrdinka, esli to, co zrobila, je hrdinstvo, tož nech mňa vyhlásí za zrádca a srágoru. Poněváč já, Yarpen Zigrin, zbabělec a zrádca a odpadlík, tvrdím, že sa už mosíme přestat navzájem zabíjat. Tvrdím, že mosíme žít. Žít tak, abysme pozdějc nemoseli nikoho prosit o odpuštění. Hrdinka Elirena... Ona mosela. Prosila, škemrala o odpuštění. U sta hromů! Raději zhebnút než žít s vědomím, že sem robil něco, co vyžaduje odpuštění."
Opět zmlkl. Ciri mu nekladla otázky, kterých se jí tolik dralo na rty. Instinktivně cítila, že to není vhodné.
"Mosíme žit vedle sebe," pokračoval Yarpen. "My aj vy, ludé. Prostě nemáme inačí východisko. Dvě sta roků o tom víme, sto roků sa o to snažíme. Chceš vědět, proč sem vstúpil do Henseltovej služby, proč sem sa rozhodnul? Nemožu dovolit, aby celá ta snaha byla k ničemu. Sto let prubujeme žít s luďmi. Půlčíci, gnómi, my, dokonce elfi, ani nemluvím o rusalkách, nymfách či sylfidách - to byly odjaktěživa divošky, aj tehda, když po vás nebylo ještě ani slechu. U sta rarachů, trvalo to století, ale jaksi sa nám podařilo uložit ten společný život, život vedla seba, postupně sa nám podařilo přesvědčit ludí, že sa lišíme enem málo..."
"Vůbec se nelišíme, Yarpene."
Trpaslík sebou trhl.
"Vůbec se nelišíme," zopakovala Ciri. "Ty přece uvažuješ a cítíš podobně jako Geralt. A jako... jako já. Jíme stejné jídlo, z jednoho hrnce. Pomáháš Triss, já také. Tys měl babičku i já jsem měla babičku. Moji babičku zabili Nilfgaarďané. V Cintře."
"A moju ludé," řekl hořce Yarpen Zigrin. "V Brugge. Při pogromu."

*

"Jezdci!" zvolal jeden z Wenckových lidí, jedoucí jako přední hlídka. "Před námi jsou jezdci!"
Emisar přicválal k Yarpenovu vozu. Geralt se přiblížil z druhé strany.
"Do vozu, Ciri," přikázal ostře. "Slez s kozlíku a běž dozadu. Buď s Triss."
"Ale odtamtud nic neuvidím."
"Neodmlúvaj!" poručil jí Yarpen. "Marš dozadu, ale šup! A podaj mi obuch. Leží pod kožuchem."
"To?"zvedla Ciri těžký, vražedně vyhlížející předmět připomínající kladivo, protažené na opačné straně tlouku do ostrého, mírně zahnutého bodce.
"To," potvrdil trpaslík. Zastrčil si topůrko obuchu do holínky a sekeru si položil na kolena. Wenck, navenek klidný, si dlaní stínil oči a pozoroval cestu před nimi.
"Lehká jízda z Ban Gleánu," oznámil. "Takzvaná Šedá Korouhev, poznám je podle plášťů a bobřích čepic. Zachovejte klid. Ale i ostražitost. Pláště i čapky mohou dost snadno změnit majitele."
Jezdci se rychle blížili. Bylo jich asi deset. Ciri viděla, že Paulie Dahlberg si položil na kolena dvě natažené kuše a Regan přes ně přehodil houni. Potichu vyklouzla zpod plachty, schovala se však za Yarpenových širokými zády. Triss se pokusila zvednout, ale se zaklením spadla opět na lůžko.
"Stát!" zvolal první jezdec, nepochybně velitel. "Kdo jste? Odkud a kam jedete?"
"Kdo se ptá?"vzpřímil se v sedle Wenck. "A jakým právem?"
"Harcovníci krále Henselta, pane zvědavče! Ptá se desátník Zywik, který nemá ve zvyku otázky opakovat! Tak se snažte rychle odpovědět. Kdo jste?"
"Zásobovací jednotka královské armády."
"To by mohl říct každý! Nevidím mezi vámi nikoho k královských barvách."
"Pojeď blíž, desátníku, a důkladně si prohlédni tento prsten."
"Co mi tady blýskáš nějakým kroužkem?" obořil se na něj harcovník. "Takový prstýnek může mít kdekdo. To pro mě není žádný pořádný znak?"
Yarpen Zigrin se postavil na kozlíku, zvedl sekeru a rychlým pohybem ji strčil jezdci pod nos.
"A todle," zavrčel. "Je todle pro teba pořádný znak. Čuchni si a zapamatuj, jak voní."
Desátník trhl uzdou a zacouval s koněm.
"Chcete mě zastrašil?" vyštěkl. "Mě? Jsem v královské službě!"
"Já také," řekl mrazivě Wenck. "A rozhodně déle než ty. Nevztekej se, vojáčku, dobře ti radím."
"Já tady držím stráž! Jak mám vědět, co jste zač?"
"Viděls znak na prstenu," ucedil emisar. "Jestli jsi ho nepoznal, začíná mi vrtat hlavou, co jste zač vy. Na praporu Šedé Korouhve je stejný znak, měl bys ho tedy znát."
Harcovník znejistěl. Jistě na to měla vliv Wenckova sebevědomá slova, ovšem nemenší měrou zapůsobily odhodlané, bojechtivé pohledy mužů doprovázejících konvoj.
"Hmmm..." zahučel a pošoupl si čapku na levé ucho. "Dobrá. Jestli jste opravdu ti, za které se vydáváte, jistě nebudete mít nic proti tomu, když se podíváme, co vezete."
"Budeme," odsekl Wenck. "Po našem nákladu ti nic není, desátníku. Nemám zdání, co chceš hledat."
"Nemáš zdání," zvedl obočí jezdec a dotkl se rukojeti meče. "Povím ti to tedy, pane. Obchod s lidmi je zakázán, ale najde se dost lotrů, kteří dodávají otroky do Nilfgaardu. Jestli na vozech najdeme spoutané lidi, nenamluvíš mi, že jste v královské službě - ani kdybys mi ukazoval tucet prstenů."
"Dobrá," rozhodl Wenck. "Pokud ti jde jen o otroky, můžete hledat. Dovoluji ti to."
Harcovník zajel k jednomu z vozů, naklonil se v sedle a zvedl okraj plachty.
"Co je v těch sudech?"
"Co by? Otroci," uchechtl se na kozlíku rozvalený Yannick Brass.
"Ptám se, co tam je? Odpověz!"
"Herynky."
"A v těch bednách?" popojel jezdec k dalšímu vozu a kopl do bočnice.
"Podkovy," zavrčel Paulie Dahlberg. "A hen vzadu, to sú volské kože."
"Vidím," mávl desátník rukou, mlaskl na koně, vrátil se k Yarpenovu vozu a nahlédl na něj.
"Leží tam nějaká žena."
Triss Ranuncul se slabě usmála, zvedla se na lokti a učinila rukou krátké gesto.
"Já?" zeptala se potichu. "Mě přece vůbec nevidíš."
Harcovník zmateně zamrkal a otřásl se.
"Solené ryby," řekl přesvědčeně a spustil plachtu. "V pořádku. A to děcko?"
"Sušené houby," řekla Ciri, drze se na něj šklebíc. Jezdec se zarazil, ztuhl s otevřenými ústy.
"Cože?" svraštil čelo po chvíli. "Co?"
"Skončils, desátníku?" zeptal se chladně Wenck přijíždějící z druhé strany povozu. Harcovník s obtížemi odtrhl pohled od zelených očí malé zaklínačky.
"Skončil jsem. Jeďte, bohové ať vás provázejí, ale opatrně, předevčírem Scoia'tael pobili jízdní hlídku v Jezevčím úvoze. Muselo to být početné a silné komando, pravda, Jezevčí úvoz je daleko odtud, ale elf běží lesem jako vítr. Naše velení chystá obchvat, jenže chytej elfa v lese? Jako kdybys chytal ten vítr..."
"To už je vaše starost," odbyl ho netrpělivě emisar. "Čas běží a my máme před sebou dalekou cestu."

"Dobře dojeďte. Hej, za mnou!"
"Slyšels, Geralte?" ozval se Yarpen Zigrin, dívaje se za odjíždějící hlídkou. "Prašivé Veverky sú nablízku. Čul sem to - furt jakoby mně běhali brabenci po chrbáte, taják by mně kdosi z luku mezi lopatky mířil. Do šlaka, už nemožeme dál forykovat taják do včíl. Akorát jedeme naslepo jako krtci, pískáme si, dřímáme a púšťáme větry. Mosíme vědět, co je před náma. Poslúchaj, mám nápad."

*

Ciri pobídla ryzáka, hluboko se sklonila v sedle a hnala koně cvalem. Geralt, domlouvající se s Wenckem, se rychle otočil.
"Nedivoč!" zavolal. "Žádné skopičiny, ať si nesrazíš vaz. A nejeď moc daleko..."
Víc neslyšela, příliš rychle cválala vpřed. Udělala to úmyslně, neměla chuť poslouchat každodenní poučování. Ne tak rychle, Ciri! Ne tak prudce, Ciri! Pah. Nevzdaluj se! Pah, pah. Buď opatrná! Pah, pah, pah. Jako bych byla pořád malé děcko, pomyslela si. Jenže mám už skoro třináct let, rychlého ryzáka a ostrý meč na zádech. Ničeho se nebojím!
A je jaro.
"Hóóóuu, daj si majzla, natlučeš si prdel!"
Yarpen Zigrin - další chytrák. Pah, pah!
Rychleji, rychleji! Tryskem po vyježděné cestě, po rašící trávě, po mokrém písku. Skokem přes lesknoucí se kaluže, přes kapradí. Vyplašený daněk prchá do lesa, mezi stromy zasvítí bílé zrcadlo jeho zadku. Z korun stromů vzlétají s křikem ptáci, barevné sojky a žluny, černobílé straky s dlouhými ocasy. Voda z louží stříká pod koňskými kopyty.
Dál, ještě dál! Kůň, který příliš dlouho šlapal ospale za vozem, ji nese rychle a radostně. Šťastni z pohybu ženou se vpřed. Kůň napíná šíji, Ciri povolila uzdu. Běž, koníku, zapomeň na ohlávku a udidlo, rychle, rychleji, tryskem!
Jaro!
Zpomalila, ohlédla se. Konečně sama. Konečně daleko. Nikdo ji tu nebude napomínat, upozorňovat, kárat, vyhrožovat, že takové vyjížďky bude třeba zakázat. Konečně sama, volná, svobodná, nezávislá.
Pomaleji. Volným klusem. Koneckonců to není projížďka pro radost, má i jisté povinnosti. Nyní je jízdní hlídkou, patrolou, přední stráží. Ha, rozhlíží se dívka, na mně teď závisí bezpečnost celého konvoje. Všichni netrpělivě čekají, až se vrátím a ohlásím: cesta je volná a průjezdná, nikoho jsem neviděla, nejsou čerstvé stopy kol ani kopyt. Podám hlášení, a tehdy ten vysoký pan Wenck s chladnýma modrýma očima vážně přikývne, Yarpen Zigrin vycení svoje žluté, koňské zuby, Paulie Dahlberg vykřikne, že ta malá je dobrá, no a Geralt se pousměje. Usměje se; přestože se poslední dobou usmívá tak zřídka.
Ciri se rozhlíží a ukládá do paměti. Dvě vyvrácené břízky - drobná překážka. Hromada větví - to nic, vozy projedou. Deštěm vymletá jáma - maličkost, kola prvního vozu ji zavalí, ostatní pak pojedou vyjetými kolejemi. Rozlehlá mýtina - místo, kde se mohou napást koně.
Stopy? Jaké tady mohou být stopy? Nikdo tu není. Jen les. Ptáci zpívající v zelenajícím se listí. Rezavá liška beze spěchu přebíhající cestu.
A všechno voní jarem.
Zemská stezka se lomí, uhýbá návrší a pokračuje mělkým úvozem ve stínu nízkých borovic, zachycených na písčitých svazích. Ciri opouští cestu, jede do kopce. Chce se shora rozhlédnout po okolí. A dotknout se vlhkých, vonících lístků... Sesedla, uzdu přehodila přes suk, zvolna procházela mezi stráň porůstajícími jalovci. Na protějším svahu viděla širokou polanu - pravděpodobně důsledek požáru, který tam přešel před lety, protože se nikde nečernalo spáleniště a na volné ploše se již uchytily mladé břízky a jedle. Stezka, kam až oko dosáhlo, se zdála být volná a sjízdná.
A bezpečná.
Čeho se tak bojí, napadlo ji. Scoia'tael? Proč? Já se elfů nebojím, nic jsem jim neudělala.
Elfové. Veverky. Scoia'tael.
Než ji Geralt odehnal, stačila si prohlédnout mrtvé na strážnici. Zapamatovala si především jednoho - měl ve tváři vlasy slepené krví a nepřirozeně zkroucený krk. Ve ztuhlé grimase ohrnutý horní ret odhaloval jeho zuby, velmi bílé a velmi drobné - nelidské. Zapamatovala si ještě jeho odřené a prošlapané boty, vysoké po kolena, dole šněrovací, nahoře zapínací na kovové přezky.
Elfové, kteří zabíjejí lidi, kteří sami hynou v boji. Geralt tvrdí, že je třeba zůstat neutrální. A Yarpen, že je třeba chovat se tak, aby se nemuselo prosit o odpuštění...
Rozkopla krtinu a zamyšleně dloubala špičkou boty v měkké hlíně.
Komu a co, kdo a komu musí odpouštět?
Veverky zabíjejí lidi. A Nilfgaard jim za to platí. Využívá je. Ponouká je. Nilfgaard.
Ciri nezapomněla, přestože se usilovně snažila zapomenout. Na to, co se přihodilo v Cintře. Na útěk, zoufalství, strach, hlad i bolest. A na otupění a skleslost, když ji později našli a ujali se jí druidové ze Zařící. Pamatovala si to jen mlhavě, ale chtěla zapomenout i to - všechno.
Ale to se vracelo. V myšlenkách, ve snech. Cintra. Dusot koní, divoký křik, mrtvoly, požár... A černý rytíř v okřídlené přilbě... A později... Chýše na Zařící... Očouzený komín uprostřed spáleniště... Vedle, u nezničené studně, černý kocour si líže ošklivou spáleninu na boku. Studna... Vědro...
Vědro plné krve. Ciri si přejela rukou obličej. Překvapeně na ni pohlédla. Dlaň byla mokrá. Dívenka popotáhla nosem a utřela si ho do rukávu.
Neutralita? Lhostejnost? Chtěla křičet. Zaklínač, který lhostejně přihlíží? Ne! Zaklínač má lidi bránit! Před goblinem, upírem, vlkodlakem. A nejenom. Má je bránit před každým zlem. Na Zařící jsem viděla, co je to zlo.

Zaklínač musí bránit a zachraňovat. Bránit muže, aby nebyli věšeni za ruce na stromy a naráženi na kůly. Bránit plavovlasé ženy, aby nebyly křižovány mezi kolíky zaraženými do země. Bránit děti, aby nebyly podřezávány a házeny do studní... Bránit potřebuje dokonce i kocour popálený v hořící stodole. Proto jsem zaklínačka, proto nosím meč, abych bránila takové, jako byli ti v Soddenu a na Zaříčí, poněvadž oni meče nemají, neznají kroky, půlobraty, úniky a výpady, nikdo je nenaučil, jak mají bojovat, a tak jsou bezradní a bezbranní vůči vlkodlaku i nilfgaardskému marodérovi. Mě naučili bojovat. Abych ty bezradné a bezbranné bránila. Budu to dělat. Vždycky. Nikdy nebudu neutrální.
Nikdy!
Nevěděla, co ji varovalo - zda to bylo náhlé ticho, padlé na les jako studený stín, anebo snad pohyb zachycený koutkem oka. Zareagovala bleskové, podvědomě - instinktem nabytým v lesích Zaříčí, tenkrát, kdy ji při útěku z Cintry stíhala smrt. Padla na zem, vplížila se pod jalovcový keř a znehybněla. Jen aby kůň nezaržál, prosila v duchu.
Na protějším úbočí se něco opět pohnulo, rozeznala postavu, nezřetelnou a ztrácející se v listoví. Elf opatrně vyhlédl z křoví. Stáhl s hlavy kápi, chvilku se rozhlížel, pozorně naslouchal, poté rychle a tiše vykročil napříč strání. V jeho stopách vyšli z houštiny ještě dva. A pak další. Bylo jich mnoho. Husím pochodem, v dlouhé řadě za sebou. Polovina z nich byla na koních - jeli zvolna, vzpřímeni v sedlech, napjatí, ostražití. Na okamžik je všechny viděla jasně a do nejmenších podrobností, když v naprostém tichu přecházeli světlým průlomem ve stěně lesa. V následující chvíli zmizeli, ztratili se ve stínu stromů. Bez jediného zašramocení, jako duchové. Nezafrkal žádný kůň, žádná větvička nezapraskala pod podrážkou nebo kopytem. Nezachrastila jediná ze zbraní, jimiž byli ověšeni.
Zmizeli, leč Ciri se stále nehýbala, ležela přitisknuta k zemi pod jalovcem a snažila se i dýchat co nejtišeji. Uvědomovala si, že by ji mohl prozradit vyplašený pták anebo zvíře, a že ptáka či zvíře může vyplašit každý šramot, každý pohyb - sebeslabší a sebeopatrnější. Vstala teprve, až se les zcela uklidnil a mezi stromy, kde zmizeli elfové, začaly přelétat straky.
Vstala a okamžitě se ocitla v pevném sevření něčích paží. Černá kožená rukavice jí zakryla ústa a ztlumila polekaný výkřik.
"Buď tiše."
"Geralte?"
"Říkal jsem, tiše."
"Viděls?"
"Viděl."
"To byli oni..." zašeptala. "Scoia'tael. Vid'?"
"Ano. Rychle ke koním. Dívej se pod nohy."
Tiše a opatrně sjeli s vršku, ale nevrátili se na cestu, zůstali v houští. Geralt se obezřetně rozhlížel, nenechal ji jet samotnou, sám vedl ryzáka za uzdu.
"Ciri," oslovil ji. "Ani slovo o tom, co jsme viděli. Ani Yarpenovi, ani Wenckovi. Nikomu. Rozumíš?"
"Ne," vypravila ze sebe. "Nerozumím. Proč mám mlčet? Musíme je varovat. S kým jsme, Geralte, a proti komu? Kdo je náš přítel a kdo nepřítel?"
"Zítra opustíme karavanu," řekl po chvíli mlčení. "Triss je už téměř zdravá. Rozloučíme se a pojedeme svou vlastní cestou. Budeme mít své vlastní potíže, vlastní starosti a vlastní těžkosti. Potom, doufám, přestaneš dělit obyvatele tohoto světa na přátele a nepřátele."
"Máme být... neutrální? Lhostejní, že? A když nás napadnou..."
"Nenapadnou."
"A když..."
"Poslouchej mě," otočil se k ní. "Proč myslíš, že je tak významný transport, pravděpodobně náklad zlata a stříbra, tajná pomoc Henselta Demawendovi, doprovázen trpaslíky, a ne lidmi? Už včera jsem zahlédl elfa, který nás pozoroval se stromu. V noci jsem slyšel, jak procházeli kolem tábora. Scoia'tael nezaútočí na trpaslíky, Ciri."
"Ale jsou tady," namítla. "Blízko nás. Krouží okolo, sledují nás..."
"Já vím, proč jsou tady. Ukážu ti to."
Prudce otočil koně, podal jí uzdu. Kopla ryzáka patami, chtěla ho popohnat, ale zaklínač jí gestem naznačil, ať zůstane vzadu. Přejeli přes cestu a opět se ponořili do houštin. Zaklínač jel vpředu, dívka ho následovala. Celou cestu mlčeli. Dlouho.
"Podívej," zastavil Geralt koně. "Podívej se, Ciri."
"Co to je?"vydechla.
"Shaerrawedd."
Před nimi, kam až řídký les dovolil dohlédnout, ležely dokonale otesané žulové a mramorové bloky s otupenými, větry zaoblenými hranami, ozdobené reliéfy ohlazenými dešti a popukanými mrazy. Mezi kmeny stromů se bělaly zpřerážené sloupy, zborcené arkády, zbytky oblouků ovinuté břečťanem a porostlé polštáři tmavě zeleného mechu.
"Tady stál... hrad?"
"Zámek. Elfové nestavěli hrady. Sesedni. Koně mezi rozvalinami neprojdou."
"Kdo to všechno zničil? Lidé?"
"Ne. Oni. Předtím než odešli."
"Proč to udělali?"
"Věděli, že se už sem nevrátí. Bylo to po druhé válce mezi nimi a lidmi, před více než dvěma staletími. Do té doby nechávali při ústupu svá města nedotčena. Lidé budovali na elfských základech. Tak vznikla spousta měst: Novigrad, Oxenfurt, Wyzima, Tretogor, Maribor, Cidaris. I Cintra."

"Cintra také?"
Potvrdil přikývnutím, neodtrhávaje zrak od trosek.
"Odešli odsud," zašeptala Ciri, "a teď se vracejí. Proč?"
"Aby se podívali."
"Na co?"
Beze slova jí položil ruku na rameno a lehce ji postrčil před sebe. Seběhli po mramorovém schodišti, sestoupili níž, přidržujíce se pružných šlahounů, hustě vyrůstajících z každé rozsedliny, z každé pukliny v omšelé, drolící se dlažbě.
"Zde byl střed paláce. Jeho srdce - fontána."
"Tady?" podivila se, hledíc na husté olšové a březové mlází mezi zvětralými kamennými bloky. "Tady přece nic není."
"Pojď."
Pramen napájející fontánu musel často měnit koryto; neustále, trpělivě podemílal mramorové desky a alabastrové bloky, ty se sesouvaly a tvořily přehrady, jež opět obracely tok novým směrem. Následkem toho protínaly celou plošinu mělké příkopy. Někde voda stékala po zbytcích budov, smývala z nich opadané listí, písek a prsť - na těch místech mramor, terakota a mozaika zachovaly barvu a svěžest, jakoby tu ležely pár dní, nikoliv pár staletí.
Geralt přeskočil strouhu a vstoupil mezi sloupořadí. Ciri šla za ním. Sešli po schodech a sklánějíce hlavy vkročili pod zachovalý oblouk arkády zpola zanesené hlínou a pískem. Zaklínač se zastavil a ukázal rukou. Ciri hlasitě vydechla.
Z rumiště, barevného terakotovými střepy a kamínky rozbité mozaiky, vyrůstal veliký růžový keř, obsypaný desítkami liliově bílých květů. Na jejich plátcích se jako stříbro leskly krůpěje rosy. Keř oplétal kořeny mohutnou desku z bílého kamene. Z desky na ně shlížela krásná smutná tvář, jejíž jemné a ušlechtilé rysy nedokázaly smýt a rozmazat deště ani sněhy. Tvář, kterou nedokázala zohavit dláta lupičů, vylamujících z reliéfů zlaté ornamenty a drahé kameny mozaiky.
"Aelirenn," řekl Geralt po dlouhém mlčení.
"Je krásná," zašeptala Ciri, chytajíc ho za ruku. Zaklínač jakoby si toho nevšiml: hleděl na plastiku a byl daleko, velmi daleko, v jiném čase a světě.
"Aelirenn," zopakoval po chvíli. "Trpaslíky a lidmi nazývaná Elirena. Před dvěma sty lety je vedla do boje. Starší elfů byli proti, věděli, že nemají šanci, že po porážce se již nikdy nedokážou pozvednout. Chtěli zachránit svůj lid, chtěli přežít. Rozhodli se zničit města, ustoupit do nedostupných, divokých hor - a čekat. Elfové jsou dlouhověcí, Ciri. Dle našeho měření času takřka nesmrtelní. Lidé jim připadali jako něco, co pomine podobně jako sucha, kruté mrazy anebo hejna kobylek. Vždy přišly deště, oblevy a nové úrody. Chtěli přečkat, přetrvat. Chtěli zničit města i zámky. Rovněž jejich pýchu - nádherné Shaerrawedd. Chtěli přežít, ale Elirena... Elirena strhla mládež. Chopili se zbraní a následovali ji do posledního, zoufalého boje. Byli zmasakrováni. Bez milosti zmasakrováni."
Ciri mlčela, zahleděna do krásného mrtvého obličeje.
"Umírali s jejím jménem na rtech," pokračoval zaklínač. "Opakovali její výzvu, její pokřik, umírali za Shaerrawedd. Protože Shaerrawedd se stalo symbolem. Hynuli za kámen, za mramor - za Aelirenn. Jak jim slíbila, umírali hrdě, statečně, se ctí. Zachránili čest, avšak zničili, odsoudili k záhubě vlastní lid. Vlastní rasu. Vzpomínáš, o čem ti vyprávěl Yarpen? Kdo vládne světu a kdo vymírá? Vysvětlil ti to hrubě, ale pravdivě. Elfové sice jsou dlouhověcí, avšak pouze mladí jsou plodní, pouze mladí mohou mít potomstvo - a téměř všichni mladí elfové šli tehdy s Elirenou. Zemřeli za Aelirenn, za Bílou Růži z Shaerrawedd. Stojíme mezi troskami jejího paláce, u fontány, jejímuž šumění po večerech naslouchala. A tohle... to byly její květy."
Ciri stále mlčela. Geralt ji k sobě přivinul a objal.
"Už víš, proč zde Scoia'tael byli a na co se chtěli podívat? Rozumíš, že je třeba vyvarovat se toho, aby se elfská a trpaslická mládež opět nechala zmasakrovat? Chápeš, že já ani ty se nesmíme zúčastnit toho vraždění? Tyto růže kvetou po celý rok. Dávno měly zplanět, a přesto jsou krásnější než šlechtěné růže ze zahrad. Shaerawedd, Ciri, neustále navštěvují elfové. Různí elfové. Ti zapálení, hloupí, pro které je symbolem omšelý kámen. I ti rozumní, pro něž jsou symbolem nesmrtelné, věčně se rodící květy - elfové, kteří pochopili, že bude-li keř vytržen a země vypálena, růže z Shaerrawedd již nikdy nerozkvetou. Rozumíš tomu?"
Přikývla.
"Chápeš teď, co je to neutralita, kterou tak odsuzuješ? Být neutrální neznamená být lhostejný a bezcitný. Není třeba zabíjet v sobě city. Stačí v sobě zabít nenávist. Víš?"
"Ano," zašeptala. "Už vím, Geralte, já... chtěla bych si vzít... jednu z těch růží. Na památku. Smím?"
"Vezmi si ji," dovolil po krátkém zaváhání. "Vezmi, aby sis pamatovala. Pojďme už. Vraťme se ke konvoji."
Ciri si zastrčila růži pod šněrování blůzy. Najednou tiše vykřikla a zvedla ruku. Z prstu dovnitř dlaně jí stékala stružka krve.
"Píchla ses?"
"Yarpen..." šeptla dívenka, sledujíc krev plnící čáru života. "Wenck... Paulie..."
"Cože?"
"Triss!" vykřikla pronikavě cizím hlasem, napjala se, ale okamžitě si otřela obličej rukávem. "Rychle, Geralte! Musíme... na pomoc! Rychle na koně!"
"Ciri! Co je s tebou?"
"Oni umírají!"

*

Řítila se s uchem skoro přilepeným ke koňské šíji. Poháněla ryzáka pokřikem a kopáním patami. Kopyta drásala prsť lesní pěšiny. Po chvíli zaslechla hluk, ucítila dým.

Vyjela na cestu. Vstříc jí pádil pár splašených koní. Zvířata za sebou táhla utržené postraňky a zlomenou oj. Ciri ryzáka ani nezadržela, přehnala se kolem nich v plném trysku. Na tváři ji zastudila pěna. Zezadu uslyšela zaržání Klepny a láteření Geralta, který ji musel strhnout stranou.
Vyjela ze zákrutu na širokou paseku.
Vozy karavany hořely. Jako ohniví ptáci vylétaly z porostu zápalné šípy, zabodávaly se do dřeva, protrhávaly plachty. Scoia'tael se s pokřikem vrhali do útoku.
Ciri, nevšímajíc si Geraltova volání, vedla koně přímo mezi dva přední vozy. Jeden byl převrácen na bok, stál u něho Yarpen Zigrin, v jedné ruce sekeru, ve druhé samostříl. U jeho nohou, nehybná, bezvládná, v roztržených modrých šatech ležela...
"Triiiiiss!!!"
Ciri se postavila ve třmenech a letěla k nim. Scoia'tael si jí všimli, kolem jejích uší hvízdly šípy. Jen zatřepala hlavou, nezpomalila. Slyšela Geralta křičet, ať uteče do lesa. Ani ji nenapadlo poslechnout. Nahrbila se a řítila se rovnou na lučištníky, kteří ji ohrožovali. Cítila pronikavou vůni bílé růže na své blůze.
"Triiiiiss!!!"
Elfové uskočili před koňskými kopyty. O jednoho lehce zavadila třmenem. Zaslechla zasvištění, ryzák sebou trhl, zařičel a padal na bok. Těsně vedle svého stehna spatřila hluboko zabodnutý šíp. Vytáhla nohy ze třmenů, zvedla je, dřepla si na sedlo, silně se odrazila a skočila.
Dopadla měkce na plachtu převráceného vozu, rozpažila, aby udržela rovnováhu a skočila znovu. Tentokrát dopadla vedle křičícího, sekerou mávajícího Yarpena. Na druhém voze bojoval Paulie Dahlberg; Regan, zakloněn dozadu, nohama zapřen o silnou fošnu, s ohromnou námahou držel zápřah. Koně zoufale ržáli, dupali a vzpínali se strachem z ohně, požírajícího plachtu.
Vrhla se k Triss ležící mezi rozházenými sudy a bednami, chytila ji za oděv a začala vléci k převrácenému povozu. Čarodějka sténala, držíc se za hlavu nad uchem. Těsně při Ciri náhle zaduněla kopyta, zafuněli koně - dva elfové, mávajíce meči, tlačili na ni urputně se bránícího Yarpena. Velký trpaslík obratně odrážel sekerou jejich zbraně. Ciri slyšela hekání, kletby a řinčení oceli.
Od hořícího konvoje se odpoutal následující povoz, řítil se k nim, táhl za sebou plamen a dým a hořící cáry plachty. Vozka seděl zhroucený na kozlíku, ale vedle něj stál Yannick Brass. S námahou udržoval rovnováhu, jednou rukou držel otěže, druhou se bránil dvěma elfům, cválajícím po stranách vozu. Třetí Scoia'tael srovnal rychlost s tažnými koňmi a střílel do nich šíp za šípem.
"Vyskoč!" zařval Yarpen, přehlušujíc vůkol panující lomoz. "Vyskoč, Yannicku!"
Ciri sledovala, jak Geralt tryskem dohání rozjetý vůz, jak krátkým, úsporným seknutím sráží jednoho z elfů, jak z druhé strany útočící Wenck zabíjí toho, který střílel do koní. Yannick odhodil opratě a skočil - rovnou před koně třetího Scoia'tael. Elf se postavil ve třmenech a ťal po něm mečem. Trpaslík upadl. V tom okamžiku hořící vůz vjel mezi bojující a zakryl výhled. Ciri v poslední chvíli stačila odtáhnout Triss z cesty splašeným koním. Náprava se s praskotem zlomila, povoz nadskočil, ztratil kolo a za jízdy se převrátil. Kolem se rozletěl náklad a doutnající prkna.
Ciri dovlekla čarodějku k převrácenému vozu. Pomohl jí při tom Paulie Dahlberg, který se znenadání objevil vedle ní, a všechny je kryl Geralt, když vjel s Klepnou mezi ně a útočící Scoia'tael. Okolo vozu se rozpoutal boj. Ciri slyšela řinčení čepelí, výkřiky, chroptění koní, dusot kopyt. Zigrin, Wenck a Geralt, obklíčení elfy ze všech stran, se rvali jak lvi.
V následující chvíli všechny bojující rozprášilo spřežení Regana Dahlberga, peroucího se na kozlíku s půlčíkem v rysím kožichu. Půlčík seděl Reganovi na zádech a chystal se ho bodnout dlouhým nožem.
Yarpen bleskově vyskočil na vůz, popadl půlčíka za krk a kopancem ho poslal dolů na zem. Regan pronikavě zakřičel a švihl koně opratěmi. Vůz se smykem pootočil, ale okamžitě nabral rychlost.
"Okolo, Regane!" zahřměl Yarpen. "Okolo! V kruhu!"
Vůz se valil na elfy, rozprášil je na všechny strany. Jeden z nich skočil, chytil pravého koně za ohlávku, ale nedokázal se udržet, rychlost ho strhla pod kopyta a pod kola. Ciri uslyšela jeho strašlivý výkřik.
Další elf, jedoucí vedle vozu, sekl mečem po kozlíku. Yarpen se sklonil, čepel třeskla o obruč nesoucí vozovou plachtu, elf ztratil rovnováhu. Trpaslík se přihrbil, prudce švihl rukou. Scoia'tael zaječel, zaklonil se v sedle a sklouzl z něj na zem. Mezi jeho lopatkami zůstal trčet zabodnutý trpaslický obuch.
"Tož pojďte, zkurvysyni!!!" ryčel Yarpen, roztáčeje nad hlavou sekeru. "Kdo další? V kruhu, Regane! V kruhu!"
Zkrvavenou čupřinou potřásající Regan se v dešti šípů choulil na kozlíku, vyl jako zavržená duše a nelítostně švihal koně. Spřežení se řítilo v kruhu, tvořic pohyblivou, plamenem šlehající a kouřící hráz kolem převráceného vozu, u něhož se krčila Ciri nad potlučenou, omráčenou čarodějkou.
Kousek od nich tančil na místě Wenckův kůň, grošovatý hřebec. Wenck se hrbil v sedle. Ciri spatřila bílé opeření šípu trčícího mu z boku. Přes své zranění se urputně bránil dvěma pěším elfům, dorážejícím na něho ze dvou stran. Před dívčinýma očima se mu další šíp zabodl do zad. Emisar padl hrudí na koňskou šíji, avšak udržel se v sedle. Paulie Dahlberg se mu vrhl na pomoc.
Ciri zůstala sama.
Sáhla po meči. Čepel, která během cvičení vylétala jako blesk, nyní jakoby nešla vytáhnout, vázla v pochvě jako zalepená smůlou. Uprostřed šíleně kroužícího víru, uprostřed pohybů tak rychlých, že se až rozmazávaly před očima, zdál se její meč nepřirozeně a cize pomalý, zdálo se, že minou věky než bude celou délkou vytasen.
Země se chvěla a třásla. Ciri náhle rozpoznala, že to není země. Byla to její vlastní kolena.
Paulie Dahlberg, sekerou odrážející útočícího elfa, táhl po zemi raněného Wencka. Kolem vozu přeletěla Klepna, na elfa najel Geralt. Někde ztratil čelenku, bílé vlasy mu vlály v trysku. Ťal mečem.
Následující Scoia'tael, pěšák, vyskočil zpoza vozu. Paulie pustil Wencka, vzpřímil se, rozmáchl se sekerou. A ztuhl.

Před ním stál trpaslík s černými vousy spletenými do dvou copánků, v čapce ozdobené veverčím ocasem. Paulie zaváhal.
Černobradý nezaváhal ani na okamžik. Udeřil obouruč. Ostří sekery svištivě dopadlo, se strašlivým chrupnutím přeseklo klíční kost. Paulie rázem klesl, bez jediného zvuku, vypadalo to, jakoby ten náraz pod ním zlomil obě kolena.
Ciri vykřikla.
Z vozu seskočil Yarpen Zigrin. Černovousý trpaslík zatočil sekerou a ťal. Yarpen uhnul pohotovým půlobratem, heknul a udeřil obloukem zespod; rozpůlil černý plnovous, hrtan, dolní i horní čelist - obličej až po nos. Scoia'tael se prohnul a padl naznak. Krev z něj stříkala, mlátil kolem sebe rukama, patami rozrýval zemi.
"Geralteee!" zaječela Ciri. Ucítila za sebou pohyb. Ucítila za sebou smrt.
Byl to jen rozmazaný, koutkem oka zachycený tvar, pohyb, záblesk, leč dívka zareagovala bleskově, šikmou parádou a úhybem, jak se to naučila na Kaer Morhen. Zachytila ránu, ale stála příliš nejistě, byla příliš skloněná, než aby udržela rovnováhu. Síla úderu ji vrhla na bočnici vozu. Meč jí vypadl z dlaně.
Před ní stojící hezká, dlouhonohá elfka se krutě ušklíbla, odhodila z tváře vlasy, uvolněné zpod shrnuté kapuce, a zvedla meč. Zablýskla zbraň, zablýskly náramky na Veverčiných zápěstích.
Ciri nebyla schopna ani pohybu.
Avšak meč nedopadl. Elfka neupírala oči na ni, nýbrž na bílou růži na její blůze.
"Aelirenn!" vykřikla Veverka nahlas, jako kdyby chtěla tím výkřikem odehnat zaváhání. Ale nestačila. Geralt odstrčil Ciri a zeširoka sekl elfku přes prsa. Na dívčinu tvář a oděv vystříkla krev, bílé okvětní plátky růže skropily rudé krůpěje.
"Aelirenn..." zakvílela pronikavě k zemi se kácející elfka. Než upadla na tvář, stačila vykřiknout ještě jednou. Hlasitě, táhle, zoufale.
"Shaerraweeeeedd!!!"

*

Skutečnost se vrátila stejně rychle jako předtím zmizela. Skrz jednotvárné šumění naplňující uši začaly k Ciri pronikat hlasy. Skrz mokrou, rozmazanou záclonu slz k ní začaly pronikat obrazy živých i mrtvých.
"Ciri," zašeptal vedle ní klečící Geralt. "Vzpamatuj se."
"Bitva..." zajíkla se. "Geralte, co..."
"Už je po všem. Přišlo nám na pomoc vojsko z Ban Gleánu."
"Nezůstal jsi..." špitla se zavřenýma očima. "Nezůstal jsi neutrální..."
"Ne. Ale ty žiješ. Triss žije."
"Co je s ní?"
"Udeřila se do hlavy, když vypadla z vozu. Ale už je v pořádku. Léčí raněné."
Ciri otevřela oči, rozhlédla se. V dýmu dohořívajících povozů se pohybovaly postavy vojáků. Všude okolo ležely bedny a sudy. Část z nich byla rozbita a jejich obsah rozsypán. Bylo to obyčejné, polní kamení. Zírala na ně s údivem.
"Pomoc pro Demawenda z Aedirnu," zaskřípal zuby vedle stojící Yarpen Zigrin. "Ohromně tajná a důležitá pomoc. Konvoj se zvláštním posláním."
"To byla... past?"
Velký trpaslík se pomalu otočil, pohlédl na ni, na Geralta. Potom znovu upřel pohled na kamení vysypané z beček a beden. Plivl na zem.
"Ba," potvrdil. "Past."
"Na Veverky?"
"Ne."
Padlé položili do dlouhé řady. Leželi vedle sebe bez rozdílu - elfové, lidé, trpaslíci. Byl mezi nimi Yannick Brass. Byla mezi nimi dlouhonohá, černovlasá elfka. Také trpaslík s vousy spletenými do cůpků, nyní slepenými sraženou krví. A vedle nich...
"Paulie!" vzlykal Regan Dahlberg s hlavou mrtvého bratra položenou na kolenou. "Paulie! Proč?"
Mlčeli. Všichni. I ti, kteří věděli proč. Regan k nim obrátil zoufalou, slzami zalitou tvář.
"Co povím matce?" řekl. "Co jí povím?"
Mlčeli. Nedaleko, obklopen vojáky v černozlatých barvách Kaedwenu, ležel Wenck. Dýchal těžce, při každém výdechu mu vystoupily na rty krvavé bubliny. Vedle něj klečela Triss, nad nimi stál rytíř v lesklém kyrysu.
"Nuže?"zeptal se rytíř. "Paní čarodějko? Přežije?"
"Udělala jsem, co se dalo," vstala Triss a stiskla rty. "Ale..."
"Co?"
"Používali tohle," ukázala mu šíp se zvláštním hrotem a udeřila jím do vedle ležícího sudu. Hrot střely se rozpukl, rozdělil se do čtyř bodců se zpětnými háčky. Rytíř zaklel.
"Fredegarde..." promluvil s námahou Wenck. "Poslyš, Fredegarde..."
"Nesmíš mluvit!" přikázala Triss přísně. "Ani se hýbat! Zakletí stěží působí."
"Fredegarde," opakoval emisar. Krvavá bublina na jeho rtech pukla, na jejím místě se ihned utvořila nová. "Mýlili jsme se... Všichni se mýlili... Ne, Yarpen... Nevěřili jsme... Ručím... Yarpen nezradil, nezra..."
"Tiše," řekl rytíř. "Mlč, Wilfride. Hej, sem s těmi nosítky! Rychle!"
"Už není třeba," ozvala se hluše čarodějka, sledující Wenckova ústa, na nichž se už netvořily bubliny. Ciri se odvrátila a přitiskla obličej na Geraltovo rameno. Fredegard se vzpřímil. Yarpen Zigrin se na něj nedíval. Díval se na zabité. Na Regana Dahlberga stále klečícího nad bratrem.

"Bylo to nutné, pane Zigrine," vysvětloval rytíř. "Byl to rozkaz. Taková je válka. Chtěli mít jistotu..."
Yarpen nepromluvil. Rytíř sklopil zrak.
"Odpusťte," zašeptal.
Trpaslík pomalu otočil hlavu, pohlédl na něho. Na Geralta. Na Ciri. Na všechny. Na lidi.
"Co ste s náma zrobili?" zeptal se hořce. "Co ste s náma zrobili? Co ste zrobili... z nás?"
Nikdo mu neodpověděl. Oči dlouhonohé elfky byly vytřeštěné, matné. Na jejích zkřivených rtech zastydl křik.
Geralt objal Ciri. Pomalými pohyby vytáhl ze šněrovadla její blůzy bílou, zčernalými skvrnkami kropenatou růži; beze slova hodil květ na tělo Veverky.
"Sbohem," šeptla Ciri. "Sbohem, Růže z Shaerrawedd. Sbohem a..."
"Odpusť nám," dokončil zaklínač.

Potloukají se krajem, dotěrní a neodbytní, sami se svévolně označujíce za protivníky zla, lovce vervolfů a přemožitele vampýrů, na lehkověrných vydírají odměnu. S takto nestydatě uloupenými penězi táhnou pak dál, aby se v nejbližším místě obdobných švindlů dopouštěli. Nejsnáze je jim vetříti se do chalupy poctivého, leč nevědomého a prostoduchého usedlíka, kterýž veškeré pohromy a nešťastné náhody má snahu neuváženě přičítati na vrub čárům, nepřirozeným tvorům i netvorům, působení všelikých planetníků či zlých duchů. Namísto k bohům se modliti, do svatyně hojné oběti přinášeti, je takovýto prosťáček ochoten dáti poslední svůj groš podlému vědmákovi v nepodložené víře, že zaklínač - bezbožný proměněnec - jeho neštěstí odvrátí a jeho úpadku zabrání.

Anonymus: Monstrum čili Vědmáka vypodobnění.

Nemám nic proti zaklínačům. Ať si klidně loví upíry. Hlavně ať platí daně.

Radovid III. Smělý; král Redanie

Hledáš-li spravedlnost - najmi zaklínače.

Nápis na zdi Právnické fakulty University v Oxenfurtu

KAPITOLA PÁTÁ
"Říkals něco?"
Klučina popotáhl nosem a odšoupl z čela příliš veliký sametový baret s bažantím pérem.
"Ty jseš rytíř?" zopakoval otázku a kulil přitom na Geralta oči modré jak pomněnky.
"Ne," řekl zaklínač, udiven, že se mu vůbec chce odpovídat. "Nejsem."
"Ale máš meč! Můj taťka je rytíř krále Foltesta. Taky má meč. Ještě větší než tvůj!"
Geralt se opřel lokty o zábradlí a plivl do vody, pěnicí se pod přídi šalupy.
"Nosíš ho na zádech," nevzdával se mrňous. Baret mu opět sklouzl na oči.
"Co?"
"Meč. Na zádech. Proč máš na zádech meč?"
"Protože veslo mi ukradli."
Usmrkanec otevřel papulu, takže bylo vidět široké mezery v mléčném chrupu.
"Nelez k zábradlí," poradil mu zaklínač. "A zavři pusu, ať ti do ni nenalítají mouchy."
Klučina otevřel ústa ještě více.
"Hlava bílá, ale hloupá!" ozvala se hádavým hlasem klukova matka, vybraně oděná šlechtična, a za bobří límec kabátku táhla potomka od okraje paluby. "Pojď pryč, Everette! Kolikrát ti mám opakovat, aby ses nezahazoval s lůzou!"
Geralt si povzdechl a otočil pohled ke břehům zátočin, ostrovů a ostrůvků, nořících se z ranní mlhy. Jako želva neohrabaná šalupa se vlekla pro sebe případnou, to jest želví rychlostí, podmíněnou líným proudem Delty. Cestující, většinou venkované a kupci, podřimovali na svých zavazadlech. Zaklínač opět rozvinul svitek, vrátil se k dopisu od Ciri. ... spím ve velkém sále. který se nazývá Dormitorium, i lůžko mám ohromně velké. Jsem u Středních dívek, je nás dvanáct, ale já se nejvíc přátelím s Eurneidou, Katje a Iolou Druhou. Dneska jsme jedli huspeninu a nejhorší je, že se někdy musíme postit a vstávat časně ráno za úsvitu. Ještě dřív než na Kaer Morhen. Zbytek dopíšu zítra, poněvadž za chvíli půjdeme na Modlení. Na Kaer Morhen se nikdy nikdo nemodlil, ráda bych věděla, proč se tady musí. Jistě proto, že je tu Svatyně.
Geralte, matka Nenneke to přečetla a nakázala mi nepsat hlouposti a nedělat chyby. A co se učím a že se mám dobře a jsem zdravá. Tak, mám se dobře a jsem zdravá, jenomže hladová, ale brzo bude oběd. A matka Nenneke mi ještě nakázala napsat, že modlitba ještě nikomu neuškodila, ani mně, ani tobě docela určitě ne.
Geralte, mám volnou chvíli, a tak napíšu, co se učím. Číst a pravopisně psát Runy, Dějepravu, Přírodozpyt, Poezii i Prózu. Správně se vyjadřovat v Obecné Řeči i ve Starší Mluvě. Ve Starší Mluvě jsem nejlepší, hezky také píšu Staré Runy. Napíšu ti něco, ať sám poznáš: ‚Elaine blath, Feainnewed'. To znamená: ‚Krásný kvítek, dítě Slunce'. Sám vidíš, že to umím. A ještě -

Můžu zase psát, protože jsem našla nové pero, protože to staré se mi zlomilo. Matka Nenneke to četla a pochválila mně, že je to dobře. A říkala, ať napíšu, že jsem poslušná a že si nemusíš dělat starosti. Tak si nedělej starosti, Geralte. Zase mám čas, tak píšu, co se mi přihodilo. Krmili jsme krůty, já, Iola a Katje, a jeden velikánský krocan nás napadl, měl červený krk a byl hrozně strašný. Nejdřív se pustil do Ioly a potom se hnal na mě, ale nic jsem se nebála, protože on byl stejně menší a pomalejší než Kyvadlo. Udělala jsem únik a piruetu a dvakrát jsem ho přetáhla prutem, až utekl. Matka Nenneke mi zakázala nosit tady můj meč, to je škoda, jinak bych tomu krocanovi ukázala, co jsem se naučila na Kaer Morhen. Já už vím, že správně se Starými Runami píše Caer a'Muirehen a že to znamená Tvrz Dávného Moře. To určitě proto, že tam jsou všude mušle a ulity a ryby otisknuté v kamenech. A Cintra se má správně psát Xintrea. A moje jméno pochází ze slova Zireael, to je Vlaštovka, to znamená, že...
"Čteš si?"
Zvedl hlavu.
"Čtu. A co má být? Stalo se něco? Někdo něco zahlédl?"
"Ne, nic," odvětil lodivod, otíraje si mokré dlaně o koženou vestu. "Klidná voda. Ale je mlha a jsme už blízko Jeřábí kupy..."
"Vím. Plavím se tudy už pošesté, Puškvorče, nepočítaje zpáteční cesty. Už to tady trochu znám. A dávám pozor, neměj obavy."
Lodivod pokýval hlavou a zamířil na příď. Cestou překračoval balíky zboží a zavazadla cestujících. Ve středu paluby namačkaní koně nepokojně frkali a lomozili podkovami na dřevěných deskách. Šalupa rozhrnovala kýlem listy stulíků, odstrkovala plovoucí kupy. Geralt se opět zabral do čtení.
...to znamená, že mám elfské jméno. A přece nejsem elfka. Geralte, i tady se povídá o Veverkách. Taky sem párkrát přijeli vojáci, vyptávali se a říkali, že raněné elfy se nesmí léčit. Já jsem nikomu neprozradila ani slůvko o tom, co se nám na jaře přihodilo, neboj se. A že mám cvičit, na to nezapomínám, nemysli si. Chodím do parku a cvičím, když mám volno. Ale ne vždycky, poněvadž musím taky pracovat v kuchyni a na zahradě, jako všechna děvčata. A taky učení máme hodně. Ale to nevadí, chci se učit. Ty ses prý taky učil v chrámové škole, říkala matka Nenneke. A ještě říkala, že mávat mečem dovede kdejaký hlupák, ale zaklínačka musí být chytrá.
Geralte, Slíbils, že přijedeš. Přijeď.
Tvá Ciri
PS: Přijeď, přijeď.
PPS: Matka Nenneke říkala, že mám na konec napsat Chvála Velké Melitelé, nechť tě její požehnání doprovází. Aby se ti nic zlého nestalo.
Ciri

Jel bych do Ellanderu hned, pomyslel, schovávaje dopis. Ale je to riskantní. Mohl bych je přivést na stopu... S tím dopisováním je také nutno skončit. Nenneke využívá kněžskou poštu, ale přesto... K ďasu, je to příliš nebezpečné.
"Hmmm... Hmm..."
"Co je zase, Puškvorče? Jeřábí kupu jsme už přece minuli."
"Chvála bohům, že ji máme za sebou," oddechl si lodivod. "Inu, Geralte, jak vidím, zase bude klidná plavba. Mlha se za chvíli zvedne a jak vykoukne sluníčko bude po strachu. Před slunečním světlem obluda zaleze."
"Vůbec mě to nemrzí."
"To bych řekl," uchechtl se Puškvorec. "Společnost ti platí za každou plavbu. Ať už se něco přitrefí nebo ne, grošíky jdou stejně do tvý kapsy, co?"
"Ptáš se, jako bys nevěděl. Nemluví z tebe náhodou závist? Ano, vydělávám, i když se jen opírám o zábradlí a pozoruji racky. A za co platí tobě? Za totéž. Za to, že jsi na palubě. Když je klidná plavba, jenom se couráš z příďe na záď a zpátky, špásuješ se ženskými anebo popíjíš s kupci. Mě také najali proto, abych byl přítomen na palubě. Pro všechny případy. Bezpečná cesta v doprovodu zaklínače. A zaklínačův plat se započítá cestujícím do ceny plavby, mám pravdu?"
"Samosebou, že máš," přikývl lodivod. "Společnost netratí. Znám to dobře, plavím se pro ni v Deltě už pátej rok - od Pěny k Novigradu, od Novigradu k Pěně. Nuže, do práce, pane zaklínači. Ty se opři o zábradlí a já se půjdu projít z příďe na záď."
Mlha pozvolna řídla. Geralt vytáhl z brašny druhý dopis, který mu nedávno doručil neznámý posel. Četl ho snad již potřicáté. Dopis voněl bezem a angreštem.
Milý příteli...
Zaklínač potichu zaklel při pohledu na čisté, rovné, ostrohranné runy, psané energickými tahy pera a neomylně svědčící o povaze a náladě pisatelky. Opět pocítil hroznou chuť kousnout se do vlastního zadku. Když před měsícem čarodějce psal, dvě noci po sobě přemítal, jak začít. Nakonec se rozhodl pro oslovení "Milá přítelkyně". A tohle měl zato...
...mám ohromnou radost z Tvého neočekávaného dopisu, jenž jsem doslala bezmála tři léta po našem posledním setkání. Má radost byla tím větší, že se mi donesly rozličné zvěsti o Tvém náhlém, násilném skonu. Těší mne, že ses rozhodl uvést tylo zkazky na pravou míru tím, že jsi mi napsal a že jsi to učinil tak rychle. Z Tvého dopisu vyplývá, že jsi mezitím vedl život poklidný, takřka nudný, beze všeho dosavadního vzruchu. V nynějších časech je takovýto život skutečná privilej, milý příteli, z hloubi srdce Ti přeji, že se Ti toho podařilo dosáhnout.
Dojala mne náhlá starost o mé zdraví, kterou jsi, milý příteli, ráčil projevit. Spěchám Ti oznámit, že se již cítím opět dobře, období indispozice mám již za sebou, že jsem překonala obtíže, jejichž popisem Tě nechci obtěžovat.
Velice mne trápí a znepokojuje, že nečekaný dar, který Ti Osud věnoval, Ti způsobuje takové nemalé starosti. Tvůj

názor, že bude zapotřebí odborné pomoci, je zcela správný. Ačkoliv je - naprosto pochopitelně - Tvůj popis poněkud neurčitý, jsem přesvědčena, že již vím, co je zřídlem Tvých potíží. Souhlasím, že je nezbytná pomoc ještě jedné čarodějky. Cítím se nesmírně poctěna tím, že jsem hned druhá, kterou sis vybral. Kterak jsem si zasloužila tak vysoké pořadí na Tvém seznamu?
Zachovej klid, milý příteli, a pokud jsi měl záměr žádat o pomoc ještě nějaké další Tobě známé čarodějky, můžeš od něj upustit, neboť již není důvodu. Bez otálení se vydávám na cestu, mířím rovnou na místo, které jsi mi popsal skrytým, leč mně srozumitelným způsobem. Pochopitelně, že budu putovat v tajnosti a při zachování veškerých pravidel obezřetnosti. Přesvědčím se u samotného zřídla o podstatě věci a učiním vše, co bude v mých silách, abych ji dokázala zvládnout. Vynasnažím se nedopadnout přitom hůře než jiné paní, na něž se obracíš či máš ve zvyku se obracet s žádostmi o pomoc. Jsem přece Tvá milá přítelkyně, není-liž pravda? Příliš mi záleží na Tvém vzácném přátelství, než abych Tě mohla zklamat, milý příteli.
Jestliže kdykoli v následujících letech pocítíš chuť mi napsat, neváhej ani chvíli. Bývám Tvými dopisy nesmírně potěšena.
Tvá přítelkyně Yennefer

Dopis voněl bezem a angreštem.
Geralt zaklel.
Z úvah jej vyrušil shon na palubě a kymácení lodi způsobené změnou směru. Část cestujících oblehla zábradlí na pravoboku. Lodivod Puškvorec hulákal z přídě rozkazy. Šalupa se pozvolna a namáhavě sunula k temerskému břehu, uhnula z hlavního proudu, aby udělala místo dvěma z mlhy se vynořivším veslicím. Zaklínač si je zvědavě prohlížel. První plula majestátní, bezmála čtyřicet sáhů dlouhá galeasa. Na jednom z jejích tří stěžňů povlávala šarlatová vlajka se stříbrným orlem. Druhá loď byla menší, dvaceti páry vesel rytmicky zabírající galéra, plující pod znakem červenozlaté krokve na černém poli.
"Uch, opravdoví mořští draci," vydechl obdivně Puškvorec, přicházeje ke Geraltovi. "Jak krájej řeku, až se vlny vzdouvají."
"Zajímavé," poznamenal Geralt. "Galeasa pluje pod vlajkou Redanie, kdežto galéra je z Aedirnu."
"Máš pravdu, z Aedirnu," potvrdil lodivod. "Nese vlajku místodržitele z Hagge. Heleď, obě veslice maj ostrý kýly a ponor jistě přes tři lokte. To znamená, že až do Hagge plout nemůžou, poněvadž by se nedostaly přes prahy a mělčiny nahoře na řece. Mířej do Pěny anebo do Bílýho Mostu. Podívej, co je na palubách ozbrojenců. To nejsou žádní kupci, to jsou válečný koráby, Geralte."
"Na galease pluje někdo důležitý. Postavili na palubě stan."
"Tak v těchto dobách fajnoví páni cestují," přisvědčil Puškvorec, dloubaje se v zubech dlouhou, ze zábradlí uštípnutou třískou. "Na řece je bezpečnějc. Po lesích číhaj elfský komanda, nikdo netuší zpoza kterýho stromu může přiletět šíp. Na vodě není třeba se strachovat: elf, tak jako kočka, nemá vodu v oblibě. Raději sedí v houští..."
"Musí to být nějaký významný cestující. Ten stan je přepychový."
"Může bejt. Kdoví, jestli samotnej král Vizimir nepoctil řeku svou návštěvou? Leckdo dneska po řece pluje... Ha, když už jsme u toho, vzpomněl jsem si, jak jsi mě v Pěně žádal, abych špicoval uši, jestli se na tebe někdo nevyptává. Tak zrovna tamhleten mamlas, vidíš ho?"
"Neukazuj prstem, Puškvorče. Co je to za chlápka?"
"Copak já vím? Sám se ho optej, vždyť jde k nám. Koukni, jak se klepe. Voda je přitom jak zrcadlo, cheche, kdyby přišly vlny, určitě by lezl po čtyřech, třasořitka."
Mamlas a třasořitka byl nevysoký, hubený člověk neurčitého věku v širokém vlněném a nepříliš čistém plášti, sepnutém na rameni okrouhlou mosaznou sponou. Háček spony očividně ztratil, neboť jej nahrazoval obyčejný hřebík se sklepanou hlavičkou. Muž přišel blíže, odkašlal si a krátkozrace přimhouřil oči.
"Ehmm... Mám tu čest s panem Geraltem z Rivie, zaklínačem?"
"Ano, pane. Máš tu čest."
"Dovol mi, abych se představil. Jsem Linus Pitt, magistr přírodních nauk na oxenfurtské Akademii."
"Velice mne těší."
"Hmm... Bylo mi řečeno, že u Malatiovy a Grockovy plavební společnosti plníš funkci lodní ostrahy. Máš prý chránit cestující před útokem nějakého monstra. Zajímalo by mne, o jaké monstrum se jedná?"
"To by zajímalo i mě," opřel se zaklínač opět o zábradlí a bloudil pohledem po zamlžených obrysech temerských břehů.
"Dospěl jsem k názoru, že mě najali spíš pro případ útoku nějakého elfského komanda, které se v okolí může objevit. Účastním se totiž už šesté plavby mezi Pěnou a Novigradem, avšak žravucha se neukázala..."
"Žravucha? To je nějaký lidový název. Přiznám se, že se lépe orientuji ve vědecké terminologii. Hmm... Žravucha... Skutečně nevím, který druh máš na mysli."
"Mám na mysli šupinatou bestii, dlouhou přes dva sáhy a připomínající řasami obrostlou kládu, která má deset končetin a čelisti jak pily."
"Takovému popisu schází mnoho k vědecké přesnosti. Mohlo by nicméně jít o některý druh z rodu Hyphydridae"
"To nelze vyloučit," pokrčil rameny Geralt. "Podle toho, co o ní vím, pochází žravucha z neobyčejně odporného rodu, kterého dozajista ani žádný podobný název neurazí. Pro mne je ovšem důležitější to, že pravděpodobně některý z členů toho nesympatického rodu zaútočil před čtrnácti dny na bárku patřící Společnosti. Zde, v Deltě, nedaleko místa, kde se nyní nacházíme."
"Kdo to tvrdí," zasmál se skřípavě Linus Pitt, "je buď nevědomec, nebo vyložený lhář. Nic podobného se zde přihodit nemohlo. Znám velmi dobře faunu žijící v Deltě. Rod Hyphydridae se v ní vůbec nevyskytuje. Ani jiný, natolik

nebezpečný dravý rod. Značná slanost a výjimečné chemické složení vody, především v době přílivu..."
"V době přílivu," přerušil ho Geralt, "když vlna projde průplavy a kanály Novigradu, nenajdeš v Deltě vůbec žádnou vodu v pravém slova smyslu. Zůstane tady jenom tekutina složená z mydlin, mastnoty, odpadků, výkalů a zdechlých potkanů."
"Žel, žel," zasmušil se magistr. "Zničení životního prostředí... Nebudeš věřit, ale z více než dvou tisíců druhů ryb, žijících v této řece ještě před padesáti lety, jich zůstalo sotva devadesát. To je skutečná tragédie."
Opřeni o zábradlí, hleděli mlčky do kalné, zelené hlubiny. Příliv už začal, protože voda stále silněji zapáchala. Objevili se první pošlí potkani.
"Zcela vyhynula hlavatka velká," přerušil mlčení Linus Pitt. "Zmizel hrouzek dlouhovousý, cephal, hadohlavec, parma, cithara, vlkouš..."
Asi deset sáhů před přídí náhle zavířila voda. Na okamžik oba zahlédli nejméně dvacetiliberní exemplář zubatého vlkouše, kterak zhltl chcíplého potkana a hadovitým pohybem se opět pohroužil do hlubiny.
"Co to bylo?" trhl sebou magistr.
"Nemám zdání," obrátil Geralt oči k nebi. "Žeby tučňák?"
Vědec po něm šlehl křivým pohledem a stiskl rty.
"Každopádně to však nebyla ta legendární žravucha! Bylo mi řečeno, že zaklínači mají značné znalosti o některých vzácných živočišných druzích. Avšak ty, nejenže opakuješ báchorky a pověry, navíc si ze mne hodláš tropit nejapné žerty... Posloucháš mne vůbec?"
"Mlha zůstane ležet," poznamenal Geralt.
"He?"
"Vítr je slabý. A na říčních ramenech mezi ostrovy nebude foukat vůbec. Poplujeme mlhou až do Novigradu."
"Nepluji do Novigradu, vystupuji v Oxenfurtu," namítl Pitt. "A mlha? Není přece tak hustá, aby znemožnila navigaci, co myslíš?"
Kousek od nich se klučina v sametovém baretu vyklonil daleko přes okraj paluby, snažil se zachytit prutem zdechlinu potkana otírající se o trup šalupy. Geralt došel k němu a vytrhl mu prut z ruky.
"Padej odtud! Nepřibližuj se k zábradlí!"
"Mamiii!"
"Everette, okamžitě pojď sem!"
Magistr se narovnal a s údivem pohlédl na zaklínače.
"Jak se zdá, jsi skálopevně přesvědčen, že nás může něco ohrozit."
"Pane Pitte," řekl Geralt nejklidněji, jak dokázal. "Před čtrnácti dny stáhlo něco dva lidi z paluby jednoho z plavidel Společnosti. V mlze. Nevím, co to bylo. Třeba to byla ta tvoje hyfydra nebo jak jí to říkáš. Třeba to byl hrouzek dlouhovousý. Já se nicméně domnívám, že to byla žravucha."
Učenec ohrnul nos.
"Podobné domněnky," prohlásil nedůtklivě, "by se měly opírat o solidní vědecké poznatky, nikoliv o výmysly a dohady. Vysvětlil jsem ti přece, že hyfydra, kterou ty tvrdohlavě nazýváš žravucha, se ve vodách Delty již nevyskytuje. Byla vyhubena někdy před půlstoletím z neznalosti a z nerozumu podobných zabijáků jako jsi ty, kteří se jaktěživi nezamýšleli nad důležitostí ekologické rovnováhy."
Geralt se už chystal říci od plic, kde má ekologickou rovnováhu, udržovanou takovou potvorou jako je žravucha, ale rozmyslel si to.
"Pane magistře," prohlásil klidně. "Jedna z osob stáhnutých z paluby byla těhotná mladá žena. Chtěla si ve vodě ochladit oteklé nohy. Teoreticky se její dítě mohlo někdy v budoucnu stát rektorem vaší Akademie. Co povíš na takový přístup k ekologii?"
"Že je to přístup nevědecký, emotivní a subjektivní. Příroda se řídí vlastními zákony, a přestože nám její zákony mohou připadat kruté a bezcitné, nelze je napravovat. To je boj o přežití!" naklonil se magistr přes zábradlí a plivl do vody.
"Vyhlazování celých živočišných druhů, byť dravých, nelze nijak ospravedlnit. Co na to řekneš ty?"
"Řeknu, že je nebezpečné takhle se vyklánět. Někde poblíž může být žravucha. Chceš zkusit na vlastní kůži, jakým způsobem bojuje o přežití?"
Linus Pitt se pustil zábradlí a kvapně odskočil. Zbledl, ale ihned se ovládl a opět ohrnul nos.
"Bezpochyby máš značné vědomosti o těch fantastických žravuchách, pane zaklínači?"
"Jistě se nevyrovnají tvým. Takže bych rád využil příležitosti. Pouč mne, pane magistře, předej mi něco znalostí o vodních dravcích. Rád si tě poslechnu, plavba se aspoň nebude tak táhnout."
"Posmíváš se?"
"V žádném případě. Skutečně bych rád vyplnil mezeru ve svém vzdělání."
"Hmmm... Skutečně... Proč ne? Tedy poslyš. Rod Hyphydridae, patřící do řádu Amphipoda, čili Různonožců, má čtyři vědou popsané druhy. Dva z nich žijí výlučně v tropických vodách. V našem klimatu se velmi zřídka vyskytuje nevelká Hyphydra longicauda a poněkud větší Hyphydra marginata. Biotopem obou druhů jsou stojaté anebo pomalu tekoucí vody. Vskutku jsou to druhy neobyčejně dravé, preferující teplokrevnou kořist... Máš k tomu co dodat?"
"V této chvíli ne. Poslouchám se zatajeným dechem."
"Ano, hmm... V knihách lze rovněž nalézt zmínky o poddruhu Pseudohyphydra, žijícím v bahnitých vodách Angrenu. Nicméně nedávné výzkumy učeného Bumblera z Aldersbergu dokázaly, že se jedná o zcela odlišný druh z rodu Mordidae čili Davičů. Živí se ale výlučně rybami a drobnými plazy. Byl pojmenován Ichtyovorax bumbleri"
"Má to bestie štěstí," usmál se zaklínač. "Byla pojmenována už potřetí."
"Jakpak to?"

"Tvor, o němž jsi vyprávěl, je žirytva, ve Starší Mluvě cinerea. A jestli o ní učený Bumbler tvrdí, že se živí výlučně rybami, znamená to, že se nikdy nekoupal v jezeře, kde se žirytvy vyskytují. Ovšem v jednom má Bumbler pravdu: s žravuchou má cinerea společného asi tolik, jako já s liškou - oběma nám chutná drůbež."
"Jaká cinerea?" rozčílil se bakalář. "Cinerea je mýtický tvor! Tvoje nevědomost mne vskutku zaráží. Jsem překvapen..."
"Vím," přerušil ho Geralt. "Nejsem tak vybraný společník, jak by se mohlo na první pohled zdál. Navíc si dovolím několik dalších připomínek ke tvým teoriím, pane Pitte. Tedy, žravuchy žily v Deltě od nepaměti a žijí nadále. Byla sice doba, kdy se zdálo, že zde vyhynuly. Živily se totiž těmi malými tuleni..."
"Zakrslým druhem říčního lachtana," opravil ho magistr. "Nedělej ze sebe nevědomého ignoranta. Nepleť si tuleně s..."
"...živily se říčními lachtany, a lachtani byli vyhubeni, poněvadž je nevědomí ignoranti, kterým vůbec nezáleželo na tom, že se pletou, lovili pro tulení kožešinu a tulení tuk. Později byly nahoře na řece postaveny hráze a náhony, vykopány zavodňovací kanály. Proud zeslábl, Delta zarostla a zanesla se bahnem. Žravucha zmutovala, přizpůsobila se."
"He?"
"Lidé jí znovu vybudovali potravní řetězec. Vyhubené lachtany nahradili jinými teplokrevnými živočichy. Začali převážet přes Deltu ovce, dobytek, brav. Žravuchy se brzy naučily, že každý prám či vor, každá šalupa či bárka pro ně představuje mísu žrádla."
"A mutace? Hovořils o mutaci!"
"Tahle močůvka," ukázal Geralt na zelenou hladinu, "zdá se, žravuše prospívá. Způsobila její nevídaný růst. Dnes prý ta mrcha dokáže dosáhnout takové velikosti, že bez přílišné námahy strhne z voru krávu. Stáhnout z lodi člověka je pro ni hračka, zvláště z palub kocábek, které Společnost používá pro přepravu cestujících. Sám vidíš, jaký máme ponor."
Magistr se vzdálil od okraje paluby nejdál jak mohl, kam až mu to dovolily bedny a pytle.
"Zaslechl jsem šplouchání," zašeptal a třeštil oči do mlhy. "Pane zaklínači, slyšel jsem..."
"Klid. Kromě šplouchání je slyšet též skřípění vesel ve vidlicích. To jsou celníci z redanského břehu. Za chvíli jsou tady a sám uvidíš, že způsobí větši poprask než by to dokázaly tři anebo čtyři žravuchy."
Puškvorec proběhl kolem nich. Sprostě zaklel, protože chlapec v baretu se mu připletl pod nohy. Rozrušení kupci i obyčejní cestující ve spěchu přehrabávali svá zavazadla, snažíce se ukrýt kontraband.
Zanedlouho k nim přirazil dlouhý člun a na palubu bárky vyskočili čtyři velice pohybliví a popudliví a hluční chlapíci. S pokřikem se hrnuli k lodivodovi, snažíce se dodat svým osobám a funkcím zdání důležitosti. Poté se vrhli se zápalem na přepravované zboží a zavazadla cestujících.
"Kontrolují nás ještě před přistáním!" stěžoval si Puškvorec, přicházeje k zaklínači a magistrovi. "To je bezpráví, no ne? Vždyť ještě nejsme na redanským území. Redanie leží na pravým břehu, půl míle odsud!"
"Nikoliv," odporoval magistr. "Hranice mezi Temerií a Redanií probíhá středem toku Pontaru."
"Kde tady vyměříš střed toku? Do hajzlu, tohle je Delta! Kupy, jespy i celý ostrovy neustále měněj polohu, plavíme se pokaždý jinudy! Hej, usmrkanče! Nechej ten hák na místě nebo ti napráskám na prdel! Vznešená paní, hlídej si synka! Bohové!"
"Everette! Polož to, ať se nezašpiníš!"
"Co je v tom kufru?" hulákali celníci. "Hola, rozvažte někdo ten pytel! Čí je to vozík? Peníze máte? Cizí valutu? Temerskou anebo nilfgaardskou měnu?"
"Takhle, prosím, vypadá celní válka," komentoval ten zmatek s odstupem Linus Pitt. "Vizimir vymohl na Novigradu vyhlášení skladovacího práva. Foltest z Temerie odpověděl protiútokem - zavedením omezeného skladovacího práva ve Wyzimě a Gors Velenu. Tím silně poškodil zájmy redanských kupců, tudíž Vizimir zostřil clo na temerský dovoz. Chrání redanské hospodářství. Temerský trh je nyní zavalen lacinými výrobky nilfgaardských manufaktur. Proto jsou celníci tak horliví. Kdyby začalo nilfgaardské zboží ve velkém proudit přes hranici, redanské hospodářství by se mohlo zhroutit. V Redanii nejsou prakticky žádné manufaktury, řemeslníci by nedokázali vzdorovat konkurenci."
"Zkrátka," podotkl Geralt. "Nilfgaard pozvolna dobývá majetkem a zlatem to, co si nepodrobil zbraněmi. Temerie se nebrání? Foltest nezavedl blokádu jižních hranic?"
"Jak? Zboží putuje přes Mahakam, přes Brugge, přes Verden, přes cidarské přístavy. Kupce nezajímá politika, ale jedině zisk. Kdyby Foltest uzavřel hranice, spustily by obchodní gildy ukrutný povyk..."
"Máš peníze?" houkl na magistra celník se zarudlýma očima a neoholenou tváří. "Něco k proclení?"
"Jsem vědec!"
"Buďsi třebas princ! Ptal jsem se, co vezeš?"
"Nech je, Boratku," zadržel ho velitel skupiny, vysoký a ramenatý celník s dlouhým černým knírem. "Copak nepoznáš zaklínače? Buď zdráv, Geralte. Tohle je tvůj známý? Vědec? Takže cestuješ do Oxenfurtu, pane? Bez zavazadel?"
"Přesně tak, pane. Do Oxenfurtu. Bez zavazadel."
Celník vytáhl z rukávu šátek, otřel si jím čelo, tvář a šíji.
"Tak co dneska, Geralte?" zajímal se. "Obluda se neukázala?"
"Ne. Ani tys nic nezahlédl, Olsene?"
"Nemám čas se rozhlížet. Já pracuji."
"Můj taťka," prohlásil Everett, který se k nim nepozorovaně přikradl, "je rytíř krále Foltesta. A má ještě větší kníry!"
"Zmiz, neřáde," zahnal ho malátně Olsen a těžce vzdychl. "Neměl bys náhodou trochu kořalky, Geralte?"
"Ne."
"Ale já mám," překvapil je učený muž z Akademie, když vytáhl z mošny plochou lahvici.
"A já mám něco na zakousnutí," pochlubil se Puškvorec, který se u nich objevil znenadání jako duch. "Uzený mníky!"
"A můj taťka..."

"Jedeš, smrade!"
Posadili se na svinutá lana do stínu jednoho z převážených vozů. Po řadě si přihýbali z čutory a přikusovali Puškvorcovy mníky. Olsen je musel na chvilku opustit, poněvadž šel řešit vypuknuvší rozepře. Nejprve trpaslický kupec z Mahakamu žádal snížení vyměřené sazby, pokoušeje se celníkům namluvit, že neveze kožešiny stříbrných lišek, nýbrž mimořádně velkých dlouhosrstých koček. Poté matka všetečného a dotěrného Everetta, ječivě se odvolávajíc na šlechtický původ a postavení svého manžela, odmítala předložit svá zavazadla k celní prohlídce
Loď pomalu proplouvala širokým průlivem mezi hustým houštím zarostlými ostrovy, vlekouc po svých bocích šlahouny stulíků a leknínů. V rákosí hlasitě bučeli bukači a hvízdaly bahenní želvy. Na jedné noze stojící volavky hleděly do vody se stoickým klidem a s vědomím, že není kam chvátat - rybka dříve nebo později sama připlave.
"Tak co, Geralte?" otázal se Puškvorec, olizující slanou rybí kůži. "Další klidná plavba? Něco ti povím. Ta obluda není hloupá, ví, že na ni číháš. Abys věděl, u naší vsi tekla říčka a v ní žila vydra. Ta se nebála vlézt až na dvorek a dávit slepice. Ale jak byla chytrá? Když jsem byl doma já s bratry anebo otec, neobjevila se nikdy. Přišla vždycky, když ve stavení zůstal sám jenom dědek. Náš děda byl starej, hlava mu už nesloužila a stěží se šoural. Vydra, čubka její máma, jakoby to věděla. A tak jednoho dne otec..."
"Deset procent hodnoty!" mával trpaslický obchodník rozčileně liščí kůží. "Tolik zaplatím, víc ani měďák!"
"Tak ti zkonfiskujeme všechno!" rozkřikl se Olsen. "A podám hlášení novigradské Stráži, ať tě šoupnou do basy! Boratku, vyber od něj clo do posledního groše! Hej, nechali jste ještě něco pro mě? Nevyzunkli jste to do dna?"
"Sedni si, Olsene," udělal mu Geralt místo na lanech. "Máš vzrušující práci, jak vidím."
"Uf, už toho mám plné zuby," vzdychl celník, důkladně si přihnul z čutory a otřel si kníry. "Vykašlu se na to a vrátím se do Aedirnu. Pocházím z Vengerbergu, přistěhoval jsem se do Redanie k sestře a švagrovi, ale táhne mě to zpátky. Víš, Geralte, asi se dám zverbovat. Král Demawend dává dohromady zvláštní jednotky vojska. Půl roku výcviku, a potom pravidelný žold, třikrát víc než dostávám tady, i když počítám úplatky. Ti mníci jsou přesolení."
"O těch zvláštních jednotkách jsem slyšel," ozval se Puškvorec. "Šikují je proti Veverkám, poněvadž s elfskými komandy si pravidelný vojsko neví rady. Slyšel jsem, že nejradši přijímaj půlelfy. A že ten tábor, kde probíhá bojovej výcvik, je hotový peklo. Prej se odtamtud odchází na dvě strany - jedni pro žold, druzí nohama napřed na hřbitov."
"Jinak to nejde," přisvědčil celník. "Speciální jednotky, Puškvorče, to nesmí být žádné sračky, žádní podělaní knechti, co jim stačí ukázat, kterým koncem píka bodá. Zvláštní jednotky musí být elita!"
"Z tebe se ale stal srdnatej válečník, Olsene. A Veverek se nebojíš? Že ti šípy prdel vyzdobí?"
"Pche! Taky umím luk natáhnout. Bojoval jsem s Nilfgaarďany, elfů se nepolekám."
"Povídá se," otřásl se Puškvorec, "že jestli někdo padne těm Scoia'tael do drápů živej... Bylo by mu líp, kdyby se vůbec nenarodil. Umučej ho."
"Ech, nemel pantem, ty babo. Válka je válka. Jednou ty nepřítele, podruhé nepřítel tebe. Naši se se zajatými elfy taky nemazlí, na to vem jed."
"Taktika teroru," poznamenal Linus Pitt a vyhodil do vody rybí hlavu s obranou páteří a žebry. "Násilí plodí násilí. Nenávist se zažrala do srdcí a otrávila krev bratří..."
"Cože?" zamračil se Olsen. "Co je to za kecy?"
"Těžké časy nastaly."
"Recht, recht," přitakal Puškvorec. "Schyluje se k veliký vojně. Den co den můžete vidět hejna vran, už čítej mršiny. A věštkyně Itlina předpověděla konec světa. Přijde prej Bílý Světlo, potom Bílá Zima. Anebo naopak, zapomněl jsem, jak to přesně bylo. A mnozí viděli i znamení na nebi..."
"Ty hleď radši na vodu než na nebe, lodivode, ať s tím svým korábem nesedneš na mělčinu. Ha, blížíme se k Oxenfurtu. Už je vidět Bečku."
Mlha poněkud prořidla, rozeznali svah na pravém břehu a na něm se tyčící část dávného akvaduktu.
"To je, pánové, experimentální čistírna odpadních vod," pochlubil se magistr a gestem odmítl nabízenou čutoru. "Je to ukázka vědeckého pokroku, vynikající úspěch naší Akademie. Vyspravili jsme starý elfský akvadukt, kanály a usazovací nádrž, čistíme nyní splašky z celé University i z městečka a okolních vsí. To, čemu říkáte Bečka, je právě usazovací nádrž. Nevídaný úspěch vědy..."
"Hlavy dolů, hlavy dolů," varoval je Olsen, schovávaje se za náklad. "Loni, když jim to bouchlo, létala hovna až na Jeřábí Kupu."
Šalupa vplula mezi ostrůvky, široký válec nádrže i oblouky akvaduktu opět zmizely v mlze. Ulehčeně si oddechli.
"Proč nepluješ oxenfurtským ramenem, Puškvorče?" zeptal se Olsen.
"Prvně se zastavím v Habrové zátoce. Nastoupí tam prodavači ryb a trhovci z temerské strany."
"Hmm..." poškrábal se celník za krkem. "V zátoce... Poslyš, Geralte, neměl jsi náhodou nějaké nedorozumění s Temery?"
"Proč? Někdo se na mne ptal?"
"Uhádls. Jak vidíš, nezapomněl jsem na tvou prosbu, abych dával pozor, kdo se o tebe bude zajímat. Představ si, vyptávala se na tebe temerská Stráž. Prozradili mi to známí celníci z jejich strany. Něco tu smrdí, Geralte."
"Voda?" polekal se Linus Pitt, plaše se ohlížeje na akvadukt a nevídaný úspěch vědy.
"Ten hajzlík?" ukázal Puškvorec na Everetta, který se neustále motal poblíž nich.
"Tak jsem to nemyslel," zašklebil se celník. "Víš, Geralte, temerští celníci říkali, že jim strážníci kladli divné otázky. Oni vědí, že se plavíš na Malatiových a Grockových lodích, ale vyzvídali, jestli jsi sám. Jestli u sebe nemáš... K čertu, jen se nezačni smát! Šlo jim o nějaké mladistvé děvče, které prý bylo viděno ve tvé společnosti."
Puškvorec se rozchechtal. Linus Pitt si zaklínače změřil znechuceným pohledem, takovým, jakým bývají častováni bělovlasí muži, o něž projevuje zájem právo z důvodů pletek s mladistvými děvčaty.
"Proto," odkašlal si Olsen, "se temerští celníci domnívali, že jde o osobní účty. O soukromou záležitost, do níž někdo

zatahuje Stráž. To víš... Rodina té holky anebo snoubenec. Celníci začali nenápadně zjišťovat, kdo za tím stojí. A dověděli se. Zřejmě šlechtic, ale protřelý chlap. Není chudý a taky ne skoupý. Nechává si říkat... Rience, ano přesně tak. Na levé tváři má červený flek, jakoby od popáleniny. Znáš ho?"
Geralt vstal.
"Puškvorče," oznámil. "Opouštím loď v Habrové zátoce."
"Jakpak to? A co ta obluda?"
"Od teďka je to vaše starost."
"Co se týká starostí," vmísil se Olsen, "podívej se na pravobok, Geralte. My o vlku..."
Za ostrovem, ve zvolna se rozptylující mlze, objevila se barkasa, na níž lenivě povlávala černá vlajka se stříbrnými liliemi. Posádku tvořilo několik mužů ve špičatých čapkách temerské Stráže.
Geralt rychle otevřel brašnu a vytáhl oba dopisy - ten od Ciri i ten od Yennefer. Pečlivě je roztrhal na drobné kousky a ty hodil do řeky. Celník ho zvědavě sledoval.
"Můžu vědět, co to vyvádíš?"
"Nemůžeš. Puškvorče, postarej se o mého koně."
"Ty chceš..." podivil se Olsen. "Ty se chystáš..."
"Na co se chystám, to je moje věc. Nemíchej se do toho nebo vznikne incident. Plují pod temerskou vlajkou."
"Seru na jejich vlajku," posunul si celník tesák na opasku tak, aby byl po ruce, a přeleštil rukávem emailovaný odznak se znakem orla na červeném poli. "Jestli jsem já na palubě a provádím kontrolu, je zde Redanie. Nepřipustím..."
"Olsene," chytil ho za rukáv zaklínač. "Nemíchej se do toho, prosím. Ten s popálenou tváří s nimi není. A já musím vědět, kdo to je a oč mu jde. Musím se s ním setkat."
"Chceš jim dovolit, aby tě zajali? Nepřeskočilo ti? Jestli jsou to osobní účty, pomsta na objednávku, tak hned za ostrovem letíš do vody s kotvou na krku. Setkáš se - ale s raky na dně!"
"Je to temerská Stráž, žádní piráti."
"Jo? Jenom si prohlídni jejich držky! Koneckonců, já zjistím hned, co jsou to za kvítka. Uvidíš."
Barkasa se rychle přiblížila a za chvíli přirazila k jejich šalupě. Jeden ze strážníků hodil lano, druhý zachytil hákem na bidle jejich zábradlí.
"Já jsem tu lodivod!" zastoupil Puškvorec cestu třem chlapům, kteří přeskočili na jejich palubu. "Tohle je plavidlo Malatiovy a Grockovy Společnosti! Co vy..."
Jeden z mužů, lysý hromotluk, ho bez okolků odstrčil paží silnou jako dubová větev.
"Nějaký Gerald, zvaný Gerald z Rivie!" zahřměl a změřil si lodivoda opovržlivým pohledem. "Je tady na palubě?"
"Není."
"To jsem já," překročil zaklínač bednu a přiblížil se. "Já jsem Geralt, zvaný Geralt. Co se děje?"
"Jménem zákona tě zatýkám," prohlásil holohlavý, přejížděje zrakem po cestujících. "Kde je ta holka?"
"Jsem sám."
"Lžeš!"
"Okamžik," objevil se zaklínači za zády Olsen a položil mu ruku na rameno. "Jen klid. Přišli jste pozdě, Temerové, on už je zatčen, a taky jménem zákona. Za pašeráctví. Podle rozkazu ho vezu na strážnici v Oxenfurtu."
"Co?" svraštil čelo holohlavý. "A co jeho holka?"
"Žádná tu není ani nebyla." Strážníci na sebe nerozhodně pohlédli. Olsen se široce usmál a nakroutil si černý knír.
"Víte, co uděláme," navrhl. "Poplujete s námi do Oxenfurtu, Temerové. Všichni tady jsme lidé prostí, v právech se moc nevyznáme, ale oxenfurtský náčelník je chytrý a zkušený chlap, ten nás rozsoudí. Znáte ho přece, ne? Poněvadž on toho vašeho, z Habrové zátoky, zná velmi dobře. Vysvětlíme mu, co se přihodilo, ukážete zatykač a pečeť... Máte přece písemný zatykač s pečetí, jak náleží, co?"
Lysý strážník se na celníka zle zamračil.
"Nemám čas ani chuť jet do Oxenfurtu!" rozkřikl se vztekle. "Beru lumpa na na náš břeh a basta! Strane, Weite, hněte sebou, prohledejte loď! Najděte tu holku!"
"Pomalu, pomalu," nepolekal se Olsen křiku, promluvil klidně a rozhodně. "Jste na redanské straně Delty, Temerové. Nevezete náhodou nějaký kontraband, nepokoušíte se pašovat? Musíme se přesvědčit. Jestli něco najdeme, přece jen se budete se mnou muset obtěžovat do Oxenfurtu. A když my chceme, vždycky něco najdeme. Chlapi, ke mně!"
"Můj taťka je rytíř," oznámil Everett, který se znenadání objevil před holohlavým. "Má ještě větší nůž."
Lysý hromotluk ho bleskově popadl za bobří límec a zvedl prudce s paluby, až chlapci spadl baret s pérem. Objal ho paží v pase a přiložil mu k hrdlu dýku.
"Zpátky!" zahulákal. "Nebo zmetkovi uříznu palici!"
"Everetteeé!" zakvílela šlechtična.
"Pozoruhodných metod užívá temerská Stráž," podotkl suše zaklínač. "Ani se člověku nechce věřit, že je to skutečně Stráž."
"Drž hubu!" vyštěkl holohlavý a zatřásl Everettem kvičícím jako podsvinče. "Strane, Weite, berte ho! Spoutat a na barkasu s ním! A vy se nepřibližujte! Kde je holka? Vydejte nám ji, jinak toho smrada podřežu!"
"Podřež," ucedil Olsen a dal tasenou zbraní znamení svým lidem. "Můj fakan to není. Ale potom si promluvíme."
"Nech toho," hodil Geralt meč na prkna paluby a gestem zadržel celníky i Puškvorcovy plavce. "Jsem váš, pane lžistrážníku, pusť chlapce."
"Na barkasu!" zavelel lysý. Nepouštěje Everetta, zacouval k zábradlí a chytil lano. "Weite, svaž ho! A vy zpátky! Jestli se někdo z vás pohne, usmrkanec zhebne!"
"Zbláznil ses, Geralte?" zavrčel Olsen.

"Nestarej se."
"Everetteeéé!!!"
Temerská barkasa se najednou zakymácela a odlepila od šalupy. Voda s hlučným šplouchnutím vystříkla, vynořily se z ní dva dlouhé, zelené, kloubovité paťáty, naježené ostny jako končetiny kudlanky. Sevřely strážníka s bidlem a v okamžení ho strhly z lodi. Holohlavý zavyl, pustil Everetta a chytil se lan visících z bárky. Everett spadl do vody, která již stačila zrudnout. Všichni přítomní - ti na šalupě i ti na barkase - vykřikli zděšením.
Geralt se vytrhl dvěma falešným strážníkům, kteří se jej chystali spoutat. Jednoho udeřil pěstí do brady a hodil přes palubu; druhý po něm sekl ostrým železným hákem, ale vzápětí se zhroutil s Olsenovým tesákem vraženým až po rukojeť pod žebra.
Zaklínač skočil. Ještě než se hustá, kalná voda uzavřela nad jeho hlavou zaslechl pokřik Linuse Pitta, magistra přírodních nauk z oxenfurtské Akademie:
"Co to je? Jaký je to druh? Taková zvířata nejsou!"
Vynořil se těsně u barkasy, kde se jen zázrakem vyhnul oštěpu, kterým ho chtěl bodnout jeden z Temerů. Pacholek se nestačil rozehnat podruhé, šplouchl do vody se šípem v hrdle. Geralt zachytil jeho oštěp, odrazil se nohama od boku lodi, ponořil se do hloubky a s rozmachem do něčeho bodl - doufal, že to není Everett.
"To není možné!" doznívalo mu v uších magistrův křik. "Takové zvíře nemůže existovat! Rozhodně by existovat nemělo!"
S tou poslední větou musím souhlasit, pomyslel si zaklínač, bodaje oštěpem do tvrdého, silnými trny naježeného krunýře. V zubatých čelistech bestie bezvládně visela mrtvola temerského strážníka. Voda okolo byla rudá krví. Žravucha prudce mávla plochým ocasem a sjela na dno, kde rozvířila řídké bahno.

Uslyšel vysoký křik. Everett, plovoucí ve vodě jako pejsek, se pověsil na nohy lysého Temera, jenž se pokoušel po lanech visících z paluby vyšplhat na svou loď. Lana povolila, muž i chlapec se zabubláním zmizeli pod hladinou. Geralt se vrhl tím směrem, potopil se. To, že se téměř okamžitě dotkl prsty chlapcova bobřího límce, byla naprostá náhoda. Vytáhl Everetta z kalného víru, vyplaval s ním nahoru, otočil se naznak a kopaje nohama doplaval k šalupě.
"Sem, Geralte! Sem!" slyšel vzájemně se překřikující hlasy. "Podej nám ho! Lano! Chyť se lana! Kurva! Ještě! Geralteee! Hákem, hákem! Moje dítěěěě!!!"
Někdo mu vytrhl chlapce z rukou a táhl ho nahoru. Ve stejném okamžiku ho někdo chytil zezadu, uhodil do týla, strhl pod sebe a zatlačil pod hladinu. Geralt upustil oštěp, otočil se a zachytil útočníka za opasek. Druhou rukou jej chtěl uchopit za vlasy. Nepodařilo se - byl to holohlavý.
Vynořili se oba současně, jenom na chvilku. Temerská barkasa se už poněkud vzdálila od šalupy. Geralt a holohlavý plavali mezi oběma loděmi. Holohlavý stiskl Geraltovi hrdlo, ten mu na oplátku vrazil palec do oka. Hromotluk zařval, pustil ho a odplaval. Geralt nemohl - něco ho drželo za nohu a táhlo dolů, do hloubky. Vedle něj, jako bóje, vyplula na hladinu horní část přepůleného těla. Věděl už, co ho drží, zbytečná byla informace magistra Pitta křičícího s paluby:
"Je to obří členovec! Z řádu Amphipodae! Čeleď Velečelistnatců!"
Geralt začal divoce mlátit rukama do vody, jak se snažil vyrvat nohu z klepet, vlekoucích ho k rytmicky klapajícím čelistem. Magistr přírodních nauk měl opět pravdu - čelisti tohoto členovce zajisté nenáležely k malým.
"Chyť se lana!" řval Olsen. "Chyť se!" Kolem zaklínačova ucha zasvištěla vržená harpuna, s chrupnutím prorazila řasami obrostlý krunýř netvora, na okamžik se objevivší na hladině. Geralt se chytil násady, nalehl na ni, skrčil volnou nohu a vší silou jí žravuchu kopl. Vytrhl se z ostnatých spárů, nechávaje v nich botu, část kalhot a kus kůže. Kolem proletěly další harpuny a oštěpy. Většinou minuly cíl. Žravucha přitáhla pazoury k tělu a prudkým pohybem plochého ocasu se ponořila do zelené hlubiny.
Geralt popadl lano, jehož konec ho šlehl přes obličej. Za pás ho zachytil hák, bolestivě jej přitom škrábl na boku. Ucítil trhnutí a vznesl se vzhůru. Zachycen množstvím rukou překulil se přes zábradlí a dopadl na desky paluby. Zůstal ležet v kaluži vody, bláta, šlemu a krve. Kolem se tlačili cestující, celníci a posádka. Liščí kožešiny pašující trpaslík a Olsen se nakláněli přes zábradlí a stříleli z luků. Promočený a od řas zelený Everett brečel v matčině náručí, hlasitě cvakal zuby a vysvětloval všem, že nechtěl.
"Geralte!" ječel mu do ucha Puškvorec. "Žiješ?"
"Do hajzlu..." vyplivl zaklínač kus žabince. "Myslím, že na takové věci jsem už... moc starý."
Trpaslík u zábradlí pustil tětivu a Olsen radostně zahalekal:
"Ten to koupil! Uáá, hahaha! Pěkná trefa, pane kožešníku! Hola, Boratku, vrať mu peníze! Tímhle šípem si zasloužil celní úlevu."
"Přestaňte..." zachrčel zaklínač, bezvýsledně se pokoušející vstát. "Nepobijte všechny. K ďasu! Potřebuji někoho z nich živého!"
"Jednoho ti necháme," ujistil ho celník. "Toho plešouna, co se se mnou tak handrkoval! Ostatní jsme postříleli. Holá kebule plave támhle, hned mizeru vylovím. Podejte mi hák!"
"Objev! Úžasný objev!" jásal Linus Pitt, skákaje po palubě. "Zcela nový, vědě neznámý živočich! Naprostý unikát! Ach, jsem ti vděčný, pane zaklínači! Tento druh bude od nynějška uváděn v knihách jako... Jako Geraltia maxiliosa pitti!"
"Pane magistře," hekl Geralt. "Chceš-li mi skutečně projevit vděk... Ať se ta mrcha jmenuje Everettia."
"Taky hezké," souhlasil učenec. "Jaký to objev! Jaký vzácný, ojedinělý exemplář. Bezpochyby jediný, který se v Deltě vyskytl..."

"Kdepak," zabručel zasmušile Puškvorec. "Ne jedinej. Koukněte se."
Koberec vodních rostlin u nedalekého ostrůvku se náhle pohnul, prudce se rozkolébal. Uviděli vzedmutou vlnu, a pak mohutné, dlouhé tělo, připomínající prohnilý kmen, rychle veslující početnými končetinami a klapající čelistmi.
Holohlavý se ohlédl, pronikavě zaječel a začal zabírat zrychlenými tempy, voda mu stříkala od rukou a nohou.
"Takový exemplář, takový exemplář," dělal si poznámky navýsost vzrušený Linus Pitt. "První pár končetin změněn v klepeta... na každém článku těla další pár nohou... Široký vějíř ocasní ploutve... Mocné čelisti..."
Temer se opět ohlédl, ještě pronikavěji zoufale zakvílel. A Everettia maxiliosa pitti vztáhla první pár končetin a silně mávla vějířem ocasní ploutve. Holohlavý se zazmítal v zoufalém, leč beznadějném pokusu o útěk.
"Nechť je mu voda lehká," řekl Olsen, ale čapku nesmekl.
"Můj taťka," zajektal zuby Everett, "umí plavat rychleji než ten pán!"
"Odveďte mi toho spratka z očí," zavrčel zaklínač.
Netvor rozpřáhl klepeta, cvakl čelistmi. Linus Pitt zbledl a otočil se. Člověk ve vodě krátce vykřikl, zachroptěl a zmizel pod hladinou. Voda zrudla.
"Hrom do toho!" usedl Geralt s námahou. "Jsem už na to starý. Určitě..."

*

Bez nejmenších pochyb - Marigold prostě městečko Oxenfurt miloval.
Území University bylo ohraničeno vysokou zdí; kolkolem ji obklopoval prstenec hlučného, rušného, barvitého dřevěného městečka s úzkými uličkami a ostrými střechami. Městečka Oxenfurtu, které žilo a prospívalo z Akademie, ze studentů, bakalářů, magistrů, profesorů, učenců a návštěvníků, které žilo z vědění a z vědy, z toho, co doprovází proces poznání. Drobtů a úlomků vědeckých teorií, vedlejších produktů výzkumu bylo totiž v městečku Oxenfurtu využíváno v praxi, v zájmech obchodních a zištných.
Básník pomalu projížděl těsnou blátivou uličkou, míjel dílny, pracovny, obchody, krámy i krámky, v nichž byly vyráběny a produkovány tisíce výrobků a novinek v jiných částech světa nedostupných, protože v kterékoli jiné části světa by jejich výroba byla považována za neúnosnou, ne-li rovnou za nemožnou. Míjel hospody a krčmy, stánky, kiosky, pulty a přenosné rošty, odkud se linula lákavá vůně exotických, jinde neznámých pokrmů, připravených jinde neznámými způsoby, s kořeními a příchutěmi jinde neznámými či neužívanými.
To byl Oxenfurt - veselé, barvité, rušné, svérázné městečko divů a zázraků, v něž důvtipní a podnikaví lidé dokázali měnit suchou a na první pohled neužitečnou teorii, výsledek činnosti zdejšího vysokého učení. V nemenší míře to bylo městečko kratochvílí, věčných zábav, stálých veselíc a nekončících radovánek. V uličkách se dnem i nocí rozléhala hudba a zpěv, cinkot pohárů i ťukání korbelů - je přece všeobecně známo, že nic tak nepovzbuzuje pocit žízně jako osvojování si vědomostí. Třebaže výnos rektora zakazoval studentům a bakalářům hýření a flámování, hýřilo se a flámovalo v Oxenfurtu dnem i nocí, neboť neméně známo je, že ještě silněji než učení povzbuzuje žízeň částečná nebo úplná prohibice.
Marigold zamlaskal na svého hnědého valacha a pomalu postupoval tlačenicí v uličkách. Kupci, kramáři a potulní vydřiduši halasně vychvalovali své zboží a služby, přispívajíce tak svým dílem k vůkol panujícímu rámusu.
"Chobotnice! Pečené chobotnice."
"Mast na vyrážku! Pouze zde! Zaručeně zázračná mast!"
"Čarodějné kočky, nepřekonatelné lovkyně myší! Jen si poslechněte, dobří lidé, jak mňoukají!"
"Amulety! Elixíry lásky, neuvěřitelně účinná afrodisiaka. Po jediné špetce to bude chtít i nebožtík! Kdo má zájem?"
"Trhám zuby bezbolestně... skoro! Levně, levně!"
"Co to znamená levně?" dotazoval se Marigold a okusoval přitom na hůlce napíchnutou opékanou chobotnici. Byla tuhá jak podrážka.
"Dva halíře za hodinu."
Básník se otřásl a pobídl koně. Nenápadně se ohlédl. Dva lidé, kteří ho sledovali už od radnice, se zastavili před lazebnou a předstírali, že je zajímají ceny služeb napsané křídou na desce. Marigold se nenechal oklamat, věděl, o co se zajímají doopravdy.
Jel dál. Minul největší místní hampejz "Růžové Poupě", kde, jak věděl, byly poskytovány rafinované, jinde neznámé anebo nepřípustné radovánky. Dostal chuť strávit tam alespoň hodinku - jeho rozum chvíli bojoval s jeho náturou. Tentokrát zdravý rozum zvítězil, a tak Marigold jen vzdychl a pokračoval dál k Universitě, vynakládaje nemalé úsilí na to, aby přehlížel hospody a šenky, z nichž na ulici doléhaly ohlasy bujaré zábavy.
Bez nejmenších pochyb - Marigold prostě městečko Oxenfurt miloval.
Opět se ohlédl. Ti dva za ním pochopitelně služeb lazebníka nevyužili, ač by jim to, podle básníkova názoru, dozajista prospělo. Nyní stáli u krámku s hudebními nástroji, pro změnu předstírajíce zájem o hliněné okaríny. Kramář poskakoval kolem nich a vychvaloval své zboží v naději na výdělek. Netušil, že žádnou naději nemá.
Trubadúrův kůň dorazil k Bráně Filosofů - hlavnímu vstupu do Akademie. Bez otálení vyřídil formality: zapsal se do knihy návštěv a zavedl koně do stáje.
Za Bránou ho přivítal jiný svět. Universitní komplex byl od městské zástavby oddělen zdí, neprobíhal zde urputný boj o každý kousek prostoru. Tato místa zůstala takřka stejná, jak je opustili elfové. Půvabné zámečky, barevnými oblázky vysypané cesty, kolonády, zídky, můstky přes vodní toky a jezírka, zelené aleje a parky vyvolávaly neobyčejně působivý dojem, jen na jednom místě narušen hrubou, těžkopádnou budovou, postavenou v pozdějších, poelfských časech. Všude vládla čistota, klid a důstojnost. Bylo zde zakázáno veškeré obchodování a nabízení placených služeb, včetně tělesných potěšení.

V parku se procházeli studenti, povídali si a opakovali lekce. Jiní, sedíce na lavičkách či trávnících, byli zabraní do studia knih a pergamenů anebo hráli různé, inteligenci rozvíjející hry, jako je sudá-lichá, maso anebo vole lehni. Pomalu a důstojně tudy kráčeli rovněž docenti a profesoři, rozmlouvali spolu a vedli učené disputace. Mladší bakaláři pokukovali po hezkých studentkách. Marigold s uspokojením zaznamenal, že se od jeho studií na Akademii nic nezměnilo.
Od Delty zavál vítr; přinesl vůni moře, ale i podstatně silnější zápach sirovodíku od impozantní budovy Fakulty Alchymie, tyčící se nad kanálem. V keřích okolo dormitáře cvrlikali zelenošedí zvonci, na topole seděl veliký lidoop, který bezpochyby unikl ze zvěřince Katedry Přírodozpytu.
Neztráceje čas, básník chvatně procházel labyrintem alejí a živých plotů. Znal areál University jako vlastní dlaň: studoval zde čtyři roky a rok přednášel na Katedře Poezie a Minnesangu. Místo přednášejícího mu bylo nabídnuto, když složil závěrečné zkoušky jako nejlepší v ročníku a způsobil tak úžas a ohromení profesorského sboru, u něhož si během studií vysloužil pověst lenocha, pijana a omezence. Později, když se po několika letech toulání s loutnou jeho věhlas minstrela šířil do všech světa stran, usilovala Akademie nezřídka o jeho návštěvy a externí přednášky. Marigold se však jen málokdy nechával uprosit, poněvadž jeho sklon ke svobodné potulce neustále zápasil s příchylností k pohodlí, dostatku a utrácení peněz. Samozřejmě i se sympatiemi k městečku Oxenfurtu.
Ohlédl se přes rameno. Ti dva, kteří ho sledovali, si očividně nekoupili okarínu, ba ani fujarku či gusle. Šli za ním, věnujíce nápadnou pozornost okolním stromům a fasádam staveb.
Bezstarostně si hvízdaje, změnil básník směr a zamířil k Fakultě Medicíny, před niž zahlédl houf studentek v charakteristickém světle zeleném ošacení. Marigold se pozorně rozhlížel, hledaje známé tváře.
"Shani!"
Mladinká medička zvedla hlavu s rusými, těsně pod ušima zastřiženými vlasy od anatomického atlasu a vyskočila s lavičky.
"Marigolde!" zasmála se, mhouříc veselé zelené oči. "Dlouho jsem tě neviděla. Pojď, představím tě děvčatům, zbožňují tvoje verše..."
"Později," odmítl minstrel. "Nenápadně se koukni, Shani. Vidíš ty dva?"
"Špiclové," ohrnula medická pihovatý nos. Nebylo to poprvé, co se Marigold podivil, jak snadno rozeznávají studenti špehy, tajné a donašeče. Odpor studentů vůči tajné službě byl pověstný, ačkoliv stěží pochopitelný. Území University bylo totiž exteritoriální a nedotknutelné, přednášející i studenti byli vyňati z pravomoci států a vládců, jejichž fizlové, třebaže zde neustále čmuchali, nedovolovali si obtěžovat akademické osoby.
"Jdou za mnou až z rynku," vysvětlil studentce Marigold, předstíraje, že jí dotěrně nadbíhá. "Můžeš pro mne něco udělat, Shani?"
"Záleží na tom, co," pokrčila dívka rameny. "Jestli jsi zase vyvedl nějakou pitomost..."
"Ne, ne," uklidňoval ji kvapně. "Chci jen někomu předat zprávu, ale osobně nemůžu - s tím lejnem, co se mi přilepilo na paty."
"Mám zavolat spolužáky? Stačí, abych jim řekla, oč jde, a máš po starostech s těmi špicly."
"To ne. Chceš, aby zase vypukly nepokoje? Rozmíšky kvůli lavicovému ghettu, odděleným lavicím pro nelidi, jak jste říkali, sotva skončily, nehrňte se do nových. Kromě toho se mi násilí protiví. S těmi špehy si poradím. Ale ty, kdybys mohla..."
Přiblížil ústa k dívčiným vlasům a něco šeptal. V očích jí zajiskřilo.
"Zaklínač? Opravdový zaklínač?"
"Tiše, u všech bohů! Uděláš to, Shani?"
"Jasně," souhlasila medická nadšeně. "I kdyby jen ze zvědavosti, abych na vlastní oči uviděla proslulého..."
"Tiše. Pamatuj, nikomu ani slovo."
"Lékařské tajemství," usmála se rozpustile Shani. Při pohledu na ni dostal Marigold chuť složit madrigal o dívkách jako je ona - nijak zvlášť krásných a atraktivních, ale takových, na něž se nezapomínalo, zatímco tolik oslnivých krasavic zmizelo z paměti v několika chvílích.
"Díky, Shani."
"Maličkost, Marigolde. Na brzkou shledanou."
Políbili se na tváře a rozešli se protilehlými směry, ona do budovy, on do parku.
Minul nově postavenou nevzhlednou budovu Fakulty Techniky, mezi studujícími nazývanou "Deus ex machina", a odbočil na Guildensternův most. Nezašel daleko, v zákrutu aleje, pod bronzovým poprsím prvního rektora Akademie Nicodema de Boot, mu jeho dva staří známí zastoupili cestu. Dle obyčeje všech špiclů světa se vyhýbali přímému pohledu do očí, jako všichni špiclové světa měli všední, nevýrazné ksichty, kterým se usilovně snažili dát moudrý a důležitý výraz, takže připomínali duševně choré opičáky.
"Máme ti vyřídit pozdrav od Dijkstry," oslovil ho jeden ze špehů. "Jdeme za ním."
"To mě těší," opáčil trubadúr drze. "Klidně jděte."
Špiclové se na sebe podívali, a potom, aniž by se pohnuli z místa, upřeli zraky na vulgární nápis, který někdo načmáral uhlem na podstavec rektorovy busty. Marigold si povzdechl. "Myslel jsem si to," prohlásil a nadhodil si loutnu na rameni. "Jsem tedy nucen vážené pány neprodleně následovat. Co naplat, pojďme. Vy napřed, já za vámi. Nechť v tomto případě krása přenechá čestné místo v čele šiku funkci."

*

Dijkstra, šéf tajných služeb krále Vizimira Redanského, nevypadal jako špión. Výrazně se odlišoval od stereotypu,

podle něhož by vyzvědač měl být malou, hubenou krysou, blýskající pichlavýma očkama zpod černé kápě. Co Marigold pamatoval, Dijkstra nikdy kápě nenosil a v odívání dával přednost jasným barvám. Na výšku mu příliš nescházelo do sedmi stop a na váhu do dvou centnéřů. Když si zkřížil paže na prsou - což byla jeho oblíbená poloha - vypadalo to, jakoby se dva vorvani uvelebili na velrybě. Pokud šlo o rysy a zabarvení tváře, připomínal čerstvě spařeného vepře. Marigold znal jen málo osob, jejichž vzhled by tak mýlil okolí jako vzhled Dijkstrův. Tento vepři podobný obr, vzbuzující dojem věčně ospalého, malátného slonbidla, disponoval nadobyčejbystrým intelektem. A značnou autoritou. Na dvoře krále Vizimira rozšířené úsloví hlásalo, že pokud Dijkstra tvrdí, že je poledne, a vůkol panuje neproniknutelná tma, je třeba začít se obávat, co se stalo se sluncem.
V této chvíli měl však básník jiné důvody k obavám.
"Marigolde," řekl ospale Dijkstra a uložil vorvaně na velrybu. "Ty zabedněná palice. Ty patentovaný troupe. Musíš pokaždé zmrvit všechno, do čeho se pustíš? Nemůžeš alespoň jedenkrát v životě provést něco tak, jak je třeba? Už dávno jsem se přesvědčil, že nejsi schopen samostatného myšlení. Je mi známo, že ti táhne na čtyřicítku, vypadáš na necelých třicet, chováš se, jakoby ti ještě nebylo dvacet a rozumu máš sotva na deset let. Poněvadž to vím, dávám ti vždy zcela přesné a podrobné příkazy. Říkám ti, co máš dělat, kdy to máš dělat a jak. Výsledek je takový, že pravidelně mívám pocit, jakobych mluvil do zdi."
"Já zas mívám pravidelně pocit," prohodil s předstíranou ledabylostí Marigold, "že mluvíš proto, aby sis procvičil jazyk a hlasivky. Začni tedy hovořit konkrétně, vynechej planou rétoriku a neumělou krasomluvu. O co ti jde tentokrát?"
Seděli u těžkého dubového stolu, pod regály plnými knih a pergamenových svitků, v nejvyšším patře rektorátu, v místnostech, které Dijkstra nazýval Katedrou Nejnovějších Dějin a Marigold Katedrou Neomezeného Špiclování a Záludné Diverze. Kromě nich byly rozhovoru přítomny další dvě osoby. První, věčně nastydlý tajemník šéfa redanské špionáže, starý Ori Reuwen, druhá osoba nebyla obyčejným člověkem.
"Víš dobře, oč mi jde," řekl mrazivě Dijkstra. "Protože tě ale baví předstírat slabomyslnost, nebudu ti kazit radost a vysvětlím ti to prostými slovy. Nebo se toho chceš ujmout ty, Filippo?"
Marigold zašilhal na až do této chvíle mlčící čtvrtou osobu. Filippa Eilhart musela přibýt do Oxenfurtu nedávno a očividně hodlala bez meškání městečko opustit, poněvadž na sobě neměla ani přepychové šaty, ani své oblíbené šperky z černého achátu, ani vyzývavé líčení. Byla oblečena v krátké mužské blůze, úzkých kalhotách a vysokých holínkách, v oděvu, který básník nazýval "polní". Její černé vlasy, obvykle rozpuštěné a splývající na ramena, měla hladce zčesány dozadu a v týle svázány stuhou.
"Škoda času," promluvila čarodějka a zvedla obočí. "Marigold má pravdu. Odpusťme si krasomluvu a žvanění na efekt, jež nikam nevede, zatímco záležitost, kterou máme vyřídit, je celkem banální."
"Ach tak," ušklíbl se Dijkstra. "Banální. Nebezpečný nilfgaardský agent, který již mohl banálně sedět pod zámkem v nejhlubší tretogorské kobce, banálně zmizel, banálně varován a vyplašen banální hloupostí pánů Marigolda a Geralta. Už jsem poslal lidi na popraviště za menší banality. Proč ses mi nezmínil o té vaší léčce, Marigolde? Nenařídil jsem ti snad, abys mne informoval o zaklínačových záměrech?"
"Nic jsem o Geraltových záměrech nevěděl," zalhal trubadúr přesvědčivě. "Hlásil jsem ti přece, že se vypravil do Temerie a Soddenu, aby hledal toho Rience. Hlásil jsem ti rovněž, že se vrátil. Byl jsem přesvědčen, že to vzdal. Rience se doslova rozplynul v povětří, zaklínač nenašel sebemenší stopu. Pokud si vzpomínáš i to jsem ti oznámil..."
"Lhal jsi," konstatoval vyzvědač chladně. "Zaklínač po něm nalezl stopy - mrtvoly. A tak se rozhodl změnit taktiku. Místo aby se honil za Riencem, rozhodl se čekat, až Rience vyhledá jeho. Dal se najmout jako ostraha na lodě Malatiovy a Grockovy plavební společnosti. Udělal to úmyslně, věděl, že se to brzy roznese, Rience se to doví a něco podnikne. Pan Rience se to samozřejmě dověděl a něco podnikl. Prazvláštní, nepolapitelný pan Rience. Drzý, sebevědomý pan Rience, který se ani neobtěžuje používat krycí nebo falešná jména. Pan Rience, který na míle daleko čpí kouřem z nilfgaardského komína. Čaroděj renegát. Mýlím se, Filippo?"
Čarodějka to nepotvrdila ani nepopřela. Mlčela, upírajíc na Marigolda zkoumavý, pronikavý pohled. Básník sklopil oči, nejistě si odkašlal. Neměl takové pohledy rád.
Marigold dělil přitažlivé ženy, včetně čarodějek, na velmi milé, milé, nemilé a velmi nemilé. Velmi milé reagovaly na návrh jít do postele potěšeným souhlasem, milé přinejmenším pobaveným smíchem. Nemilé reagovaly těžko odhadnutelným způsobem. Jestliže však pouhá myšlenka na takový návrh u něj vyvolávala mrazení na páteři a chvění kolenou, považoval ženy, které to způsobily, za velmi nemilé. Filippa Eilhart, byť neobyčejně přitažlivá, patřila bez nejmenších pochyb k oněm velmi nemilým.
Kromě toho zaujímala významné postavení v Radě Čarodějů a byla důvěrnou rádkyní krále Vizimira - a nadmíru schopnou čarodějkou. Tvrdilo se, že patřila k těm několika mágům, kteří ovládli umění polymorfie. Vypadala na třicet, ale pravděpodobně jí nebylo méně než tři sta let.
Dijkstra sepjal ruce s propletenými prsty na břiše a tlustými palci si točil mlýnek. Filippa dál mlčela. Ori Reuwen pokašlával, popotahoval nosem, vrtěl se a neustále upravoval záhyby své široké tógy. Přestože připomínala tógu profesorskou, nevypadala na to, že mu ji dal senát. Vypadala na to, že ji vyhrabal někde na smetišti.
"Ten tvůj zaklínač," navázal na svou předchozí řeč špión, "na každý pád pana Rience podcenil. Uchystal past, nerozumně se však domníval, že se za ním bude pan Rience obtěžovat osobně. Podle zaklínačova plánu se měl Rience cítit bezpečně, nesměl mít ani stín pochybnosti, nesměl nikde ani ucítit číhající podřízené pana Dijkstry. Proto se pan Marigold na zaklínačovu žádost panu Dijkstrovi o připravované léčce ani nezmínil. A podle obdržených pokynů to byl pan Marigold povinen neprodleně učinit. Pan Marigold měl v této věci přesné a jednoznačné rozkazy, jimiž se ovšem nepovažoval za nutné řídit."
"Nejsem tvůj podřízený," namítl uraženě básník. "Nemusím se řídit tvými pokyny ani plnit tvoje rozkazy, čas od času ti pomáhám, avšak dělám to z vlastní vůle a vlastenecké povinnosti,abych nestál stranou nadcházejících změn..."

"Špehuješ pro každého, kdo ti zaplatí," přerušil ho chladně Dijkstra. "Donášíš všem, kteří na tebe něco mají. Já o tobě také vím několik zajímavých věcí, Marigolde. Tak se moc nevzpouzej."
"Nezaleknu se vydírání!"
"Vsadíme se?"
"Pánové," zvedla dlaň Filippa Eilhart. "Více důstojnosti, smím-li prosit. Nevzdalujme se od věci."
"Správně," rozvalil se vyzvědač v křesle. "Poslyš, básníku - co se stalo, stalo se. Rience byl varován a podruhé se napálit nenechá. Ovšem nemohu dopustit, aby se něco podobného stalo v budoucnu. Proto se musím se zaklínačem setkat. Přiveď ho ke mně. Přestaň kličkovat městem a snažit se setřást moje lidi. Běž rovnou za Geraltem a přiveď ho sem. Chci si s nim promluvit. Osobně, beze svědků. Bez rozruchu, který by nastal, kdybych ho dal zajistit. Přiveď ho ke mně, Marigolde, to je vše, co od tebe v této chvíli žádám."
"Geralt odjel," zalhal trubadúr klidně. Dijkstra pohlédl na čarodějku. Marigold se napjal v očekávání mozek sondujícího impulsu, ale neucítil nic. Filippa se na něj přimhouřenýma očima dívala, ale nic nenasvědčovalo tomu, že by zkoušela magicky prověřovat jeho pravdomluvnost.
"Počkám na jeho návrat," vzdychl Dijkstra, předstíraje, že básníkovi věří. "Naše setkání je tak důležité, že změním své plány a na zaklínače počkám. Až se vrátí, přivedeš ho. Čím dříve, tím lépe. Lépe pro mnoho lidí."
"Nebude snadné," zachmuřil se Marigold, "přesvědčit Geralta, aby sem přišel. On totiž, jen považ, cítí ke špehům nepřekonatelný odpor. Ačkoliv, jak se zdá, chápe, že je to práce jako každá jiná, opovrhuje těmi, kdo ji vykonávají. Nevěří příliš na vlastenecké pohnutky, zato tvrdí, že se na špionáž dávají podlé krysy a slizcí..."
"Dost, dost," mávl otráveně rukou Dijkstra. "Bez těch frází, prosím, nudí mě. Je to tak primitivní."
"Taky si myslím," zašklebil se trubadúr. "Jenže zaklínač je duše prostá a nekomplikovaná, ve svých názorech přímočará, kam se hrabe na nás, protřelé světáky. On prostě pohrdá špehýři a o tom, aby pomáhal jakékoli tajné službě, nebude chtít ani slyšet. A na něho nic nemáš."
"Mýlíš se," odtušil vyzvědač. "Mám. A je toho víc. Zatím mi však bude stačit ta událost na šalupě poblíž Habrové zátoky. Víš, kdo byli ti, kdo vstoupili na palubu? To nebyli Rienceovi lidé."
"To není žádná novina," prohlásil básník výsměšně. "Zajisté to bylo několik ničemů, jakých není v temerské Stráži nedostatek. Rience se na zaklínače vyptával a za pomoc pravděpodobně sliboval i nemalé odměny. Bylo jasné, jak moc mu na zaklínači záleží. Několik práskaných lumpů se tedy rozhodlo Geralta lapit, šoupnout někam do díry a prodat ho Rienceovi. A snažit se přitom vyhandrkovat, co se dá, protože za samotné informace by dostali jen málo."
"Blahopřeji k důvtipu. Samozřejmě ne tobě, nýbrž zaklínači - ty bys na něco takového jaktěživ nepřišel. Ale ta aféra je ještě složitější. Totiž mí kolegové, lidé z tajné služby krále Foltesta, jak se zdá, rovněž projevili zájem o pana Rience. To oni vešli na palubu šalupy, oni chtěli zaklínače lapit. Možná jako návnadu pro Rience, možná pro něco jiného. Takže ti, které zaklínač pobil v Habrové zátoce, byli temerskými agenty, Marigolde. Jejich náčelník teď velmi, velmi zuří. Říkáš, že Geralt odjel? Doufám, že ne do Temerie. Odtamtud by se nemusel vrátit."
"A to má být to, co na něho máš?"
"Jistě, právě to. Mohu zahladit ten temerský malér. Ale ne zadarmo. Kam odjel zaklínač, Marigolde?"
"Do Novigradu," zalhal trubadúr bez rozmýšlení. "Odjel tam hledat Rience."
"Chyba, chyba," usmál se špión, opět předstíraje, že lží uvěřil. "Vidíš, jaká je to škoda, že nepřekonal svůj odpor vůči špehům a nespojil se se mnou - ušetřil bych mu námahu. Rience se v Novigradu nenalézá. Zato temerských agentů je tam bezpočet. Pravděpodobně si na zaklínače počíhají. Zjistili už to, co já vím dávno. Že totiž zaklínač Geralt z Rivie, bude-li zvolen správný přístup, může zodpovědět mnoho otázek. Otázek, jež si kladou tajné služby Čtyř Království. Řešení je prosté: zaklínač přijde sem, na Katedru, a na ty otázky odpoví mně. A bude mít pokoj. Utiším Temery a zajistím mu bezpečí."
"O jaké otázky se jedná? Třeba bych na ně mohl znát odpovědi?"
"Ty bys mě rozesmál, Marigolde."
"A přece," ozvala se znenadání Filippa Eilhart. "Možná by mohl? Možná by nám ušetřil čas? Nezapomeň, Dijkstro, že náš minstrel je v tom také až po uši. Přitom jeho zde máme, a zaklínače zatím ne. Nuže, kde je dítě, které bylo se zaklínačem viděno v Kaedwenu? Dívenka s popelavými vlasy a zelenýma očima? Ta, na kterou se tě Rience vyptával tenkrát v Temerii, když tě chytil a chtěl mučit? Co, Marigolde? Co o té dívce víš? Kam ji zaklínač ukryl? Kam odjela Yennefer po obdržení jeho dopisu? Kde se skrývá Triss Ranuncul a jaký má k tomu důvod?"
Dijkstra se ani nepohnul, nicméně krátký pohled, jenž vyzvědač vrhl na čarodějku, prozradil Marigoldovi jeho překvapení. Otázky, které Filippa vyslovila, byly očividně položeny příliš brzy. A nesprávné osobě. Zdály se být ukvapené a neopatrné. Záhadou ovšem bylo, že Filippu Eilhart bylo možno podezírat z lecčeho - kromě ukvapenosti a neopatrnosti.
"Je mi líto," řekl pomalu, "ale na žádnou z těch otázek neznám odpověď. Pomohl bych vám, kdybych věděl jak. Ale nevím."
Filippa mu upírala zrak do očí.
"Marigolde," promluvila. "Jestli víš, kde se nachází ta dívka, pověz nám to. Ujišťuji tě, že mně i Dijkstrovi jde výlučně o její bezpečí. O bezpečí, které je ohroženo."
"Nepochybuji," lhal Marigold, "že vám jde přesně o to. Ale dítě, které vás tak zajímá, jsem v životě neviděl. A Geralt..."
"Geralt," skočil mu do řeči Dijkstra, "ti neprozradil ani slůvko, ačkoliv nepochybuji o tom, že jsi ho zasypával dotazy. Proč asi, Marigolde, jak myslíš? Snad ta prostá a špehýři opovrhující duše nepoznala, čím se ve skutečnosti zabýváš? Neunavuj se, Filippo, škoda času. On ví kulové, nenechej se oklamat jeho důležitými grimasami a mnohoznačnými úsměšky. On nám může pomoci jenom jedním způsobem. Až zaklínač vystrčí nos z úkrytu, nenaváže kontakt s nikým jiným než s tímhle tady. Představ si, považuje ho za přítele."

Marigold pomalu zvedl hlavu.
"Ovšem," potvrdil. "Považuje mne za přítele. A představ si, Dijkstro, že ne bezdůvodně. Měl bys to vzít na vědomí a zvážit. Zvážils? Tak teď se můžeš pokusit o vydírání."
"No, no," usmál se vyzvědač. "Bez urážky, básníku. Nebuď tak nedůtklivý, jen jsem žertoval. Vydírání mezi námi, soudruhy? O tom nemůže být řeči. Tvému zaklínači, to mi věř, nehodlám ublížit ani uškodit. Možná se s ním dohodnu k oboustranné spokojenosti, kdoví? Ale aby tomu tak bylo, musím se s ním setkat. Jakmile se ukáže, přiveď ho ke mně. Velice tě prosím, Marigolde. Uvědomuješ si, jak moc?"
Trubadúr prskl:
"Uvědomuji si, jak moc."
"Chtěl bych věřit, že je to pravda. Teď už běž. Ori, doprovoď pana trubadúra ke dveřím."
"Klaním se," loučil se Marigold. "Přeji ti mnoho úspěchů v práci i v osobním životě. Moje úcta, Filippo. Aha, Dijkstro! Agenti, kteří za mnou čmuchají. Odvolej je."
"Samozřejmě," zalhal vyzvědač. "Odvolám. Copak mi nevěříš?"
"Jakpak ne," zalhal básník. "To víš, že věřím."

*

Marigold zůstal na území Akademie až do večera. Celou tu dobu se obezřetně rozhlížel, ale žádné špicly nezpozoroval. Právě to ho nejvíc znepokojovalo.
Na Katedře Poezie vyslechl přednášku o klasických básních. Poté sladce prospal seminář o básních moderních. Probudili ho známí bakaláři, s nimiž se vydal na Filosofickou Fakultu, kde se zúčastnil bouřlivé disputace na téma "Podstata a původ života". Než se setmělo, polovina přítomných byla opilá pod obraz; druhá se chystala přejít k pěstním argumentům, navzájem se překřikujíc a působíc nepopsatelný kravál. To se mu hodilo.
Nikým nepozorován vyklouzl ze sálu, vyběhl na půdu, vylezl vikýřem a spustil se po okapu na střechu knihovny. Když z ní přeskočil na střechu prosektury patřící k Lékařské Fakultě, divže si nezlámal nohy. Ale odtamtud se už snadno dostal do zahrady pod obvodovou zdí. Za hustými angreštovými keři našel díru, kterou pamatoval ještě jako student. Za zdí byl už Oxenfurt.
Propletl se davem v hlavních ulicích a pak rychle prošel bočními uličkami. Kličkoval jako honícími psy stíhaný zajíc, dokud se nedostal ke kolárně. Ukryt ve stínu tam celou půlhodinu vyčkával. Když nespatřil nic podezřelého, vylezl po žebříku na střechu a z ní přelezl na střechu sousedního domu, jehož vlastníkem byl známý místní pivovarník Wolfgang Amadeus Kozibrada. Po omšelých šindelích se konečně vyškrábal až k okénku jedné mansardy. V pokojíku hořela olejová lampička. Stoje na vratkém okapu, zaklepal Marigold na sklíčka v olověných rámečcích. Okno nebylo zavřeno, pootevřelo se při lehkém šťouchnutí.
"Geralte! Hej, Geralte!"
"Marigolde? Počkej... Nelez sem, prosím..."
"Jak to, nelez sem? Co to má znamenat?" otevřel básník okno dokořán. "Nejsi sám či co? Snad zrovna nešoustáš?"
Nečekaje na odpověď, vydrápal se na parapet. Poshazoval přitom jablka a cibule, které na něm ležely.
"Geralte..." zafuněl, ale vzápětí ztratil řeč. Otevřel ústa údivem, když na podlaze spatřil světle zelený úbor. Poté polohlasně zaklel. Mohl čekat cokoliv, ale toho se nenadal.
"Shani..." zakroutil hlavou. "Aby mně..."
"Bez komentářů, prosím," posadil se zaklínač na lůžku. Shani si přitáhla pokrývku až pod nos. "Tak pojď dovnitř. Když lezeš oknem, musí to být důležité. Protože jestli to důležité nebude, zase tě tím oknem vyhodím."
Marigold seskočil z parapetu, přitáhl si nohou židli a posadil se. Zaklínač zvedl se země svoje i dívčino oblečení. Netvářil se příliš sebejistě. Oblékal se mlčky. Za jeho zády schovaná medička si přetahovala košili pres hlavu. Básník si ji bez zábran prohlížel, vymýšleje rýmy a přirovnání na zlatavou barvu její kůže ve světle lampičky a tvar drobných ňader.
"Tak o co jde, Marigolde?" otázal se zaklínač, zapínaje přezky bot. "Vysyp to."
"Bal se," odvětil stručně. "Musíš co nejrychleji vypadnout."
"Jak rychle?"
"Ihned."
"Shani..." Geralt se zarazil. "Shani mi řekla o špiclech, kteří se na tebe pověsili. Chápu, že ti dalo práci je setřást."
"Nic nechápeš."
"Rience?"
"Hůř."
"V tom případě opravdu nechápu... Okamžik... Redanové? Tretogor? Dijkstra?"
"Uhádls."
"To ještě není důvod..."
"To je důvod," přerušil ho Marigold nesmlouvavě. "Rience je už tolik nezajímá, Geralte. Jde jim o děvče a o Yennefer. Dijkstra se chce dovědět, kde se skrývají. Bude tě chtít donutit, abys mu to prozradil. Teď chápeš?"
"Teď ano. Mizíme. Musíme oknem?"
"Je to nutné. Shani? Dokážeš to?"
Medička si vykasala sukni.
"Není to první okno v mém životě."
"Tím jsem si jist," rýpl básník a neomaleně ji pozoroval, aby mu neunikl případný ruměnec, který by se dal zveršovat.

Přepočítal se. V zelených očích nezahlédl ani stín ostychu, pouze rozpustilost a pobavení.
Na okenním rámu přistála bez nejmenšího šelestu velká šedá sova. Shani úlekem vykřikla. Geralt sáhl po meči.
"Neblázni, Filippo," oslovil ptáka Marigold.
Sova zmizela, místo ní se v okně objevila přikrčená Filippa Eilhart. Bez váhání se vhoupla do světničky a začala si upravovat oděv a účes.
"Dobrý večer," pozdravila je nevzrušeně. "Představíš mne, Marigolde?"
"Geralt z Rivie, Shani z Medicíny. A ta sova, která tak nenápadně letěla za mnou, není vůbec žádná sova, nýbrž Filippa Eilhart z Rady Čarodějů, rádkyně krále Vizimira a ozdoba tretogorského dvora. Škoda, že tu máme pouze jednu židli."
"To stačí," posadila se čarodějka na trubadůrem uvolněné místo a přejela všechny přítomné zkoumavým pohledem. Poněkud déle se její zrak zastavil na Shani. Až teď se medička k Marigoldově překvapení začervenala.
"V podstatě se důvod, proč jsem tady, týká jen Geralta z Rivie," začala Filippa. "Jsem si však vědoma, jak netaktní by bylo kohokoli odsud vyhánět..."
"Mohu odejít," navrhla Shani nejistě.
"Nemůžeš," prohlásil Geralt. "Nikdo nemůže, dokud si neobjasníme situaci. Je to tak, paní Eilhart?"
"Pro tebe Filippa," usmála se čarodějka. "Nikoho nenutím k odchodu. Ničí přítomnost mi zde nepřekáží, pouze překvapuje, leč život je plný nejrůznějších překvapení, jak říkává jedna moje známá... Naše společná známá, Geralte. Studuješ lékařství, Shani? Který ročník?"
"Třetí," zamumlala dívka.
"Ach," Filippa Eilhart se nedívala na ni, nýbrž na Geralta. "Sedmnáct let, jak nádherný věk. Co by za to dala například Yennefer, aby jí bylo znovu sedmnáct. Co myslíš, Geralte? Při nejbližší příležitosti se jí zeptám."
Zaklinač se ošklivě usmál.
"O tom nepochybuji. Nepochybuji, že k otázce připojíš komentář. Nepochybuji, že tě to velice pobaví. Teď laskavě přejdi k věci."
"Správně," zvážněla čarodějka. "Nejvyšší čas. A času ti moc nezbývá, Marigold ti bezpochyby stačil oznámit, že Dijkstra najednou projevil chuť se s tebou sejít a poptat se tě na místo pobytu jistého děvčátka. V tomto ohledu má Dijkstra přímé rozkazy krále Vizimira, není tedy pochyb, že bude velmi důrazně naléhat, abys mu to místo prozradil."
"Je mi to jasné. Děkuji za upozornění. Jedna věc mne nicméně trochu udivuje. Tvrdíš, že Dijkstra plní přímé královy rozkazy. Ty jsi nedostala žádné? Ve Vizimirově radě přece zasedáš na prominentním místě."
"Ovšem, zasedám," nenechala se vyvést z míry jeho jízlivostí. "A své povinnosti plním velmi odpovědně. Rovněž povinnost varovat krále před chybnými kroky. V některých případech je však nemožné říci králi přímo, že dělá chybu. Prostě mu to bez jeho vědomí musím znemožnit. Rozumíš?"
Zaklínač přikývl. Marigold přemítal, zda tomu jeho přítel skutečně rozumí - byl totiž přesvědčen, že Filippa nehorázně lže.
"Jak vidím," dal svými dalšími slovy Geralt najevo, že rozumí velmi dobře, "Kapitula má rovněž zájem o mou schovanku. Čarodějové by se rádi dověděli, kde se nachází. Rádi by se k ní dostali dříve než tak učiní Vizimir, případně někdo, další. Proč, Filippo? Čím vzbuzuje má schovanka takový zájem?"
Čarodějčiny oči se zúžily.
"Ty nevíš?" zasykla. "Tak málo víš o své schovance? Nechci se unáhlit, ale taková nevědomost svědčí o tom, že jako opatrovník nestojíš za nic. Naplňuje mne obavou, že se tak neinformovaná a nezasvěcená osoba ujala takového úkolu. Ještě hůř - znemožnila to jiným osobám, které by byly bezesporu zasvěcenější a oprávněnější. Dej pozor, Geralte, aby tě tvá arogance nezničila. Střež se! A střež to dítě, k ďasu! Střež ji jako oko v hlavě! A jestli to sám nedokážeš, požádej jiné!"
Marigold se na okamžik domníval, že se zaklínač zmíní o úloze, kterou na sebe vzala Yennefer. Nic by tím neriskoval a přebil by Filippiny argumenty. Avšak Geralt mlčel. Básník si náhle domyslel proč. Filippa o všem věděla. Filippa zaklínače varovala a zaklínač jejímu varování porozuměl. Začal si bedlivě všímat tváří a očí těch dvou, pokoušeje se rozpoznat, zda je v minulosti nespojovalo nějaké pouto. Věděl, že v podobných slovních soubojích plných zámlk a skrytých významů se zaklínač střetl již s nejednou čarodějkou. Věděl rovněž, že takový souboj plný oboustranné fascinace nezřídka skončil milostným dobrodružstvím. Ale jako vždy mu jeho pozorování nedalo žádnou odpověď. Na to, aby se dověděl, s kým jeho přítele něco spojuje, existoval očividně jediný zaručený způsob - v příhodné chvíli k němu vlézt oknem.
"Ochrana," pokračovala po krátké odmlce čarodějka, "znamená vzít na sebe odpovědnost za bezpečí osoby neschopné samostatně si zajistit a uhájit bezpečnost. Jestliže svou chráněnku ohrozíš... Jestli ji postihne neštěstí, odpovědnost padne na tvou hlavu, zaklínači. Jedině na tvou."
"Vím."
"Obávám se, že stále ještě víš příliš málo."
"Tak mne pouč. Co způsobilo, že se náhle našlo tolik ochotných, kteří mne chtěli uvolnit od břemene odpovědnosti, převzít moje závazky a postarat se o Ciri? Co po ní chce Rada Čarodějů? Co po ní chtějí Temerové, Dijkstra a Vizimir? Co po ní chce jistý Rience, který v Temerii a v Soddenu zavraždil už tři lidi, kteří se mnou a s dítětem přišli před pár lety do styku? Který se chystal zavraždit i Marigolda, poté co by ho přinutil mluvit? Kdo je ten Rience, čarodějko?"
"Nevím," odpověděla. "Nevím, kdo je Rience. Ale stejně jako ty bych to velice ráda zjistila."
"Ten Rience," ozvala se nečekaně Shani, "nemá náhodou na tváři jizvu po popálenině třetího stupně? Jestli ano, vím, kde byste se o něm mohli něco dozvědět."
Do nastalého ticha zaklepaly na okno první kapky deště.

Vražda provždy zůstane vraždou - bez ohledu na motivy a okolnosti. Proto ti, kteří prolévají krev anebo krveprolévání připravují, jsou lotry a vrahy - bez ohledu na svůj původ a postavení, ať jsou to králové, knížata, vojevůdci či soudci. Nikdo z těch, kdož osnovají a užívají násilí, nemá právo považovat se za něco lepšího než za sprostého zločince. Poněvadž každé násilí ze svého založení nevyhnutelně vrcholí zločinem.

Nicodemus de Boot: Meditace o životě, štěstí a úspěchu.

KAPITOLA ŠESTÁ

"Neudělejme chybu," řekl Vizimir, král Redanie, a prsty si pročísl vlasy. "Nemůžeme si dovolit chybu ani omyl."

Ostatní přítomní mlčeli. Vládce Aedirnu Demawend seděl opřený v křesle, zasmušile zahleděn do holby piva postavené na svém břiše. Foltest, pán Temerie, Pontaru, Mahakamu a Soddenu, odnedávna kníže protektor Brugge, obraceje hlavu k oknu, předváděl všem svůj ušlechtilý profil. Z protější strany stolu, z vousatého, loupežnického obličeje kaedwenského krále Henselta blýskaly pronikavé oči. Meve, královna Lyrie, si zamyšleně pohrávala s ohromnými rubíny náhrdelníku, čas od času ohrnujíc rty v uštěpačné grimase.

"Neudělejme chybu," opakoval Vizimir. "Protože za chybu bychom mohli příliš draze zaplatit. Využijme cizích zkušeností. Když sem před pěti sty lety připluli naši praotcové, elfové taky schovávali hlavy do písku. Krok za krokem jsme obsazovali jejich území, zatímco oni neustále ustupovali a doufali, že je to poslední hranice, kterou již nepřekročíme. Buďme moudřejší! Poněvadž teď jsme na řadě my, teď jsme my na místě elfů! Nilfgaard stojí na březích Jarugy, a já přesto neustále slyším: Nic se neděje anebo Dál už nepůjde. Ale Nilfgaard dál půjde, přesvědčíte se. Proto vám kladu na srdce: vyvarujme se chyby, kterou učinili elfové!"

Za okny komnaty šuměl déšť a kvílel vítr. Královna Meve zvedla hlavu. Zdálo se jí, že slyší krákání havranů a vran. Ale byl to jenom vítr. Vítr a déšť.

"Nesrovnávej nás s elfy," rozhořčil se Henselt z Kaedwenu. "Urážíš nás takovým srovnáním. Elfové se neuměli bít, zbaběle utíkali před našimi předky, ukrývali se v horách a lesích. My jsme Nilfgaarďanům ukázali, co to znamená stanout proti nám. Nestraš nás Nilfgaardem, Vizimire, nelekej se jejich propagandy. Říkáš, že Nilfgaard stojí na březích Jarugy? Já bych řekl, že Nilfgaarďané se krčí za řekou a bojí se pohnout. V Soddenu jsme jim přerazili hřbet, zlomili je vojensky, ale především morálně. Nevím, jestli je pravda, že Emhyr var Emreis byl proti agresi v takovém měřítku a že útok na Cintru byla práce nějaké vnitřní kliky, ale možné to je. Je mi jasné, že kdyby se podařilo rozdrtit nás, byl by nadšen, rozdával by tituly, odměny, léna. Jenže po Soddenu dal nečekaně najevo, že byl proti, že všechno způsobila svévole vojenských vůdců. A padaly hlavy. Na špalky tekla krev. To jsou spolehlivé zprávy, žádné klevety. Osm okázalých exekucí a mnohem víc skromnějších poprav. Několik navenek přirozených, leč dohady vyvolávajících úmrtí, dost nečekaných odchodů na odpočinek. Zkrátka, Emhyr běsnil a odstranil takřka celé velení své armády. Kdo by měl nyní vést jeho vojska? Setníci?"

"Ne, žádní setníci," řekl Demawend opovržlivě. "Budou to mladí, schopní důstojníci, kteří dlouho čekali na svoji příležitost, kteří se na ni dlouho připravovali. Ti, kterým staří maršálové nedovolili rozhodovat, kterým bránili v postupu. Mladí, ctižádostiví velitelé, kteří už o sobě nechali slyšet. Ti, kteří utopili v krvi povstání v Metinně a Nazairu, kteří rozdrtili vzbouřence v Ebbingu. Vojevůdci, kteří umějí využít obchvatné manévry, daleké výpady kavalerie, nečekané a rychlé přesuny pěchoty, námořní výsadky. Užívají taktiky drtivých ofenzív na vybraných místech, při obléhání a dobývání tvrzí nahradili nespolehlivou magii novými vynálezy vojenské techniky. Nesmíme je podceňovat. Oni jen hoří, aby překročili Jarugu a dokázali, že se poučili z omylů starých maršálů."

"Jestli se opravdu poučili," pokrčil rameny Henselt, "nepřekročí Jarugu. Ústí řeky má pod kontrolou Ervyll, drží Nastrog, Rozrog a Bodrog. Ty tři tvrze nelze dobýt za pochodu, odolají i nejnovějším vynálezům vojenské techniky. Od moře chrání naše křídlo loďstvo Ethaina z Cidaris. A ještě účinněji korzáři ze Skellige. Jarl Crach an Craite, jak si jistě vzpomínáte, odmítl s Nilfgaarďany uzavřít přiměří, podniká na ně neustálé nájezdy, pálí a pustoší jejich pobřežní osady a přístavy. Dali mu přezdívku Tirth ys Muire - Kňour z Moře. A straší jím děti!"

"Strašení nilfgaardských dětí," usmál se Vizimir křivě, "naši bezpečnost nezajistí."

"Ne," řekl Henselt. "Tu nám zajistí něco jiného. Poněvadž Nilfgaard neovládá ústí řeky a pobřeží, má tak nechráněné křídlo a nemůže zajistit plynulé zásobování jednotek, které by zajisté chtěl přesunout na pravý břeh Jarugy. Nečekané a rychlé přesuny, daleké, výpady? K smíchu. Do tří dnů po překročení řeky uvízne vojsko na místě. Polovina oblehne pevnosti, polovina se rozptýlí po okolí při shánění proviantu a píce, při loupení a drancování. A až jejich slavná kavalerie sežere většinu vlastních koní, připravíme jim druhý Sodden. U všech ďasů, přál bych si, aby překročili řeku! Ale nebojte se, neudělají to."

"Dejme tomu," promluvila teprve nyní Meve z Lyrie, "že Jarugu nepřekročí. Dejme tomu, že Emhyr bude prostě vyčkávat. Posuďme však, komu to prospěje, nám či jim? Kdo si může dovolit nečinné čekání a kdo ne?"

"Správně!" chytil se tématu Vizimir. "Jako vždy hovoří Meve málo, ale k jádru věci. Emhyr má času dost, pánové, my ho nemáme. Nevidíte, co se děje? Nilfgaard před třemi lety shodil s úbočí hory kámen, od té doby čeká na lavinu. A dolů se sypou stále další a další kameny. Mnohým ten první kámen připadal jako balvan, který nelze uzvednout, avšak nyní, když se ukázalo, že jej stačilo jen postrčit, přispívají k tomu, aby lavina byla co největší. Od Siných hor až po Bremerwoord se po lesích potloukají elfská komanda. Už dávno zanechala drobného záškodnictví, teď vedou skutečný boj. Ani se nenadějeme a mohou se k nim přidat volní elfové z Dol Blathanna. V Mahakamu se bouří trpaslíci, dryády z

Brokilonu jsou stále opovážlivější. To je válka, válka ve velkém měřítku. Vnitřní válka, naše! A Nilfgaard vyčkává... Pro koho pracuje čas, co myslíte? V komandech Scoia'tael bojuji třicetiletí, čtyřicetiletí elfové. Ale oni žijí tři sta let! Oni mají dost času! My ho nemáme!"
"Scoia'tael," uznal Henselt, "se stali trnem v naší zadnici. Ochromili mně dopravu a obchod, terorizují venkov. S tím je třeba skoncovat!"
"Jestli nelidé zvolili boj, budou ho mít," souhlasil Foltest. "Byl jsem vždy stoupencem vyjednávání a mírového soužití, ale pokud si oni chtějí měřit síly, ukažme jim, kdo je silnější. Jsem připraven. V Temerii a v Soddenu zničím Veverky během šesti měsíců. Už jednou cedil elfský národ krev. Za našich praotců. Považuji to za tragédii, leč nevidím jiné východisko - ta tragédie se bude opakovat. Elfy je nutno zpacifikovat."
"Když rozkážeš, půjde tvé vojsko na elfy," chopil seslova Demawend. "Ale půjde i na lidi? Na vesničany, ze kterých rekrutuješ svoji pěchotu? Na cechy? Na svobodná města? Scoia'tael jsou jen jedním kamenem v lavině, o níž mluvil Vizimir. Netvařte se tak překvapeně. Po vsích a městech se už začínají nést zvěsti, že na Nilfgaardem obsazených územích žije sedlák anebo řemeslník lépe, svobodněji a v dostatku, že kupecké gildy mají větší výsady... Valí se k nám výrobky z nilfgaardských manufaktur. V Brugge i Verdenu už nilfgaardské peníze vytlačily tuzemskou měnu. Jestli zůstaneme nečinně sedět, zahyneme. Rozhádáni, vtaženi do lokálních konfliktů, zaměstnáni potlačováním rebelií a drceni nilfgaardskou ekonomickou silou. Zahyneme udušením, protože nám Nilfgaard odřízl cestu na Jih a zarazil naši expanzi. A jestli se nebudeme šířit a rozvíjet, pro naše vnuky už tady nebude místo!"
Přítomní panovníci mlčeli. Vizimir Redanský zhluboka vydechl a zvedl se stolu jeden z pohárů. Pil dlouho. Mlčení se protahovalo, déšť bušil do oken, vítr tloukl okenicemi.
"Všechny nepokoje, o nichž byla řeč," konstatoval konečně Henselt, "vyvolává Nilfgaard. Emhyrovi emisaři podněcují nelidi, pobuřují a šíří propagandu. Nešetří zlatem, gildám a cechům slibují nejrůznější výsady, baronům a vévodům vysoká postavení v provinciích, které vytvoří z našich království. Nevím, jak u vás, ale v Kaedwenu se zničehonic vyrojilo plno poustevníků, kazatelů, proroků a jiných zasraných mystiků, hlásajících konec světa..."
"V mé zemi je to podobné," potvrdil jeho slova Foltest. "K čertu, tolik let byl klid. Od doby, kdy můj děd kněžské kastě ukázal, kde je její místo, ti z kněží, kteří přežili, se chopili užitečných zaměstnání. Studovali knihy a učili děcka - vštěpovali jim vědění, léčili nemocné, starali se o mrzáky. Nestrkali nosy do politiky. Teď se najednou probudili a ve svatyních vykřikují samé žvásty. A lůza jim naslouchá a myslí si, že se konečně dovídá, proč je v takové bídě. Zatím jsem to toleroval, protože nejsem tak vznětlivý jako můj děd ani tak háklivý na svou královskou vznešenost a autoritu. Koneckonců, co by to byl za majestát, kdyby se zabýval mečením nějakého bláznivého fanatika. Ale moje trpělivost má své meze. Poslední dobou je hlavním tématem kázání Spasitel, který přijde z Jihu. Z Jihu, považte, přes Jarugu!"
"Bílý Plamen," zahučel Demawend. "Bílá Zima, po ní Bílé Světlo. A svět se obrodí díky Bílému Plameni a Bílé Královně. Taky jsem to slyšel. Je to pozměněná předpověď elfské věštkyně Ithlinne aep Aevenien. Dal jsem zatknout jednoho mnicha, který o tom kázal na vengerberském náměstí. Kat se ho dlouhou dobu vyptával, kolik zlata mu za to Emhyr dal. Ale kazatel jenom pomateně blábolil o Bílém Plameni a Bílé Královně... do samého konce."
"Opatrně, Demawende," zachmuřil se Vizimir. "Takhle stvoříš mučedníky a právě o to Emhyrovi jde. Chytej nilfgaardské agenty, ale s kněžoury buď opatrný. Pořád mají značný vliv a úctu lidu, následky mohou být nepředvídatelné. Máme dost potíží s Veverkami, než abychom mohli riskovat povstání městské chudiny nebo selské bouře."
"K čertu!" odfrkl Foltest. "To nedělejme, tomuhle se vyhněme, tamto neriskujme... Sešli jsme se tu proto, abychom žvanili o tom, co nesmíme? Svolal jsi nás sem, do Hagge, proto, Demawende, abychom fňukali nad svou slabostí a bezmocností, abychom si vzájemně postěžovali? Konečně něco podnikněme! Je třeba rozhodných činů! Je třeba zarazit to, co se kolem děje!"
"To navrhuji od začátku," vzpřímil se Vizimir. "Rozhodné činy."
"Jaké?"
"Co máme dělat?"
Opět se rozhostilo mlčení. Vítr kvílel a okenice tloukly do zdi.
"Proč," otázala se Meve, "všichni civíte na mne?"
"Obdivujeme tvou krásu," zamručel Henselt do pivního korbele.
"To také," souhlasil Vizimir. "Meve, víme všichni, že umíš najít východisko z každé situace. Jsi moudrá žena, máš ženskou intuici..."
"Přestaň mi pochlebovat."
Královna Lyrie sepjala dlaně a zahleděla se na gobelíny s loveckými výjevy. V běhu vypjatí ohaři chňapali mordami po slabinách prchajícího bílého jednorožce. Nikdy v životě jsem neviděla živého jednorožce, napadlo Meve. A už ani nikdy neuvidím.
"Situace, ve které se nacházíme," promluvila, když odtrhla pohled od gobelínu, "mi připomíná dlouhé zimní večery na rivském hradě. Tehdy také často něco visívalo ve vzduchu. Můj muž přemítal, kterou další z mých dvorních dam by zatáhl do postele. Maršál plánoval, jak rozpoutat válku, která by mu přinesla slávu. Čaroděj si představoval, že to on je králem. Služebnictvo bylo líné obsluhovat. Šašek byl smutný, zasmušilý a příšerně nudný. Psi melancholicky vyli a kočky dřímaly, nevšímajíce si myší lezoucích i po jídelním stole. Všichni na něco čekali. Všichni na mně civěli jako vy teď - a já... Já jsem jim ukázala... Ukázala jsem všem, co dovedu, až se cimbuří třáslo a v okolních lesích se medvědi budili ve svých doupatech ze zimního spánku. A pitomé myšlenky se rázem všem vykouřily z hlav. Všichni rázem věděli, kdo tady vládne."
Nikdo se neozval. Ve vytí větru bylo slyšet jen ochraptělé volání stráží na hradbách. Klepání kapek na okenní římsy se změnilo na rychlé staccato.

"Nilfgaard nás pozoruje a čeká," pokračovala Meve. "Nespouští nás z očí. Něco visí ve vzduchu a v mnoha hlavách se líhnou pitomé myšlenky. Ukažme všem, co dovedeme! Je třeba ukázat, kdo je skutečným vládcem! Zatřást cimbuřím hradu upadlého do zimního spánku!"
"Vyhladit Veverky," přidal se bez váhání Henselt. "Zahájit společnou vojenskou operaci. V širokém měřítku. Připravit nelidern krvavou lázeň. Ať Pontar, Gwenllech, Buina zrudnou jejich krví od pramenů k ústím!"
"Vyslat kárnou výpravu proti volným elfům v Dol Blathanna," dodal Demawend zamračeně. "A vojenské posádky do Mahakamu. Pomoci konečně Ervyllovi z Verdenu zničit dryády z Brokilonu. Ano, krvavou lázeň! A s těmi, kteří přežijí, do rezervací!"
"Popudit Cracha an Craite k útoku na nilfgaardské pobřeží," navrhl Vizimir. "Zajistit mu pomoc Ethainovy flotily. Až vzplane požár od Jarugy až po Ebbing, bude to demonstrace naší síly..."
"Málo," zavrtěl hlavou Foltest. "To všechno je málo. Musíme... Vím, co musíme."
"Pověz!"
"Cintra."
"Cože?"
"Vzít Nilfgaarďanům Cintru. Překročme Jarugu, udeřme jako první. Teď, když to nečekají. Vytlačme je zpět za Marnadal."
"Jak? Před chvílí jsme se shodli, jakou je Jaruga překážkou pro vojsko..."
"Pro nilfgaardské vojsko. Ale my kontrolujeme řeku. Držíme ústí, budeme mít volné cesty pro zásobování, křídlo nám budou chránit loďstva Skellige a Cidaris, týl verdenské hrady. Pro Nilfgaard by byla přeprava čtyřiceti, padesáti tisíc vojáků přes řeku úžasně obtížná, my jich můžeme dostat na druhý břeh podstatně víc. Co se tak šklebíš, Vizimire? Chtěls něco, co ukončí čekání? Něco, co ohromí svět? Něco, co z nás znovu učiní velké panovníky? Tím bude Cintra! Cintra nás sjednotí, protože Cintra je symbol! Vzpomeňte si na Sodden. Dosáhli bychom takového vítězství, kdyby mu nepředcházel masakr a mučednická smrt Calanthé? Síly byly vyrovnané, nikdo nepředpokládal, že je tak rozdrtíme. Ale naši vojáci šli Nilfgaarďanům po chřtánech jako vzteklí psi, jen aby pomstili Lvici z Cintry. A je dost těch, jejichž nenávist neuhasila ani krev, prolitá na soddenském poli. Pohleďte na Mořského Kňoura - Cracha an Craite."
"To je pravda," přisvědčil Demawend. "Jarl odpřisáhl Nilfgaardu krvavou pomstu. Za Eista Tuirseacha zabitého v Marnadalu, za Calanthé. Kdybychom zaútočili na levý břeh, podpoří nás celou silou Skellige. Bohové, to by mělo šanci na úspěch! Podporuji Foltestův návrh! Nečekejme, udeřme první, zažeňme ty bastardy za Amell!"
"Pomalu, pomalu," zahučel Henselt. "Nehrňte se tolik zatahat lva za vousy, jelikož lev ještě nezcepeněl. To je za prvé. Za druhé: jestli udeříme první, staneme se agresory, porušíme příměří, které jsme sami potvrdili pečetěmi. Nepodpoří nás Nedamír a jeho Liga, nepodpoří nás Esterad Thyssen. Kdoví, jak se zachová Ethain z Cidaris? Do války se nebude chtít našim cechům, gildám ani šlechtě... A už vůbec ne čarodějům. To musíme mít na paměti."
"Čarodějové budou proti útoku na levý břeh," připustil Vizimir. "Klid zbraní je dílo Vilgefortze z Roggeveenu, Podle jeho plánů se mělo příměří postupně změnit v trvalý mír. Vilgefortz bude proti válce. A Kapitula, věřte mi, udělá to, co řekne Vilgefortz. Po Soddenu je on první v Radě Čarodějů, ať si jiní mágové říkají co chtějí."
"Vilgefortz, Vilgefortz," pohoršil se Foltest. "Ten mág nám nějak vyrostl. Začíná mě rozčilovat, brát neustále ohled na záměry pana Vilgefortze a Kapituly, záměry, které neznám a kterým nerozumím. Ale i to lze zařídit. Co kdyby se v pozici agresora ocitl Nilfgaard? Co kdyby došlo k něčemu v Dol Angra? K nějakému Nilfgaardem zaviněnému pohraničnímu incidentu? Mohli bychom tomu napomoci... Nějaké malé provokaci... Dejme tomu, dojde k útoku na některou aedirnskou či lyrijskou pomezní tvrz? To se rozumí, budeme připraveni, zareagujeme rozhodně a rozhořčeně a za bezvýhradného souhlasu všech, včetně Vilgefortze a jeho čarodějů. A pak, až bude pozornost Emhyra var Emreis obrácena jinam, se o svou vlast upomenou Cintránci. Uprchlíci a exulanti, které v Brugge organizuje maršálek Vissegerd. Má již osm tisíc lidí ve zbrani. Potřebujeme snad lepší hrot kopí? Oni žijí v naději na znovuzískání země, kterou byli nuceni opustit. Jsou připraveni k boji, k útoku na levý břeh. Čekají jen na heslo."
"Na heslo," potvrdila Meve, "a na příslib pomoci. Poněvadž osm tisíc lidí rozpráší pohraniční posádky, nebudou Emhyra ani obtěžovat žádostí o posily. Vissegerd si je toho dobře vědom, ani se nepohne, dokud nebude mít jistotu, že se za jeho Cintránci na levý břeh bez otálení přepraví tvoje armáda, Folteste, posílená redanským vojskem. Ale především čeká Vissegerd na Lvíče z Cintry. Věří, že královnina vnučka přežila řež ve městě. Údajně byla mezi uprchlíky, ale později záhadně zmizela. Exulanti po ní usilovně pátrají, chtějí korunu Cintry předat někomu z královské krve - z krve Calanthé..."
"Nesmysl," usoudil Foltest. "Je to už dva roky. Jestli se za tu dobu dítě nikde neobjevilo, znamená to, že nežije. Tu legendu můžeme pustit z hlavy. Není již Lvice, není Lvíčete, není krve, které by náležela koruna. Vissegerdovým lidem to přirozeně vykládat nebudeme."
"Pošleš tedy cintránské dobrovolníky na smrt?" přimhouřila Meve oči. "Do první linie? Bez upozornění, že Cintra se může obrodit pouze jako vazalská země - pod tvou svrchovaností? Není to pravý důvod, proč nám navrhuješ útok na druhý břeh? Ovládl jsi Sodden a Brugge, brousíš si zuby na Verden... A dostal jsi chuť na Cintru, že?"
"Přiznej se, Folteste," zavrčel Henselt. "Má Meve pravdu? Kvůli tomu nás ženeš do války?"
"Dejte pokoj," sešklebil temerský vladař svou ušlechtilou tvář. "Nedělejte ze mne dobyvatele, který sní o impériu. Oč vám jde? O Sodden a Brugge? Ekkehard Soddenský byl nevlastní bratr mé matky, jakého krále si po jeho smrti měla Svobodná Území zvolit, když ne jeho nejbližšího příbuzného? Krev není voda! Ani Wenzlava z Brugge jsem ke složení vazalského holdu nenutil. Udělal to, aby ochránil zemi! Vždyť za jasného dne mu nilfgaardské zbraně z opačného břehu Jarugy málem blýskají do očí."
"Právě o opačném břehu Jarugy je řeč," ujala se slova královna Lyrie. ,.O tom břehu, na který máme zaútočit, na němž leží Cintra. Zničená, spálená, zbídačená, vylidněná, okupovaná - ale stále Cintra. Cintránci ti, Folteste, nenabídnou

korunu ani nesloží hold. Nechtějí si vybojovat vazalskou zemi. Krev není voda."
"Jestli Cintru... Až Cintru získáme, měla by se stát naším společným protektorátem," navrhl Demawend z Aedirnu.
"Cintra, to je ústí Jarugy - příliš důležitý strategický bod, než abychom si mohli dovolit ztratit nad ním kontrolu."
"Musí to být svobodná země. Svobodná, nezávislá, silná. Musí se stát železnou závorou, předsunutou baštou Severu, a ne pásem spálené země, kde bude nilfgaardská jízda nabírat rychlost k útoku!"
"Dokážeme takovou Cintru vybudovat? Bez Calanthé?"
"Neztrácej nervy, Folteste," ohrnula Meve rty. "Říkala jsem ti přece, že Cintránci nikdy nepřijmou protektorát ani cizí dynastii na trůně. Jestli se jim budeš snažit vnutit svou nadvládu, situace se obrátí. Vissegerd začne vbrzku organizovat vojsko, tentokrát však pod Emhyrovými ochrannými křídly. A jednoho dne ty oddíly stanou proti nám jako přední voj nilfgaardského útoku. Jako hrot kopí, jak ses před chvílí obrazně vyjádřil."
"O tom Foltest dobře ví," frkl Vizimir. "Proto tak usilovně hledá Lvíče, vnučku Calanthé. Nechápete? Krev není voda. Korunu lze získat například i tak, že se vypátrá její dědička a donutí se k sňatku..."
"Zbláznil ses?" rozhněval se temerský král. "Lvíče nežije! Nehledám tu dívku a i kdyby... Ani by mi nepřišlo na mysl, abych ji nutil..."
"Možná bys nutit nemusel," přerušila jej s roztomilým úsměvem Meve. "Pořád je z tebe kus pohledného chlapa, bratránku. A ve Lvíčeti proudí krev Calanthé - tuze horká krev. Znali jsme se s Cali už v mládí. Když uviděla pěkného chlapa, tak hrabala nohama, že kdybys pod ní přihodil chrastí, chytlo by plamenem. Její dcerka Pavetta, matka Lvíčete, byla prý celá po ní. Určitě ani Lvíče nespadlo daleko od stromu. Trochu snahy, Folteste, a dívka by tě dlouho neodmítala. S tím počítáš, jen se přiznej."
"Jasně, že s tím počítá," zachechtal se Demawend. "Jaký se to v hlavě našeho přítele zrodil důmyslný plán! Udeříme na levý břeh, a než se ohlédneme, náš milý Foltest vypátrá děvče a získá její srdíčko; bude mít mladinkou ženušku, kterou posadí na trůn Cintry. Tamní lid bude brečet radostí a samým štěstím si bude až cvrkat do kalhot. Bude mít přece svou královnu, krev z krve Calanthé. Bude mít královnu... jenže zároveň s králem. S králem Foltestem."
"Co je to za žvásty?" vykřikl Foltest, střídavě rudnoucí a blednoucí. "Co jste to vymysleli za blbost? To, co plácáte, nemá žádný smysl."
"Má to smysl," opáčil suše Vizimir. "Protože já vím, že někdo vyvíjí nezměrnou snahu, aby to dítě vypátral. Kdo, Folteste?"
"To je samozřejmé! Vissegerd a Cintránci!"
"Ne, oni ne. Alespoň ne oni sami. Ještě někdo. Někdo, na jehož cestě zůstávají mrtvoly. Někdo, kdo se nevyhýbá podplácení, vydírání ani mučení... Když je už o tom řeč, není náhodou pán jménem Rience ve službě někoho z vás? Ha, podle toho, jak se tváříte, vidím, že buď není, anebo se nepřiznáte, což přijde nastejno. Nicméně je po tom děvčeti pátráno - a to způsobem, který nutí k zamyšlení. Ptám se, kdo po ní pátrá?"
"K čertu!" uhodil Foltest pěstí do stolu. "Já ne! Ve snu by mě nenapadlo ženit se s nějakým děckem kvůli nějakému trůnu! Já přece..."
"Ty přece už čtyři roky udržuješ tajný milostný poměr s baronkou La Valette," usmála se opět Meve. "Vrkáte jako dva holoubci a čekáte, až starý baron konečně natáhne brka. Co tak čumíš? Víme o tom všichni. Za co, myslíš, platíme špiónům? Ovšem pro trůn Cintry by, drahý bratránku, byl nejeden vladař ochoten obětovat osobní štěstí..."
"Počkat," poškrábal se Henselt ve vousech. "Nejeden vladař, říkáš. Musí to být zrovna Foltest? Jsou tady i jiní. Svého času chtěla Calanthé provdat vnučku za Ervyllova syna. Ervyll si může dělat na Cintru laskominy. A nejen on..."
"Hmm," zamručel Vizimir. "Ervyll má tři syny... Ovšem i někteří zde přítomní mají potomky mužského pohlaví. Co, Meve? Nesnažíš se náhodou zamést stopy?"
"Mne laskavě vynechte," obdařila je lyrijská královna okouzlujícím úsměvem. "Je pravda, že se po světě potloukají dva mí potomci. Plody mladistvého pobláznění... Pokud je už někde nepověsili. Na každý pád, postrádají sebemenší schopnosti k panování. Jeden jak druhý. Byli dokonce ještě hloupější než jejich otec, ať je mu země lehká. Kdo si pamatuje mého nebožtíka chotě, ten ví, co to znamená."
"Já jsem ho znal," přisvědčil král Redanie. "A synové jsou ještě hloupější? Hrome, myslel jsem, že to už ani nejde... Promiň, Meve."
"Maličkost, Vizimire."
"Kdo má ještě syny?"
"Ty, Henselte."
"Můj syn je ženatý."
"A od čeho máme traviče? Pro trůn Cintry, jak tu někdo trefně poznamenal, by byl leckdo ochoten obětovat osobní štěstí. Bohatě by se to vyplatilo!"
"To bych si vyprosil! A nechte si ty narážky! Jiní vládci mají též syny!"
"Nedamir z Hengforsu má dva. Sám je přitom vdovec, a ne starý. Nezapomínejte ani na Esterada Thyssena."
"Ty bych vyloučil," zavrtěl hlavou Vizimir. "Hengfors a Kovir plánují dynastické svazky mezi sebou navzájem. Cintra a Jih je nezajímají. Hmmm... Ervyll z Verdenu... Ten to má ovšem blízko."
"Je někdo, kdo to má ještě blíž," napadlo náhle Demawenda.
"Kdo?"
"Emhyr var Emreis. Je svobodný. A zdá se, že je mladší než ty, Folteste."
"Mor na něj!" zamračil se redanský vládce. "Kdyby to byla pravda... Emhyr by s námi pěkně vyjebal! Není pochyb, že šlechta a lid Cintry půjdou vždy za krví Calanthé. Dovedete si představit, co by se stalo, kdyby se Emhyr zmocnil Lvíčete? Kurva, to by nám ještě scházelo! Královna Cintry a císařovna Nilfgaardu!"
"Císařovna!" vyprskl Henselt. "Přeháníš, Vizimire. Nač by Emhyr tu holku potřeboval, na jaký šlak by se s ní ženil? Pro

trůn Cintry? Emhyr už přece Cintru má! Dobyl království a udělal z něj nilfgaardskou provincii! Sedí na trůně celou prdelí a ještě má dost místa, aby se mohl vrtět."
"Uvědom si," upozornil Foltest, "že Emhyr ovládá Cintru právem či spíš bezprávím uchvatitele. Kdyby získal dědičku koruny a oženil se s ní, mohl by svou vládu legalizovat. Došlo ti to? Nilfgaard svázaný manželstvím s cintránskou dynastií, s krví Calanthé, to už není Nilfgaard nájezdník, na nějž cení zuby celý Sever. To je Nilfgaard soused, s nímž je třeba počítat. Jak by ses mohl opovážit hnát jej za Marnadal, za Amellské pohoří? Útokem na království, na jehož trůně sedí legitimně vnučka Lvice z Cintry? Mor! Nevím, kdo hledá to děvče. Já jsem je nehledal. Ale všem vám dávám na vědomí, že teď začnu. Sice si pořád myslím, že dívka už nežije, ale nesmíme riskovat. Ukázalo se, že je příliš důležitou osobou. Jestli žije, musíme ji nalézt!"
"Dohodneme rovnou, za koho ji provdáme, když ji najdeme?" ušklíbl se Henselt. "Takovou věc nelze ponechat náhodě. Samozřejmě, že bychom ji mohli dát Vissegerdovým dobrovolníkům, ať jim poslouží jako symbol a standarta, zosobnění jejich boje. Ale jestli má být osvobozená Cintra k užitku nám všem... Víte, o co mi jde? Když Nilfgaardu vyrveme Cintru, můžeme Lvíče posadit na trůn. Ale manžela může mít jen jednoho. Potřebujeme takového, který ohlídá naše zájmy v ústí Jarugy. Má někdo z vás zájem?"
"Já ne," zašprýmovala Meve. "Nehodila, bych se do role ženicha."
"Mějme na zřeteli i zde nepřítomné," řekl vážně Demawend. "Ervylla, Nedamíra, Thyssenidy. A Vissegerda. I on by nás mohl neočekávaně zaskočit a Lvíče by mu mohlo posloužit nejenom jako symbol a standarta. Nebyl by to první morganatický sňatek. Vissegerd je starý a ošklivý jako kravské lejno, ale když se dívka napojí lektvary z absintu a damiánu, může to mít překvapivé výsledky. Zapadá do našich záměrů král Vissegerd?"
"Ne," odsekl Foltest. "Do mých rozhodně ne."
"Hmm..." připojil se Vizimir. "Ani do mých ne. Vissegerd je nástrojem, nikoliv partnerem, přesně takovou roli, žádnou jinou, odehraje při útoku na Nilfgaard. Navíc, jestli je tím, kdo tak urputně pátral po Lvíčeti, skutečně Emhyr var Emreis, nesmíme si dovolit riskovat."
"To v žádném případě," přisvědčil Foltest. "Lvíče se nesmí dostat Emhyrovi do rukou. Nesmí se dostat do rukou nikomu nežádoucímu... Živé."
"Smrt dítěte?" pousmála se Meve. "Ohavné řešení, páni králové. Nedůstojné a nepotřebně drastické. Nejprve dívku najděme, protože ji zatím vůbec nemáme. Potom ji dejte mně. Zavřu ji na dva roky v nějakém horském hrádku, pak ji provdám za některého z mých rytířů. Až si na ni znovu vzpomeneme, bude mít už dvě děti a další břicho."
"Čili, pokud dobře počítám, půjde o tři další eventuální uchazeče, nárokující si cintránský trůn," pokýval hlavou Vizimir.
"Ne, Meve. Je to vskutku ohavné, ale Lvíče, jestli přežilo, musí zemřít nyní. Státní zájem! Pánové?"
Déšť bušil do oken, Mezi věžemi hradu Hagge se hnal vichr.
Vládcové mlčeli.

*

"Vizimir, Foltest, Demawend, Henselt a Meve," vyjmenovával maršál. "Setkali se na tajné poradě na hradě Hagge nad řekou Pontarem."
"Jaká symbolika," podotkl zády odvrácený černovlasý muž v losím kabátci. Na světlé kůži byly vidět rezavé skvrny a odřeniny od zbroje. "Není to ještě ani čtyřicet let, co právě pod Hagge porazil Virfuril Medella a nastolil tak svou vládu na horním Pontaru. A dnes Demawend, syn Virfurilův, zve na Hagge Foltesta, syna Medellova, a s ním ještě Vizimira z Tretogoru, Henselta z Ard Carraigh a veselou vdovičku Meve z Lyrie. Setkávají se a tajně se radí. Domýšlíš se o čem, Coehoorne?"
"Domýšlím," odvětil stručně maršál. Nepřenesl ani o slůvko více. Věděl, že zády otočený muž nesnáší plané tlachání a komentování jasných faktů.
"Nepozvala Ethaina z Cidaris," otočil se muž v losím kabátci, založil si ruce na prsou a zvolna se prošel od okna ke stolu a zpět. "Nepozvali Ervylla z Verdenu, Esterada Thyssena ani Nedamira. To znamená, že jsou si velice jisti anebo jsou velice nejistí. Nepozvali nikoho z Kapituly Čarodějů. To je zajímavé. A lze toho využít. Coehoorne, postarej se, aby se čarodějové o té poradě dověděli, o tom, že je králové zjevně přehlížejí. Zdá se mi, že poslední dobou měli mágové z Kapituly v tomto ohledu nějaké pochybnosti. Vyjasni jim situaci."
"Rozkaz."
"Jsou nové zprávy od Rience?"
"Žádné."
Muž se zastavil u okna. Stál tam dlouho, zahleděn do deště. Coehoorn čekal, neklidně svíral a otevíral ruku na hlavici meče. Obával se, že bude muset vyslechnout dlouhý monolog. Věděl, že u okna stojící muž považuje takový monolog za rozhovor, za poctu a projev důvěry. Maršál o tom věděl, leč i nadále poslouchal cizí monology s nechutí.
"Co říkáš na tuto zemi, guvernére? Oblíbil sis svou provincii?"
Překvapeně sebou trhl. Takovou otázku nečekal. Ale s odpovědí neváhal. Nerozhodnost stejně jako neupřímnost se mu mohly vymstít.
"Ne, Výsosti, neoblíbil. Tahle země je taková... ponurá."
"Bývávala jiná," řekl muž, aniž by se otočil. "A zase bude, uvidíš. Ještě uvidíš krásnou, šťastnou Cintru, Coehoorne. Slibuji ti to. Ale nevěš hlavu, dlouho tě tu držet nebudu. Správu provincie převezme někdo jiný. Tebe budu potřebovat v Dol Angra. Odcestuješ tam okamžitě po potlačení rebelie. Potřebuji teď v Dol Angra někoho zodpovědného, někoho, kdo se nenechá vyprovokovat veselou vdovou z Lyrie ani Demawendem... Chystají provokaci. Postavíš do latě mladé důstojníky. Zchladíš horké hlavy. Necháš se vyprovokovat, ale až když vydám rozkaz. Ne dříve!"

"Ano!"
Z předpokoje se ozvalo zařinčení zbroje a ostruh, zaslechli rovněž hlasy. A zaklepání na dveře. Muž v kabátci z losí kůže se otočil od okna a souhlasně kývl hlavou. Maršál se uklonil a odešel.
Muž se vrátil ke stolu, usedl a sklonil hlavu nad mapami. Dlouze nad nimi přemítal, nakonec opřel čelo o spletené prsty rukou. Ohromný briliant v jeho prstenu zajiskřil ve světíc svící tisícem odlesků.
Dveře lehce zaskřípěly.
"Výsosti?"
Muž se nepohnul. Ale maršál si všiml, že se jeho ruce zachvěly - poznal to podle záblesku briliantu. Opatrně vstoupil a potichu za sebou zavřel dveře.
"Něco nového, Coehoorne? Rience?"
"Ne, Výsosti. Ale dobré zprávy. Rebelie v provincii je rozbita. Porazili jsme vzbouřence, jen málo jich stačilo uprchnout do Verdenu. Zajali jsme vůdce, vévodu Windhalma z Attre."
"Dobrá," řekl muž, nadále si opíraje hlavu o ruce. "Windhalm z Attre... Dej mu srazit hlavu... Ne, stít ne. Popravit jiným způsobem. Efektně, dlouze a krutě. Pochopitelně, že veřejně, je nezbytný odstrašující příklad. Ať se jiní zaleknou. Jinak mne, Coehoorne, ušetři podrobností. V hlášení nežádám nijak podrobný popis, nevyžívám se v tom."
Maršál schýlil hlavu, polkl slinu. Ani on se v tom nevyžíval. V žádném případě. Přípravu a vykonání popravy hodlal svěřit odborníkům. A neměl nejmenší chuti vyptávat se odborníků na podrobnosti. Tím méně se toho účastnit.
"Zúčastníš se exekuce," zvedl muž hlavu, sebral se stolu, dopis a zlomil pečeť. "Oficiálně. Jako guvernér provincie Cintry. V mém zastoupení. Já se na to dívat nebudu. To je rozkaz, Coehoorne!"
"Ano, pane!" maršál se ani nesnažil skrýt mrzutost a nespokojenost. Před mužem, který vydal rozkaz, se nesmělo skrývat vůbec nic. A málokomu to kdy prošlo.
Muž pohlédl do otevřeného dopisu a takřka okamžitě ho hodil do ohně v krbu.
"Coehoorne."
"Ano, Výsosti?"
"Nebudu čekat na Rienceovo hlášení. Přikaž mágům, ať navážou telepatické spojení s naším rezidentem v Redanii. Ať předají můj výslovný rozkaz, jenž má být bezodkladně vyřízen Rienceovi. Obsah rozkazu je následující: Rience musí přestat otálet, musí se přestat zdržovat zaklínačem. To může špatně skončit. Se zaklínačem si nelze zahrávat, je příliš chytrý, než aby přivedl Rience na stopu. Opakuji, Rience musí neprodleně zorganizovat atentát, zaklínače jednou provždy zneškodnit - zabít. Potom musí zmizet, ukrýt se a čekat na rozkazy. Kdyby mezitím přišel na stopu čarodějky, nechá ji na pokoji. Yennefer nesmí spadnout vlas z hlavy. Zapamatoval sis to, Coehoorne?"
"Ano, pane."
"Zpráva musí být zašifrovaná a důkladně zabezpečená před magickým rozluštěním. Upozorni na to čaroděje. Jestli selžou, jestli někdo nepovolaný pozná obsah tohoto rozkazu, ponesou odpovědnost."
"Ano, pane," odkašlal si maršál a vzpřímil se.
"Co ještě, Coehoorne?"
"Graf... On je už tady, Výsosti. Přibyl na váš rozkaz."
"Už?" usmál se muž. "Podivuhodný spěch. Doufám, že neuštval toho vraníka, kterého mu všichni záviděli. Nechť vstoupí."
"Mám být přítomen při rozhovoru, Výsosti?"
"Samozřejmě, guvernére Cintry." Z předsálí povolaný rytíř vstoupil do komnaty těžkým, rázným krokem, s řinčením černé zbroje. Zastavil se, hrdě se vztyčil, odhodil z ramene mokrý a zablácený černý plášť a položil dlaň na jílec těžkého meče. O levý bok si opřel černou přilbici s křídly dravého ptáka. Coehoorn pohlédl rytíři do tváře. Spatřil v ní jen tvrdou vojáckou pýchu a odhodlanost. Neuviděl nic z toho, co by bylo možno očekávat ve tváři člověka, který poslední dva roky strávil ve věži; v místě, z něhož, podle všeho očekávání, mohl vyjít pouze na popraviště. Maršál se usmál do vousů. Věděl, že bláznivou odvahu a pohrdání smrtí projevují zvláště mladíci bez představivosti. Věděl to velmi dobře, sám kdysi takovým mladíkem byl.
Muž za stolem si opřel bradu o sepjaté ruce s propletenými prsty a bedlivě si příchozího prohlížel. Mladík se napjal jako struna.
"Aby bylo vše jasné," oslovil ho muž za stolem. "Věz, že provinění, kterého ses v tomto městě před dvěma lety dopustil, ti v žádném případě nebylo odpuštěno. Získáš pouze ještě jednu šanci, dostaneš ještě jeden rozkaz. Na tom, jak jej vykonáš, bude záležet moje rozhodnutí ohledně tvého dalšího osudu."
Tvář mladého rytíře se ani nezachvěla, nezachvělo se ani jediné pírko na křídlech zdobících o bedro opřenou přilbu.
"Nikdy nikoho neobelhávám, nikomu nedávám planou naději," pokračoval sedící muž. "Na to, aby sis zachránil krk před katovskou sekerou, můžeš mít jisté vyhlídky, pokud se, to se rozumí, tentokrát nedopustíš žádného omylu. Na úplnou milost máš jen chabou naději. Na moje odpuštění a zapomenutí... žádnou."
Rytíř v černé zbroji ani tentokrát nehnul brvou, ale Coehoornovi neunikl záblesk jeho očí. Nevěří mu, pomyslel si. Nevěří mu a dělá si naděje. Dělá velkou chybu.
"A teď pozor," pokračoval muž za stolem. "I ty, Coehoorne. Protože rozkazy, které za chvíli vydám, se budou týkat rovněž tebe. Za chvíli. Musím si promyslet jejich formulaci."
Maršál Menno Coehoorn, guvernér provincie Cintry a budoucí vrchní velitel armády v Dol Angra, zvedl hlavu a ztuhnul s rukou na meči. Stejný postoj zaujal rytíř v černém brnění. Oba čekali. Tiše. Trpělivě. Tak bylo nutno čekat na rozkazy, jejichž formulaci si právě promýšlel imperátor Nilfgaardu Emhyr var Emreis, Deithwen Addan yn Carn aep Morvudd - Bílý Plamen Tančící na Mohylách Nepřátel.

*

Ciri se probudila.
Ležela nebo spíš napůl seděla opřena o vysoko nastlané podušky. Obklady, které měla na čele, byly již teplé a téměř suché. Nemohla vydržet svědění kůže, tak si je strhla. Těžce se jí dýchalo, hrdlo měla vyprahlé a nos ucpaný zaschlou krví. Ale elixíry a zaklení účinkovaly. Bolest, která ji ještě nedávno hrozila roztrhnout lebku, ustoupila. Cítila už jen tupé pulsování a pocit tlaku na spáncích.
Hřbetem ruky se opatrně dotkla nosu. Už nekrvácela.
To jsem měla divný sen, pomyslela si. První sen po mnoha dnech. První, kdy jsem se nebála. První, který se mne přímo netýkal. Byla jsem... pozorovatelem. Všechno jsem viděla jakoby shůry, z výšky... Jako kdybych byla ptákem. Nočním ptákem.
Sen, ve kterém jsem viděla Geralta.
Ve snu byla noc. Noc a déšť, který čeřil hladinu kanálu a šelestil na střechách domů a skladů. V dešti se leskla ohlazená prkna mol a můstků, paluby lodí a bárek... A byl tam Geralt. Ne sám. Byl s ním člověk ve směšném kloboučku se splihlým pérem. A útlá dívka v zeleném plášti s kapuci. Všichni tři šli pomalu a opatrně po mokrém a kluzkém můstku...
Viděla jsem je shora. Jako pták. Noční pták.
Geralt se zastavil.
"Je to ještě daleko?" zeptal se. "Ne," odpověděla dívka, střásajíc vodu se zeleného pláště. "Jsme už skoro na místě... Hej, Marigolde, neopožďuj se, mohl bys zabloudit..."
"Hrome, kde je Filippa?"
"Ještě před chvíli jsem ji viděl, letěla podél kanálu..."
"Hnusné počasí..."
"Pojďme. Veď nás, Shani... Mezi námi, odkud znáš toho mastičkáře? Co s ním máš společného?"
"Čas od času mu prodávám různé léky šlohnuté z fakultního laboratoria. Co tak civíš? Otčím mi na studia nic nedá, potřebuji peníze... A s opravdovými léky pomůže lidem i šarlatán... Přinejmenším je neotráví... Tak pojďme..."
Divný sen, pomyslela si Ciri. Škoda, že jsem se vzbudila. Chtěla bych vědět, co bude dál. Chtěla bych vědět, co tam dělají. Kam jdou...
Z vedlejší místnosti sem doléhaly hlasy, které ji probudily. Matka Nenneke mluvila rychle, byla nanejvýš rozrušená a rozhněvaná.
"Zklamala jsi mou důvěru," říkala. "Neměla jsem to dovolit. Měla jsem se domyslet, že tvá antipatie k ní způsobí neštěstí. Měla jsem zasáhnout, protože... protože tě znám. Jsi bezohledná a nelítostná, ke všemu se ukázalo, že jsi také neopatrná a nezodpovědná. Ubližuješ tomu dítěti, nutíš je k námaze, kterou není schopno snést. Nemáš srdce, Yennefer."
Ciri napjala sluch, chtěla uslyšet čarodějčinu odpověď, její tvrdý, chladný, kovový hlas. Chtěla uslyšet, jak zareaguje, jak velekněžku zesměšní, jak se vysměje její přepjaté starostlivosti. Jak řekne to, co obvykle říká, že být čarodějkou není snadné, že to není poslání pro panenky vypálené z tenkého porcelánu anebo vyfoukané z křehkého skla. Ale Yennefer odpověděla tiše. Tak tiše, že dívka nejenže nerozuměla, ale nebyla schopna ani rozeznat jednotlivá slova.
Usnu, uvědomila si, opatrně a jemně ohmatávajíc stále citlivý a rozbolavěný nos, plný sražené krve. Vrátím se do svého snu. Chci vědět, co dělá Geralt. Tam u kanálu, v noci, v dešti...
Yennefer ji držela za ruku. Šli obě dlouhou temnou chodbou mezi kamennými sloupy, možná sochami - potmě Ciri nedokázala rozeznat tvary. Ale v černém stínu někdo byl, někdo se tam skrýval a pozoroval je. Slyšela šepoty, tiché jako šumění vánku.
Yennefer ji držela za ruku. Šla rychle a jistě a rozhodně, Ciri jí sotva stačila. Před nimi se otevíraly dveře. Po řadě, jedny za druhými. Nekonečné množství bran před nimi bez sebemenšího zvuku otevíralo těžká, obřílmí křídla.
Temnoty houstly. Před nimi se tyčila další brána. Yennefer nezpomalila krok, ale Ciri náhle věděla, že tato brána se sama neotevře. A získala náhle úděsné přesvědčení, že není dovoleno jí projít, že je zakázáno ji vůbec otevřít. Že za touto branou na ni něco čeká...
Zastavila se a pokusila se vytrhnout, avšak Yennefer ji držela silně, neúprosně ji vlekla kupředu. A Ciri konečně pochopila, že byla zrazena, oklamána, prodána. Že od počátku, od prvního setkání byla pořád jen hračkou - loutkou na provázku. Vzepřela se ještě jednou a vytrhla se ze sevření. Temnota se zachvěla, šepoty okamžitě utichly. Čarodějka udělala ještě krok dopředu, zastavila se, otočila a pohlédla na ni.
- Jestli se bojíš, vrať se.
- Je zakázáno otevřít tu bránu. Ty o tom víš.
- Vím.
- A přesto mě tam vedeš.
- Jestli se bojíš, vrať se. Ještě je čas na návrat, pro tebe ještě není pozdě.
- A ty?
- Pro mne pozdě je.
Ciri se ohlédla. Navzdory černé temnotě viděla brány, které již minuly - vzdálenou, hlubokou perspektivu. A odtamtud, z dálky, ze tmy uslyšela...
Klapot podkov, řinčení černého brnění. Šumění křídel dravého ptáka. A hlas. Tichý, skrz lebeční kost se provrtávající hlas...
"Zmýlila ses. Spletla sis vesmír s hvězdami odrážejícími se na vodní hladině."
Probudila se. Prudce zvedla hlavu, shodila přitom obklad. Byl mokrý a chladivý, tedy čerstvý. Byla zalita potem, ve

skráních jí opět zvonila a tepala tupá bolest. Na jejím lůžku seděla Yennefer. Hlavu měla odvrácenou, takže Ciri jí neviděla do tváře - viděla jen záplavu havraních vlasů.
"Zdál se mi sen," zašeptala Ciri. "V tom snu..."
"Já vím," řekla čarodějka zvláštním, nesvým hlasem. "Proto jsem tady. Jsem u tebe."
V temnotě za oknem šuměl déšť v listí stromů.

*

"Hrome," zaláteřil Marigold, střásaje vodu s okraje promočeného klobouku. "To není dům, ale hotová vodní tvrz. Čeho se ten dryáčník bojí, že se tak opevnil?"
U nábřeží přivázané loďky a čluny se lenivě houpaly na vodě, s dutým boucháním se srážely boky, vrzaly a chrastily upoutávacími řetězy.
"Tohle je přístavní čtvrť," vysvětlovala Shani. "Není tady nouze o padouchy a ničemy, místní i odjinud. Myhrmana navštěvuje dost lidí, nosí mu peníze... Kdekdo o tom ví. I o tom, že bydlí sám. Tak se zabezpečil. Divíte se mu?"
"Ani trochu," hodnotil Geralt pohledem obydlí postavené na kůlech, zaražených do dna kanálu asi tři sáhy od břehu. "Přemýšlím, jak bychom se mohli dostat do toho vodního domu. Snad kdybychom si nenápadně vypůjčili některou z těch loděk..."
"Není třeba," řekla medička. "Má tam padací můstek."
"A jak ho přesvědčíš, aby ho spustil? Kromě toho tam vidím ještě pevné dveře, a beranidlo sebou nemáme."
"Nechte to na mně."
Na zábradlí mola bezhlesně přistála velká šedá sova, zatřepala křídly, načepýřila se a proměnila ve Filippu Eilhart, rovněž načepýřenou a zmoklou.
"Co já tady dělám?" zamumlala čarodějka nahněvaně. "Co tady s vámi dělám, hrome? Balancuji na mokrém klacku... a na hranici velezrady. Jestli se Dijkstra doví, že jsem vám pomáhala... A ke všemu to mrholení! Když prší, létá se mi hrozně. Je to tady? To je Myhrmanův dům?"
"Ano," přisvědčil Geralt. "Poslouchej, Shani. Zkusíme..."
Shlukli se v hlubokém stínu pod okrajem rákosové střechy blízké kůlny. Z taverny na protější straně kanálu dopadl na vodu pruh světla. Rozlehl se odtamtud zpěv, smích a křik. Na nábřeží se vypotáceli tři opilí námořníci. Dva se hádali, doráželi na sebe a častovali se únavně jednotvárnými nadávkami. Třetí, opíraje se o vyvažovací kůl, močil do kanálu. Falešně si přitom hvízdal.
Beng, zazvonil úder na železnou desku pověšenou na řemeni na zábradlí. Beng!
Mastičkář Myhrman pootevřel okénko a vyhlédl ven. Lucerna, již držel v ruce ho leda oslňovala, postavil ji tedy stranou.
"Co za hovado otravuje uprostřed noci?" houkl vztekle. "Jestli máš chuť klepat, prašivče, šmatlavý otrapo, klepej si do svojí duté makovice! Mám tady narychtovanou kuši! Marš pryč, ožralo, a fofrem, jestli nechceš mít v řiti šest coulů šípu!"
"Pane Myhrmane! To jsem já, Shani!"
"He?" vyklonil se mastičkář z okénka. "Slečinka Shani? Teď, v noci? Co se děje?"
"Spusť můstek, pane Myhrmane! Přinesla jsem, co jsi chtěl!"
"Teď, potmě? Nemohlas přijít ve dne?"
"Ve dne je všude plno zvědavých očí," vysvětlovala drobná postava na nábřeží. "Kdyby se prozradilo, co ti nosím, vyrazí mě z Akademie. Mám úplně promočené střevíce. Spusť můstek, ať už nestojím na dešti!"

"Nejsi sama, slečinko," řekl podezřívavě mastičkář. "Obvykle chodíš sama. Kdo je to s tebou?"
"Přítel, žák jako já. To jsem měla jít v noci sama do téhle prožluklé čtvrti? Nenapadlo tě, co by tu mohlo poctivé děvče potkat? Pusť mě už konečně, k šlaku!"
Myhrman si něco mručel pod nosem, nicméně uvolnil rumpál. Můstek sjel se skřípotem dolů a bouchl o prkna mola. Mastičkář přešel ke dveřím a odsunul závory. Neodkládaje samostříl, opatrně vyhlédl.
Pěst v černé rukavici se stříbrnými nýty, která letěla k jeho spánku, neuviděl. Ale ačkoliv byla noc tmavá, měsíc v novu a obloha zamračená, spatřil znenadání deset tisíc oslnivě jiskřících hvězd.

*

Toublanc Michelet ještě jednou pečlivě obtáhl brouskem ostří meče. Chtěl budit dojem, že je na tuto práci dokonale soustředěný.
"Máme tedy pro tebe oddělat jednoho člověka," odložil brousek, přeleštil čepel kouskem promaštěné králičí kůže a kriticky si prohlédl břit. "Běžnýho člověka, kterej se potlouká po Oxenfurtu, nemá ani gardu, ani eskortu, ani ochranku. Nemá dokonce ani jednoho pacholka. Abysme ho dostali, nemusíme vniknout do žádný tvrze, radnice, strážnice anebo opevněný usedlosti... Je to správně, váženej pane, rozuměl jsem ti dobře?"
Muž s tváří zohavenou jizvou po spálenině přikývl a lehce přimhouřil vlhké tmavé oči.
"Mimoto," pokračoval Toublanc, "se po smrti toho chlápka nebudeme muset třebas půl roku někde skrývat, protože nás nikdo nebude honit ani hledat. Stráž ani lovci odměn. Nemusíme se obávat rodový kletby ani krevní msty. Jinak řečeno, pane Rience, máme pro tebe odrovnat obyčejnýho, všedního, ničím výjimečnýho kořena?"

Muž s jizvou neodpověděl. Toublanc pohlédl na bratry sedící nehybně na lavici. Rizzi, Flavius a Lodovico mlčeli jako vždy. V jejich skupině oni jen zabíjeli, na jednání byl Toublanc. Jako jediný z nich chodil kdysi Toublanc do chrámové školy. Nezabíjel o nic méně zručně než jeho bratři, ale navíc uměl číst a psát. A hovořit.
"A na sejmutí takového nezajímavýho šediváka, pane Rience, nenajímáš ledajakýho rabijáta z přístavu, ale nás, bratry Micheletovy? Za sto novigradských korun?"
"To je vaše běžná sazba," ucedil zjizvený. "Je to tak?"
"Není," popřel to Toublanc chladně, "poněvadž tohle není běžná práce, nenecháváme se najímat na obyčejný kořeny. Ledaže... Pane Rience, tahle mrtvola tě bude stát dvě stovky. Dvě stě neořezaných zlaťáků s ražbou novigradských pregéřů. Víš proč? Protože tahle věc má nějakej háček, váženej pane. Nemusíš nám říkat, jakej háček, bez toho se obejdem. Ale zaplatíš nám za něj. Dvě stě korun, řekl jsem. Za takovou cenu můžeš už teď považovat toho kořena za mrtvýho. Jestli s naší cenou nesouhlasíš, budeš si na tu práci muset najít někoho jinýho."
Ve zkyslým vínem a zatuchlinou páchnoucím sklepě zavládlo ticho. Po udusané zemi běžel, hbitě kmitaje nohama, velký pavouk. Flavius Michelet ho s chrupnutím rozšlápl, bleskurychlým pohybem nohy, téměř bez změny pozice a naprosto bez změny výrazu tváře.
"Souhlasím," promluvil Rience. "Dostanete dvě stě. Jdeme."
Toublanc Michelet, řemeslný vrah od čtrnáctého roku svého života ani cuknutím víčka nedal najevo své překvapení. Nepočítal, že se mu podaří usmlouvat více než sto dvacet, nanejvýš sto padesát. V tom okamžiku získal přesvědčení, že v té práci skrytý háček ocenil příliš lacino.

*

Mastičkář Myhrman se probral na podlaze své světnice. Ležel svázaný jako beran. Bolelo ho v zátylku, vzpomněl si, že se tam při pádu uhodil u dveřní zárubeň. Bolel ho také spánek, do něhož dostal ránu. Nemohl se ani pohnout a hrudník mu těžce a nemilosrdně drtila vysoká bota. Mastičkář vyvaloval oči a křivil tvář, jak se díval nahoru. Bota patřila vysokému muži s vlasy bílými jak mléko. Neviděl mu do obličeje, byl zastíněn před světlem lampy stojící stranou na stole.
"Neber mi život..." zaskučel. "Ušetři mě, u všech bohů... Dám peníze... Všechny ti dám... Ukážu, kde jsou schované..."
"Kde je Rience, Myhrmane?"
Mastičkář se roztřásl, jak uslyšel ten hlas. Nebyl žádný ustrašenec, nebylo moc věcí, kterých by se bál. Ale všechny ty věci byly v hlase bělovlasého. A ještě několik navíc.
Nadlidským úsilím ovládl hrůzu plazící se mu vnitřnostmi jako studený, obludný červ.
"Cože?" předstíral nechápavost. "Kdo? Koho hledáš?"
Vysoký muž se sklonil a Myhrman mu pohlédl do tváře. Uviděl jeho oči. Při tom pohledu mu žaludek stoupl až do krku.
"Dost, Myhrmane, bez vytáček," ozval se ze stínu známý hlas Shani, medičky z fakulty. "Když jsem u tebe byla před třemi dny, seděl v tamhletom křesle muž v kožešinou podšitém plášti. Pil víno. A ty nikdy nikoho nehostíš, to by musel být tuze důležitý návštěvník. Obtěžoval mě, zval mě na tancovačku ke "Třem Zvonkům". Dokonce jsem ho musela klepnout přes pazoury, když je měl moc vlezlé, vzpomínáš si? Tys mu ještě povídal: Nech ji na pokoji, pane Rience, musím se študáky dobře vycházet kvůli kšeftu. A řehtali jste se oba, ty i ten tvůj pan Rience s připálenou hubou. Nedělej teď ze sebe hlupáka, nejsme hloupější než ty. Odpověz mu, dokud se tě ptá po dobrém."
Ech, ty liško pálená, pomyslel si mastičkář. Ty zrzavá běhno, ty zrádná zmije, však já si tě najdu, odplata tě nemine... Jen abych se z toho vykroutil...
"Jaký Rience?" zakňoural a svíjel se v marné snaze uvolnit se zpod paty, jež mu bolestivě tlačila na hrudní kost. "Jak mám vědět, kdo to je a kde ho hledat? Chodí sem za mnou různí lidé, já je ani..."
Bělovlasý se sehnul ještě níž. Zatímco ještě zesílil tlak jedné boty na mastičkářova žebra, z druhé pomalu vytáhl dýku.
"Myhrmane," promluvil potichu. "Věř mi anebo nevěř. Jestli mi ale okamžitě neřekneš, kde je Rience, jakým způsobem s tebou udržuje spojení... Po kouscích tě dám sežrat úhořům v kanálu. Začnu ušima..."
V tom hlase bylo něco, co způsobilo, že mastičkář bez váhání uvěřil v každé slovo. Zíral na čepel dýky a věděl, že je stejně ostrá jako skalpely, které sám používal k otevírání nežitu a vředů. Rozklepal se, divže o jeho hruď opřená bota nezačala poskakovat. Ale mlčel. Musel mlčet. Zatím. Protože kdyby se Rience vrátil a zeptal se, proč ho prozradil, Myhrman by musel ukázat proč. Jedno ucho, pomyslel si, jedno ucho musím vydržet. Pak povím...
"Nač ztrácet čas a špinit se krví?" ozval se ze stínu hluboký alt. "Proč riskovat, že se bude vytáčet a lhát? Nechejte mě použít můj způsob. Bude mluvit tak rychle, div si neukousne jazyk. Přidržte ho."
Myhrman zavyl a vzepjal se v poutech, ale bělovlasý ho přitiskl kolenem k podlaze, popadl ho za vlasy a zkroutil mu hlavu na stranu. Vedle nich někdo poklekl. Mastičkář ucítil vůni parfému a mokrých ptačích per, na skráních lehounký dotyk prstů. Chtěl vykřiknout, avšak hrdlo se mu sevřelo - dokázal jen zaskřehotat.
"Už bys chtěl křičet?" zapředl mu bezprostředně u ucha měkký alt jako kočka. "Brzy, Myhrmane, příliš brzy. Ještě jsem nezačala. Ale hned začnu a jestli máš v mozkové kůře nějaké závity, přeorám ti je trochu do hloubky. A potom poznáš, jak se dá křičet."

*

"Nuže," konstatoval Vilgefortz po vyslechnutí zpráv, "naši králíčci se pokoušejí o samostatnou činnost. Začali samostatně plánovat a jejich myšlení se překvapivě rychle vyvíjí z úrovně taktické na úroveň strategickou. Zajímavé. Ještě nedávno, v Soddenu, uměli jedině cválat s řevem a máváním mečem v čele jízdy. Dokonce se i zapomínali ohlížet,

zdali jejich jezdci nezůstali příliš pozadu anebo zda necválají docela jiným směrem. A dnes, no prosím, na hradě Hagge rozhodují o osudech světa. Velmi zajímavé. Ale mám-li být upřímný, očekával jsem to."
"Víme," přisvědčil Artaud Terranova. "Pamatujeme, žes nás varoval. Proto tě o tom hned informujeme."
"Děkuji," usmál se mladý černokněžník.
Tissaia de Vries náhle nabyla přesvědčení, že o skutečnostech, o nichž ho před chvílí zpravili, dávno věděl. Ani slovem to ale nedala najevo. Sedíc vzpřímená na židli, upravovala si své krajkové manžety, levá se jí totiž zdála poněkud shrnutější než pravá. Všimla si nevrlého pohledu Terranovy i Vilgefortzova pobavení. Věděla, že její pověstné puntičkářství okolí buď rozčiluje, anebo baví. Ale zhola nic si z toho nedělala.
"Co na to Kapitula?"
"Nejdřív," vysvětloval Terranova, "bychom chtěli poznat tvoje stanovisko, Vilgefortzi."
"Nejdřív," pravil černokněžník, "něco pojezme a popijme. Času máme dost. Vidím, že jste prochladlí a unavení z cesty. Kolik přestupů při teleportech, smím-li se zeptat?"
"Tři," pokrčila rameny Tissaia de Vries.
"Já jsem to měl blíž," protáhl se Artaud. "Stačily dva. Ale přiznávám, že náročné."
"Všude je tak ošklivé počasí?"
"Všude."
"Tak se posilněme dobrým jídlem a starým červeným vínem z cidarských vinic. Lydie, mohu prosit."
Lydie van Bredevoort, Vilgefortzova asistentka a osobní sekretářka, se zjevila u závěsu jako duch. Usmála se očima na Tissaiu de Vries. Čarodějka, dokonale ovládajíc svou tvář, odpověděla přívětivým úsměvem a kývnutím hlavou. Artaud Terranova vstal a dvorně se uklonil. Rovněž on bezvadně ovládal svou tvář. Znal Lydii.
Dvě služebné v dlouhých sukních rychle donesly na stůl příbory, talíře a poháry. Lydie van Bredevoort lehce vyčarovala plamínek mezi palcem a ukazováčkem, a pak zapálila voskovice ve svícnech na stole. Tissaia zahlédla na její ruce šmouhu od olejové barvy. Vtiskla si to do paměti, aby mohla později, po večeři, poprosit mladou čarodějku o ukázku nejnovějšího díla. Lydie byla nadaná malířka.
Večeřeli mlčky. Artaud Terranova si nic neodpíral, bez okolků si nabíral z mís a snad až příliš často cinkal stříbrnou pokličkou konvice s červeným vínem. Tissaia de Vries jedla pomalu, více pozornosti než jídlu věnovala uložení souměrné kompozice z talířů, misek, příboru a ubrousku. Prostírání jí stále připadalo nerovné a nepravené a nevyhovovalo jejímu smyslu pro pořádek a estetickému cítění. Pila s mírou. Vilgefortz jedl a pil ještě střídměji. Lydie, to se rozumí, nejedla a nepila vůbec.
Svíce hořely dlouhými žlutočervenými plamínky. Na okenní vitráže ťukaly kapky deště.
"Tak, Vilgefortzi," promluvil Terranova, přestože se ještě přehraboval vidličkou v míse, hledaje nějaký šťavnatý kousek zvěřiny. "Jaký je tvůj názor na svévolné počínání našich králů? Hen Gedymdeith a Francesca nás poslali sem, jelikož chtějí vědět, co si o tom myslíš. Tissaia a já jsme rovněž zvědaví. Kapitula chce v této záležitosti zaujmout jednotné stanovisko. A jestliže se rozhodneme přistoupit k akci, musíme postupovat jednotně. Co tedy radíš?"
"Lichotí mi," prohlásil Vilgefortz a gestem poděkoval Lydii, když mu chtěla na talíř přidat brokolici, "že moje mínění ohledně této věci má být pro Radu rozhodující."
"To nikdo neřekl," dolil si Artaud vína. "Rozhodnutí přijmeme společně, až se Kapitula sejde. Ale je užitečné poslechnout si ještě předtím cizí názory, abychom měli jasno. Posloucháme tě."
- Jestli jste po večeři, přejděme do pracovny, navrhla Lydie telepaticky s úsměvem v očích. Terranova se na ni podíval a jedním tahem vypil to, co měl v poháru. Do dna.
"Dobrý nápad," utřel si Vilgefortz prsty do ubrousku. "Tam se budeme cítit pohodlněji, navíc budeme chráněni proti magickému odposlechu. Pojďme. Tu konvici můžeš vzít sebou, Artaude."
"To neodmítnu. Je to můj oblíbený ročník."
Přešli do pracovny. Tissaia nemohla odolat, aby zvědavě nezašilhala směrem k pracovnímu koutu. Kádinky, tyglíky, zkumavky a rozličné magické přípravky byly zabezpečeny krycím kouzlem, avšak Tissaia de Vries byla Arcimistryní, což znamená, že neexistovala kamufláž, jíž by nedokázala proniknout. Zaujalo ji, čím se čaroděj poslední dobou zabývá. V mžiku rozpoznala konfiguraci nedávno používané aparatury. Sloužila k určování místa pobytu ztracených osob a k psychovizi metodou "krystal, kov, hornina". Mág někoho hledal anebo řešil nějaký teoretický logistický problém. Vilgefortz z Roggeveenu byl znám svou zálibou v luštění podobných problémů.
Usadili se do vyřezávaných ebenových křesel. Vilgefortz dal své asistentce pohledem znamení, Lydie je přijala a odešla. Tissaia neznatelně vydechla.
Všichni věděli, že Lydie van Bredevoort miluje Vilgefortze z Roggeveenu, že jej léta miluje tichou, vroucnou, nepolevující láskou. Černokněžník o tom pochopitelně věděl také, ale nedával to najevo. Lydie mu to usnadňovala: ze své strany nikdy neučinila sebemenší krok, svůj cit mu nevyjevila myšlenkou - a kdyby i mohla mluvit, neřekla by o něm jistě ani slovo. Byla příliš hrdá. Vilgefortz s tím rovněž nic nedělal, protože Lydii nemiloval. Ovšemže z ní mohl udělat svou milenku, ještě pevněji ji k sobě připoutat a kdoví, učinit ji tak šťastnou. Někteří mu to radili. Vilgefortz to neudělal. Byl na to příliš přímý a zásadový. A tak byla situace sice beznadějná, leč stabilní - což svým způsobem uspokojovalo oba.
"Říkáte tedy," ujal se slova mladý černokněžník, "že Kapitula zvažuje, jaký postoj má zaujmout k nečekaným plánům a iniciativám našich panovníků? Zcela zbytečně. Měli bychom je prostě ignorovat."
"Jakže?" ztuhl Artaud Terranova s pohárem v levé a konvicí v pravé ruce. "Rozuměl jsem dobře? Máme nečinně sedět? Máme dovolit..."
"Už jsme dovolili," upozornil ho Vilgefortz. "Protože nás nikdo o dovolení nežádal. Ani žádat nebude. Opakuji, předstírejme, že o ničem nevíme. Je to jediná rozumná reakce."

"Jenže to, co vymysleli, může rozpoutat válku, a to ve velkém měřítku!"
"Jenže to, co vymysleli, se dovídáme nekonkrétně ze záhadného a velmi nejistého zdroje. Tak nejistého, že mi neodbytně přichází na mysl slovo dezinformace. A pokud je to i pravda, soudím, že jejich záměry jsou a ještě dlouho zůstanou jen ve stádiu plánování. Jestli nakonec budou chtít něco podnikat doopravdy... Inu, v takovém případě se přizpůsobíme okolnostem."
"Chceš naznačit," pohoršil se Terranova, "že budeme tancovat tak, jak nám oni zahrají?"
"Přesně tak, Artaude," upřel na něho Vilgefortz zrak a v očích mu zablesklo. "Zatancuješ, jak ti zahrají. Nebo půjdeš ze sálu. Pódium pro orchestr je příliš vysoko, než abys tam mohl lézt a nutit každého muzikanta hrát na jinou notu. Uvědom si to konečně. Jestli se domníváš, že je možné jiné řešení, mýlíš se. Pleteš si vesmír s hvězdami odrážejícími se na vodní hladině."
Kapitula učiní to, co on rozkáže, pomyslela si Tissaia de Vries. I když bude svůj rozkaz vydávat za radu. Jsme všichni figurkami na jeho šachovnici. Vyrostl, dostal se nahoru, oslnil nás svým leskem a podrobil si nás. Teď jsme pouhými pěšáky v jeho hře. Ve hře, jejíž pravidla neznáme. Levá manžeta se opět shrnula jinak než pravá. Čarodějka ji přepečlivě urovnala.
"Králové již přešli od přípravy svých plánů k jejich uskutečňování," promluvila tiše. "V Aedirnu a Kaedwenu začala široká ofenzíva proti Scoia'tael. Teče krev mladých elfů. Dochází k pronásledování nelidí, k pogromům. Hovoří se o tažení proti volným elfům z Dol Blathanna a Siných hor. To je masová vražda. Mám snad vyřídit Gedymdeithovi a Enid Findabair, že radíš, abychom nečinně přihlíželi? Abychom dělali, že nic nevidíme?"
Vilgefortz k ní obrátil tvář. Teď změníš taktiku, pomyslela si Tissaia. Jsi hráč, rozeznal jsi sluchem, jaké kostky se kutálejí po stole. Změníš způsob hry, uhodíš na jinou strunu.
Vilgefortz z ní nespouštěl zrak.
"Máš pravdu," potvrdil uváženě. "Máš pravdu, Tissaio. Válka s Nilfgaardem je jedna věc, vyvražďování nelidí druhá. To nemůžeme dopustit. Navrhuji svolat sněm, všeobecné shromáždění až po Mistry třetího stupně, tedy i ty, kteří po Soddenu zasedají v královských radách. Promluvíme s nimi a doporučíme jim, aby vládce krotili."
"Jsem jednoznačně pro," souhlasil Terranova. "Svolejme sněm a připomeňme všem, komu jsou povinováni loajalitou. Vždyť v současné době přisluhují králům dokonce někteří členové naší Rady. Patří k nim Carduin, Filippa Eilhart, Fercart, Radcliffe, Yennefer..."
Při vyslovení posledního jména sebou Vilgefortz trhl. Jen v duchu, samozřejmě. Ovšem Tissaia de Vries byla Arcimistryní, ucítila myšlenku, impuls přeskakující od magické aparatury ke dvěma na stole ležícím knihám. Oba svazky byly neviditelné, skryté magií. Čarodějka se zkoncentrovala a prolomila clonu.
Aen Ithlinnespeath, proroctví Ithlinne Aegli aep Aevenien, elfské věštkyně. Proroctví konce civilizace, předpověď zkázy, zničení a návratu barbarství. To vše má nastat zároveň s postupem ledovců, sunoucích se od hranic věčného sněhu a ledu. A druhá kniha... Velmi stará... Poničená... Aen Hen Ichaer... Starší Krev - Krev Elfů?
"Tissaio? Co ty na to?"
"Souhlasím," opravila čarodějka polohu prstenu, který se jí nepatřičně pootočil na prstě. "Souhlasím s Vilgefortzovým návrhem. Svolejme sněm. Nejrychleji, jak to bude možné."
Kov, hornina, krystal, uvažovala. Hledáš Yennefer. Proč? A co má Yennefer společného s Ithlinninou věštbou? A se Starší Krví Elfů? Jaké sítě to spřádáš, Vilgefortzi?
- Promiňte, omluvila se telepaticky Lydie van Bredevoort, když vešla do místnosti. Čaroděj vstal.
"Omluvte mne," požádal, "ale je to naléhavé. Čekám na ten dopis už od včerejška. Bude to jen chvilka."
Artaud zívl a opět šálil po konvici. Tissaia se podívala na Lydii. Mladá čarodějka se usmála. To se rozumí, zase jen očima. Jinak nemohla.
Před čtyřmi lety, z nařízení svého mistra, to znamená Vilgefortze, se Lydia van Bredevoort zúčastnila zkoumání vlastností artefaktu, jenž byl nalezen při vykopávkách ve starodávné nekropoli. Předmět se ukázal být obtížen zlomocnou kletbou. Zaktivoval se pouze jedenkrát. Z pěti průzkum provádějících čarodějů zahynuli tři bezprostředně na místě, čtvrtý přišel o oči, obě ruce a zešílel. Lydie vyvázla s popáleninami, rozdrcenou spodní čelistí a tak silnou deformací hrdla a hrtanu, že se postižené orgány žádným způsobem nedaly zregenerovat. Bylo tedy použito mimořádně účinné iluze, aby lidé při pohledu na Lydiinu tvář neomdlévali. Byla to neobyčejně silná a precizně provedená iluze, ovšem pro zraky Vyvolených nebyla pochopitelně žádnou překážkou.
"Hmm..." odložil Vilgefortz dopis. "Díky, Lydie."
Lydie se usmála a připomněla:
- Posel čeká na odpověď.
"Žádná nebude."
- Rozumím. Nechala jsem připravit pokoje pro hosty.
"Děkuji ti. Tissaio, Artaude, promiňte mi to krátké zdržení. Přejděme k věci. Kde jsme skončili?"
Zatím nikde, odvětila v duchu Tissaia de Vries. Avšak poslouchám tě pozorně. Protože tak jako tak budeš nakonec muset přejít k věci, která tě skutečně zajímá.
"Aha," začal Vilgefortz rozvážně. "Už vím, o čem jsem chtěl hovořit. Jde mi o služebně nejmladší členy Rady. O Fercarta a Yennefer. Fercart, pokud je mi známo, má blízko k Foltestovi z Temerie, zasedá společně s Triss Ranuncul v jeho královské radě. Ale kam zařadit Yennefer? Zmínil ses, Artaude, že patří k těm, kteří slouží královským zájmům."
"Artaud přeháněl," opáčila Tissaia nevzrušeně. "Yennefer bydlí ve Vengerbergu, a tak ji Demawend někdy požádá o radu či pomoc. Ale rozhodně nelze říci, že by byla jeho stálou rádkyní. Neřkuli tvrdit, že je v Demawendových službách."
"Co s jejím zrakem? Doufám, že už je v pořádku."

"Ano. V pořádku."
"Velmi dobře. Měl jsem starost... Víte, chtěl jsem s ní navázat spojení, ale ukázalo se, že odcestovala. Nikdo nemá tušení kam."
Hornina, kov, krystal, uvědomila si Tissaia de Vries. Všechno, co Yennefer nosí, je aktivní - neodhalitelné psychovizí. Touhle metodou ji nenajdeš, můj milý. Jestli si Yennefer nepřeje, aby někdo věděl, kde se nachází, nikdo se to nedoví.
"Napiš jí," poradila mu s klidem, uhlazujíc si krajkové manžety. "Dopis odešli obvyklým způsobem. Spolehlivě dojde. A Yennefer, ať je kdekoli, odpoví. Vždycky odpovídá."
"Yennefer," připojil Artaud, "mizí celkem často. Někdy na celé měsíce. Příčiny bývají vesměs dosti triviální..."
Tissaia na něj pohlédla se stisknutými rty. Prostořeký čaroděj zmlkl. Vilgefortz se pousmál.
"Právě," řekl. "Právě to mne napadlo. Svého času udržovala intimní vztah s... jistým zaklínačem. Geraltem, nemýlím-li se. Pokud si vzpomínám, nebyla to pouhá milostná pletka. Yennefer to prý prožívala velmi..."
Tissaia de Vries se napjala, stiskla prsty na opěradlech křesla.
"Proč se ptáš? To je soukromá záležitost. Nic nám po ní není."
"Jistěže," podíval se Vilgefortz na dopis položený na stole. "Nic nám po tom není. Nechci nevychovaně vyzvídat, mám pouze starost o duševní stav a emoce jedné členky Rady. Zajímala by mne reakce Yennefer na zprávu o smrti toho... Geralta. Zda by se s tím dokázala vyrovnat, aniž by upadla do deprese, smířit se s tím bez přehnaného zármutku?"
"Nepochybně ano," odvětila upjatě Tissaia. "Takové zprávy totiž Yennefer čas od času dostává. A pravidelně vychází najevo, že jsou to výmysly."
"Je to tak," potvrdil Terranova. "Ten Geralt se o sebe dovede postarat. Není divu. Je to mutant, nelidský automat naprogramovaný k tomu, aby zabíjel, a nedal se zabít. A co se týče Yennefer, máš zbytečné obavy. Známe ji, ona emocím hned tak nepodlehne. Začala si se zaklínačem, jistě. Fascinovala ji zřejmě přítomnost smrti, s kterou si ten chlápek neustále pohrává. Ale až mu to jednou nevyjde, bude pokoj."
"Nicméně," uzavřela suše Tissaia de Vries, "zaklínač dosud žije."
Vilgefortz se záhadně usmál a znovu pohlédl na dopis.
"Skutečně?" řekl. "Nemyslím."

*

Geralt se lehce otřásl a spolkl slinu. Polevil první otřes po vypití elixíru, začal se dostavovat účinek. V první řadě se projevil mírnou, leč nepříjemnou závratí, která vždy doprovázela adaptaci zraku na tmu.
Adaptace proběhla rychle. Temnota noci se vyjasňovala, všechno kolem získalo různé odstíny šedi a kontury, zpočátku mizející a mlhavé, avšak postupně stále kontrastnější, zřetelnější a ostřejší. V uličce ústící na nábřeží, před chvílí ještě temné jako vnitřek bečky od dehtu, Geralt už jasně viděl potkany, čenichající okolo kaluží a odpadků pod popraskanými zdmi.
Vlivem morhenského nápoje se mu rovněž zbystřil sluch. Opuštěná zákoutí, odkud bylo ještě před chvílí slyšet jen šumění deště, ožila nejrůznějšími zvuky. Slyšel vřískání rvoucích se kocourů, štěkot psů z druhé strany průplavu, halas a smích z oxenfurtských krčem a šenků, zpěv z námořnické putyky a kdesi mezi tím dokonce i melodii - vzdálený trylek flétny. Ožily temné, spící domy. Geralt začínal rozlišovat chrápání jejich obyvatel, dupání volů ve stájích i frkání koní v maštalích. Z některého domu v hloubi uličky zaslechl dušené, trhané vzdechy ženy při milování.
Zvuky nabíraly na síle. Rozeznal již jednotlivá slova pijáckých písniček, dověděl se jméno milence vzdychající ženy. Od kanálu, z Myhrmanova domku, k němu doléhalo zajíkavé, nesrozumitelné blekotání mastičkáře, přivedeného telepatickým vyšetřováním Filippy Eilhart do stavu naprostého a patrně trvalého zblbnutí.
Blížilo se svítání. Konečně přestalo pršet a zvedl se vítr, který mohl rozehnat mraky. Na východě se zřetelně rozjasňovalo.
Náhle něco vyplašilo potkany, rozprchli se do všech stran a poschovávali se.
Uslyšel kroky. Čtyř anebo pěti lidí, přesněji to nemohl určit. Pohlédl nahoru, ale Filippu nezahlédl.
Okamžitě změnil taktiku. Jestli byl Rience v blížící se skupině, měl malou šanci na jeho dopadení. S jeho eskortou by se musel pustit do boje, jemuž se chtěl vyhnout. Ze dvou důvodů: za prvé byl pod vlivem elixíru, takže by ti lidé museli zemřít, za druhé by Rience měl čas, aby unikl.
Kroky se blížily. Geralt vystoupil ze stínu.
Proti němu šel Rience. Geralt ho poznal okamžitě, instinktivně, třebaže ho nikdy předtím neviděl. Jizvu po popálenině, upomínku na Yennefer, skrýval stín vržený kápí.
Byl sám. Jeho doprovod se neukázal, zůstal ve skrytu, v uličce. Geralt ihned pochopil proč. Ještě dříve než uslyšel tichý skřípot mečů pomalu vytahovaných z pochev. Dobrá, pomyslel si. Když o to prosíte, dobrá.
"Lovit tě je radost," oslovil ho tiše Rience. "Není třeba tě stíhat. Objevíš se tam, kde jsem tě chtěl mít."
"Nápodobně," opáčil zaklínač nevzrušeně. "Také já jsem tě tady chtěl mít. A mám."
"Musels Myhrmana pěkně zmáčknout, když ti řekl o amuletu a prozradil, kde je schovaný. A jak ho zaktivizovat, aby vyslal zprávu. Jenže o tom, že ten amulet vysílá současně zprávu i varování, Myhrman nevěděl a nemohl ti to vyzradit ani kdybys ho smažil na žhavém uhlí. Rozdal jsem hodně takových amuletů. Věděl jsem, že dříve nebo později na některý z nich narazíš."
Na rohu uličky se objevila čtveřice lidí. Pohybovali se zvolna, pružně a neslyšně. Neustále se kryli ve stínu, vytasené meče drželi tak, aby je neprozradil lesk čepelí. Zaklínač je pochopitelně viděl naprosto zřetelně. Ale nedal to najevo.
Dobrá, vrahouni, pomyslel si. Jestli si o to říkáte, máte to mít.
"Čekal jsem," hrál o čas Rience, "a dočkal jsem se. Chci tě konečně sprovodit ze světa, ty odporný proměněnče."

"Ty chceš? Přeceňuješ se, ty jsi jenom nástroj. Bídák placený za špinavou práci. Kdopak tě najal, svině?"
"To bys chtěl vědět, mutante? Ty mně říkáš, že jsem svině? Víš, co jsi ty? Na cestě ležící hovno, které je třeba odstranit, aby si člověk nezašpinil boty. Ne, neřeknu ti, kdo to je, ačkoli bych mohl. Zato ti povím něco jiného, abys měl cestou do pekla o čem přemýšlet. Vím už, kde je parchant, kterého jsi skrýval. A vím, kde je ta tvoje čarodějnice Yennefer. Ona mého pána nezajímá, ale já mám s tou kurvou osobní účty. Až s tebou skoncuji, zajdu si to vyřídit s ní. Bude litovat, že si kdy hrála s ohněm. Ó ano, velmi trpce bude litovat - a velmi dlouho."
"To jsi neměl říkat," usmál se zlověstně zaklínač, zaplaven pocitem bojové euforie vyvolané reakcí elixíru s adrenalinem. "Dokud jsi to nevyslovil, měls šanci přežít. Teď už nemáš."
Silné trhnutí vlčího medailonu ho upozornilo na záludný útok. Uskočil, bleskově tasil a čepelí s runovým nápisem odrazil a zneškodnil mocný výboj magické energie, vržený proti němu. Rience zvedl ruku k čarodějnému gestu, ale v poslední chvíli zbaběle couvl. Nepokusil se o další zaklení, chvatně se stáhl do uličky. Zaklínač ho nemohl pronásledovat: vrhli se na něho ti čtyři, kteří se domnívali, že je kryje tma. Meče se zaleskly.
Byli to profesionálové. Všichni čtyři. Vycvičení, zkušení, sehraní zabijáci. Vrhli se na něj ve dvojicích, dva zleva, dva zprava. V párech - jeden se vždy kryl za zády druhého. Zaklínač si zvolil ty nalevo. K elixírem vyvolané euforii se přidal vztek.
První lotr zaútočil fintou z dexteru, ale jen proto, aby odskočil a dal tomu za zády příležitost k zákeřnému bodnuti. Geralt se otočil piruetou, vyhnul se oběma a toho druhého sekl zezadu - samým koncem čepele, přes týl, šíji a záda. Udeřil silně, zuřil. Na zeď vystříkla krev.
Ten první pohotově ustoupil, aby uvolnil místo druhému páru. Noví útočníci se rozdělili, udeřili na něho meči ze dvou stran tak, aby šlo odrazit jen jednu ze zbraní - druhá musela zasáhnout. Geralt nekontroval, zavířil v piruetě a prošel mezi nimi. Aby se nesrazili navzájem, museli oba porušit sehraný rytmus, nacvičené kroky. Jeden se dokázal pružně prohnout a uskočit jako kočka. Druhý ne. Ztratil rovnováhu, pootočil se zády. Zaklinač přešel do protisměrné piruety a s rozmachem ho ťal přes kříž. Zuřil. Ucítil, jak nabroušená morhenská ocel přetíná páteř. Uličkou se z ozvěnou rozlehlo zavytí, při němž tuhla krev v žilách. Ostatní dva se na něj divoce vrhli, zasypali jej ránami, které odrážel jen s nejvyšším úsilím. Opět se zatočil v piruetě, aby unikl vražedným ostřím. Ale místo, aby se unaveně opřel zády o zeď a bránil se, přešel do protiútoku.
Neočekávali to, nestihli odskočit a rozdělit se. Jeden z nich kontroval, ale zaklínač neudeřil přímo, obratem uhnul a sekl dozadu, poslepu, jen podle pohybu vzduchu. Mířil nízko, na břicho. Zuřil. Zasáhl. Zaslechl dušený výkřik, ale neměl čas se ohlédnout. Poslední ze zabijáků byl již vedle něho, již udeřil bleskovým, ošklivým sinistrem, kvartou. Geralt jej odrazil v posledním okamžiku, staticky, bez obratu, kvartou z dexteru. Jeho protivník, využívaje setrvačnosti parády, se odrazil jako pružina a sekl z půlobratu, zeširoka a silně. Zbytečně silně. Geralt se už zase otáčel. Vrahova zbraň, těžší než zaklínačův meč, švihla do prázdna a strhla muže za sebou. Mocný rozmach mu vzal rovnováhu. Zaklínač vyšel z půlpiruety těsně při něm, v bezprostřední blízkosti. Spatřil jeho zkřivenou tvář, vytřeštěné oči. Zuřil. Udeřil. Krátce, ale silně. A přesně. Přímo do těch očí.
Slyšel pronikavý křik Shani, která se na můstku snažila vytrhnout Marigoldovi z rukou.
Rience rozhrnul plášť, ustupoval pozpátku do uličky, zvedal a vztahoval před sebe obě ruce, z nichž už začal světélkovat magický přísvit. Geralt sevřel jílec meče a bez rozmýšlení se rozběhl na něj. Čaroděj neovládl strach. Nedokončil zaklení, s nesrozumitelným křikem se dal na útěk. Ale Geralt mu rozuměl, poznal, že Rience volá o pomoc. Že škemrá o záchranu.
A záchrana přicházela. Ulička vzplála oslnivým jasem, na oprýskané, vlhkými skvrnami pokryté stěně domu se rozzářil ohnivý ovál teleportu. Rience se k němu vrhl. Geralt skočil. Zuřil strašlivě.

*

Toublanc Michelet zasténal, zkroutil se a oběma rukama si stiskl rozpárané břicho. Cítil, jak z něho uniká krev, silně tryskající mezi prsty. Opodál ležel Flavius. Ještě před chvílí sebou škubal. Teď se už nehýbal. Toublanc stiskl víčka, pak pomalu otevřel oči. Avšak sova sedící vedle Flavia nemohla být přeludem, protože nezmizela. Znovu zasténal a odvrátil tvář.
Nějaká ženská, podle hlasu velmi mladá, hlasitě křičela:
"Pusť me! Tam jsou ranění! Já musím... Já jsem medička, Marigolde! Pusť mě, slyšíš?!"
"Nepomůžeš jim," odpovídal ten, koho nazvala Marigold "Ne po zaklínačském meči... Nechoď tam. Nedívej se... Prosím tě, Shani, nedívej se na to!"
Toublanc poznal, že si k němu někdo klekl. Ucítil vůni parfému a mokrého peří. Uslyšel tichý, mírný, chlácholivý hlas. Sotva rozlišoval slova, přerušoval je křik a vzlykání té mladé dívky. Té medičky. Ale jestli medička pořád křičela... kdo tedy klečel vedle něho? Toublanc vzdychl.
"...dobré. Všechno bude v pořádku."
"Zkur... vy... syn..." vypravil ze sebe přerývaně. "Rience... řekl nám... obyčejnej kořen... A on to byl... vědmák... Háček... Bohové... Moje střeva..."
"Tiše, tiše, chlapče. Uklidni se. Už je to dobré. Už to nebolí. Že to nebolí? Pověz mi, kdo vás do toho dostal? Kdo vás kontaktoval s Riencem? Kdo ho doporučil? Kdo vás tak podvedl? Řekni mi to, hochu. A všechno bude dobré. Uvidíš. Řekni mi to, prosím."
Toublanc ucítil v ústech krev, ale neměl silu ji vyplivnout. S lící přitisknutou na vlhkou zem otevřel ústa, krev vytékala sama.
Necítil už nic.

"Pověz mi to," opakoval měkký hlas. "Pověz, synáčku."
Toublanc Michelet, nájemný vrah od čtrnáctého roku života, zavřel oči, usmál se krvavým úsměvem. A vyšeptal, co věděl.
Když otevřel oči, spatřil dýku s uzounkou čepelí a filigránskou zlatou rukojetí. "Neboj se," šeptal laskavý hlas, zatímco se ostrý hrot dotkl jeho spánku. "Nebude to bolet." Vážně to nebolelo.

*

Dostihl čaroděje v poslední chvíli, těsně před portálem. Meč odhodil, ruce měl volné, prsty se zaťaly do lemu pláště. Rience zakolísal, škubnutí ho prohnulo, přinutilo k několika krůčkům zpět. Vztekle sebou trhl, prudkým pohybem serval sponu pláště a osvobodil se. Pozdě.
Geralt ho otočil úderem pravé pěsti do ramene a vzápětí ho udeřil levou - do šíje pod uchem. Rience se zatočil, ale neupadl. Zaklínač k němu měkce přiskočil a vší silou ho uhodil pěstí do břicha. Čaroděj hekl a splihl na pěsti, Geralt ho popadl za límec, smýkl jím a povalil ho na zem. Kolenem přitlačený Rience zvedl ruku a otevřel ústa k zaklínadlu. Geralt opět švihl pěstí a udeřil ho shora. Přímo do úst. Rty praskly jako lusky hrachu.
"Dárek od Yennefer už máš," zachrčel. "Teď dostaneš můj."
Udeřil znovu. Čarodějova hlava poskočila, na jeho čelo a tvář prskla krev. Geralt se podivil - necítil bolest, ale nepochybně byl při boji raněn, protože to byla jeho krev. Nezabýval se tím, neměl teď čas hledat rány a ošetřovat je. Zvedl pěst a uhodil Rience opět. Zuřil.
"Kdo tě poslal? Kdo tě najal?"
Rience po něm plivl krví. Zaklínač ho znovu udeřil.
"Kdo?"
Ohnivý ovál teleportu silněji vzplál, světlo zalilo celou uličku. Zaklínač ucítil z oválu proudící Moc, ucítil ji ještě dříve než se jeho medailon začal horečně, varovně chvět.
Rience rovněž ucítil vlnu energie tryskající z teleportu - nadcházející pomoc. Zařval, hodil sebou jako veliká ryba. Geralt se mu zapřel koleny do prsou, vztáhl ruku, složil prsty do znamení Aard a udeřil jím do planoucího portálu. To byla chyba. Z portálu nikdo nevyšel. Vytryskla z něj pouze Moc a tu si vzal Rience.
Na čarodějových prstech vyrostly šesticoulové ocelové spáry. Zaťaly se do Geraltových prsou a ramen se slyšitelným, třesknutím - prošel jimi výboj energie. Zaklínač odletěl v křeči dozadu. Otřes byl tak silný, že ucítil i uslyšel, jak mu zapraštěly bolesti zaťaté zuby.
Rience se pokusil zvednout, ale hned zase padl na všechny čtyři, lezl k teleportu po kolenou. Geralt konečně popadl dech, vytáhl z boty dýku. Čaroděj se ohlédl, zvedl se a skočil. Zaklínač také skočil, rychleji. Rience se opět ohlédl a zaječel. Geralt stiskl jílec dýky. Zuřil. Strašlivě zuřil.
Něco ho zachytilo zezadu, přidrželo a znehybnilo. Medailon na jeho šíji prudce zatepal, stejně jako bolest v poraněných ramenou.
Asi deset kroků za ním stála Filippa Eilhart. Její zvednuté dlaně vrhaly matnou zář - dva světelné pásy. Oba se dotýkaly jeho zad, rozlévaly se po ramenou a svíraly je světelnými pouty. Vzepřel se, bezvýsledně. Nemohl se pohnout z místa. Mohl se jen dívat, jak se Rience potácivým krokem blíží k teleportu.
Rience pomalu, beze spěchu vstoupil do světla portálu, ponořil se do něj, rozplynul se a zmizel. V následujícím okamžiku ovál zhasl a ulička se opět ponořila do husté, neproniknutelné trny.

*

Někde na střechách bylo slyšet mňoukání koček. Geralt, kráčeje k čarodějce, zvedl svůj meč a prohlédl si jeho ostří.
"Proč, Filippo? Proč jsi to udělala?"
Čarodějka o krok couvla. Stále držela v dlani dýku, která ne tak dávno vnikla do lebky Toublanca Micheleta.
"Proč? Vždyť víš."
"Ano," potvrdil. "Teď už vím."
"Jsi zraněn, Geralte. Necítíš bolest, protože jsi omámen zaklínačským elixírem, ale podívej se, jak krvácíš. Uklidni se, ať se k tobě mohu bez obav přiblížit a postarat se o tebe. K ďasu. nedívej se tak! A nepřibližuj se ke mně! Ještě krok a budu nucena... Nechoď blíž, prosím! Nechci ti ublížit, ale jestli se přiblížíš...!"
"Filippo!" křikl Marigold, stále objímající vzlykající Shani. "Zešílelas?"
"Ne," odpověděl za ni s hořkostí zaklínač. "Ona je při zdravých smyslech a dokonale ví, co dělá. Celou dobu to věděla. Využila nás. Podvedla. Zradila..."
"Uklidni se," opakovala Filippa Eilhart. "Nerozumíš tomu a není třeba, abys porozuměl. Musela jsem udělat to, co jsem udělala. Nenazývej to zradou, byla to má povinnost, abych nezradila věc větší, než si dovedeš vůbec představit. Věc velkou a důležitou, tak důležitou, že je třeba pro ni bez váhání obětovat věci podružné, když jsi postaven před takovou volbu. K čertu. Geralte, žvaníme tady, a ty stojíš v kaluži krve. Uklidni se a dovol, abychom tě ošetřily, já a Shani."
"Ona má pravdu!" rozkřičel se Marigold. "Jsi raněný, do hajzlu! Je třeba tě ošetřit a zmizet odsud! Hádat se můžete potom!"
"Ty a tvoje velká věc..." nevšímaje si trubadúra, postoupil zaklínač vrávoravým krokem kupředu. "Tvoje velká věc a tvoje volba, Filippo, to je chladnokrevně probodnutý raněný, když ti už prozradil to, cos chtěla vědět a co já jsem se dozvědět nesměl. Tvoje velká věc je Rience, kterému jsi dovolila utéct, aby náhodou neprozradil jméno svého pána, aby mohl dál vraždit. Tvoje velká věc jsou mrtví, kteří tu nemuseli být. Vlastně jsem se špatně vyjádřil. Ne mrtví. Věci

podružné!"
"Věděla jsem, že to nepochopíš."
"Nepochopím. Nikdy. Ale o co jde, vím. Vaše velké věci, vaše války, váš boj za spásu světa... Cíl, který světí prostředky... Poslouchej, Filippo. Slyšíš ten vřískot? To se kocouři perou za velkou věc. O vládu nad hromadou smetí. Žádná podružná věc, tam taky teče krev. Tam probíhá válka. Ale představ si, že na obě ty války, lidskou i kočičí, já kašlu."
"To se ti jenom zdá," zasyčela čarodějka. "Začne se tě to týkat, a to dřívé než si myslíš. I tebe čeká rozhodnutí a volba. Ovládá tě sudba - víc než si chceš připustit. Myslel sis, že vezmeš pod ochranu dítě, malou dívenku. Omyl. Přijal jsi plamen, který může už brzy zapálit svět. Náš svět, tvůj, můj i dalších. A ty budeš postaven před volbu. Jako já. Jako Triss Ranuncul. Jako Yennefer. Yennefer si už zvolila... Tvůj osud je v jejích rukou, zaklínači. Sám jsi jej do jejích rukou vložil."
Zaklínač se zachvěl. Shani vykřikla a vytrhla se Marigoldovi. Geralt ji zastavil gestem, vzpřímil se a pohlédl přímo do tmavých očí Filippy Eilhart.
"Moje sudba..." vyslovil namáhavě. "Můj osud... Řeknu ti, Filippo, co jsem si zvolil já. Nedovolím, abyste do vašich špinavých záležitostí zatáhli Ciri. Varuji! Kdokoli se pokusí dotknout Ciri, skončí stejně jako ti čtyři, kteří tady leží. Nebudu se zaklínat ani přísahat - nemám na co. Jen varuji. Vyčetlas mi, že jako opatrovník za nic nestojím, že to dítě neumím chránit. Budu Ciri chránit. Tak jak umím. Budu zabíjet. Zabíjet bez slitování..."
"Věřím ti," řekla čarodějka. "Věřím, že budeš. Ale ne dneska, Geralte, ne teď. Protože každou chvíli omdlíš ztrátou krve. Jsi připravena, Shani?"

Čarodějem se nikdo nerodí. Stále víme příliš málo o genetice a mechanismech dědičnosti. Příliš málo času a prostředků věnujeme na výzkum. Žel, pokusy o dědičné přenášeni magických schopností můžeme sledovat neustále, způsobem, takřkajíc, samovolným. Výsledky pak lze poměrně často spatřit v městských stokách či pod schodišti chrámů. Setkáváme se s idioty a kataleptiky, slintajícími a pomočujícími se proroky, s pomatenými vesnickými věštkyněmi a divotvůrci, s dementy, jejichž mozky zdegenerovala zděděná, leč nekontrolovaná Moc.
Tito idioti a kreténky mohou mít potomstvo, mohou mu předávat své schopnosti a degenerovat dál a dál. Je někdo schopen předvídat a odhadnout, jak by mohl vypadat poslední článek tohoto řetězu?
Většina z nás, mágů, pozbývá schopnost prokreace v důsledku somatických poruch a změn činnosti hypofýzy. Přesto někteří - či spíše některé - ovládnou tajemství magie, aniž ztrácejí schopnost rozmnožování. Mohou počít i porodit - a mají troufalost považovat to za štěstí a požehnáni.
Avšak já opakuji, čarodějem se nikdo nerodí a nikdo se jako čaroděj narodit nesmí! Vědoma si závažnosti toho, co nyní napíšu, odpovídám na dotaz položený na Konventu v Cidaris. Odpovídám jednoznačně a kategoricky. Každá z nás se musí rozhodnout, čím chce být - čarodějkou anebo matkou. Je bezpodmínečně nutné sterilizovat všechny mladé adeptky. Bez výjimky.

Tissaia de Vries: Otrávené zřídlo.

KAPITOLA SEDMÁ
"Něco vám povím," oznámila Iola Druhá a opřela si ošatku se zrním o bedro. "Bude válka, říkal to knížecí výběrčí..."
"Válka?" odhrnula si Ciri vlasy z čela. "S kým? S Nilfgaardem?"
"To jsem neslyšela," přiznala se dívka. "Ale výběrčí říkal, že náš kníže dostal příkazy od samotného krále Foltesta. Staví zemskou hotovost, po všech cestách pochodují vojska. Ojej, co nás jen čeká?"
"Když válka," přemítala Eurneid, "tak jistě s Nilfgaardem. S kým jiným? Už zase! Bohové, to je hrůza!"
"Nepřeháníš s tou válkou, Iolo?" Ciri rozhodila zrní slepicím a perličkám hemžícím se okolo. "Není to jenom další tažení proti Scoia'tael?"
"Matka Nenneke se výběrčího ptala na to samé," řekla Iola Druhá. "On jí ale vysvětlil, že tentokrát o Veverky nejde. Hrady a tvrze mají prý příkaz shromažďovat zásoby pro případ obležení. A elfové přece přepadávají v lesích, neútočí na opevnění. Výběrčí vyzvídal, jestli může klášter poskytnout více sýra i jiných potravin. Jako zásoby. A chtěl husí brka. Na šípy, víte? Uvidíte, co budeme mít práce! Bohové, práce nad hlavu!"
"Všechny ne," popíchla Eurneid. "Některé z nás si šetří ručičky. Některé pracují jenom dva dny v týdnu. Nemají čas, poněvadž se učí čarodějnické triky. Ale ve skutečnosti možná tlučou špačky anebo létají po parku a stínají klackem bodláky. Nevíš, o kom je řeč, Ciri?"
"Ciri určitě půjde na vojnu," zahihňala se Iola Druhá. "Je přece rytířská dcerka, velká bojovnice se strašným mečem. Konečně bude moci srážet hlavy namísto kopřiv."
"Kdepak, ona je přece mocná čarodějka," vyprskla Eurneid. "Promění všechny nepřátelé v polní hraboše. Ciri! Ukaž nám nějaké strašné čáry. Udělej se neviditelná anebo radši zařiď, aby rychleji vyrostla mrkev. Anebo aby se slepice krmily samy. Tak nenech se prosit! Předveď nějaké zaklení."
"Magie není na ukázku," hněvala se Ciri. "Magie, to nejsou jarmareční kejkle!"
"Jasně, jasně," smála se dívka. "Magie je vážná věc, co, Iolo? Jako bych slyšela tu ježibabu Yennefer!"
"Ciri se jí začíná čím dál tím víc podobat," chichotala se Iola a provokativně začenichala. "Dokonce už i tak voní. Co je

to, Ciri, mandragora anebo ambra? Používáš čarodějnické voňavky?"
"Ne! Používám mýdlo! Na rozdíl od vás, které nemáte mýdlo moc v oblibě!"
"Ohó," posmívala se Eurneid. "Jak důležitá, jak nedůtklivá!"
"Dřív taková nebyla," přisadila si Iola Druhá. "Změnila se od té doby, co přebývá s tou vědmou. Je s ní ve dne v noci, na krok tu Yennefer neopouští. Vyučování už vůbec nenavštěvuje, ani na nás jí nezbývá čas."
"A my za ni musíme dělat všechnu práci. V kuchyni i na zahradě. Podívej Iolo, jaké má ručky. Jako princezna."
"Tak už to bývá!" zazpívala Ciri. "Jedni mají krapet rozumu, dostanou knihu. Jiní mají v hlavě řezanku, dostanou koště."
"A ty budeš na koštěti leda létat, že? Čarodějka z kuchyně."
"Jsi pitomá!"
"Ty sama jsi pitomá!"
"A nejsem!"
"A jsi! Pojď, Iolo, čarodějnice nejsou společnost pro nás."
"Jasně, že pro vás ne!" vřískla Ciri a praštila ošatkou o zem. "Vy máte společnost tady v kurníku!"
Obě děvčata jí ukázala záda a s ohrnutými nosy odcházela mezi rozkdákanou drůbeží.
Ciri hlasitě zaklela. Zopakovala Vesemirovu oblíbenou průpovidku, jejímuž smyslu nepříliš rozuměla. Pak přidala několik slov zaslechnutých od Yarpena Zigrina, jejichž význam byl pro ni naprostou záhadou. Kopancem rozehnala slípky, tísnící se kolem rozsypaného zrní. Zvedla ošatku, obrátila ji v rukou a vzápětí se zatočila v zaklínačské piruetě a hodila jí jako diskem přes doškové střechy hospodářských budov. Otočila se na patě a rozběhla se do klášterního parku. Běžela lehce, hospodařila s dechem. U každého druhého z míjených stromů vykonala pružný skok s půlobratem, po něm výpad fiktivním mečem a vzápětí nacvičený únik a klamný manévr. Nakonec přeskočila plot, měkce a s jistotou dopadla na pokrčené nohy.
"Jarre!" vykřikla, zvedajíc hlavu k okénku v kamenné zdi věže. "Jsi tam, Jarre? Hej! To jsem já!"
"Ciri?" vyklonil se z okna chlapec. "Co tu děláš?"
"Můžu za tebou?"
"Teď? Hmm... No prosím... Pojď dál."
Vyběhla do schodů jako vítr a zaskočila mladého adepta ve chvíli, kdy otočen zády kvapně zakrýval na stole ležící lejstra jinými. Oprášil si ošacení, pročísl prsty vlasy a neobratně se uklonil. Ciri si zastrčila palce za opasek a potřásla popelavou hřívou.
"Co je to za válku, o které všichni povídají?" vystřelila bez úvodu. "Ráda bych to věděla."
"Posaď se."
Rozhlédla se po místnosti. Stály v ní čtyři rozměrné stoly zavalené folianty a svitky. Židle zde byla jenom jedna - a i na ni ležely nějaké pergameny.
"Válka?" zahučel Jarre. "Slyšel jsem ty úvahy. Tebe to zajímá? Tebe, hol... Nesedej si na ten stůl, sotva jsem ty dokumenty seřadil. Posaď se na židli. Počkej, sundám to... Ví paní Yennefer, že jsi tady?"
"Ne."
"Hmmm... A matka Nenneke?"
Ciri se potměšile ušklíbla. Věděla, o co jde. Šestnáctiletý jinoch byl velekněžčiným chráněncem, připravovaným na dráhu duchovního a kronikáře. Žil v Ellanderu, pracoval jako písař u soudu, ale v chrámu přebýval častěji než ve městě, celé dny a nezřídka i noci zde studoval, přepisoval a iluminoval díla z klášterní bibliotéky. Velekněžka to nikdy nahlas nevyslovila, ale všichni byli srozuměni s tím, že si nepřeje, aby se Jarre jakkoli blíže stýkal s jejími mladými chovankami. A naopak. Dívky nicméně po chlapci pokukovaly a často žertovaly o možnostech, jaké nabízí častá přítomnost někoho, kdo nosí kalhoty, v kláštеře. Ciri se tomu upřímně divila, poněvadž Jarre představoval pravý opak všeho, co měl reprezentovat přitažlivý muž. V Cintře, pokud si pamatovala, býval za přitažlivého muže považován takový, co se dotýkal hlavou stropu a rameny zárubní dveří, klel jako trpaslík, bučel jako buvol a na třicet kroků byl cítit koňským potem a pivem, bez ohledu na denní či noční dobu. Takový chlapák vyvolával vzdechy a tužby fraucimoru královny Calanthé. Ciri se setkala rovněž s jinými muži: s moudrými a mírnými druidy z Angrenu, s nemluvnými, houževnatými osadníky ze Soddenu, se zaklínači z Kaer Morhen. Jarre byl jiný. Hubený jak tyčka, neohrabaný, v příliš velikém, prachem a inkoustem ušpiněném oděvu, měl věčně mastné vlasy a na bradě mu místo vousů rostlo jen sedm osm dlouhých chlupů. Ale Ciri si zvykla přicházet za ním do věže. Ráda si s ním povídala, chlapec měl nemalé vědomosti, dalo se od něho mnohému přiučit. Jen ji rozčilovalo, že poslední dobou, když se na ni díval, měl divný, nejistý a těkavý pohled.
"No," vyhrkla nedočkavě. "Řekneš mi to konečně?"
"Není co. Nevěřím, že bude válka. To jsou jen drby."
"Aha," pokývala hlavou. "Kníže tedy svolává zemskou hotovost z nudy? Vojska pochodují po cestách pro kratochvíli? Nevykrucuj se, Jarre! Býváš v městečku i na hradě, určitě něco víš!"
"Proč se na to nezeptáš paní Yennefer?"
"Paní Yennefer má důležitější starosti," prskla Ciri, ale hned se ovládla a mile se na hocha usmála. "Och, Jarre, řekni mi to, prosím. Ty jsi tak chytrý. Umíš mluvit tak hezky a učeně, mohla bych tě poslouchat celé hodiny. Prosím."
Chlapec se zarděl a zrak se mu zamlžil. Ciri vzdychla.
"Hmm..." přešlápl Jarre z nohy na nohu, nevěda kam s rukama. "Co ti mám říct? To víš, mezi lidmi ve městě se povídá o tom, co se semlelo v Dol Angra... Ale válka nebude. Určitě. Můžeš mi věřit."
"Samozřejmě, že můžu," pokrčila rameny, "ale chtěla bych vědět, proč jsi si tak jist. V knížecí radě, pokud vím, nezasedáš. Ale jestli tě včera jmenovali vojvodou, tak se pochlub. Poblahopřeji ti."
"Já studuji historické traktáty," vysvětloval Jarre s ruměncem na tváři. "Z nich se dá dovědět více, než kdybych seděl

v nějaké radě. Přečetl jsem Historii válek, sepsanou generálem Pelligramem, Strategii vévody de Ruytera, Broniborovu Převahu redanských elearů... V současné politické situaci se vyznám dostatečně, abych mohl vyvodit analogické závěry. Slyšelas někdy, co je to analogie?"
"Jasňačka," zalhala Ciri a vyškubla z přezky boty stéblo trávy.
"Pokud historii dávných válek," pohlédl chlapec do stropu, "porovnáme se současnými mocenskopolitickými vztahy, snadno zjistíme, že drobné pohraniční incidenty, jako ten v Dol Angra, jsou náhodné a nezávazné. Jsi adeptka magie, takže současnou politickou situaci znáš?"
Ciri neodpověděla, zamyšleně přehrabovala na stole ležící pergameny, obrátila několik stran tlusté, v kůží vázané knihy.
"Nedotýkej se toho," znepokojil se Jane. "To je hrozně vzácné, unikátní dílo."
"Vždyť ti ho nesním."
"Máš špinavé ruce."
"Čistější než ty! Poslyš, máš tady nějaké mapy?"
"Mám, ale jsou uloženy v kufru," vymlouval se chlapec, když však uviděl, jak se Ciri zatvářila, shodil z truhlice kupu pergamenových svitků, zvedl její víko, poklekl a začal se přehrabovat v jejím obsahu. Ciri se zatím netrpělivě vrtěla na vysoké židli a dále listovala knihou. Mezi stránkami najednou narazila na volný list s rytinou naondulované ženy, úplně nahé, která se nacházela v objetí rovněž úplně nahého mužského. Dívka, vyplazujíc jazyk, chvíli obrázkem otáčela, dokud si nebyla jista, kde je vršek a kde spodek. Při tom si všimla nejdůležitějšího detailu rytiny a rozhihňala se. S rozměrnou rolí pod paží se vracející Jarre zrudl jako rak, beze slova jí vytrhl obrázek z ruky a zastrčil jej pod vrstvu lejster na stole.
"Hrozně vzácné a unikátní dílo," pronesla jedovatě Ciri. "Takovou analogii tedy studuješ? Máš tam více podobných obrázků? Zajímavé, ta kniha se jmenuje Léčení a uzdravování. Ráda bych věděla, jaké nemoci se léčí tímhle způsobem."
"Ty... ty umíš číst První Runy?" podivil se jinoch, zajíknuv se rozpaky. "To jsem nevěděl..."
"Hodně věcí nevíš," zvedla pyšně nos. "Co sis myslel? Že jsem jenom nějaká adeptka na krmení drůbeže? Já jsem... čarodějka. Ukaž mi konečně tu mapu!"
Oba si klekli na podlahu, rukama a koleny přidržovali tuhý arch, který se jim tvrdošíjně snažil svinout opět do role. Ciri nakonec zastrčila jeden roh pod nohu židle a Jarre zatížil protější roh těžkým svazkem nesoucím titul Život a činy velikého krále Radovida.
"Hmm... Je nějaké nepřehledné to tvoje mapisko! Nějak se v něm nemůžu vyznat... Kde jsme? Kde je Ellander?"
"Tady," ukázal prstem. "To je Temerie, tohle území. Zde je Wyzima, sídlo krále Foltesta. Tady, v Pontaru, leží naše knížectví. A tady... Ano, to je Ellander a náš klášter."
"A co to jezero? Kde v okolí je nějaké jezero?"
"To není jezero. To je inkoustová kaňka..."
"Aha. A tohle... Je to Cintra, že?"
"Ano. Na jih od Soddenu. Tudy teče řeka Jaruga, která se vlévá do moře právě v Cintře. Ta země, pokud o tom nevíš, je nyní v rukou Nilfgaarďanů..."
"Vím!" přerušila ho, zatínajíc ruku v pěst. "Moc dobře to vím. A kde je ten Nilfgaard? Nevidím ho. Nevejde se na mapu či co? Ukaž nějakou větší!"
"Inu..." poškrábal se Jarre na bradě. "Takovou mapu nemám... Ale vím, že Nilfgaard leží někde dál. Jižním směrem... Hele, někde tady. Asi."
"Tak daleko?" užasla Ciri, dívajíc se na označené místo na podlaze. "Odtamtud přitáhli? A cestou si podrobovali jiné země?"
"Ano, bylo tomu tak. Obsadili Metinnu, Maecht, Nazair, Ebbing - všechna království na jih od pohoří Amell. Ty země, stejně jako Cintra a Horní Sodden na severní straně hor, jsou dnes Nilfgaarďany nazývány provincie. Nepodařilo se jim ale ovládnout Dolní Sodden, Brugge a Verden. Tady u Jarugy je zadržela vojska Čtyř Království, porazila je v bitvě..."
"Vím, učila jsem se o tom," plácla Ciri otevřenou dlaní do mapy. "Tak, Jarre, mluv o válce. Klečíme na politické situaci. Vyvozuj analogické závěry nebo co chceš. Jsem samé ucho."
Chlapec si odkašlal, znovu se začervenal a pustil se do přednášky. Podrobnosti na mapě ukazoval koncem husího brka.
"Jak vidíš, dnešní hranici mezi námi a nilfgaardskými provinciemi tvoří Jaruga. Je to v podstatě nepřekonatelná překážka. Veletok, jenž prakticky nikdy nezamrzá a během dešťů se může rozvodnit natolik, že je široký bezmála míli. Na dlouhém úseku, tady, protéká mezi velmi těžce dostupnými břehy, pod skalami Mahakamu..."
"Krajiny trpaslíků a gnómů?"
"Správně. Jarugu lze tedy překročit na dolním toku pouze zde, v Soddenu, a na středním toku v téhle dolině, v Dol Angra..."
"A tam došlo k tomu... incidentu?"
"Počkej. Snažím se ti zrovna vysvětlit, že Jarugu není schopna za nynějších podmínek žádná armáda překročit. Oba možné přechody, přes něž odjakživa táhla vojska, jsou v současnosti důkladně střežené a hájené - jak námi, tak i Nilfgaardem. Podívej se na mapu, kolik je tam tvrzí. Hele, tady je Brugge, tady Verden a zde souostroví Skellige..."
"A co je tohle? Ta velká bílá plocha?"
Jarre se přisunul blíž, ucítila teplo jeho těla.
"Les Brokilon," odpověděl. "To je zakázaná oblast - království dryád. Ale vlastně i Brokilon chrání naše křídlo. Dryády tudy nikoho nepustí. Ani Nilfgaarďany."
"Hmm..." sklonila se dívka nad mapou. "Tady je Aedirn. Město Vengerberg... Jarre! Okamžitě toho nech!"
Chlapec prudce ucukl ústy od jejich vlasů a zrudl jak pivoňka.
"Nepřeji si, aby sis to dovoloval!"

"Ciri, já..."
"Přišla jsem k tobě v závažné věci, jako čarodějka k učenci," řekla chladně a s odstupem, tónem navlas napodobujícím Yennefer. "Tak se podle toho chovej!"
"Učenec" předvedl tak hloupý obličej, že se "čarodějka" jen s námahou zdržela smíchu.
"Z celého tvého zeměpisu," navázala, když se znovu sklonila nad mapou, "dosud nic nevyplynulo. Vyprávíš mi o nepřekročitelné řece Jaruze, jenže Nilfgaarďané přece už dvakrát přešli na druhý břeh. Co jim v tom může zabránit teď?"
"Tenkrát," utřel si Jarre pot, který mu náhle vystoupil na čele, "měli proti sobě jenom Sodden, Brugge a Temerii. Ale od bitvy v Soddenu proti nim stojí pevný svazek - Čtyři Království. Temerie, Redanie, Aedirn a Kaedwen."
"Dobře vím, co je to za svazek," pochlubila se Ciri. "Král Henselt z Kaedwenu poskytuje tajnou pomoc králi Demawendovi z Aedirnu. Vozí ji v bečkách. A jestli králové někoho podezírají ze zrady, naplní bečky kamením. Naličí past...
Zarazila se; připomněla si, že jí Geralt zakázal hovořit o tom, co zažili na cestě. Jarre ji podezřívavě sledoval. "Opravdu? Odkud to všechno víš?"
"Četla jsem o tom v knize jenerála Pelikána," odsekla "A o lecjakých jiných analogiích. Prozraď mi něco o tom maléru v Dol Angra. A nejdřív mi ukaž, kde to je."
"Zde. Dol Angra je tahle široká dolina, vedoucí z Jihu do Lyrie a Rivie, do Aedirnu, a pak dál do Dol Blathanna a Kaedwenu. S námi, s Temerií, ji spojuje dolina Pontar."
"A co se tam přihodilo?"
"Došlo k boji. Prý. Moc toho nevím. Ale povídalo se o tom na hradě."
"Jestli došlo k boji," zachmuřila se Ciri, "je to válka. Co se mi tedy snažíš namluvit jiného?"
"Ke srážkám nedošlo poprvé," vysvětloval Jarre, ale děvče vidělo, že si je jist stále méně. "Na hranici neustále dochází k různým incidentům. Nemají takřka žádné důsledky."
"Pročpak ne?"
"Je rovnováha sil. Ani my, ani Nilfgaarďané nechceme nic udělat. Žádná ze stran nechce protivníkovi poskytnout casus belli..."
"Co poskytnout?"
"Důvod k válce. Rozumíš? Proto jsou ozbrojené srážky v Dol Angra pouze náhodnými incidenty, tak jako nájezdy lupičů anebo potyčky s podloudníky. Rozhodně to nejsou plánované akce pravidelné armády, naší ani nilfgaardské... Protože to by byl právě casus belli."
"Aha. A pověz mi, Jarre..." Odmlčela se. Zvedla prudce hlavu, dotkla se prsty spánků, svraštila čelo.
"Musím jít," oznámila. "Yennefer mě volá."
"Slyšíš ji?" vyptával se chlapec. "Na dálku? Jak..."
"Musím jít," zopakovala, vstala a oprášila si kolena. "Poslyš, Jarre. Odjíždím s paní Yennefer. Nevím, kdy se vrátíme. Je to hrozně důležité a tajné a týká se to jen čarodějek, tak se mě na nic neptej."
Jarre také vstal, pohlédl na ni a zrak mu opět zatěkal.
"Ciri..."
"No?"
"Já... já..."
"Nevím, o co ti jde," netrpělivě odbyla váhajícího jinocha. "A ty, jak se zdá, to taky pořádně nevíš. Jdu. Měj se, Jarre."
"Na shledanou, Ciri. Šťastnou cestu. Budu... Budu na tebe myslet."
Ciri si povzdychla.

*

"Jsem tu, paní Yennefer!"
Rozrazila dveře dokořán, až práskly o zeď a vletěla do komnaty jako střela z katapultu. O židli stojící v cestě by si kdokoli jiný div nepolámal nohy, ale Ciri ji svižně přeskočila, v letu provedla plavnou půlpiruetu a předstíraný výpad. Pružně dopadla a zasmála se povedenému triku. I po předcházejícím prudkém běhu dýchala klidně a nezrychleně. Kontrolu dýchání ovládala již dokonale.
"Tady jsem," zopakovala.
"Konečně. Svlékat a do necek. Honem."
Čarodějka se neohlédla, neotočila se od stolku, viděla děvče v zrcadle. Vláčnými pohyby si česala vlhké černé kadeře, které se poddávaly hřebenu, aby se vzápětí opět bujně zvlnily.
Dívka si bleskově stáhla boty, vyklouzla z oděvu a se šplouchnutím přistála v neckách. Chopila se mýdla a začala si důkladně drhnout paže.
Yennefer zůstala sedět, dívala se z okna a roztržitě si pohrávala s hřebenem. Ciri začala prskat a plivat, protože se jí mydliny dostaly do úst. Přemítala, zda není zaklet, které by umožňovalo mytí bez vody, mýdla a ztráty času.
Čarodějka odložila hřeben, ale nadále zamyšleně hleděla z okna na hejna havranů a vran, letících za hlasitého krákání k východu. Na stolku vedle zrcadla a baterie flakónů a krabiček na kosmetické přípravky leželo i několik dopisů. Ciri bylo známo, že Yennefer ty dopisy dávno čekala a teprve jejich doručení bylo podmínkou odjezdu z kláštera. Přes to, co nafoukaně tvrdila Jarremu, neměla dívka ani potuchy, kam a proč musí odjet. A v těch dopisech...
Pro odvedení pozornosti čvachtala levou rukou ve vodě a zatím složila prsty pravice do Znamení, upřela zrak na dopisy a vyslala impuls.
"Opovaž se," promluvila zády otočená Yennefer.

"Myslela jsem..." zajíkla se dívka. "Myslela jsem si, že některý z nich je od Geralta..."
"Kdyby byl, dala bych ti ho," obrátila se čarodějka v křesle a posadila se čelem k ní. "Už budeš umytá?"
"Hotovo."
"Vstaň, prosím."
Ciri poslechla. Yennefer se neznatelně usmála.
"Tak," konstatovala. "Dětství máš za sebou. Zaoblila ses a zaokrouhlila tam, kde bylo třeba. Spusť ruce, na tvoje lokty nejsem zvědavá. No no, bez ostýchání, bez falešného studu. To je tvé tělo, nejpřirozenější věc pod sluncem. To, že dospíváš, je samozřejmé. Kdyby tvůj osud nebyl... Kdyby nebylo války, jistě bys už byla provdána za nějakého prince nebo královice. Uvědomuješ si to, ne? Probíraly jsme tyhle věci dost často a podrobně, abys věděla, že je z tebe už žena. Tělesně, to se rozumí. Doufám, že jsi nezapomněla, co jsem ti kladla na srdce?"
"Ne, nezapomněla."
"Doufám, že paměť neztrácíš ani během návštěv u našeho mladého knihovníka?"
Ciri sklopila oči, ale jen na chvilku. Yennefer se neusmála.
"Utři se a pojď sem," požádala ji suše. "A necákej, prosím."
Do osušky zabalená Ciri usedla na stoličku u čarodějčiných kolenou. Yennefer jí rozčesávala vlasy, čas od času odstřihujíc některou neposlušnou kadeř.
"Zlobíš se?" zeptala se dívka nesměle. "Za to, že jsem... byla ve věži?"
"Ne. Ale Nenneke to nerada vidí. Víš o tom."
"Ale já nic... Jarre mě vůbec nezajímá..." soukala ze sebe uzardělá Ciri. "Já jenom..."
"Ovšemže," řekla čarodějka. "Ty jenom. Netvař se jak dítě, už jím nejsi. Když se na tebe ten mládenec jen podívá, začíná slintat a koktat. Cožpak sis nevšimla?"
"To není moje vina! Co mám dělat?"
Yennefer ji přestala česat, upřela na ni hluboký, fialkový pohled.
"Nepohrávej si s ním. To by bylo podlé."
"Nepohrávám si s ním! Jenom si s ním povídám."
"Chci věřit," šmikla čarodějka nůžkami a ustřihla pramínek, který se za nic na světě nedařilo přičísnout, "že během toho povídání nezapomínáš na to, oč jsem tě žádala."
"Nezapomínám, nezapomínám!"
"Je to bystrý a inteligentní chlapec. Jedno dvě neopatrná slova, a může odhalit pravdu, o které nesmí nic vědět. O které nesmí nikdo vědět. Nikdo bez výjimky se nesmí dovědět, kdo doopravdy jsi."
"Nezapomněla jsem," opakovala Ciri. "Nikomu jsem neřekla ani slůvko, neměj strach. Řekni mi, kvůli tomu musíme tak náhle odjet? Bojíš se, že se někdo dověděl, že jsem tady? Proto?"
"Ne. Kvůli něčemu jinému."
"Proto... že může začít válka? Všichni mluví o nové válce. Všichni, paní Yennefer."
"Jistě," potvrdila nevzrušeně čarodějka, cvakajíc nůžkami kolem dívčina ucha. "Války patří k věčně omílaným tématům. Hovořilo se o nich, hovoří a bude hovořit. Nikoliv bez důvodů - války byly, jsou a budou. Skloň hlavu."
"Jarre povídal... že s Nilfgaardem válčit nebudeme. Vykládal o nějakých analogiích. Ukazoval mi mapu. Sama nevím, co si o tom mám myslet. Nevím, co jsou ty analogie, určitě něco strašně chytrého... Jarre čte všelijaké učené knihy a někdy se vytahuje, ale já si myslím..."
"Zajímá mě, co si myslíš, Ciri."
"Kdysi... V Cintře... Paní Yennefer, moje babička byla mnohem, mnohem moudřejší než Jarre. Král Eist byl taky moudrý, plul po mnoha mořích, viděl všechno, dokonce i narvala a mořského hada - vsadím se, že viděl i nejednu analogii. A co z toho? Najednou přišli oni, Nilfgaarďané..."
Ciri trhla hlavou, hlas jí uvázl v hrdle. Yennefer ji objala, silně k sobě přivinula.
"Žel," řekla tiše. "Máš pravdu, Škaredko. Kdyby se lidé učili ze svých zkušeností a vyvozovali z nich závěry, dávno bychom zapomněli na všechny války. Leč ti, kteří války připravují, se nikdy nenechali zadržet ani zkušenostmi, ani analogiemi."
"Tak přece... Je to pravda, bude válka. Proto musíme odjet?"
"Nemluvme o tom. Nedělejme si starosti předem."
Ciri popotáhla nosem.
"Viděla jsem válku," zašeptala. "Nechci to už zažít. Nikdy. Nechci znovu zůstat sama. Nechci se bát. Nechci zase o všechno přijít - jako tehdy. Nechci ztratit Geralta... ani tebe, Yennefer. Nechci vás ztratit. Chci být s tebou. A s ním. Pořád."
"Budeš," zachvěl se čarodějčin hlas. "Budu s tebou, Ciri. Pořád. Slibuji."
Ciri vzdychla. Yennefer si tiše odkašlala, odložila nůžky a hřeben, vstala a přistoupila k oknu. Venku se stále rozléhalo krákání havranů a vran letících k horám.
"Když jsem přijela," promluvila čarodějka malinko pohnutým hlasem. "Když jsme se setkaly poprvé. Nemělas mě ráda."
Ciri mlčela. Naše první setkání, pomyslela. Pamatuji si. Byly jsme s děvčaty v Jeskyni. Krušinka nám ukazovala různé rostliny a byliny. Pak přišla Iola První a něco jí šeptala do ucha. Kněžka se zatvářila znechuceně. Iola První ke mně přistoupila s takovým zvláštním výrazem ve tváři. Seber se, Ciri, řekla, a běž rychle do refektáře. Matka Nenneke tě volá. Někdo přijel.
Zvláštní, významné pohledy, vzrušení v očích. A šepot. Yennefer. Čarodějka Yennefer. Rychleji, Ciri, pospěš si. Matka Nenneke čeká. A ona čeká.
Hned jsem tehdy věděla, vzpomínala Ciri, že je to ona. Protože jsem ji viděla. Předchozí noci. Ve snu.

Ona.
Neznala jsem její jméno. V mém snu nemluvila. Jen se na mne dívala. A v temnotě za ní jsem rozeznala zamčené dveře...
Ciri vydechla. Yennefer se otočila, hvězda na jejím hrdle zajiskřila tisícem záblesků.
"Máš pravdu," přiznalo vážně děvče, hledíc přímo do čarodějčiných fialkových očí. "Neměla jsem tě ráda."

*

"Ciri," oslovila ji Nenneke. "Přistup blíž. Toto je paní Yennefer z Vengerbergu, Mistryně Magie. Neboj se, paní Yennefer ví, kdo jsi. Můžeš jí důvěřovat."
Dívenka se uklonila, složila ruce do uctivého gesta. Čarodějka zašelestila dlouhou černou sukní, přiblížila se, vzala ji za bradu a bez okolků jí zvedla hlavu, otočila její tváří, doleva, doprava. Ciri pocítila zlost a klíčící zarputilost: nebyla zvyklá, aby se k ní někdo takto choval. Ale zároveň jakoby pocítila i palčivou závist. Yennefer byla neobyčejně krásná. Ve srovnání s bledým a spíše všedním půvabem chovanek a mladých kněžek, které Ciri vídala den co den, čarodějka zosobňovala krásu sebevědomou, vystavovanou na odiv, umocněnou a zvýrazněnou v každém detailu. Vlasy jí padaly na ramena jako černý vodopád, leskly se a lámaly světlo jako paví peří, vlnící se při každém pohybu. Ciri se náhle zastyděla, zastyděla se za své odřené lokty, mozolnaté dlaně, polámané nehty a vlasy zplstnatělé do myších ocásků. Najednou zoufale zatoužila mít to všechno, co měla Yennefer - vznosnou, hluboko odhalenou šíji a na ní elegantní černou sametku s překrásnou, jiskřivou hvězdou. Pravidelné, uhlem zvýrazněné obočí a dlouhé řasy. Pyšná ústa. A ty dvě obliny, dmoucí se při každém nadechnutí, obepnuté černým hedvábím a bělostnou krajkou...
"Tak tohle je to slavné Překvapení - Geraltova nadílka," ohrnula čarodějka lehce rty. "Podívej se mi do očí, děvče."
Ciri sebou trhla a stáhla hlavu mezi ramena. Ne, to bylo jediné, co Yennefer nezáviděla, po tom jediném netoužila - dokonce se bála i jen podívat. Ty fialkové oči, studené a hluboké jako bezedná jezera, lesknoucí se, netečné a zlé. Děsivé.
Čarodějka se obrátila k velekněžce. Od hvězdy na jejím hrdle se oslnivě odrazily sluneční paprsky dopadající oknem refektáře.
"Ano, Nenneke," prohlásila. "Nemůže být pochyb. Stačí pohlédnout do těch zelených kukadel, aby bylo jasné, co v ní vězí. Vysoké čelo, klenuté oblouky obočí, pěkné rozestavení očí. Úzký nos. Dlouhé a štíhlé prsty. Ojedinělá barva vlasů. Evidentně elfská krev, třebaže jí není mnoho. Elfský praděd anebo prabába. Souhlasí?"
"Neznám její rodokmen," odtušila velekněžka nezaujatě. "Nestarala jsem se o to."
"Na svůj věk vysoká," pokračovala čarodějka, hodnotíc dívku pohledem. Ciri se snažila potlačit rozčilení a chuť ulevit si vzteklým zaječením, zadupat nohama a utéct odtud s takovým třísknutím dveřmi, až by se sypala omítka ze stropu.
"Slušně vyvinutá," nespouštěla z ní oči Yennefer. "Překonala v dětství nějaké nakažlivé choroby? Aha, na to ses jí určitě ptala. U tebe nestonala?"
"Ne."
"Migrény? Mdloby? Slabá odolnost vůči nachlazení? Bolestivé menstruace?"
"Ne. Jenom ty sny."
"Vím," odhrnula si Yennefer vlasy z čela. "Psal mi o tom. Z jeho dopisu vyplývalo, že na Kaer Morhen s ní neprováděli žádné... experimenty. Chtěla bych věřit, že je to pravda."
"Je to pravda. Dávali jí pouze přírodní, přirozené stimulátory."
"Stimulátory nejsou nikdy přirozené!" pozvedla čarodějka hlas. "Nikdy! Právě ony u ní mohly posílit příznaky... Mor na něj, nečekala jsem od něho takovou nezodpovědnost!"
"Uklidni se," doporučila jí Nenneke ledově a bez jakékoli úcty. "Řekla jsem, že to byly přírodní, zcela bezpečné prostředky. Promiň, má milá, leč v tomto oboru jsem větší autoritou než ty. Vím, jak je pro tebe obtížné akceptovat něčí autoritu, nicméně v tomto případě budeš nucena ji přijmout. A už se o tom nebavme."
"Jak chceš," stiskla Yennefer rty. "Tak pojď, děvče. Nemáme mnoho času. Byl by hřích jím plýtvat."
Ciri s úsilím ovládla třesoucí se ruce, polkla slinu a tázavě pohlédla na Nenneke. Velekněžka se tvářila nezvykle vážně a ustaraně. Úsměv, kterým odpověděla na její němý dotaz, byl venkoncem strojený.
"Půjdeš teď s paní Yennefer," pobídla ji. "Paní Yennefer bude po nějaký čas tvou vychovatelkou."
Ciri sklopila hlavu, zaťala zuby.
"Bezpochyby jsi udivena," pokračovala Nenneke, "že tě dostává na starost Mistryně Magie. Ale ty jsi rozumné děvčátko, Ciri. Znáš důvod. Zdědilas po svých předcích jisté... vlastnosti. Víš, o čem mluvím. Přicházelas za mnou po těch snech, po nočních poplaších v dormitoriu. Já jsem ti neuměla pomoci. Ale paní Yennefer..."
"Paní Yennefer," dokončila čarodějka, "učiní co bude třeba. Jdeme, děvče."
"Běž," přikývla Nenneke pokoušející se o ulehčený úsměv. "Běž, dítě. Pomni, že mít za vychovatelku osobnost, jako je paní Yennefer, to je veliká pocta. Neudělej ostudu svatyni ani nám, svým dosavadním učitelkám. A buď poslušná."
Uteču dneska v noci, rozhodla se Ciri. Zpátky na Kaer Morhen. Ukradu ze stájí koně a můžou si o mně nechat zdát. Uteču!
"To zrovna," poznamenala čarodějka polohlasně.
"Poslouchám?" zvedla hlavu kněžka. "Říkalas něco?"
"Nic, nic," usmála se Yennefer. "To se ti něco zdálo. Nebo se něco zdálo mně? Jen se podívej na svou chovanku, Nenneke. Zlá jako divoká kočka. Z očí jí šlehají jiskry, v duchu prská a kdyby uměla sklopit uši, určitě to udělá. Zaklínačka! Bude nezbytné chytit ji pod krčkem a opilovat jí drápky."
"Měj víc pochopení," kněžčiny rysy ztvrdly. "Prosím tě, projev jí porozumění a srdce. Ona skutečně není to, zač ji považuješ."

"Co tím chceš naznačit?"
"Ona není tvá sokyně, Yennefer."
Chvíli se obě měřily očima, čarodějka a velekněžka, a Ciri cítila chvění povětří, nějakou strašnou sílu, kterou mezi sebou vyvolaly. Trvalo to jen zlomek okamžiku, poté síla zmizela. Yennefer se uvolněně, zvučně rozesmála.
"Zapomněla jsem," prohlásila. "Vždy na jeho straně, že, Nenneke? Vždy plna starostlivosti o něj. Jako matka, kterou nikdy neměl."
"A ty vždy proti němu," pousmála se kněžka. "Vždy plna citu k němu. A bráníš se ze všech sil, aby ten cit někdo náhodou nenazval pravým jménem."
Ciri opět pocítila někde zespoda, z břicha narůstající hněv, ve spáncích pulsující vzdor. Připomněla si, kolikrát a za jakých okolností slyšela to jméno. Yennefer. Jméno, jež budilo neklid, jméno jako symbol tajemství. Domyslela si, o jaké tajemství jde.
Hovoří přede mnou otevřeně, bez zábran, pomyslela si. Cítila, jak se jí zase začínají třást ruce zlostí. Vůbec mě nevnímají, nevěnují mi pozornost. Jako bych byla malé děcko. Mluví o Geraltovi přede mnou, v mé přítomnosti, a to přece ony nesmí, protože já... Já jsem...
Kdo?
"Ty, Nenneke," odsekla čarodějka, "opět analyzuješ cizí city a ještě ke všemu je chceš hodnotit dle vlastních pravidel!"
"A strkám nos do cizích věcí."
"Nechtěla jsem to říkat nahlas," potřásla Yennefer vlasy, až se jejich jednotlivé prameny zavlnily jako lesklí černí hadi. "Díky, že jsi to učinila za mne. Ale teď změňme téma, prosím. Poněvadž to, které přetřásáme, je neskutečně hloupé. Měly bychom se před naší mladou adeptkou stydět. A co se týče toho, oč jsi mne prosila... Budu mít porozumění. Se srdcem to bude těžší, jelikož se všeobecně soudí, že dotyčný orgán postrádám. Ale my už si nějak poradíme, viď, Nadílko?"
Usmála se na Ciri, a Ciri, přes svůj hněv a podráždění, nemohla než odpovědět úsměvem. Protože úsměv čarodějky byl neočekávaně milý, přívětivý, srdečný. A velmi, velmi hezký.

*

Vyslechla čarodějčinu přednášku ostentativně k ní otočená zády a předstírajíc, že veškerou pozornost věnuje čmelákovi, bzučícímu ve květu slézu, rostoucího pod chrámovou zdí.
"Nikdo se mě na to neptal," zamumlala.
"Na co se tě nikdo neptal?" Ciri zavířila v piruetě a zlostně švihla rukou po slézu, Čmelák s podrážděným bručením odletěl.
"Nikdo se mě neptal, jestli chci, abys mě učila!"
Yennefer si zapřela pěsti v bok, v očích se jí zablýsklo.
"Jaká náhoda," zasyčela. "Představ si, že ani mě se nikdo neptal, zda tě chci učit. Žádné chtění zde ovšem nehraje roli. Já totiž neberu do učení kdejakou nicku, a ty, navzdory předpokladům, můžeš bezvýznamná nicka být. Byla jsem požádána, abych ověřila, jak to s tebou je. Abych zjistila, co se v tobě skrývá a co tě může ohrozit. A já, byť ne bez námitek, jsem souhlasila."
"Ale já jsem nesouhlasila!"
Čarodějka zvedla paži a pohnula rukou. Ciri ucítila, jak jí zatepalo ve skráních a zalehlo v uších. Jako při polknutí sliny, jenže mnohem silněji. Pocítila slabost a ospalost, únavu, sklánějící šíji a podlamující kolena.
Yennefer spustila ruku, projevy okamžitě ustaly.
"Poslouchej mě pozorně, Nadílko," řekla. "Mohu tě bez obtíží uhranout, zhypnotizovat a uvést do tranzu. Mohu tě zparalyzovat, násilím napojit magickým elixírem, svléknout do naha, položit na stůl a zkoumat tě celé hodiny. Beze všeho si přitom mohu dopřát přestávky na jídlo, zatímco ty budeš ležet a civět do stropu, protože nebudeš moci ani okem pohnout. Udělala bych to tak s kteroukoli usmrkanou káčou. S tebou tak jednat nechci, protože je na první pohled patrno, že jsi inteligentní a hrdá, že máš charakter. Nechci urážet tebe ani sebe. Před Geraltem. Poněvadž to on mne poprosil, abych prozkoumala tvoje schopnosti. Abych ti pomohla je zvládnout."
"Poprosil tě? Proč? Nic mi o tom nedal vědět. Neptal se mě..."
"Umíněně se k tomu vracíš," zarazila ji čarodějka. "Nikdo se tě nezeptal na tvůj názor, nikdo se nenamáhal zeptat, co si přeješ a co ne. Proč? Nezadalas náhodou příčinu, abys byla považována za paličatého, vzdorovitého fracka, kterého je zbytečné se ptát? Ale já to zkusím, položím ti otázku, kterou ti nikdo nedal. Podrobíš se testům?"
"Co to bude? Jaké testy? A proč..."
"Už jsem ti to vysvětlila. Nerozumíš-li tomu, nedá se nic dělat. Nehodlám cvičit tvou soustředěnost ani posilovat tvou inteligenci. Otestovat mohu stejně dobře chytrou jako hloupou."
"Nejsem hloupá! Všemu jsem rozuměla."
"Tím lépe."
"Jenže já se nehodím na čarodějku! Nemám na to vlohy! Nikdy ze mne čarodějka nebude a ani jí být nechci! Jsem předurčena Geral... na zaklínačku! Jsem tady jen na čas, brzy se vrátím na Kaer Morhen."
"Upřeně se mi díváš do výstřihu," mhouřic fialkové oči, změnila Yennefer znenadání téma. "Vidíš v něm něco neobvyklého? Nebo je to závist?"
"Ta hvězda..." podivila se Ciri. "Z čeho je? Ty kamínky se chvějí a tak zvláštně mihotají."
"Pulsují," usmála se čarodějka. "To jsou aktivní brilianty a obsidián. Chceš se podívat zblízka? Dotknout se jich?"
"Ano... Ne!" couvla Ciri a zlostně potřásla hlavou ve snaze odehnat od sebe omamnou vůni šeříku a angreštu.

"Nechci! K čemu? Nezajímá mě to! Ne a ne! Jsem zaklínačka! Nemám žádné vlohy k magii! Na čarodějku se nehodím, to je snad jasné, protože jsem... A vůbec..."
Čarodějka usedla na kamennou lavičku pod zdí a zaujatě si začala prohlížet své nehty.
"A vůbec," dokončila Ciri, "si to musím rozmyslet."
"Pojď sem. Posaď se vedle mne."
Poslechla.
"Potřebuji čas na rozmyšlenou," pověděla nerozhodně.
"Správně," přikývla Yennefer, neustále si prohlížejíc nehty. "Je to vážná věc. Musí se promyslet."
Obě nějakou dobu mlčely. Parkem procházející dívky na ně zvědavě pokukovaly, šeptaly si a chichotaly se.
"No?"
"Co... no?"
"Rozmyslela ses?"
Ciri vyskočila rovnýma nohama, frkla a dupla si.
"Já... Já..." nemohla rozčilením ani popadnout dech. "Děláš si legraci? Potřebuji čas! Musím to rozvážit! Déle, celý den... A noc!"
Yennefer jí pohlédla do očí, Ciri se pod tím pohledem přikrčila.
"Přísloví nám radí," promluvila čarodějka zvolna, "že ráno je moudřejší večera. Ale v tvém případě, Nadílko, budeš mít ráno za sebou jen další noční můru. Znovu se probudíš bolestí, s křikem, zalitá potem; znovu se budeš bát, bát se toho, cos viděla, bát se toho, na co se nedokážeš rozpomenout. Noc ti nepřinese spánek. Jen hrůzu. Do svítání."
Dívenka se zachvěla a sklopila hlavu.
"Nadílko," změnil se takřka neznatelně čarodějčin hlas. "Důvěřuj mi."
Její paže byla teplá. Černý samet sukně lákal k pohlazení. Vůně šeříku a angreštu sladce opájela. Dotek uklidňoval a chlácholil, mírnil rozrušení, tišil zlost a vzdor.
"Podrobíš se testům, Nadílko."
"Ano," špitla, vědoma si, že ani nemusela odpovídat. Protože to vůbec nebyla otázka.

*

"Já už ničemu nerozumím," řekla Ciri. "Nejdřív mi tvrdíš, že mám schopnosti, protože mám ty sny. Ale chceš dělat zkoušky a ověřovat... Jak je to tedy? Mám schopnosti anebo nemám?"
"Na tu otázku odpoví testy."
"Testy, testy," ohrnula nos. "Říkám ti, že žádné schopnosti nemám. Kdybych měla, snad bych o tom něco věděla. No ale... Kdybych čirou náhodou nějaké schopnosti měla, co si s nimi počít?"
"Jsou dvě možnosti," prohlásila nevzrušeně Yennefera otevřela okno. "Bude je třeba buď potlačit, anebo ovládnout. Pokud se rozhodneš pro to druhé, vynasnažím se ti předat alespoň elementární znalosti magie."
"Co je to... elementární?"
"Základní."
Byly samy v bočním, neobývaném křídle budovy, v prostorné světnici, kterou Nenneke přidělila čarodějce. Ciri bylo známo, že zde bývají ubytováváni všichni hosté. Rovněž Geralt, kdykoliv navštívil svatyni, bydlel právě v tomto pokoji.
"Budeš mě chtít učit?" posadila se na okraj lůžka a přejela dlaní po damaškovém prostěradle. "Budeš mě chtít odtud vzít? Nikam bych s tebou nejela!"
"Odjedu tedy sama," řekla chladně Yennefer, rozvazujíc řemínky cestovních vaků. "Stýskat se mi nebude. Vysvětlila jsem ti přece, že tě budu vyučovat, jen pokud s tím budeš souhlasit. A to mohu klidně dělat zde, na místě."
"Jak dlouho mě budeš učit?"
"Jak dlouho budeš chtít."
Čarodějka se sklonila, otevřela komodu a vytáhla z ní starou koženou brašnu, opasek, pár kožešinových zimních bot a kameninový džbánek opletený lýkem. Ciri slyšela, jak žena potichu láteří, leč viděla, že se zároveň pod nosem usmívá a pečlivě ukládá nalezené věci zpátky do komody. Domyslela si, komu patřily a kdo je tam zanechal.
"Co to znamená: jak dlouho budu chtít?" otázala se. "Jestli mě učení omrzí anebo se mi nebude líbit..."
"Tak s ním skončíme. Stačí, abys mi to pověděla. Nebo dala najevo."
"Jak najevo?"
"Rozhodneš-li se pro učení, budu vyžadovat absolutní poslušnost. Opakuji, absolutní. Takže pokud toho budeš mít dost, stačí, abys mne neposlechla, a učení skončí. Jasné?"
Ciri přikývla a loupla po čarodějce zelenýma očima.
"Dále," pokračovala Yennefer, "vyžaduji absolutní upřímnost. Nebudeš přede mnou nic skrývat. Nic. Jestli tedy nebudeš mít o učení zájem, stačí začít lhát, cokoliv tajit a předstírat nebo se v sobě uzavřít. Jestli se tě na něco zeptám a ty neodpovíš upřímně, bude to rovněž znamenat okamžitý konec. Pochopilas?"
"Ano," šeptla Ciri. "A ta... upřímnost... Bude platit i pro tebe? Budu smět... dávat otázky tobě?"
Yennefer se na ni podívala a ústy jí zacukalo.
"Samozřejmě," odvětila po chvilce. "To se rozumí samo sebou. To bude základ výuky a výchovy, kterou ti hodlám poskytnout. Upřímnost musí být oboustranná. Můžeš mi klást otázky. Kdy budeš chtít. A já na ně odpovím. Upřímně."
"Na každou otázku?"
"Na každou."

"Od této chvíle?"
"Ano. Od této chvíle."
"Co je mezi tebou a Geraltem, paní Yennefer?"
V tichu, které zavládlo po vyslovení otázky, vlastní opovážlivostí vyděšená Ciri div neomdlela.
Čarodějka k ní zvolna přistoupila, položila jí ruce na ramena a pohlédla jí do očí, zblízka, upřeně.
"Stesk," řekla vážně. "Žal. Naděje. A strach. Ano, zdá se, že jsem na nic nezapomněla. Nuže, teď se můžeme pustit do testů, ty malá zelenooká zmije. Ověříme, jestli máš nadání. Ačkoliv po tvé otázce bych se tuze divila, kdyby se ukázalo, že ne. Pusťme se do toho, Škaredko."
Ciri se naježila:
"Proč mi tak říkáš?"
Yennefer se usmála koutkem úst:
"Slíbila jsem ti upřímnost."

*

Ciri si protáhla záda, dopáleně a netrpělivě se zavrtěla na tvrdém sedadle. Po několika hodinách sezení ji už brněl zadek.
"Nic z toho nebude!" vyhrkla a otřela si o stolní desku uhlem zašpiněné prsty. "Vůbec nic! Nic se mi nedaří! Nemůžu být čarodějkou! Říkala jsem ti to od začátku, ale ty jsi mi nechtěla věřit, vůbec jsi mě neposlouchala!"
Yennefer zvedla obočí
"Neposlouchala jsem tě, povídáš? Zajímavé. Obvykle věnuji pozornost všemu, co řekneš, a uložím si to do paměti. Ovšem za podmínky, že to má hlavu a patu."
"Vysmíváš se mi," zaskřípala Ciri zuby. "A já jsem chtěla jenom říct... Víš, o těch vlohách. Tam v horách, na Kaer Morhen... Nesvedla jsem žádné zaklínačské Znamení. Ani jedno!"
"To já vím."
"Víš?"
"Vím. Ale to nic neznamená."
"Jak to? No... Ale to není všechno!"
"Napjatě tě poslouchám."
"Já se nehodím. Nechápeš to? Jsem... moc mladá."
"Byla jsem mladší, když jsem začínala."
"Ale určitě jsi nebyla..."
"O co jde, děvče? Přestaň koktat! Aspoň jednu souvislou větu bych prosila."
"No..." sklopila Ciri zrak a zarděla se. "Iola, Myrrha, Eurneid a Katje se mi u oběda posmívaly, že kouzla se mi vyhýbají, že nemůžu čarovat, poněvadž... Poněvadž jsem... panna přece. To znamená..."
"Představ si, že vím, co to znamená," přerušila ji čarodějka. "Zřejmě to zase přijmeš jako výsměch, nicméně ti musím oznámit, že zase plácáš hlouposti. Vraťme se k testu."
"Jsem panna!" opakovala Ciri umíněně. "K čemu jsou všechny testy? Panna nemůže čarovat!"
"Co se dá dělat?" zvrátila se Yennefer dozadu do opěradla. "Tak běž a nechej se někde o panenství připravit, když ti tak překáží. Já počkám. Ale pospěš si s tím, jestli můžeš."
"Děláš si legraci?"
"Všimla sis?" pousmála se čarodějka. "Blahopřeji. Zvládlas úvodní zkoušku bystrosti. A nyní skutečný test. Soustřeď se, prosím. Podívej, na tomhle obrázku jsou čtyři borovice. Každá má jiný počet větví. Nakresli pátý stromek, který by měl patřit k těm čtyřem a stát tady, na tom volném místě."
"Borovice jsou pitomé," prohlásila Ciri, zatímco s vyplazeným jazykem kreslila uhlem poněkud roztřesený stromeček.
"A nudné. Nechápu, co mají borovice společného s magií. Co? Paní Yennefer! Slíbilas odpovídat na moje dotazy!"
"To je smůla," povzdechla si čarodějka, sebrala jí arch papíru a zkoumavě si prohlížela obrázek. "Mám dojem, že toho slibu začínám litovat. Co mají borovice společného s magií? Nic. Ale nakreslilas to správně a včas. Vskutku, na pannu je to dobrý výsledek."
"Směješ se mi?"
"Ne. Směji se málokdy. Musím mít k smíchu opravdový důvod. Soustřeď se na další výkres, Nadílko. Jsou na něm hvězdičky, kolečka, křížky a trojúhelníky seřazené v různých sestavách do několika řad. Prohlédni si je a odpověz, kolik hvězdiček má být v poslední řadě."
"Hvězdičky jsou pitomé!"
"Kolik?"
"Tři!"
Yennefer se zahleděla na nějaký detail na vyřezávaných dveřích skříně a dlouho mlčela. Zlomyslný úsměšek na dívčiných rtech začal mizet, až se ztratil dočista.
"Zřejmě tě zajímalo," promluvila velmi pomalu čarodějka s pohledem nadále upřeným na skříň, "co se stane, když mi dáš neuváženou a nesmyslnou odpověď. Možná sis myslela, že si toho nevšimnu, protože mě tvoje odpovědi vůbec nezajímají. Myslelas špatně. Možná ses domnívala, že vezmu na vědomí, že jsi hloupá. Domnívala ses špatně. Jestli tě omrzelo být testována a chtělas pro změnu otestovat mne... Nu, zdá se, že ti to nevyšlo. Tak či tak, test skončil. Vrať mi ten arch."
"Promiň mi to, paní Yennefer," sklopilo děvče hlavu.
"Tam samozřejmě musí být... jen jedna hvězdička. Moc se omlouvám. Nehněvej se, prosím."

"Podívej se na mě, Ciri."
Překvapeně zvedla zrak: bylo to poprvé, co ji čarodějka oslovila jejím jménem.
"Ciri," řekla Yennefer. "Ačkoliv se to nezdá, věz, že se doopravdy hněvám stejně zřídka, jako se směji. Nerozhněvalas mne. Ale když ses omluvila, dokázalas, že jsem se v tobě nemýlila. A teď další výkres. Jak vidíš, je na něm pět domků. Nakresli šestý..."
"Zase? Vážně nechápu, proč..."
"...šestý domek!" změnil se výhružně čarodějčin hlas a v jejích očích se zažehl fialový plamen. "Tady, na tom prázdném místě! Nenuť mě to opakovat, prosím."

*

Po jablíčkách, stromcích, hvězdičkách, rybách a domcích přišla řada na bludiště, z nichž bylo třeba rychle najít východ, na vlnovky, na kaňky připomínající rozmáčklé pavouky a na divné obrázky a mozaiky, ze kterých šilhaly oči a motala se hlava. Pak následovala lesknoucí se kulička na provázku, na niž se musel soustředit pohled. Bylo to tak otravné, že při tom Ciri pravidelně usínala. Yennefer, světe div se, to pranic nevadilo, přestože jí pár dní předtím hrozně vyhubovala, když se jí začala klížit víčka nad jednou z pavoučích kaněk.

Z vysedávání nad testy ji nakonec rozbolel krk a záda a bolest byla den ode dne citelnější. Zastesklo se jí po pohybu a čerstvém vzduchu a protože slíbila upřímnost, svěřila se Yennefer. Čarodějka to přijala tak lehce, jakoby to čekala již dávno.
Následující dva dny běhaly obě po parku a přeskakovaly náspy a ploty, doprovázeny pobavenými nebo pohoršenými pohledy kněžek a chovanek. Cvičily, pro získání rovnováhy chodily po horní hraně zdi, kterou byl obehnán sad a hospodářské budovy. Na rozdíl od výcviku na Kaer Morhen však cvičení s Yennefer vždy doplňovala teorie. Čarodějka učila Ciri správnému dýchání, tlakem dlaně řídila pohyby jejího hrudníku a bránice. Vysvětlovala zásady pohybu těla, funkce svalů a kostí, předváděla jí, jak má odpočívat, uvolnit se, relaxovat.
Během jednoho takového odpočinku na trávníku natažená a do nebe hledící Ciri položila otázku, která ji zajímala:
"Paní Yennefer? Kdy konečně skončíme s těmi testy?"
- Tak tě nudí?
"Ne... ale chtěla bych vědět, jestli se hodím na čarodějku?"
- Hodíš.
"Už to víš?"
- Věděla jsem to od počátku. Je málo lidí, kteří jsou schopni rozpoznat aktivitu mé hvězdy, velmi málo. A tys ji postřehla okamžitě.
"A testy?"
- Skončily. Vím už o tobě, co jsem vědět chtěla.
"Ale některé úkoly... Sama jsi říkala, že... Opravdu to víš? Nepleteš se? Jsi si jista, že mám vlohy?"
- Naprosto jista.
"Ale..."
- Ciri, vysvětlovala čarodějka pobaveně a netrpělivě zároveň. - Od chvíle, kdy jsme si lehly na tuhle louku, při rozhovoru s tebou neužívám hlasu. Tomu se říká telepatie, zapamatuj si to. A jak sis všimla, v dorozumění nám to nijak nepřekáží.

*

"Magie," opřela si Yennefer ruce o hrušku sedla a zadívala se na oblohu nad horami, "patří podle mínění některých k projevům Chaosu. Je klíčem, kterým lze otevřít zakázané dveře. Dveře, za nimiž číhá strach, děs a nepředstavitelná hrůza, za nimiž číhají nepřátelské, ničivé síly a moci čistého Zla, které mohou zničit nejen toho, kdo dveře otevřel, nýbrž i celý svět. A poněvadž o ty, kdo těmito dveřmi cloumají, není nouze, udělá jednou někdo z nich chybu a způsobí tak zákonitě neodvratnou zkázu. Magie je tedy prý mstou a zbraní Chaosu. To, že se ji lidé naučili po Konjunkci Sfér ovládat, je prokletím a zhoubou světa. Zhoubou a prokletím lidstva. Je to tak, Ciri, ti, kteří považují magii za Chaos, se nemýlí."
Čarodějčin vraník táhle zaržál a volným klusem se pustil přes vřesoviště. Ciri popohnala svého koně, nechala jej hřebce dohonit a srovnat s ním krok. Vřes sahal až ke třmenům.
"Podle mínění jiných," navázala Yennefer po chvíli, "je magie uměním. Výjimečným a vznešeným uměním, jež je schopno tvořit krásné a neobyčejné věci. Vlohy k němu jsou dány nepočetným vyvoleným. Ti, kdo talent neprojeví, se mohou s úctou a závistí sklánět před jejich tvorbou, obdivovat jejich díla a cítit přitom, že bez toho talentu by svět byl chudší. To, že v sobě někteří vyvolení nalezli po Konjunkci nadání pro magii, že v sobě objevili umění, je požehnáním pro krásu. A je to tak - pravdu mají i ti, kteří považují magii za umění."
Oblé, holé návrší vystupující z vřesoviště jako hřbet číhajícího draka korunoval ohromný plochý kámen, podepřený několika menšími balvany. Čarodějka, aniž by přerušila svůj výklad, vedla koně tím směrem.
"Jsou i tací, podle nichž je magie vědou. K jejímu zvládnutí nestačí pouze talent a vrozené schopnosti. Nezbytná jsou léta pilného studia a úporné práce, nepostradatelná je vytrvalost a vnitřní disciplína. Takto získaná magie je vědou -

poznáním, jehož hranice jsou neustále rozšiřovány jasnozřivými a svobodymilovnými mozky, zkušeností, praxí, experimentem. Takto získaná magie znamená pokrok. Je to pluh, tkalcovský stav, vodní mlýn, milíř, jeřáb, kladkostroj. Pokrok, rozvoj, změna. Neustálý pohyb vzhůru. K lepšímu. Ke hvězdám. To, že jsme se po Konjunkci Sfér naučili ovládat magii, nám jednou dovolí dosáhnout hvězd. Sesedni z koně, Ciri."
Yennefer přistoupila k balvanu, položila dlaň na jeho drsný povrch, opatrně s něj smetla prach a suché listí.
"Ti, kdo magii považují za vědu," pokračovala, "mají pravdu také. Zapamatuj si to, Ciri. A teď pojď sem, ke mně."
Dívka polkla a přiblížila se k ní. Čarodějka ji objala paží.
"Zapamatuj si to," zopakovala. "Magie je Chaos i Umění i Věda. Znamená prokletí, požehnání i pokrok. Všechno záleží na tom, kdo magii užívá a k jakým cílům. Magie je všude. Všude okolo nás. Snadno dostupná. Stačí vztáhnout ruku. Podívej, natahuji ruku."
Bylo možno ucítit, jak se kromlech zachvěl. Ciri zaslechla vzdálené, hluché dunění, z nitra země přicházející hukot. Vichr, který znenadání šlehl návrší, ohnul k zemi vršky vřesu. Nebe prudce ztemnělo, zakryto mraky, které se přihnaly neuvěřitelnou rychlostí. Dívka ucítila na tváři kapky deště. Přimhouřila oči před jasem blesků, jimiž náhle vzplál celý obzor. Instinktivně se přitiskla k čarodějce, k jejím bezem a angreštem vonícím černým vlasům.
"Země, po níž kráčíme. Oheň, jenž neuhasíná v jejím nitru. Voda, z níž vyšlo veškeré žití a bez níž by nebylo života. Vzduch, jenž dýcháme. Stačí vztáhnout ruku, abychom to vše ovládli, přinutili k poslušnosti. Magie je všude. Je v povětří, ve vodě, v ohni a v zemi. Je i za bránou, kterou před námi zavřela Konjunkce Sfér. Odtamtud, zpoza uzamčených dveří, někdy magie natahuje ruce k nám. Po nás. Ty to znáš, že? Ucítilas již dotek Magie, dotek ruky zpoza zamčených dveří. Ten dotek tě naplnil strachem. Každý pocítí strach. Protože v každém z nás je Chaos i Řád, Dobro i Zlo. Leč to, co je v nás, je možné - a nutné - opanovat. Je třeba se to naučit. I ty se to naučíš, Ciri. Proto jsem tě zavedla sem, k tomuto kameni, který se od nepaměti tyčí zde, kde se křižují Mocí pulsující žíly. Dotkni se ho."
Balvan se chvěl a vibroval, spolu s ním jakoby se chvělo a vibrovalo celé návrší.
"Magie po tobě natahuje ruku, Ciri. Po tobě, zvláštní dívenko, Nadílko, Dítě Starší Krve - Krve Elfů. Zvláštní dívenko, vtažená do Pohybu a Změny, Zkázy a Obrození. Sudbou určená. Magie k tobě vztahuje ruku zpoza zavřené brány, k tobě, drobounkému zrnku písku v přesýpacích hodinách Osudu. Po tobě napřahuje své spáry Chaos v nejistotě, zda se staneš jeho nástrojem anebo překážkou v jeho plánech. To, co ti Chaos ukazuje ve tvých snech, je obrazem té nejistoty. Chaos se tě bojí, Dítě Překvapení. A chce dosáhnout toho, abys pocítila strach ty."
Šlehl blesk, protáhle zaburácel hrom. Ciri se třásla zimou a hrůzou.
"Chaos ti nemůže ukázat, čím je doopravdy. Ukazuje ti tedy budoucnost, to, co se stane. Chce způsobit, aby ses bála přicházejících dní, abys podlehla strachu z toho, co potká tebe a tvé blízké, aby tě strach zcela ovládl. Proto Chaos posílá sny. Ukážeš mi nyní, co v nich vidíš. A budeš se bát. Pak zapomeneš a potlačíš strach. Dívej se na mou hvězdu, Ciri. Nespouštěj z ní oči!"
Zablesklo se. Zahřmělo.
"Mluv! Rozkazuji ti!"
Krev. Ústa Yennefer, poraněná a rozbitá, se bez hlesu pohybují, krvácejí. V trysku se kolem míhají bílé skály. Řičí kůň.
Skok. Propast, hlubina. Křik. Let, nekonečný pád. Hlubina...
Dým v hlubině. Schody vedoucí dolů.
Va'esse deireádh aep eigean... Něco končí... Co?
Elaine blath, Feainnewedd... Dítě Starší Krve?
Zdáli zdá se doléhat čarodějčin hlas, je hluchý, probouzející ozvěny mezi vlhkými skalními stěnami.
Elaine blath...
Mluv!
Fialové oči se lesknou a žhnou v přepadlé, napjaté, zmučené tváři, zastřené záplavou rozcuchaných černých vlasů
Tma. Vlhkost. Zápach. Pronikavý chlad kamene. Chlad železa na zápěstích a kotnících...Hlubina. Dým. Schody vedoucí dolů. Schody, po nichž je třeba sejít. Protože... Protože něco končí. Nadchází Tedd Deireádh - Čas Konce, věk vlčí, čas Bílé Zimy a Bílého Světla...
Lvice musí zemřít! Státní zájem.
Pojďme, říká Geralt. Po schodišti dolů. Musíme jít. Jiné cesty není. Pouze schody. Dolů!
Jeho ústa jsou nehybná. Sinalá. Krev, všude samá krev. Schody od krve... Jen neuklouznout... Zaklínač uklouzne jenom jedenkrát... Lesk oceli. Křik. Smrt. Dolů, po schodech dolů.
Dým. Oheň. Závratný trysk, dunění kopyt. Vůkol požár.
Drž se! Drž se, Lvice z Cintry!
Černý kůň řehtá, vzpíná se. Drž se!
Černý kůň tančí na místě. V hledí křídly dravého ptáka ozdobené přilby se lesknou a planou nelítostné oči.
Široká čepel odráží záři požáru. Meč se zasvištěním padá. Únik, Ciri! Pirueta, paráda! Únik! Únik! Příliš pomaluuuuu!!!
Záblesk zbraně oslepí oči, úder otřese celým tělem, bolest ji na okamžik ochromí, znecitliví, ale vzápětí bodne novou silou, zahryzne se do tváře ostrými tesáky, rve, proniká skrznaskrz, vystřeluje na šíji, na prsa, do plic...
"Ciri!"
Na zádech a v týle cítila nepříjemný, lezavý chlad kamene. Nepamatovala si, kdy usedla. Yennefer klečela vedle ní. Jemně, ale energicky jí narovnala prsty, odtáhla ruku od tváře. Líc tepala a pálila bolestí.
"Mami..." zasténala Ciri. "Mami... To bolí! Maminko!"
Čarodějka se dotkla její tváře. Ruku měla studenou jako led. Bolest ihned ustala.
"Viděla jsem," šeptala dívenka, zavírajíc oči, "to, co ve snech... Černého rytíře... Geralta... A ještě... Tebe... Viděla sem tebe, Yennefer!"

"Vím."
"Viděla jsem tě... Viděla jsem, jak..."
"Už nikdy víc. Už to nebudeš vídat. Už nikdy se ti o tom nebude zdát. Dám ti sílu, která od tebe zažene noční můry. Proto jsem tě sem přivedla, Ciri, abych ti tu sílu ukázala. Od zítřka ti ji začnu předávat."

*

Nastaly náročné dny, vyčerpávající období naplněné prací, usilovným učením. Yennefer byla náročná, nesmlouvavá, často tvrdá, někdy výhružná. Leč nudná nebyla nikdy. Dříve Ciri s námahou udržela otevřená víčka v chrámové škole, podařilo se jí i usnout během lekce, když ji ukolébal mírný, monotónní hlas Nenneke, Ioly První, Krušinky nebo některé jiné kněžky učitelky. U Yennefer to bylo nemožné a nebylo to jen zněním čarodějčina hlasu, krátkými, důraznými větami, které užívala. Nejdůležitější byl obsah. Vědění o magii. Vědění fascinující, strhující, vzrušující.
Celé dny trávila s Yennefer. Do dormitáře se vracela pozdě večer, bezvládně padala na lože a okamžitě usínala. Dívky si stěžovaly, že hrozně chrápe. Zkoušely ji budit - bezvýsledně.
Ciri spala tvrdě.
Beze snů.

*

"Ó, bohové," vzdychla Yennefer rezignovaně, zabořila prsty obou rukou do záplavy černých vlasů a zavrtěla hlavou. "Vždyť je to tak prosté. Jestli nesvedeš tohle gesto, jak si poradíš s těžšími?"
Ciri se otočila, zamručela, odfoukla si a promnula si ztuhlou ruku. Čarodějka znovu vzdychla:
"Prohlédni si ještě jednou rytinu. Uvidíš, jaká má být poloha prstů. Věnuj pozornost šipkám a runám, popisujícím a upřesňujícím, jak gesto náležitě vykonat."
"Dívala jsem se na ten obrázek tisíckrát! Runám rozumím! Vort, cáelme. Ys, veloe. Od sebe, pomalu. Dolů, rychle. Dlaň... Tak?"
"A malíček?"
"Nemůžu ho takhle postavit, abych současně neohnula prsteník!"
"Podej mi ruku."
"Auuu!"
"Tiše, Ciri, jinak sem Nenneke přiběhne v domnění, že z tebe stahuji kůži zaživa anebo tě smažím v rozpáleném oleji. Neměň polohu prstů. A teď vykonej gesto. Obrat, obrat zápěstí! Dobře. Teď třepni rukou a uvolni prsty a zopakuj. Neee! Víš, cos provedla? Kdybys tímto způsobem vrhla skutečné zaklet, měsíc bys nosila ruku v dlahách! Jak můžeš mít tak dřevěné ruce?"
"Mám ruce cvičené pro meč! Proto!"
"Nesmysl! Geralt se celý život oháněl mečem, přesto má prsty obratné a... hmmm... velmi citlivé. Pokračuj, Škaredko, zkus to ještě jednou. Vidíš? Stačí chtít. Stačí se snažit. Ještě jednou. Dobře. Střepni ruku. A ještě. Dobře. Unavila ses?"
"Trochu..."
"Počkej, rozmasíruji ti dlaň a předloktí. Ciri, pročpak nepoužíváš krém, který jsem ti dala. Máš tlapky jako struhadlo... A co je tohle? Rýha po prstýnku, ne? Copak jsem ti nezakázala nosit šperky?"
"Ale já jsem ten prstýnek vyhrála v sázce s Myrrhou! Nosila jsem ho jenom půl dne..."
"O půl dne déle. Víckrát si ho neber. Prosím."
"Nerozumím, proč nesmím..."
"Nemusíš rozumět!" zarazila ji čarodějka, ale bez hněvu v hlase. "Prosím, abys nenosila žádné podobné ozdoby. Jestli chceš, strč si do vlasů květinu, upleť si věneček. Ale žádný kov, žádný krystal, žádný kamínek. Je to důležité. Až přijde čas, vysvětlím ti proč. Prozatím mi důvěřuj a poslechni mojí prosbu."
"Ty nosíš svoji hvězdu, náušnice i prsteny! A já nesmím! To proto, že jsem... panna?"
"Škaredko," usmála se Yennefer a pohladila ji po hlavě. "Ty jsi tím úplně posedlá. Vysvětlila jsem ti už, že nemá žádný význam, jestli jsi anebo nejsi. Žádný. Zítra si umyj vlasy, jak vidím, už to potřebují."
"Paní Yennefer?"
"Poslouchám."
"Mohu... Slíbily jsme si upřímnost... Mohu se na něco zeptat?"
"Můžeš. Ale, u všech bohů, ne ohledně panenství, snažně prosím."
Ciri se kousla do rtu a dlouho nepromluvila.
"Ach jo," povzdechla si Yennefer. "Budiž. Ptej se."
"Víš..." olízla si Ciri rty a zrudla. "Děvčata v dormitoriu pořád klevetí a vykládají různé historky... O svátku Belleteynu a podobné... Mně říkají, že jsem usmrkanec a děcko... Pani Yennefer, jak je to doopravdy? Jak se dá poznat, že už přišel čas..."
"...aby se dívka pomilovala s mužem?"
Ciri polil ruměnec. Neřekla ani slovo, ale zvedla oči a kývla hlavou.
"Na to je jednoduchá odpověď," prohlásila Yennefer nenuceně. "Jestli nad tím začínáš uvažovat, znamená to, že ten čas už nadešel."
"Ale já ještě nechci!"
"To není povinné. Nechceš, nemusíš."

"Aha," uvážila Ciri. "A ten... No, muž... Jak poznat, že je to ten pravý, se kterým se může..."
"...jít do postele?"
"Mhm."
"Pokud máš na vybranou," ohrnula čarodějka rty v úsměvu, "a nemáš příliš zkušeností, nebudeš v první řadě hodnotit muže, nýbrž postel!"
Ciri vykulila smaragdové oči.
"Jak... postel?"
"Jednoduše. Ty muže, kteří postele vůbec nemají, ani nebereš v úvahu. Ze zbylých vyřadíš majitele postelí zválených a špinavých. A až ti zůstanou jenom takoví, kteří mají postele upravené a čisté, vybereš si z nich toho, který se ti nejvíc líbí. Žel, ani tento způsob není zcela jistý, můžeš se nepříjemně napálit."
"Žertuješ?"
"Ne, nežertuji. Ciri, od zítřka budeš spát tady, u mne. Přeneseš si svoje věci. Jak slyším, chovanky věnují v dormitáři žvatlání a plácání tolik času, že jim ho už moc nezbývá na odpočinek a spánek."

*

Po nacvičení základních poloh a gest ruky se Ciri začala učit zaklet a jejich formule. Formule byly snadnější. Zapsány ve Starší Mluvě, kterou dívka již plynně ovládala, se lehce ukládaly do paměti. Neměla zvláštní obtíže ani s intonací, která byla pro správné zařikávání nezbytná. Yennefer s ní byla spokojená, den ode dne byla milejší a příjemnější. Stále častěji si dopřávaly přestávek mezi učením, kdy jen nezávazně klábosily a bavily se a dělaly vtípky na Nenneke, která nezřídka navštěvovala jejich vyučování, ostražitá a načepýřená jako kvočna, připravená vzít Ciri pod ochranná křídla před "neslýchanou tvrdostí" čarodějky a jejích výchovných metod.
Ciri poslechla svou učitelku a přestěhovala se do její komnaty. Od té doby spolu trávily nejen celé dny, ale i noci. Někdy probíhala výuka též v noci - některá gesta a zaklet se nesměla provádět na denním světle.
Dívčinými pokroky potěšená čarodějka zpomalila tempo učení. Měly tak více volného času. Po večerech četly knihy, spolu nebo každá zvlášť. Ciri se prokousala Stammelfordovými Dialogy o podstatě magie, Giambattistovou Silou živlů a rovněž Richertovou a Monckovou Přírodní magii. Zběžně se obeznámila - poněvadž přečíst celé je nedokázala - s takovými spisy jako Neviditelný svět Jeana Bekkera či Tajnost tajností Agnes z Glanville. Nahlédla do pradávného, zažloutlého Kodexu z Mirthe, do Ard Aercane a dokonce do pověstné, temné Dhu Dwimmermorc, ilustrované hrůzyplnými rytinami.
Sahala i po jiných, o magii nepojednávajících knihách. Čítávala v Historii světa i v Traktátu o životě. Neopomíjela ani méně náročnou literaturu. S ruměncem na tváři zhltla Hrátky od markýze De Creahme a Královské dámy od Anny Tiller. Líbily se jí sbírky básní slavného trubadúra Marigolda Strasti lásky a Čas luny. Poplakala si při četbě něžných, tajuplných sonetů Essi Daven, sebraných v útlém, překrásně vázaném dílku pod titulem Modrá perla.
Často využívala své výsady klást otázky. A dostávala odpovědi. Stále častěji však sama na dotazy odpovídala. Yennefer jakoby zpočátku její osudy nijak nezajímaly, ani dětství v Cintře, ani pozdější, válečné události. Leč postupně byly její otázky stále konkrétnější. Ciri musela odpovídat - i když s pramalou ochotou, poněvadž každá čarodějčina otázka otevírala v její paměti vrátka, za něž se již nikdy nechtěla podívat a která chtěla navždy ponechat zavřená. Od setkání s Geraltem v Soddenu se rozhodla začít "nový život" a všechno tamto, co se událo předtím, neodvratně zapomenout. Zaklínači z Kaer Morhen se nikdy na nic nevyptávali a Geralt na ní před příjezdem do svatyně vymohl slib, že se nikomu ani slůvkem nezmíní, kým byla dříve. Nenneke to pochopitelně věděla, a tak se postarala o to, aby kněžkami a spolužačkami byla Ciri považována za prachobyčejnou nemanželskou dcerku šlechtice a venkovanky - dítě, pro které nebylo místa na otcově hradě ani v matčině chalupě. Takovými dětmi byla polovina chovanek ve svatyni Melitelé.
Také Yennefer znala tajemství. Bylo jí možno důvěřovat. A Yennefer se vyptávala. Na tamto. Na Cintru.
"Jak ses dostala z města, Ciri? Jak se ti podařilo vyklouznout Nilfgaarďanům?"
Na to si Ciri nepamatovala. Všechno se trhalo, ztrácelo se v mlze a dýmu. Vzpomínala na obležení, na loučení s babičkou, královnou Calanthé, na barony a rytíře, kteří ji násilím táhli od lože raněné, umírající Lvice z Cintry. Vzpomínala na šílený úprk hořícími ulicemi, krvavé střetnutí i na pád koně. Na černého jezdce v helmici s křídly dravce. A na nic víc.
"Nepamatuji si. Opravdu si nevzpomenu, paní Yennefer."
Yennefer nenaléhala. Ptala se na něco jiného. Dělala to natolik citlivě a nevtíravě, že Ciri byla stále otevřenější. Nakonec se sama dala do řeči. Aniž by čekala na otázky, rozpovídala se o svém dětství v Cintře a na Skellige. O tom, jak se dozvěděla o Zákoně Překvapení i o tom, že ji osud předurčil Geraltovi z Rivie, zaklínači s bílými vlasy. Vyprávěla o válce. O bloudění v lesích Zaříčí, pobytu mezi angrenskými druidy i období prožitém na vsi. O tom, jak ji Geralt našel a odvezl na Hradiště Zaklínačů - a otevřel novou kapitolu v jejím krátkém životě.
Z vlastní vůle a bez ptaní pustila se jednoho večera se smíchem a nehorázným přeháněním do vyprávění veselé historky o svém prvním setkání se zaklínačem. Stalo se to v lese Brokilonu, mezi dryádami, které ji chtěly unést a vychovat jako jednu z nich.
"Ha!" zvolala Yennefer, když si tu příhodu vyslechla. "Dala bych nevímco, abych to mohla vidět. Myslím Geralta. Snažím se představit si jeho obličej, když tenkrát v Brokilonu uviděl, jaké mu osud přichystal Překvapení. Musel mít dozajista neodolatelný výraz, jakmile se dověděl, kdo jsi, ne?"
Ciri se rozchichotala, v jejích smaragdových očích se rozhořely čertovské ohýnky.
"Ó ano!" vyprskla. "Ten udělal obličej! A jaký! Chceš to vidět? Ukážu ti. Koukni se na mě!"

Yennefer vybuchla smíchy.

*

Ten smích, zamyslela se Ciri, sledujíc k východu letící mračna černých ptáků. Teprve ten společný, upřímný smích nás sblížil, ji a mne. Poznaly jsme, ona i já, že se můžeme společně smát dokonce i když rozmlouváme o něm. O Geraltovi. Najednou jsme si začaly být blízké, třebaže jsme si dobře uvědomovaly, že Geralt nás spojuje a dělí zároveň - a že to tak zůstane navždy.
Sblížil nás společný smích.
A to, co se přihodilo o dva dny později. V lese, v kopcích. Ukazovala mi tehdy, jak nacházet...

*

"Nerozumím, nač mám hledat ty... Zase jsem zapomněla, jak se jmenují..."
"Intersekce," napověděla Yennefer, otrhávajíc si z rukávu kuličky lopuchu, které se na oděv zachytily během přecházení porostem. "Ukazuji ti, jak je můžeš vyhledávat, protože jsou to místa, z nichž lze čerpat Moc."
„Vždyť já už umím čerpat moc! Sama jsi mě učila, že Moc se nachází všude. Proč se tedy musíme prodírat tímhle houštím? I ve svatyni je přece plno energie!"
"Ovšem, je jí tam dost. Proto svatyni postavili právě na místě, kde stojí, a nikde jinde. A proto ti také na území kláštera připadá, že čerpat energii je tak snadné."
"Už mě bolí nohy! Posadíme se na chvíli?"
"Dobře, Škaredko."
"Paní Yennefer?"
"Poslouchám."
"Proč vždycky čerpáme energii z vodních žil? Je přece všude. Je v zemi, ne? Ve vzduchu, v ohni?"
"Jistě."
"Země... Všude kolem je samá země, všude pod nohama. A okolo nás je vzduch. A jestli potřebujeme oheň, stačí ho jen rozdělat a..."
"Nemáš ještě dost síly, abys mohla vytáhnout energii ze země. Nemáš dost znalostí, abys ji získala z povětří. A s ohněm si hrát nebudeš, zakazuji ti to! Říkala jsem ti přece, že si za žádnou cenu nesmíš zahrávat s energií ohně!"
"Nekřič. Pamatuji si to."
Seděly mlčky na padlém kmeni a poslouchaly vítr šumící v korunách stromů a datla, který neúnavně klepal někde nedaleko. Ciri už měla docela hlad a jazyk se jí lepil žízní na patro, věděla však, že by si stěžovala nadarmo. Dříve, před měsícem, reagovala Yennefer na podobné nářky suchým výkladem o umění ovládat primitivní pudy. Později odpovídala jen mlčením. Námitky neměly smysl a dávaly stejný výsledek jako rozdurděnost kvůli oslovení "Škaredka".
Čarodějka odškubla z tkaniny poslední kuličku. Teď se na něco zeptá, pomyslela si Ciri, skoro slyším, jak přemýšlí. Znovu se zeptá na něco, na co si nevzpomínám. Anebo na co nechci vzpomínat. Ne, to nemá cenu. Neodpovím. Je to minulost a do minulosti není návratu. Sama to kdysi řekla.
"Pověz mi o svých rodičích, Ciri."
"Nepamatuji si na ně, paní Yennefer."
"Rozpomeň se. Prosím tě o to."
"Na tatínka si opravdu nevzpomínám," promluvila tiše. "Jenom... Skoro vůbec. Na maminku,.. Na maminku ano. Měla dlouhé vlasy, takové... A vždycky byla smutná... Vzpomínám si... Ne, na víc si nevzpomenu..."
"Vzpomínej, prosím."
"Nepamatuji si!"
"Pohleď na mou hvězdu."
Křičeli rackové. Spouštěli se dolů, mezi čluny, hltavě se vrhali na odpadky a zbytky úlovku rybářů. Vítr lehce pleskal skasanými plachtami dračích lodí, nad přístavištěm se plazil mrholením ztěžklý kouř. Pod blankytnými praporci se zlatými lvy právě vplouvaly do přístavu cintránské trirémy. Strýc Crach, který stál doposud za ní a měl na jejím rameni položenou dlaň velikou jak medvědí tlapu, poklekl na jedno koleno. Vřadě stojící bojovníci začali rytmicky tlouci meči do štítů.
Po můstku k nim přicházela královna Calanthé, její babička. Na Ostrovech oficiálně nazývaná Ard Rhena - Nejvyšší Paní. Avšak Crach an Craite, jarl Skellige, stále v pokleku a se schýlenou hlavou, uvítal Lvici z Cintry titulem snad méně vznešeným, leč ostrovany užívaným pro vyjádření nejvyšší úcty:
"Buď pozdravena, Modron."
"Princezno," promluvila Calanthé chladně, aniž by jarlovi věnovala pozornost. "Pojď sem. Pojď ke mně, Ciri."
Babiččina ruka byla silná a pevná jako ruka muže, prsteny na ní studily jak led.
"Kde je Eist?"
"Král..." zajíkl se Crach. "Na moři, Modron. Pátrá po troskách... a po tělech. Od včerejška."
"Jak to, že jim to dovolil?" vykřikla královna. "Jak to mohl připustit? Jak to, že jsi to připustil ty, Crachu? Jsi jarlem Skellige! Žádný drakkar nemůže vyplout bez tvého svolení! Proč jsi jim to dovolil, Crachu?"
Strýc sklonil ryšavou hlavu ještě níže.
"Koně!" rozkázala Calanthé. "Jedeme na hrad. Zítra za úsvitu odplouvám. Princezna odpluje se mnou. Nedovolím, aby se sem ještě někdy vrátila. A ty... Ty máš u mne zatracený dluh, Crachu. Jednoho dne zažádám, ať mi ho splatíš."

"Vím, Modron."
"Jestli se neupomenu já, učiní tak ona," pohlédla Calanthé na vnučku. "Jí splatíš svůj dluh, jarle. Ty víš jak."
Crach an Craite se zvedl a narovnal, rysy jeho opálené tváře ztvrdly. Rychlým pohybem vytrhl z pochvy prostý ocelový meč bez ozdob a obnažil levé předloktí poznačené naběhlými světlými šrámy.
"Bez zbytečných gest," sykla královna pohrdavě. "Šetři si krev. Řekla jsem: jednoho dne. Nezapomeň!"
"Aen me Gláeddyv, zwaere a'Bloedgeas, Ard Rhena, Lionors aep Xintra!" Crach an Craite, jarl ostrovů Skellige, zvedl paže a potřásl mečem. Bojovníci ochraptěle vykřikli a třeskli zbraněmi o štíty.
"Přísahu přijímám. Veď nás na hrad, jarle."
Ciri si pamatovala na návrat krále Eista, na jeho bledou, kamennou tvář. Pamatovala si na ponurou smuteční hostinu, na níž se zarostlí mořští vlci uprostřed mrtvého ticha pozvolna zpíjeli do bezvědomí. Pamatovala na ten šepot:
"Geas Jukre... Geas Muire!"
Pamatovala si na stružky hustého piva, rozlitého na podlaze, rohy na pití, rozbíjené o kamenné stěny sálu v zoufalém, bezmocném, zbytečném hněvu.
"Geas Muire! Pavetta!"
Pavetta, princezna Cintry, a její manžel, princ Duny. Její rodiče. Ztratili se. Zmizeli. Zahubilo je Geas Muire - Prokletí Moře. Pohltila je bouře, kterou nikdo neočekával. Bouře, která se nedala předvídat...
Ciri odvrátila hlavu, aby Yennefer neviděla její oči zalité slzami. Nač to všechno, přemítala. K čemu jsou ty otázky a vzpomínky? Není návratu do minulosti. Nemám již nikoho z nich. Nemám otce ani matku, nemám babičku - tu, kterou nazývali Ard Rhena a Lvice z Cintry. Strýc Crach an Craite? Už nejspíš taky nežije. Nemám už nikoho a jsem někým jiným. Není návratu.
Čarodějka zamyšleně mlčela.
"Tenkrát začaly tvé sny?" zeptala se znenadání.
"Ne," rozpomněla se Ciri, "tehdy ne. Až později."
"Kdy?"
Dívka svraštila obočí.
"V létě... Posledním... Příštího léta už byla válka."
"Aha. To znamená, že ty sny začaly až po setkáni s Geraltem v Brokilonu?"
Přikývla. Na další otázku už neodpovím, rozhodla se. Avšak Yennefer další otázku nepoložila. Rychle vstala a podívala se na slunce.
"No, dost už toho vysedávání, Škaredko. Připozdívá se. Hledáme dál. Ruku volně před sebe, nenapínat prsty. Kupředu."
"Kam mám jít? Kterým směrem?"
"To je jedno."
"Žíly jsou všude?"
"Skoro. Naučíš se, jak je objevovat, nacházet je v terénu, rozeznávat body, kde se křižují. Prozrazují je chřadnoucí stromy, zakrnělé rostliny, místa, jimž se vyhýbají zvířata. Vyjma koček."
"Koček?"
"Kočky rády spí a odpočívají na intersekcích. Je mnoho pověsti o magických zvířatech, ale ve skutečnosti je kočka jediným zvířetem, tedy kromě draka, které dokáže čerpat Moc. Nikdo neví, jak to kočka dělá ani k čemu ji potřebuje... Co se stalo?"
"Óóó... Tím směrem! Asi tam něco je! Za tím stromem!"
"Ciri, nevymýšlej si! Intersekce můžeš vycítit, až když stojíš nad nimi... Hmmm... Zajímavé. Řekla bych, neobvyklé. Vážně cítíš nějaký tah?"
"Vážně!"
"Tak pojďme. Zajímavé, zajímavé... No, lokalizuj... Ukaž kde."
"Tady! Na tomhle místě!"
"Skvěle. Znamenitě. Cítíš lehké škubání prsteníkem? Vidíš, jak se ohýbá dolů? Pamatuj si, to je signál."
"Můžu začít čerpat?"
"Počkej, ověřím to."
"Paní Yennefer? Jak je to s tím čerpáním? Jestli si vezmu hodně Moci, bude tam dole chybět. Smí se to? Matka Nenneke nás učila, že by se nic nemělo brát jen tak, z rozmaru. Dokonce i višně, které nespotřebujeme, máme nechat na stromě, něco ptákům a něco nechat prostě opadat."
Yennefer ji objala a lehce políbila do vlasů na skráni.
"Chtěla bych," zašeptala, "aby to, cos právě vyslovila, slyšeli i jiní. Vilgefortz, Francesca, Terranova... Ti, kdož se domnívají, že mají na Moc všechen nárok a mohou jí užívat bez omezení. Chtěla bych, aby si poslechli malou moudrou Škaredku ze svatyně Melitelé. Neboj se, Ciri. Dobře, že na to myslíš, ale Moci je dostatek. Nebude jí chybět. Je to, jako kdybys ve velkém sadě utrhla jednu jedinou višni."
"Takže můžu čerpat?"
"Vydrž. Ohó, to je proklatě silné ložisko. Jak pulsuje! Pozor, Škaredko. Čerpej, ale opatrně a velice, velice pomalu."
"Nebojím se! Pah, pah, jsem přece zaklínačka! Ha, cítím ji! Cítím... Aaaaach! Paní... Yenne... feeeeer..."
"K čertu! Říkala jsem ti! Varovala jsem tě! Zakloň hlavu! Zakloň, povídám! Tumáš, dej si to k nosu, jinak budeš celá od krve. Klid, klid, maličká, jenom mi neomdlévej. Jsem s tebou. Jsem u tebe... dceruško. Přidrž si kapesník. Hned vyčaruji led..."

*

Pro tu trochu krve z nosu bylo veliké pozdvižení. Yennefer a Nenneke spolu týden nemluvily.
Týden Ciri lenošila, četla knížky a nudila se, protože čarodějka přerušila výuku. Dívka ji nevídala celé dny: Yennefer mizela za svítání, vracívala se navečer, divně se na ni dívala a byla divně málomluvná.
Po týdnu toho měla Ciri dost. Když se večer čarodějka vrátila, beze slova k ní přistoupila a přitulila se k ní.
Yennefer mlčela. Velmi dlouho. Nemusela mluvit. Její prsty, stisknuté na dívčiných ramenou, hovořily za ní.
Nazítří, po dlouhém, několikahodinovém rozhovoru se Velekněžka s čarodějkou smířily.
A k dívčině ohromné radosti se vše vrátilo do starých kolejí.

*

"Dívej se mi do očí, Ciri. Malé světélko. Formuli, prosím."
"Aine verseos!"
"Dobře. Podívej na mou ruku. Proveď stejné gesto a rozptyl světélko v povětří."
"Aine aen aenye!"
"Výborně. Jaké gesto musíš udělat teď? Ano, přesně to. Velmi dobře. Umocni jej. Víc, víc, nepřestávej!"
"Ooooooch..."
"Narovnat záda! Paže podél těla! Uvolnit ruce, žádné zbytečné pohyby prstů. Každý pohyb může znásobit zbytečný efekt - chceš, aby nám tady vypukl požár? Umocni to, na co čekáš?"
"Och, ne... nemůžu..."
"Uvolni se a přestaň se třást! Načerpej energii! Co děláš? No, teď je to lepší... Neoslabuj vůli! Moc rychle dýcháš! Zbytečně se rozehříváš! Pomaleji, Škaredko, pomaleji. Vím, že je to nepříjemné. Zvykneš si."
"Bolí mě... Břicho... Tady..."
"Jsi žena, je to běžná reakce. Časem přivykneš. Ale abys získala návyk, musíš cvičit bez blokády proti bolesti. Je to nezbytné, Ciri. Ničeho se neboj, hlídám, sonduji tě. Nic se nemůže stát. Ale bolest musíš překonat. Dýchej klidně. Soustřeď se. Gesto, prosím. Skvěle. Naber sílu, čerpej... Dobře, dobře... Ještě trochu..."
"O... Och!"
"No vidíš. Dokážeš to, jestli chceš. Teď sleduj moji ruku. Pozor. Zopakuj tohle gesto. Prsty, Ciri. Prsty! Dívej se na mou ruku, ne na strop! Teď je to dobré, velmi dobré. Uvaž. A teď obrat a revers, uvolni Moc na silnější světlo."
"Jiii... Jiiiiik..."
"Přestaň skučet! Ovládej se! Je to jenom křeč, hned to přejde. Roztáhni prsty, vyžeň to ze sebe, vyžeň! Pomaleji, hrome, nebo se ti zase pustí krev!"
"Iiiiiyyyk!"
"Příliš prudce, Škaredko, pořád příliš prudce. Vím, Moc se snaží dostat ven, jenže ty se to musíš naučit kontrolovat. Nemůžeš dovolit takové výbuchy, jako byl ten před chvílí. Kdybych tě neizolovala, mohl být pěkný malér. Tak, ještě jednou. Začínáme úplně od počátku. Gesto a formule."
"Ne! Už ne! Už nemůžu!"
"Dýchej zvolna a přestaň se klepat. Neoklameš mě, tentokrát je to prachobyčejná hysterie. Ovládni se, soustřeď se a začni."
"Prosím ne, paní Yennefer... Bolí mě... Je mi zle..."
"Žádné slzy, Ciri. Není ošklivější pohled, než na ubrečenou čarodějku. Nic není trapnější, pamatuj si to. Nikdy na to nezapomeň. Nu, ještě jednou od začátku. Zaklínadlo a gesto. Ne, ne, tentokrát bez předvádění. Dokážeš to sama, jen si trochu namáhej paměť."
"Aine verseos... Aine aep aenye... Oooch!"
"Špatně! Moc rychle!"
Magie v ní uvízla jako železný hrot se zpětným háčkem. Pronikla hluboko. Zraňovala. Bolela tím zvláštním druhem bolesti, který nemá daleko k rozkoši.
Pro obnovení duševních sil spolu běhaly po parku. Yennefer u Nenneke vymohla, aby byl Ciri vydán z depozitáře její meč, a umožnila dívce nácvik kroků, úniků i výpadů, pochopitelně tak, aby to neviděly chovanky ani kněžky. Ale magie byla všudypřítomná. Ciri se učila, jak jednoduchým zaříkáváním a koncentrací uvolňovat svaly, potlačovat křeče, kontrolovat vylučování adrenalinu, ovládat centrum rovnováhy, jak zpomalovat anebo zrychlovat tep, jak se na krátkou dobu obejít bez kyslíku.
Čarodějka měla překvapivě velké znalosti o zaklínačském "tanci". Znala též mnohá z tajemství Kaer Morhen, nepochybně kdysi Hradiště navštěvovala. Znala Vesemira a Eskela, Lamberta a Coena ne.
Yennefer bývala v minulosti hostem na Kaer Morhen, Ciri si domyslela, proč se při rozmluvách o Hradišti z jejích očí vytrácel zlověstný lesk a mrazivá, lhostejná, vědoucí hloubka. Kdyby se to k Yennefer jenom trošku hodilo, Ciri by řekla, že se čarodějka v těch chvílích oddává vzpomínkám a snění.
Ciri se domyslela, proč tomu tak bylo.
Bylo zde rovněž téma, jemuž se dívka instinktivně důsledně vyhýbala. Ale jednoho dne se zapomněla a něco jí uniklo. O Triss Ranuncul. S předstíraným nezájmem, navenek triviálními a lhostejnými dotazy z ní Yennefer vytáhla zbytek. Oči měla studené a neproniknutelné.
Rovněž nyní se Ciri domyslela, z jakého to bylo důvodu. Kupodivu však při tom již necítila podrážděnost.
Magie uklidňovala.

*

"Takzvané Znamení Aard, Ciri, je zcela prosté zakletí. Patří mezi psychokinetická kouzla, která používáme k vyslání energie požadovaným směrem. Síla takového energetického výboje záleží na uvolněné Moci a síle vůle toho, kdo Znamení provede. Může být značná. Zaklínači si to zakletí osvojili díky skutečnosti, že nevyžaduje znalost magické formule - postačí soustředěni a gesto. Jak přišli na ten název, nemám zdání, snad ze Starší Mluvy, v níž slovo ard, jak jistě víš, má význam "hora", "horní" nebo "nejvyšší". Pokud je tomu tak, je to název úplně pomýlený, poněvadž sotva známe snadnější psychokinetické kouzlo. Jistěže my nebudeme ztrácet čas a energii na něco tak primitivního, jako je zaklínačské Znamení. Budeme nacvičoval pravou psychokinezi. Vyzkoušíme ji... Hele, na tom koši, co leží pod jabloní. Soustřeď se."
"Už."
"Koncentruješ se rychle. Připomínám, abys kontrolovala uvolňování Moci. Můžeš vydávat jen z toho, cos nabrala, každou špetku navíc ubereš vlastnímu organismu. Větší úsilí ti pak může způsobit bezvědomí, v krajním případě dokonce smrt. Jestli uvolníš celou zásobu najednou, ztrácíš možnost kouzlo zopakovat, budeš muset znovu čerpat a poznalas na vlastní kůži, že je to nelehké a bolestné."
"Ouu, vím!"
"Nesmíš ztratit koncentraci a dovolit, aby se energie uvolnila samovolně. Moje mistryně měla přirovnání, že je třeba postupovat, jako kdybys pouštěla na bále pšouk - postupně, zdrženlivě a pod kontrolou. A tak, aby nikdo kolem nepoznal, že je to od tebe. Rozumíš?"
"Rozumím."
"Narovnej se. Přestaň se hihňat. Uvědom si, že zakletí je vážná věc. Provádíš ho v postoji uvolněném, ovšem i hrdém. Gesta děláš plynule, ale uměřeně. Důstojně. Neděláš hloupé obličeje, neošklíbáš se, nevyplazuješ jazyk! Užíváš sílu přírody, vzdej přírodě úctu."
"Dobře, paní Yennefer."
"Pozor, tentokrát tě nesonduji. Jsi samostatná čarodějka. To je tvoje první kouzlo, Škaredko. Viděla jsi na skříňce tu láhev vína? Jestli tvoje premiéra dopadne dobře, tvoje mistryně ho večer vypije."
"Sama?"
"Učedníkům se dovoluje napít vína až při povýšení mezi tovaryše. Musíš si počkat. Jsi chápavá, takže možná ještě za deset let, ne déle. Tak, začínáme. Slož prsty. A levá ruka? Neoháněj se jí! Spusť ji, lehce ji opři o bok. Prsty! Dobře. No, začni."
"Aaaaach..."
"Neříkala jsem, abys začala vzdychat. Zachovej ticho."
"Ha, ha! Poskočil! Košík poskočil! Viděla to?"
"Ledva se pohnul. Ciri, zdrženlivě neznamená slabě, psychokineze má přenášet sílu. Zaklínači používají Znamení Aard, aby srazili protivníka k zemi. Ty bys protivníkovi nesrazila ani klobouk. Ještě jednou a trochu silněji. Pusť se do toho!"
"Ha! Ten letěl! Teď to bylo dobré, že, paní Yennefer?"
"Hmmm... Zajdeš pak do kuchyně a doneseš k tomu našemu vínu nějaký sýr... Bylo to skoro bezchybné. Skoro. Teď to zkus ještě silněji, Škaredko, neboj se. Zvedni koš ze země a tříkni s ním o stěnu tamté kůlny, až proutí zapraští. Nehrb se! Hlavu vzhůru! Elegantně a sebevědomě! Neboj se, do toho! Och, do pytle!"
"Jejda... Omlouvám se, paní Yennefer. Asi jsem... uvolnila trochu moc najednou..."
"Trochu. Netrap se tím. Pojď sem. Ke mně, malá."
"A... ta kůlna."
"To se stává. Celkem vzato byl tvůj debut úspěšný. A ta kůlna tě mrzet nemusí. Byla to dost ošklivá bouda a nemyslím si, že bude někomu chybět. Hola, mé dámy! Klid, klid, proč ten rozruch, nic se nestalo! Nerozčiluj se, Nenneke! Opakuji, že se nic nestalo, jen je třeba uklidit ta prkna. Budou dobrá na otop."

*

Za teplých odpolední, kdy byl vzduch plný vůně květin a trav, kdy klid a ticho rušilo pouze bzučení včel, vynášela Yennefer do zahrady proutěné křeslo Matky Nenneke a sedávala v něm. Někdy studovala knihy, někdy čítávala dopisy, které jí doručovali nezvyklí poslové - převážně ptáci. Někdy jen tak hleděla do dáli. Jednou rukou bezmyšlenkovitě čuchala svou černou hřívu, druhou hladila po hlavě Ciri, která sedávala na trávě, opírajíc se o čarodějčině teplé, tuhé stehno.
"Paní Yennefer?"
"Ano, Škaredko."
"Pověz mi: jde s pomocí kouzel udělat všechno?"
"Ne."
"Ale hodně, že?"
"Ano," zavřela na chvilku čarodějka oči a dotkla se víček. "Velmi hodně."
"Něco opravdu velkého... Něco strašného? Hrozně strašného?"
"Někdy strašnějšího, než by kdokoli chtěl."
"Hmm... A já... Kdy budu umět udělat něco takového?"
"Nevím. Možná nikdy. Snad nebudeš nikdy muset nic takového udělat."

Mlčení. Ticho. Horko. Vůně bylin a květů.
"Paní Yennefer?"
"Copak, Škaredko."
"Kolik jsi měla roků, když ses stala čarodějkou?"
"Hm- Když jsem udělala přijímací zkoušky? Třináct."
"Ha, tolik, co já teď! A kolik... Kolik ti bylo, když... Ne, nato se nezeptám..."
"Šestnáct."
"Aha..." předstírala Ciri s uzarděním, že ji náhle velice upoutal tvar oblaku visícího nad věžemi chrámu.
"A kolik let ti bylo .. když jsi poznala Geralta?"
"Více, Škaredko. O něco více."
"Pořád mně říkáš Škaredko! Víš, jak to nemám ráda. Proč to děláš?"
"Protože jsem zlomyslná. Čarodějnice bývají vždycky zlomyslné."
"Ale já nechci... Nechci být Škaredka. Chci být hezká. Krásná jako ty, paní Yennefer. Můžu být někdy stejně hezká?"
"Ty? Naštěstí nemusíš... Nepotřebuješ k tomu magii... Ani nevíš, jaké máš štěstí."
"Ale já chci být doopravdy hezká!"
"Ty jsi doopravdy hezká. Moje hezká Škaredka..."
"Ach, paní Yennefer!"
"Nech toho, Ciri, budu mít modřinu."
"Paní Yennefer?"
"Slyším."
"Na co se díváš?"
"Ta tamhleten strom. Na lípu."
"A co je na ní tak zajímavého?"
"Nic. Je na ni prostě jen pěkný pohled. Mám radost, že... ji mohu vidět."
"Nerozumím."
"To je dobře."
Klid. Horko.
"Pani Yennefer!"
"Co je zas?"
"K noze ti leze pavouk! Hele, jak je ohavný!"
"Pavouk jako pavouk."
"Zabij ho!"
"Nechce se mi sklánět."
"Zabij ho zakletím."
"Na zemi, jež patří Melitelé? Aby nás odtud Nenneke vyrazila? Ne, děkuji. A teď ticho. Chci přemýšlet."
"O čem pořád přemýšlíš? Ehmmm, dobře, už mlčím."
"Jsem radostí bez sebe. Už jsem čekala další z tvých duchaplných otázek."
"Proč ne. Mám ráda tvoje duchaplné odpovědi."
"Nejsi trochu drzá, Škaredko?"
"Stává se ze mě čarodějka. Čarodějky bývají zlomyslné a drzé."
Bezvětří. Parno jako před bouří. Mlčení. Ale ticho tentokrát přerušeno vzdáleným krákáním vran.
"Je jich pořád víc," zaklonila Ciri hlavu. "Letí a letí. Jako na podzim... Protivní ptáci... Kněžky říkají, že je to zlé znamení... Omen nebo tak nějak. Co je to omen, paní Yennefer?"
"Přečti si to v Dhu Dwimmermorc. Je tam o tom celá kapitola."
Mlčení.
"Paní Yennefer?"
"Hrome, co je zas?"
"Proč Geralt tak dlouho... Proč nepřijede?"
"Jistě na tebe zapomněl, Škaredko. Našel si pěknější děvče."
"Ó ne! Vím, že nezapomněl. Nikdy by nemohl. Vím to, vím, paní Yennefer!"
"Dobře, že to víš. Jsi šťastná Škaredka."

*

"Neměla jsem tě ráda," zopakovalo děvče.
Yennefer se na ni nepodívala, stála dál obrácena zády k ní a dívala se k temným horám na východním obzoru. Obloha tím směrem se černala hejny vran a havranů.
Teď se zeptá, proč jsem ji neměla ráda, pomyslela si Ciri. Ne, je příliš moudrá na takovou otázku. Suše se mě zeptá, odkdy jsem začala užívat minulého času. A já jí to povím. Stejně suchým tónem jako ona. Ať vidí, že taky umím předstírat, jak jsem chladná, lhostejná a nelítostná - a jak opovrhuji city. Všechno jí povím. Chci, musím jí všechno povědět. Chci, aby všechno věděla dříve než opustíme svatyni. Než odjedeme, abychom se konečně setkali s tím, po němž se mi stýská. S tím, po němž se stýskají. S tím, kterému se asi stýská po nás obou. Chci jí povědět, že...
Povím jí to. Stačí, aby se zeptala.
Čarodějka se otočila a usmála se. Nezeptala se na nic.

*

Vyjely nazítří, časně zrána. Obě v mužském jezdeckém oděvu, v pláštích a kápích skrývajících vlasy. Obě ozbrojené. Loučila se s nimi samojediná Nenneke. Dlouho tiše rozmlouvala s Yennefer, pak si čarodějka s kněžkou silně, po mužsku, stiskly ruce. Ciri, držíc uzdu svojí grošovaté klisny, se chtěla rozloučit stejným způsobem, avšak Nenneke jí to nedovolila, objala ji, sevřela v náručí a políbila. Měla v očích slzy. Ciri také.
"Nu," promluvila konečně kněžka, otírajíc si oči rukávem. "Jeďte už. Nechť vás Veliká Melitelé cestou ochraňuje, mé drahé. Avšak bohyně má na starosti množství věcí, ochraňujte se tedy i vy samy. Hlídej ji, Yennefer. Střež ji jako zřítelnici oka."
"Doufám," pousmála se téměř neznatelně čarodějka, "že ji dokážu střežit lépe."
Za hlasitého krákání letělo směrem k dolině Pontar hejno černých ptáků. Nenneke se na nebe nepodívala.
"Dejte na sebe pozor," řekla. "Přicházejí zlé časy. Může se ukázat, že Ithlinne aep Aevenien měla pravdu. Nadchází čas meče a sekery, čas šílenství a nenávisti. Dávej na ni pozor, Yennefer. Nedovol nikomu, aby jí ublížil."
"Vrátím se, Matko," slibovala Ciri, nasedajíc na koně. "Vrátím se určitě! Brzy!"
Netušila, jak velice se mýlí.